

Giới thiệu Quản Lý Ngôi Sao

Bạn đang đọc truyện Quản Lý Ngôi Sao của tác giả Nhật Dạ An Nhiên, câu chuyện ngôn tình sắc nói về kiếp trước, Dương Mộ Anh là người nước N nhưng ước mơ của cô lại muốn trở thành quản lý của Dương Nặc, nam diễn viên người Trung Quốc.

Tiếc rằng, năng lực có thừa, tiền tài không đủ, thể lực mỏng manh, truyện cuối cùng Dương Mộ Anh chỉ có thể trở thành trợ lý sai vặt cho nữ ca sĩ nước N.

Dù không thực hiện được ước mơ, Dương Mộ Anh vẫn muốn gặp Dương Nặc, muốn bày tỏ sự sùng bái của cô cho anh biết. Và rồi cô gặp được anh nhưng có lẽ cô và anh không gặp không nên duyên, ngày cô gặp anh cũng là ngày cô vì anh mà chết.

Sống lại, Dương Mộ Anh quyết tâm thay đổi bản thân, cô học cách mạnh mẽ, học cách sinh tồn, học cách lôi kéo các thể lực lớn nhỏ trong giới Showbiz, với mong muốn khi được ở bên cạnh Dương Nặc, có thể bảo vệ anh, có thể làm cho anh trở thành ảnh đế trong giới điện ảnh Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Wo Ai Ni.

Bắc Kinh, Trung Quốc năm 2016.

Đại Học Thanh Hoa.

Trời đã vào thu, không khí mát mẻ, ánh nắng dịu nhẹ rơi xuống những tán cây ngân hạnh lá vàng dọc hai đường đi, tạo nên khung cảnh tình tứ lãng mạn.

Hôm nay, hai bên đường đầy lá ngân hạnh vàng tụ tập khá đông người, nguyên nhân là do nơi đây sắp diễn ra sự kiện quay MV của nam thần Dương Nặc, nam diễn viên đang được yêu thích trên màn ảnh rộng.

Theo tin tức rò rỉ các fan nhận được, thời gian bắt đầu quay MV của Dương Nặc vào lúc 8 giờ, nhưng các fan đã đến lúc 5 giờ để dành chỗ tốt, tuy nhiên, vì số người khá đông, đạo diễn yêu cầu nhân viên bảo vệ giăng dây rào chắn để các fan không thể xông vào.

Bên lề đường, đạo diễn cùng nhóm nhân viên đang bận rộn chuẩn bị đạo cụ, cách bọn họ một cây ngân hạnh, một cô gái khoảng 23 tuổi, trên người mặc bộ váy in hoa màu tím nhạt, cô ta sở hữu gương mặt V-line thời thượng, đôi mắt to tròn, sống mũi cao, đôi môi mỏng màu hồng phấn, trông cô đáng yêu xinh đẹp như đoá hoa sen mới nở.

Một số fan hâm mộ là nam đều nhìn về phía cô gái, ánh mắt mang theo tia yêu thích cùng ngưỡng mộ. Bên fan nữ thấy thế liền bấu môi, một cô gái tóc ngắn cười nhạo nói.

“Có gì đâu mà nhìn dử thế không biết? Cô ta chỉ là ca sĩ mới nổi ở nước N, tên là gì nhỉ? ... À, là Lạc Yên Anh, lần này cô ta đến nước ta là do may mắn được chọn quay MV cùng Dương gia thôi, chứ nhìn cô ta mà xem, chẳng khác nào một Bạch Liên hoa, càng nhìn càng chóng mặt, phải không Yên Yên?”

Mộc Yên liếc xéo cô bạn, cười cười nói. –“An An, cậu nói sai rồi, là bình hoa di động mới đúng, cậu đem cô ta ví thành Bạch Liên hoa, đây không phải là coi thường hoa bạch Liên rồi sao?”

Một fan nữ khác phụ hoạ nói. –“Còn nữa nha, cùng là người nổi tiếng, người ta đến đúng giờ hay trễ giờ thì không nói làm gì, cô ta lại đến sớm, hay là sợ bị người khác thế chỗ, muốn đến sớm để dành chỗ trước?”

Mấy fan nữ khác nghe xong thì cười khúc khích, còn không quên chế nhạo vài câu. Đương nhiên, tiếng cười cùng những lời chế nhạo ấy đều rơi vào tai Lạc Yên Anh nhưng cô ta chỉ hừ lạnh, nghiêng mặt nhìn Liễu Thi Thi, lạnh lùng nói.

“Cô làm quản lý kiểu gì vậy hả? Lịch trình quay bảo 8 giờ, mới 7 giờ cô lôi tôi tới đây làm gì? Muốn nhìn thấy tôi bị mất mặt sao?”

Liễu Thi Thi vội vàng lên tiếng xoa dịu. –“Yên Anh, đây là lần đầu chúng ta đến đại học Thanh Hoa, nơi đây lại lớn như vậy, phải đi sớm tìm đường a, em cũng đừng quan tâm bọn fan đó nói gì, em nhìn xem, bên kia là fan của em đó, em phải luôn giữ nụ cười, không thể để mất hình tượng được ... À, để chị đi lấy nước cho em uống nha.”

Nói xong, Liễu Thi Thi nhìn xung quanh, khi thấy được mục tiêu, cô hét lớn. –“Dương Mộ Anh, chị lẩn ra đây cho tôi.”

“Tôi tới đây, tôi tới đây.” – Một giọng nói trong trẻo vang lên, kèm theo là tiếng bước chân bình bịch chạy tới.

Đó là một cô gái khoảng 27 tuổi, cô có chiều cao khiêm tốn, tóc đen búi cao để lộ gương mặt tròn trịa, kết hợp với chiếc kính cận gọng to, cô mặc một chiếc quần jean màu xanh kết hợp áo thun trắng tay ngắn, nếu đem cô đặc vào nhóm fan hâm mộ, chắc cũng không thể nhận ra cô vì vẻ ngoài quá bình thường.

Dương Mộ Anh thở hắt hắt, cô cầm chai nước đưa cho Liễu Thi Thi, nhỏ giọng. –“Nước của em đây.”

Liễu Thi Thi lớn tiếng quát. –“Nhờ chị đi lấy có chai nước thôi mà cũng lâu như vậy, chị còn muốn làm công việc này nữa không hả?”

Dương Mộ Anh cúi đầu không nói, Liễu Thi Thi còn muốn mắng, chợt mọi người bên kia đường ồn ào hẳn lên, một chiếc xe từ từ chạy vào sân, cửa xe vừa mở ra, mấy nhân viên bảo vệ chạy nhanh tới, đứng hai bên cản đám fan đang cuồng nhiệt gào thét.

Cửa xe mở ra, một cậu thiếu niên khoảng 25 tuổi, dáng người cao lớn mặc quần jean xanh đậm kết hợp áo sơ mi trắng, mái tóc đen che khuất chân mày rậm, đôi mắt đen láy mang ý cười, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi vênh lên vô cùng gợi cảm. Anh chỉ đứng đó nhưng lại khiến cho người khác phải nghẹt thở vì sức hút tỏa ra từ anh quá mãnh liệt.

“Dương Nặc, em yêu anh.”

“Dương Gia, I Love You.”

“Dương Nặc, em ở đây này.”

Tiếng tung hô của các fan càng lúc càng lớn nhưng Dương Mộ Anh chẳng nghe lọt vào tai, vì sự tập trung của cô chỉ hướng về anh, Dương Nặc, thiếu niên mà cô đã thần tượng suốt 7 năm trời.

Lần đầu tiên, cô nhìn thấy anh trên màn ảnh rộng, là lúc anh đóng vai Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, thiếu niên mặc y phục trắng, dáng người hơi gầy nhưng không mất đi vẻ thanh khiết, nụ cười dưới cây anh đào ấm áp đi sâu vào lòng cô, đó cũng là lần đầu con tim cô rung động vì một người, mà người này lại nhỏ hơn cô hai tuổi.

Cô không biết cảm giác rung động đó là gì? Là thần tượng? Hay vì một lý do nào khác, cô muốn chứng thực nó nên từ bỏ ước mơ làm họa sĩ, bắt đầu theo học ngành quản lý, mong muốn có một ngày trở thành quản lý của anh, chỉ đơn thuần muốn ở bên cạnh anh.

Nhưng cô đã sai, thế giới ngằm trong giới showbiz làm sao có chỗ cho một người không tiền không quyền không thế như cô bước chân vào, dù cô có thực lực, có trí tuệ thì cũng không thể sánh bằng thủ đoạn của những người khác, kết cục, làm quản lý mới một năm, đã vinh quang rớt xuống thành trợ lý cho một ca sĩ vừa mới nổi.

Bất quá, chỉ cần gặp anh, dù ở trong hoàn cảnh nào, cô cũng chấp nhận.

“Kết ~” – Bên kia đường vang lên tiếng xe, mọi người lại ò lên lần nữa.

Từ trên xe bước xuống là một mỹ nhân, vẻ ngoài khoảng 24 tuổi, thân hình đầy đặn quyến rũ, khuôn mặt hơi tròn kết hợp kiểu tóc xoăn dài ngang lưng tạo nên một vẻ đẹp nữ tính dịu dàng, mắt hạnh quyến rũ, đôi môi đỏ mọng, cô mặc chiếc đầm body trễ vai màu đỏ càng tôn lên làn da trắng nõn vốn có.

Cô gái thướt tha đi đến bên cạnh Dương Nặc, rất tự nhiên thân mật khoát tay anh, đôi mắt biết bao ánh mắt ngưỡng mộ cùng tiếng hít không khí. Người con gái đó không ai khác là ca sĩ đang hot trong giới showbiz, Nhậm Tuyệt Vy, cô ta còn có một thân phận khác, là vị hôn thê của Dương Nặc.

“Hừ, cũng chỉ có thế.”

Tiếng Lạc Yên Anh kéo tâm trí Dương Mộ Anh quay về thực tại, cô quay người lấy dù che cho Lạc Yên Anh, ánh mắt lén lút nhìn về phía Dương Nặc.

Bên phía Dương Nặc, đạo diễn nói gì đó với hai người, lát sau, Dương Nặc cùng Nhậm Tuyệt Vy hướng bên này đi tới, Dương Mộ Anh cảm thấy hơi hợp, cảm giác này không khác gì đang nhảy Bungee, cô nắm chặt cây dù, không dám nhìn thêm một chút nào, vì sợ mình không khống chế được bản thân, sẽ nhào vào anh mất.

Liễu Thi Thi nhìn tới nhìn lui, như nhớ ra chuyện gì, cô nhìn Dương Mộ Anh nhỏ giọng nói. – “Dương Mộ Anh, chị đi lấy túi đồ trong xe lại đây, cái túi màu nâu đỏ ấy.”

Như được đặc xá, Dương Mộ Anh chạy trời chết ra xe lấy túi đồ, nhà xe cách chỗ quay MV khá xa, phải mất 20 phút cô mới trở lại chỗ quay MV, lúc này đạo diễn đã bắt đầu bấm máy.

Cảnh quay MV rất đơn giản, nam chính cùng nữ chính nắm tay nhau đi dưới tán cây ngân hạnh, khi họ đi đến cái cây to nhất, nam chính sẽ đứng đối mặt với nữ chính, nhẹ nhàng hôn lên trán nữ chính và nói anh yêu em, nữ chính cũng thâm tình đáp lại câu em yêu anh, sau đó hai người cùng nhau nở nụ cười hạnh phúc.

Cảnh quay đơn giản chỉ tốn không tới 20 phút, vậy mà từ lúc Dương Mộ Anh quay lại thì cảnh quay bị cắt không dưới năm lần, kẻ bị bắt quay lại không ai khác là Lạc Yên Anh, bởi Dương Nặc chỉ mới nắm tay thôi thì cô ta đã đỏ mặt, còn ngượng ngùng ngượng ngịu làm đạo diễn tức đến phun máu.

Hiện tại, hai người vẫn đứng ở điểm xuất phát, Dương Mộ Anh lắc đầu cảm thán, Lạc Yên Anh chỉ có tố chất làm ca sĩ, nếu bảo cô ta làm diễn viên

không biết sẽ trụ nổi một tập phim hay không. Đó cũng là lý do vì sao vào ngành đã 4 năm nhưng MV chỉ đếm trên đầu ngón tay, may mắn cô ta biết nghe lời, nếu không đã bị đá khỏi cái vòng lẩn quẩn này từ lâu rồi.

Nhìn lại hiện trường, thấy đạo diễn đã có xu thế bùng nổ, Dương Mộ Anh đi đến chỗ Liễu Thi Thi đang không ngừng cắn ngón tay cầu nguyện, nhẹ giọng.

“Thời tiết nóng bức, mọi người nên nghỉ ngơi uống chút nước.”

Liễu Thi Thi nghe xong, mắt loé sáng, cô ta nhìn Dương Mộ Anh hờ lạnh. –“Nói hay nhỉ, còn không mau đem nước cho mọi người uống.”

Sau đó cầm hai chai nước chạy như bay đến chỗ đạo diễn, biểu tình giản hoà nói gì đó với đạo diễn, lúc này biểu tình trên mặt đạo diễn mới dịu lại.

Thế là, đạo diễn cho phép mọi người nghỉ giải lao 5 phút. Lạc Yên Anh bức bối về chỗ ngồi uống nước hạ hỏa, Nhậm Tuyết Vy cùng quản lý của cô ta là Mộc An Nhiên đang cười nói gì đó với quản lý của Dương Nặc, mà anh, đang một mình nhìn lá ngân hạnh rơi.

Sau khi phân phát nước uống xong, Dương Mộ Anh vừa xoay người đã thấy bóng dáng Dương Nặc đứng cô đơn dưới tán cây ngân hạnh. Ánh nắng sớm mai rơi xuống từng đường nét trên gương mặt của anh, càng làm tăng thêm vài phần quyến rũ, ánh mắt mơ màng nhìn lá ngân hạnh khiến người nhìn cảm thấy như bị vây hãm.

Tất cả các fan ở xa nhìn thấy một màn này đều ngỡ ngàng không dời mắt. Dương Mộ Anh thu hồi tầm mắt, trên tay cầm chai nước suối, do dự không biết có nên phá huỷ bức tranh xinh đẹp này hay không?

Ngược nhìn Lạc Yên Anh còn đang oán hận với Liễu Thi Thi, quản lý của Dương Nặc cùng Nhậm Tuyết Vy vẫn vui vẻ nói chuyện, không có chú ý tình hình bên này, Dương Mộ Anh hít thật sâu, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc, Dương Mộ Anh lấy hết can đảm đi đến bên cạnh Dương Nặc, nhưng khi đứng trước mặt anh, cô lại lúng túng không biết bắt chuyện như thế nào? Thanh tâm rồi bời, tay cầm chặt chai nước như muốn bóp nát nó, trong lòng có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói nhưng giờ trong đầu trống rỗng, cô phải làm sao đây?

“Chỉ có sao không?” – Giọng nói trầm thấp mang theo âm áp vang lên.

Dương Mộ Anh càng cúi thấp đầu, cô hít sâu một hơi, hai tay run rẩy đưa chai nước đến trước mặt anh, nhỏ giọng nói một câu tiếng Trung không rõ.

“Cái này, cậu uống đi.”

Dương Nặc sững sốt, anh không rõ cô gái trước mắt đang nói gì, nhưng khi thấy chai nước đưa tới trước mặt mình mới hiểu ra, anh mỉm cười đón nhận, nhẹ giọng nói.

“Cảm ơn.”

Lòng Dương Mộ Anh như nở hoa, cô cười khẽ, nhẹ ngược đầu nhìn Dương Nặc, nụ cười của anh vẫn đẹp như ngày nào, có điều, khi nhìn vào đôi mắt của anh, tim cô cảm thấy nhói đau, cảm giác ấy cô cũng không khó nhận ra, là vì cô đang đau lòng vì anh.

Anh nở nụ cười, ánh mắt anh cũng cười nhưng nụ cười không đi tới đáy mắt, làm sao có thể cười nổi khi scandal tình cảm của anh bị phanh phui?

Trên các trang mạng tạp chí đăng tin anh cùng Nhậm Tuyết Vy đang ngầm hẹn hò, sau khi tin tức bị công bố, vài ngày sau công ty mở cuộc họp báo làm rõ tin đồn và đó là sự thật, anh và Nhậm Tuyết Vy chính thức công khai mối quan hệ.

Showbiz bùng nổ, các tạp chí bắt đầu đưa tin về hai người họ, có người ngưỡng mộ, có người ném đá, các fan hâm mộ cũng chia hai phe đối địch, một bên ủng hộ tình yêu của hai người, một bên phản đối kịch liệt bảo Nhậm Tuyết Vy không xứng với Dương Nặc.

Rồi những scandal ngày xưa của hai người tiếp tục bị phanh phui, Nhậm Tuyết Vy bị mên đá dữ dội, Dương Nặc từ đỉnh cao cũng rơi đài, chuyện vẫn chưa dừng đến đó. Vài ngày sau, công ty lại tuyên bố chuyện hai người chính thức đính hôn, tin tức này chẳng khác nào một viên đá ném vào hồ nước phẳng lặng.

Giới truyền thông, báo chí bắt đầu sôi sục nhưng rồi cũng chấp nhận sự thật, bởi cha mẹ hai bên gia đình đã ra mặt chứng thực, con sóng cũng yên bình trở lại, những aitifan cũng lần lượt rũ bỏ việc phản đối.

Tất cả mọi chuyện xảy ra là như vậy nhưng Dương Mộ Anh không phải kẻ ngốc, cô làm trợ lý nhiều năm, trong cái vòng lẩn quẩn này, có chuyện gì mà không thể xảy ra, Dương Nặc thật sự muốn đính hôn cùng Nhậm Tuyết Vy sao?

Vì muốn chứng thực việc này, Dương Mộ Anh ngầm dò hỏi lịch làm việc của Dương Nặc, vì là người nước N muốn dò hỏi tin tức nam thần nước Trung là điều rất khó, nhưng đối với Dương Mộ Anh chỉ là việc nhỏ, vì cô có bạn làm trong công ty của Dương Nặc.

Sau khi biết Dương Nặc sắp chuẩn bị quay MV, cô biết đây là cơ hội tốt, vì thế ngầm bày kế kích thích dụ hoặc Lạc Yên Anh đồng ý đi Bắc Kinh, với lý do gây dựng sự nghiệp. Mục đích đã đạt được nhưng khi gặp anh, cô không cần hỏi, chỉ nhìn biểu tình trên mặt anh cũng biết sự thật ra sao.

Thế giới Showbiz, trước màn ảnh là ánh hào quang rực rỡ nhưng có mấy ai biết phía sau lại thối nát cỡ nào, luật ngầm rất nhiều, người chịu thiệt chỉ có

diễn viên ca sĩ, còn mức độ ra sao cũng chỉ có họ mới biết. Trong cái vòng lẩn quẩn này, chỉ có thể dành cho những kẻ có tiền, có quyền mới trụ được, ngược lại, ngấm bở hồn lìa ngọt cũng còn nhẹ đối với họ.

“Tôi thích nụ cười của cậu.” – Dương Mộ Anh bật thốt một câu.

Dương Nặc sững sốt, anh cười nói. – “Cảm ơn.”

Biết anh không hiểu ý cô, Dương Mộ Anh nhìn Dương Nặc, nở nụ cười chân thành, cô nhẹ nhàng nói.

“Lần đầu tiên tôi thấy cậu cười là trong bộ phim Hồng Lâu Mộng, nụ cười ấy vừa ấm áp vừa thuần khiết, không lẫn một tia tạp chất, là nụ cười chân thành nhất mà tôi từng thấy, nó khiến tôi cảm thấy bình yên ... nhưng bây giờ ...”

Mắt cô đờm buồn khi nhìn thẳng vào đôi mắt kính ngọc của anh. – “Nụ cười ấy rất mờ ảo, như có như không, cảm giác nụ cười ấy đã bị bao phủ bởi một thứ gì đó rất xa cách ... xin lỗi, tôi nhiều chuyện rồi.”

“Dương Mộ Anh, còn không qua đây giúp tôi một tay.” – Liễu Thi Thi ở phía xa quát lớn.

Dương Mộ Anh nhìn Dương Nặc vẫn đang trầm mặt lần cuối, cô cười nhẹ. – “Đã làm phí thời gian của cậu, tôi đi trước.”

“Nếu có thuốc hồi hận, chị có uống nó không?”

Dương Nặc đột nhiên hỏi làm Dương Mộ Anh sững sờ vài giây, khi xác nhận được là anh đang nói với cô, cô nhìn anh nhếch miệng cười.

“Không ... nhưng nếu có thuốc trở về quá khứ, tôi nhất định sẽ uống.”

Nếu có thể trở về quá khứ, cô sẽ không bỏ lỡ mọi thứ, sẽ cố gắng học cách mạnh mẽ, có như thế mới đến bên cạnh anh, bảo vệ anh, bảo vệ nụ cười ấm áp thuần khiết ấy, tiết rằng mọi thứ đã quá muộn.

Dương Nặc nhìn bóng dáng Dương Mộ Anh xoay người rồi đi, tâm tư phức tạp không giải thích được, anh thở dài, lấy tai phone ra nghe bài hát mình thích nhất, một lần nữa đưa mắt nhìn về xa xăm.

... ..

Hết giờ nghỉ giải lao, mọi người tiếp tục quay MV. Đột nhiên, một chiếc xe tải từ ngoài lề xông thẳng vào đường đi bộ làm mọi người hoảng thần bỏ chạy, chiếc xe lao đi với tốc độ khá nhanh, có lẽ phanh xe có vấn đề nên tài xế chỉ có thể không ngừng xoay bánh lái, mong rằng có thể tránh khỏi người dân.

“Á, anh Dương Nặc.”

Tiếng hét kinh hoàng của Lạc Yên Anh vang lên làm mọi người chú ý, khi nhìn về hướng Lạc Yên Anh chỉ, mới thấy Dương Nặc đang xoay lưng với chiếc xe tải, Nhậm Tuyết Vy gần đó cũng hoảng sợ chạy tới la lớn nhưng Dương Nặc mãi mê nghe nhạc nên không nghe thấy, mà ở quanh đó đã bị rào dây chắn lại, không có ai ở đó báo hiệu cho Dương Nặc biết.

Chiếc xe lao tới chỗ Dương Nặc, sau đó mọi người chỉ nghe âm thanh va chạm rất lớn vang lên. – “Rầm ~ Rầm ~ .”

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, mọi người chỉ thấy xe tải đâm vào cây hoa ngân hạnh lớn nhất nhưng bọn họ đều nghe rõ âm thanh va chạm vang lên hai lần, mọi người vội vã chạy tới thì thấy Dương Nặc té ngã ở ngoài mặt đường, trên người chỉ bị chút ít trầy xước nhưng khi thấy anh không đứng dậy mà thất thần ngồi đó, ánh mắt không thể tin nhìn về phía trước, mọi người nhìn theo thì kinh hoàng hết lớn.

Gần chỗ chiếc xe tải, Dương Mộ Anh nằm bất động, cả người máu thịt lẫn lộn, gương mặt nhiễm đỏ máu, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía Dương Nặc, kỳ tích là cô vẫn còn thở.

Dương Mộ Anh nhìn Dương Nặc, thấy anh không sao, cô thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó cô mới nhận ra cả người không còn cảm giác, ý thức càng lúc trở nên mơ hồ, Dương Mộ Anh biết, kỳ này cô không xong rồi nhưng có thể vì anh mà chết, cô cảm thấy vui vẻ, ít ra, đây là việc duy nhất cô có thể làm cho anh.

Bỗng nhiên, cả người rơi vào vòng tay rắn chắc ấm áp, Dương Mộ Anh cố gắng ngược nhìn mới biết người ôm mình là Dương Nặc, khoé mắt bỗng cay cay, thì ra cô cũng có ngày hôm nay, cái ngày được anh ôm vào lòng, nhìn về mặt hoảng sợ của anh, còn có ánh mắt không thể tin, có đau lòng, có áy náy, lòng cô bỗng thấy xót xa.

Nặng vùi tay muốn chạm vào đôi mắt anh nhưng ngay cả nâng tay lên cô cũng cảm thấy khó khăn, thậm chí mình thật vô dụng, muốn ăn đậu hũ trước khi chết cũng không được.

Bên tai vang lên tiếng của Dương Nặc, anh nói gì đó với cô nhưng cô không nghe rõ, máu chảy quá nhiều khiến tầm mắt của cô càng mờ dần, cô không muốn ra đi nhanh như vậy, còn chưa hưởng thụ cái ôm ấm áp của anh, còn chưa bày tỏ sự sùng bái của cô dành cho anh, còn có rất nhiều rất nhiều ...

Dương Mộ Anh không cam tâm, cô cố gắng đưa tay lên muốn chạm mặt Dương Nặc nhưng cánh tay nặng như bị đồ chì, giờ lên không nổi, tay vừa muốn rơi xuống thì một bàn tay ấm áp to lớn bao trọn tay cô, cô đoán là tay anh, vì tay anh cũng ấm áp như vòng tay của anh, như giọng nói của anh.

Lúc này, Dương Mộ Anh rất hạnh phúc, như thể đã quá đủ với cô rồi, nhìn Dương Nặc, vô số chữ muốn nói ra nhưng giờ một chữ tiếng Trung cô cũng không nhớ phải nói thế nào ... à không, còn có ba chữ cô có thể nói.

Cố gắng nhìn thẳng vào mắt anh, môi mấp máy nói ra ba chữ nhưng trong cổ họng như bị thứ gì đó nghẹn lại, cô khẽ ho thì phun luôn ngụm máu, Dương Mộ Anh thảm than, lần này phải đi gặp Diêm Vương thật rồi.

Hơi thở mang mùi hoa nhài phả trên trán cô, Dương Mộ Anh hít sâu một hơi, để cảm nhận hương thơm trên người anh lần cuối, khàn giọng lên tiếng.

“Wo ... Ai ... Ni.”

Phải, cho tới khi cận kề cái chết, Dương Mộ Anh mới nhận ra, cô yêu Dương Nặc, yêu một người qua màn ảnh, nếu nói lúc trước chỉ là thần tượng anh, thì giờ đây gặp anh rồi, cái cảm giác hồi hộp, tim đập thình thịch ấy lại thay thế bằng sự quyến luyến cùng đau lòng, bởi vì phải rời xa anh, cảm giác yêu một người không phải là thế sao?

Thì ra trên thế giới này thật sự có tiếng sét ái tình, đáng tiếc, nó đến quá nhanh cũng đi quá nhanh.

Dương Mộ Anh nói xong, cô khẽ mỉm cười, đôi mắt trong suốt từ từ nhắm lại, bàn tay nắm chặt tay Dương Nặc từ từ buông lỏng.

Dương Nặc, nếu có kiếp sau, tôi nhất định sẽ không dễ dàng buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trùng Sinh, Quay Về Năm 2007

Sáng sớm, từng tia nắng xuyên qua màn cửa, soi rọi từng góc nhỏ trong căn phòng trắng tinh.

Trên chiếc giường nhỏ, Dương Mộ Anh mơ màng mở mắt ra, đập vào mắt là căn phòng màu trắng toát, còn có mùi thuốc khử trùng gây gắt khiến cô nhúm mày đưa tay bịt mũi lại.

Ngay khi nhìn thấy cánh tay trắng nõn không tỳ vết, Dương Mộ Anh chớp chớp mắt, sau đó lại chớp chớp mắt, cô bị xe tải đựng thể thảm như vậy mà ngay cả một vết thương cũng không có, lẽ nào Lạc Yên Anh đột nhiên nổi tâm thánh mẫu, bỏ số tiền lớn phẫu thuật thẩm mỹ cho cô.

Dương Mộ Anh nở nụ cười châm chọc, Lạc Yên Anh không đi chết cô thì cô đã cầu trời khấn phật rồi nhưng rốt cuộc vì cái gì mà cô vẫn nguyên vẹn không chút sứt mẻ? Dương Mộ Anh cảm thấy đau đầu.

Ngay lúc Dương Mộ Anh ôm đầu tự hỏi tại sao mình không bị tổn thương lông tóc gì hết. Cửa phòng đột nhiên mở ra, đi vào là một người phụ nữ trung niên khoảng 40 tuổi, bà chỉ mặc áo cardigan màu đen kết hợp với áo phông xanh, vừa đơn giản vừa tôn lên vẻ đẹp nết na mà quý phái.

Nhìn người phụ nữ đi tới trước mặt mình, Dương Mộ Anh bất chợt rơi nước mắt, cô nghẹn ngào gọi. –“Mẹ.”

Bây năm, từ cái ngày cô cương quyết từ bỏ ngành hội họa đi học ngành quản lý thì hai mẹ con đã không còn gặp mặt nhau, dù cô có gọi điện về nhà hỏi thăm, người bắt máy chỉ có dụng. Bây giờ, nếu không phải cô gặp tại nạn, có lẽ cả đời này, mẹ cũng không muốn gặp lại cô.

Trần Hoàng thấy con gái khóc lóc thảm thiết, những lời trách mắng tới miệng như nghẹn lại, bà thở dài, đi tới ôm con gái vào lòng, tay vuốt ve tóc cô, không quên trách mắng vài câu.

“Con khóc cái gì? Nhịn ăn nhịn uống còn tỏ ra bộ dạng có chết không sồn với mẹ, giờ lại khóc lóc ỷ ỏi, tưởng mẹ sẽ mềm lòng không mắng con sao?”

Lúc này, một người đàn ông khoảng 36 tuổi, dáng người cao lớn, ông mặc bộ đồ phi công, tay cầm nón, trong đôi mắt sắc bén chứa tia lo lắng đi vào, bên cạnh là một cô gái khoảng 15 tuổi, cô bé vận đồng phục cấp hai, gương mặt thanh tú, đôi mắt một mí mang theo vẻ mơ màng, môi mím chặt để lộ lúm đồng tiền xinh đẹp.

Hai người trước mặt Dương Mộ Anh là dụng Trần Vũ và con gái của dụng là Trần Tiểu Quỳnh, cũng là em gái của cô.

Năm cô 10 tuổi, bố mẹ ly hôn, 5 năm sau mẹ mới đi thêm bước nữa, kết hôn cùng Trần Vũ, người đàn ông nhỏ hơn bà 4 tuổi. Trần Vũ là phi công, từng kết hôn, có cô con gái nhỏ hơn cô 3 tuổi, vợ mất gần 8 năm, ông mới đi thêm bước nữa, thông qua người quen làm mai mối, ông gặp Trần Hoàng, hai người vừa gặp đã sinh đồng cảm và rồi đến với nhau.

Cảm nhận của Dương Mộ Anh lần đầu khi gặp hai cha con họ rất tốt, người cha đôn hậu, người con nhu thuận dễ gần, sống chung gần 3 năm, hai bên đều hoà thuận vui vẻ hạnh phúc. Nếu không phải hai năm sau, Dương Mộ Anh nổi chứng, có lẽ hạnh phúc sẽ kéo dài rất lâu.

“Dạ, em tiểu Quỳnh.” – Dương Mộ Anh nhỏ giọng nói.

Ba Trần đi tới, vuốt nhẹ đầu cô, ôn hoà nói. – “Không sao là tốt rồi, bà cũng đừng la mắng con bé, nó mới tỉnh, cần nghỉ ngơi nhiều mới tốt.”

Đừng hỏi vì sao mẹ cô tái giá mà cô không theo họ Trần vẫn mang họ Dương, đây là ý của ba Trần, ông không có ý gì khác, ông chỉ nghĩ nên để cho dòng họ Dương có con nối dõi, lý do buồn cười như vậy mà ba Trần có thể nghĩ ra, cô thật bái phục.

Cô hiểu rõ ý của ba Trần, là sợ cô không chấp nhận được ông, dù ba Dương có bỏ đi thì vị trí người ba trong tim con gái khó ai có thể thay thế được, ba Trần làm vậy đều là vì cô, mà lúc đó, cô cũng bướng bỉnh chỉ gọi ông bằng dạ.

Đột nhiên, Dương Mộ Anh mới ý thức được, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra? Vì sao ba Trần và em tiểu Quỳnh đều ăn mặc như vậy?

Mẹ Trần thì không nói, vì mẹ là đầu bếp ở một nhà hàng 5 sao có tiếng ở nước N, bà có không ít giao tiếp với giới thượng lưu nên phong cách ăn mặc đều mang đậm chất quý phái tao nhã.

Còn ba Trần, ông là phi cơ trưởng nhưng vì sao lại mặc đồng phục phi công lái phụ? Còn có Trần Tiểu Quỳnh, không phải nên mặc bộ đồng phục tiếp viên hàng không hay sao? Vì sao lại mặc đồng phục cấp hai?

“Mẹ, bây giờ là ngày tháng năm nào?”

Mẹ Trần nhũ mày trước câu hỏi của con gái nhưng bà vẫn nói. – “Ngày 25 tháng 9 năm 2007 ... Con hôn mê mới có một ngày mà đầu óc cũng u mê luôn rồi sao? Ngay cả ngày tháng năm nào cũng không nhớ.”

Ngày 25 tháng 9, không phải là ngày quay MV của Dương Nặc sao? Nhưng cô càng nhớ rõ hơn là vào ngày 25 tháng 9 năm 2007, vì cô tham mê hội hoạ, lên lúc đăng ký thi vào trường đại học mỹ thuật nhưng bị mẹ phát hiện và phản đối kịch liệt, cô không chịu thua, bướng bỉnh quyết liệt nhìn ăn nhìn uống đối lấy ước mơ, cuối cùng, sau ba ngày thì cô ngất xỉu, nhém chút mất luôn cái mạng.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là cô trở về quá khứ năm cô 18 tuổi, mấu chốt ở chỗ, cô không có uống thuốc quay trở về quá khứ ... thôi được rồi, lời nói đùa dài làm sao có thể là sự thật.

Cuối cùng, Dương Mộ Anh từ trong mù mịt suy nghĩ ra và khẳng định, bị xe tải tông, chết đi, thời gian nghịch chuyển khiến cô sống lại trở về năm 2007, nói đúng hơn là cô trùng sinh.

Kết quả kinh hồn như vậy, Dương Mộ Anh nhất thời không chấp nhận được nhưng nó lại là sự thật và đang ứng nghiệm trên người cô. Quay lại quá khứ, làm lại cuộc đời, cô từng ao ước điều đó biết bao nhiêu nhưng khi thật sự xảy ra trên người mình, Dương Mộ Anh có chút không thích ứng nổi, cô có thể thay đổi tất cả sao?

Đang trong tâm trí rối bời, tiếng ba Trần làm cô thức tỉnh. – “Được rồi, có gì về nhà chúng ta nói tiếp. Bây giờ Mộ Anh đã tỉnh, bác sĩ bảo con bé tỉnh lại là có thể xuất viện, bà ở lại với con bé, để tôi đi làm thủ tục.”

Mẹ Trần nghe ba Trần nói thế, bà đứng lên giữ lấy tay ông. – “Không phải trưa nay ông có chuyến bay sao? Để tôi đi là được, ông đi lo công việc của ông đi.”

“Ba mẹ cứ đi làm việc của mình đi, con sẽ ở lại chăm sóc chị.”

Nãy giờ Trần Tiểu Quỳnh vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng làm mọi người chú ý đến cô. Ba Trần lo lắng nói.

“Không phải con còn đi học sao?”

“Nghỉ một ngày cũng không sao ạ, hôm nay con không có tiết kiểm tra.” – Trần Tiểu Quỳnh nhu thuận đáp.

“Được rồi, ông đi đi, có tôi và tiểu Quỳnh ở đây là được.” – Mẹ Trần đẩy ba Trần ra cửa, bà cũng đi theo phía sau.

Trong phòng còn lại hai chị em, Trần Tiểu Quỳnh kéo cái ghế lại gần giường Dương Mộ Anh, khi đối mặt với chị gái lại bày ra bộ mặt nghiêm nghị.

Dương Mộ Anh nhe răng cười, đối với cô em gái này, cô có chút sợ, bởi khi chỉ có hai người, tính tình nhu thuận của cô bé sẽ không cánh mà bay, thay thế là bộ dáng bà cụ non khiến cô cảm thấy bồn chồn.

“Hi, em gái, khoẻ chứ?” – Dương Mộ Anh nở nụ cười hoà ái nói.

“Hôm nay, mẹ có cuộc thi ở Hàn Quốc, vì nghe chị tỉnh lại, giữa chừng bỏ cuộc quay về. Ba thì bỏ dở một chuyến bay, em thì bỏ dở một buổi học ... chị nói xem, tội của chị nặng hay nhẹ?”

Dương Mộ Anh trầm mặt, rầu rĩ nói. – “Là tội nhân thiên cổ nhưng là lần đầu vi phạm, có thể khoan hồng, có điều ... em là quan tâm chị sao? Bỏ cả học?”

Mặt Trần Tiểu Quỳnh có chút ửng đỏ. – “Chị đã lớn, phải biết suy nghĩ, phải hiểu cảm thụ của người khác, đừng để ba mẹ vì chị mà đau lòng.”

Nghe em gái nói, lòng Dương Mộ Anh đau đớn, sau một kiếp, mới nhận ra vì mình ích kỷ chỉ nghĩ cho bản thân, không quan tâm đến cảm nhận của người nhà, mới khiến ba mẹ đau lòng, em gái thất vọng nhưng sau này sẽ không thể nữa, cô sẽ thay đổi tất cả.

Dương Mộ Anh nhìn Trần Tiểu Quỳnh, thành khẩn nói. –“Sẽ không, bây giờ chị sẽ đi con đường đúng đắn, sẽ không làm tổn thương ba mẹ, còn có em gái đáng yêu nữa.”

Trần Tiểu Quỳnh đầu tiên là sững sốt, chị gái ngu ngốc đã khai thông đầu óc rồi sao? Bất quá, chỉ cần chị ấy cam đoan, cô nguyên tin tưởng.

“Tiểu Quỳnh, vì sao em lại tốt với chị như vậy?”

Đây là việc mà cả hai kiếp, Dương Mộ Anh đều không thông, hai người không cùng huyết thống nhưng Trần Tiểu Quỳnh luôn quán quyết lấy cô, luôn nhu thuận gọi cô chị hai, không gọi mẹ Trần bằng dì mà xưng hô là mẹ, cô bé không giống với những cô bé trong những gia đình khác, khi biết ba mình lấy người đàn bà khác, sẽ phản đối, sẽ bùng binh không chấp nhận, vậy mà em ấy lại chấp nhận.

Cô còn nhớ ở kiếp trước, dưới sự phản đối của mẹ, cô bỏ nhà ra đi, sau hai năm, cô làm trợ lý cho Lạc Yên Nhiên, theo lịch trình phải đi Hàn Quốc quay MV, trên máy bay gặp được Trần Tiểu Quỳnh, lúc đó em ấy đã làm tiếp viên hàng không, giây phút gặp lại, cô đã hỏi Trần Tiểu Quỳnh vì sao nhưng em ấy chỉ lạnh nhạt bảo. – “Quan trọng sao?”

Phải, còn quan trọng sao? Khi tình cảm gia đình đã rạn nứt?

Dương Mộ Anh thờ dãi, cứ nghĩ sẽ nhận được câu trả lời như vậy, không nghĩ Trần Tiểu Quỳnh lại thản nhiên nói.

“Ba em hạnh phúc, thì em sẽ hạnh phúc.”

Dương Mộ Anh cười khổ, thì ra từ đầu tới cuối, người ích kỷ nhất vẫn là mình. Khi ba Trần cùng mẹ Trần kết hôn, nếu hai đứa con gái không quan hệ huyết thống, sống cùng nhau không hoà hợp, ảm ỉ tối ngày thì làm sao vui vẻ hạnh phúc? Vì thế mà Trần Tiểu Quỳnh chịu chấp nhận người chị gái này, chỉ vì mong ba được hạnh phúc, còn cô thì sao? Cô thật sự đã làm được gì?

... ..

Sau khi làm thủ tục xuất viện, mẹ Trần chờ hai chị em về nhà, còn bà thì chạy ra chợ mua chút đồ tắm bỏ cho Dương Mộ Anh.

Nhà của Dương Mộ Anh nằm trong khu nhà cao cấp, căn nhà quét sơn màu trắng, mái ngói màu cafe, các cửa đều được làm bằng gỗ cao cấp, sofa màu cafe sữa, trang trí theo kiểu Tây Âu pha chút kiểu Đông Á, vừa phóng khoáng vừa thanh lịch.

Phòng của Dương Mộ Anh ở lầu hai, khi cô mở cửa bước vào, nhìn thấy mọi thứ bày trí bên trong vẫn giống hệt năm cô 18 tuổi, căn phòng màu xanh nhạt, bên phải là kệ sách cùng bàn học, bên trái là giường ngủ màu xanh, ga trải giường xọc caro xanh dương.

Mọi thứ vẫn như cũ, chỉ có linh hồn 18 tuổi đã đổi với linh hồn 27 tuổi. Dương Mộ Anh cười tự giễu, ông trời cho cô sống lại, muốn cô bắt đầu lại cuộc sống mới nhưng thay vào đó là những kí ức đau buồn của kiếp trước vẫn áp ú trong đầu cô, dù cô có cố gắng lấp đầy thì sự thật cô là kẻ ích kỷ, mà kiếp này, cô lại sắp ích kỷ thêm một lần nữa nhưng cô sẽ không hối hận, lần này cô nhất định sẽ thành công, chỉ mong mẹ có thể hiểu và chấp nhận.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Dương Mộ Anh quyết định buổi tối sẽ cùng mẹ nói chuyện về ngành học của mình, lần này cô sẽ cố gắng thuyết phục mẹ đáp ứng mới được.

Sau khi ăn tối, Dương Mộ Anh mời mẹ và dượng ở phòng khách để nói về chuyện cô học ngành nào.

Ngồi đối diện với mẹ và dượng, Dương Mộ Anh có chút hồi hộp, cô hít thật sâu, lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt mẹ mình, thành khẩn nói.

“Mẹ, con sẽ nghe theo mẹ, không thi vào đại học mỹ thuật nữa.”

Thấy mẹ Trần vui mừng muốn nói gì đó thì Dương Mộ Anh đã lên tiếng cắt ngang. –“Thay vào đó, con sẽ đăng ký học chuyên ngành PR giải trí, mong mẹ đồng ý.”

Mẹ Trần nghe xong, tức giận đến run người, bà đập bàn, lớn tiếng nói. –“Trong đầu con rốt cuộc đang chứa cái gì thế hả? Lúc thì nhịn ăn nhịn uống cương quyết thi vào đại học mỹ thuật, giờ lại muốn thi chuyên ngành PR, còn là giải trí, con đây muốn mẹ tức chết mới vừa lòng con sao?”

Dương Mộ Anh quỳ gối xuống, cô vẫn nhìn thẳng vào mắt mẹ Trần, kiên định nói. –“Mẹ, lần này con sẽ không chùng bước, con muốn làm lý ngôi sao, con mong mẹ hãy đồng ý với con, chỉ một lần này thôi, con nhất định sẽ không làm mẹ thất vọng, con ...”

Mẹ Trần cắt lời Dương Mộ Anh, quát lớn. –“Con điên rồi, con có biết giới giải trí khắc nghiệt như thế nào không? Chưa nói đến làm quản lý phải có tiền, cho là con có tiền thì sao? Còn có luật ngầm, mấy cái luật thói nát đó, con mới bao nhiêu tuổi, học xong 2 hay 3 năm rồi ra trường thì con được bao nhiêu tuổi? Mẹ sẽ không đồng ý, mẹ thà để con học ngành mỹ thuật còn hơn để con đi vào miệng cọp.”

“Xin mẹ, hãy tin con một lần, chỉ một lần thôi, nếu mẹ không đồng ý, thì con sẽ quỳ mãi không đứng lên.” – Dương Mộ Anh rớt nước mắt nói.

Mẹ Trần tức quá hoá cười, bà nghiêng răng nói. –“Giỏi, giỏi lắm rồi, tôi dày công cực khổ nuôi cô khôn lớn, để bây giờ cô đáp lại tôi là uy hiếp tôi sao?”

“Con không dám” – Dương Mộ Anh cúi đầu nói.

Mẹ Trần cười lạnh. – “Ngay cả nhin ănh nhin uống cô cũng dám, còn có cái gì cô không dám làm?”

Lúc này, Trần Tiểu Quỳnh đột nhiên lên tiếng. – “Mẹ, hay cho chị thử một lần đi ạ ... Mẹ thử nghĩ xem, ngành PR thi tuyển khó khăn, chưa chắc chị ấy đã được tuyển, còn có, dù học xong thì chị ấy cũng mới 20 tuổi, còn trẻ như vậy cũng không có công ty giải trí nào dám thuê chị ấy đâu, mẹ để chị ấy vấp ngã một lần, tự chị ấy biết đâu sẽ quay lại ngoan ngoan nghe theo lời mẹ thôi.”

Dương Mộ Anh không biết nên cảm kích Trần Tiểu Quỳnh hay không? Đây là đang giúp cô hay nguyên cô không thành công vậy? Nhưng mà, lần đầu em gái đứng về phía cô, Dương Mộ Anh hướng Trần Tiểu Quỳnh ánh mắt cảm ơn.

Mẹ Trần không phải người không hiểu lý lẽ, nghe xong lời Trần Tiểu Quỳnh, bà bình tâm lại lặng yên nhìn Dương Mộ Anh.

Nếu nói lần trước cô nhin ănh nhin uống chỉ muốn dọa bà đồng ý thì lần này lại kiên định quỳ một chỗ, không lẽ nó thật sự muốn học, không phải sinh nông nổi nhất thời? Nhưng thế giới giải trí không phải chỗ để nó chơi đùa, nếu chỉ là ham vui nhất thời thì sao?

Dương Mộ Anh thấy mẹ Trần có tia xao động, cô nhẹ giọng nói. – “Mẹ, nếu sau này thất bại cũng không lo con không tìm được việc làm khác, ngành PR không nhất định chỉ có chỗ đứng trong giới giải trí, có thể làm ở công ty doanh nhân, nhà nước hay tư nhân, nếu không về sau quay lại trường làm giảng viên cũng được mà mẹ.”

Ngừng một lát, cô nói tiếp. – “Mẹ, con đã định hướng đi cho mình, cũng chưa đường lui cho mình, mẹ cho con thử một lần thôi, con xin mẹ hãy đồng ý.”

Bà Trần cũng lên tiếng giúp đỡ. – “Bà à, Mộ Anh đã lớn, con bé có suy nghĩ riêng và ước mơ của bản thân, tôi thấy lần này con bé thành tâm muốn học, con bé cũng đã giải thích cặn kẽ như vậy rồi, thôi thì bà đồng ý với con bé đi.”

Mẹ Trần nhìn mọi người trong nhà, cuối cùng thở dài cảm thán. – “Hôm nay sao mọi người đều đồng lòng thế?”

Lại nhìn Dương Mộ Anh nghiêm khắc nói. – “Được rồi, mẹ đồng ý nhưng nếu con làm không xong thì quay lại trường làm giảng viên cho mẹ, sau này mẹ bảo sao phải nghe vậy, biết chưa?”

“Hoan hô mẹ, mẹ là số một, con yêu mẹ nhất.”

Dương Mộ Anh nhào tới ôm lấy mẹ Trần vừa khóc vừa cười nói. Sau đó nhìn ba Trần, nhẹ giọng. – “Con cảm ơn ba.”

Mọi người bị câu nói của Dương Mộ Anh làm giật mình, mẹ Trần sững sốt vài giây, sau đó ôm con gái, lòng thầm nhủ, rốt cuộc con gái đã trưởng thành rồi. Ba Trần thì rút luôn nước mắt, còn Trần Tiểu Quỳnh thì cười thật tươi.

Dương Mộ Anh ôm mẹ Trần, trong con ngươi đen láy loé tia sáng, trong đầu không ngừng xoay chuyển, nếu ông trời đã cho cô cơ hội sống lại, cô sẽ quý trọng thời gian được ở bên cạnh gia đình, sẽ hiểu thảo với cha mẹ, yêu thương em gái, sẽ không để bọn họ đau lòng vì mình.

Còn có Dương Nặc, kiếp trước chưa bày tỏ hết tình yêu của cô dành cho anh, kiếp này cô nhất định sẽ không bỏ lỡ, còn phải cố gắng trở nên mạnh mẽ, phải có tiền có thế lực để có thể bảo vệ anh.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lên Kế Hoạch, Bắt Đầu Theo Đuổi Sự Nghiệp.

Tối đó, Dương Mộ Anh cùng ba mẹ trò chuyện khá lâu, đến 9 giờ thì mọi người trở về phòng đi ngủ.

Về phòng, Dương Mộ Anh lấy ra một quyển sổ, cô bắt đầu lên kế hoạch cho sự nghiệp sau này.

Nếu muốn làm quản lý cho Dương Nặc, cô chỉ có thời gian 5 năm, cô nhớ rất rõ, 5 năm sau quản lý của Dương Nặc xin nghỉ khai sản, lúc đó công ty sẽ tuyển quản lý mới cho anh, đó là cơ hội duy nhất cô có thể đến bên cạnh anh, cô không thể bỏ lỡ, vì thế cô phải lên kế hoạch thật chu đáo.

Đầu tiên, cô sẽ đăng kí vào trường đại học kinh tế tài chính, vì nơi đó tuyển sinh ngành PR qua hai phương thức, một là xét kết quả thi THPT quốc gia và hai là xét học bạ THPT, mà cô chỉ có thể chọn xét học bạ THPT, một phần là vì học lực của cô tương đối tốt, sẽ đủ điểm, mặc khác là vì đợt tuyển sinh lần hai bắt đầu từ ngày 21 tháng 9, mà hiện tại đã là 27 tháng 9, cô đã trễ, may mắn mẹ Trần quan hệ rộng rãi, cô chỉ còn cách năn nỉ mẹ giúp cô lần này.

Tiếp theo, cô phải đăng ký học thêm năm thứ tiếng thông dụng bao gồm Anh, Pháp, Nhật, Hàn, Trung. Kiếp trước, cô chỉ thông dụng tiếng Anh và Hàn, ba thứ tiếng còn lại chỉ ở sơ cấp nên vẫn cần có thông dịch viên đi chung, bây giờ cô phải tận dụng thời gian học cho hết.

Cô sẽ học thêm võ thuật để phòng thân, trong giới showbiz, vệ sĩ đi theo bảo vệ ngôi sao còn không đủ, làm sao có thời gian để ý đến cô. Cô không

những phải học võ, còn phải bỏ dưỡng thân thể, tăng chiều cao giảm cân nặng, vì thế cô quyết định sẽ chọn môn Kick Boxing, akido, taekwondo và đặc biệt là gym.

Nhớ lại kiếp trước, chỉ lo học hành, không lo việc ăn uống, nên lúc cô 23 tuổi mà chỉ cao 1m5, sau đó đi theo Lạc Yên Anh, càng không quan tâm đến bản thân, đâm ra thân hình vừa lùn vừa béo, còn nhớ lúc gặp mặt anh, cô chỉ đứng tới ngực anh, thật xấu hổ muốn chết được.

Dương Mộ Anh thờ dài, viết thêm một danh sách ăn uống ngủ nghỉ, sau đó bắt đầu kế hoạch tiếp theo, cũng là vấn đề nan giải nhất, chính là tiền bạc. Mẹ Trần nói đúng, muốn làm quản lý phải có tiền, có tiền có thể bất quý xay cối, vì thế cô sẽ làm gì đó kiếm ra thật nhiều tiền.

Mua vé số? Kiếp trước cô còn không biết dò số thì làm sao biết số nào trúng?

Buôn bán? Chỉ lo sắp xếp thời gian học hành thôi, cô đã đau đầu, làm gì có thời gian buôn bán.

Kinh doanh? Vẫn không được, ngay cả quen biết với người có tiền, cô còn không biết, nếu nhờ ba Trần, nhất định ông sẽ giúp nhưng cô muốn tự mình kiếm, có như vậy, mẹ mới tin tưởng cô thật sự muốn đi trên con đường này.

Bất chợt, trong đầu vụt qua tia sáng, Dương Mộ Anh mở laptop, truy tìm vài thông tin, sau đó bắt đầu mỉm cười thoả mãn. Đầu tư chứng khoán là ok nhất, may mắn kiếp trước cô từng chơi một thời gian, tuy thua lỗ nhưng kiếp này biết trước một số cổ phiếu có lời, muốn kiếm tiền là điều không khó.

Dương Mộ Anh đi đến tủ quần áo, lấy thẻ ngân hàng ra, lên mạng kiểm tra số tiền còn dư, lúc này cô mới đau khổ phát hiện, trong thẻ chỉ còn hai trăm nghìn.

Hàng tháng ba Trần cùng mẹ Trần vì ít khi về nhà nên sẽ chuyển tiền cho cô, mỗi tháng cô đều nhận được năm triệu, là tiền lo ăn mặc học hành nhưng cô là kẻ đam mê hội họa, thành ra có bao nhiêu tiền là đồ đi mua tranh, mua giấy, mua màu vẽ, đâm ra, tháng nào tiêu hết tháng đó.

Nhìn năm con số trên màn hình, Dương Mộ Anh chống cằm than thở, cô nghĩ rồi lại nghĩ, sau đó mắt loé sáng, cô bước ra khỏi phòng, đi đến phòng của Trần Tiểu Quỳnh.

Cô đi tới trước cửa phòng bằng gỗ, gõ vài cái mới nghe tiếng Trần Tiểu Quỳnh lên tiếng. –“Mời vào.”

Cô mở cửa đi vào, nhìn căn phòng được bày trí đầy hình Doremon, tường quét sơn xanh, bên phải là bàn học cùng giá sách, bên trái là giường ngủ, ga giường in hình Doremon đa dạng cùng với vài thú nhồi bông cũng hình Doremon đặt trên giường.

Cô khẽ cười, thường ngày Trần Tiểu Quỳnh luôn tỏ ra nhu thuận, đôi khi giống bà cụ non nhưng cô bé vẫn là đứa con nít, mà đứa con nít này đặc biệt yêu thích truyện tranh Doremon, thấy cách bày trí căn phòng cũng biết, ngay cả quần áo đi ngủ đang mặc cũng là chiếc đầm sọc caro màu xanh in hình Doremon.

“Chị tìm em có việc gì?”

Thấy Dương Mộ Anh đến tìm mình, Trần Tiểu Quỳnh liếc nhẹ cô, bỏ lại một câu, sau đó tiếp tục làm bài.

Dương Mộ Anh đi tới, kéo chiếc ghế nhỏ bên cạnh ngồi cạnh bàn học, không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

“Tiểu Quỳnh, chị muốn mượn em ít tiền.”

“Bao nhiêu?” – Trần Tiểu Quỳnh không ngẩng đầu lên, chỉ thản nhiên hỏi.

“Khoảng 10 triệu.” – Dương Mộ Anh mặt dày nói.

Trần Tiểu Quỳnh ngừng viết, sau đó nhấn máy tính, khi máy tính hiện ra đáp án, cô ghi kết quả vào, sau đó đứng dậy đi tới tủ quần áo, lát sau đi ra đưa cái thẻ cho Dương Mộ Anh, nói.

“Mật mã là 2407.”

Sau đó ngồi vào bàn tiếp tục làm bài. Dương Mộ Anh trở mắt nhìn, cô chỉ hỏi thử thôi, không nghĩ em gái lại có, còn có nhiều tiền nữa là khác nhưng mà Trần Tiểu Quỳnh không do dự cho cô mượn tiền, không sợ cô quýt nợ sao?

“Em xác định?” – Dương Mộ Anh không chắc chắn hỏi.

“Chị không trả?” – Trần Tiểu Quỳnh hỏi ngược lại.

Dương Mộ Anh cười cười. –“Em gái ngoan, chị cam đoan trong vòng ba tháng sẽ trả lại em gấp hai lần.”

Nói xong, Dương Mộ Anh nhào tới ôm vai Trần Tiểu Quỳnh, hôn tứ tung lên mặt cô. Trần Tiểu Quỳnh nhũm mày đón nhận, khi thấy Dương Mộ Anh không bị động kinh nữa, cô lấy khăn tay lau nhẹ mặt.

“Thật bản.”

“Này, chị yêu quý em, hôn em là vinh hạnh của em rồi đó.” – Dương Mộ Anh cào nhào nói.

Trần Tiểu Quỳnh bình tĩnh đáp. – “Không còn chuyện gì nữa thì hì có thể về phòng, em cần yên tĩnh làm bài.”

Dương Mộ Anh đạt được mục đích, đương nhiên muốn về phòng sớm nhưng thấy bộ dáng của Trần Tiểu Quỳnh lúc này, tự nhiên nổi tâm trêu chọc. Phải nói rằng, bộ dáng hai kiếp lúc nhỏ của Trần Tiểu Quỳnh không hề thay đổi, nhu thuận, dễ gần, chọc người yêu thích, nhưng khi làm tiếp viên hàng không thì tính tình có chút biến hoá, lạnh nhạt, có chút xa cách, có lẽ một phần là do cô.

Thu lại suy nghĩ, Dương Mộ Anh nổi tâm tò mò hỏi. – “Sau này lớn lên, em muốn học ngành gì?”

Trần Tiểu Quỳnh. – “Tiếp viên hàng không.”

Đúng như dự đoán, Dương Mộ Anh cười khế. – “Vì sao?”

Trần Tiểu Quỳnh dùng viết, ánh mắt ngưng tụ nhìn về phía trước. – “Em thích bay, như chim vậy, cảm nhận trước mắt là bầu trời bao la rộng lớn, cảm giác chắc hẳn rất tuyệt.”

“Vậy sao không làm phi công? Vừa có thể điều khiển máy bay, vừa có thể ngắm bầu trời trực tiếp.” – Dương Mộ Anh phân tích nói.

“Thế lực không cho phép.” – Trần Tiểu Quỳnh ung dung nói.

Nghe thế, Dương Mộ Anh trầm mặt, thế lực của Trần Tiểu Quỳnh không tốt, cô từng nghe mẹ Trần kể, lúc mẹ của em ấy mang thai tám tháng, không may bị ngã nên sinh non, vì thế cơ thể em ấy không tốt, lúc mới gặp em ấy, cô còn tưởng em ấy phải nhỏ hơn cô bảy tám tuổi mới đúng.

Dương Mộ Anh thở dài, muốn lên tiếng an ủi thì Trần Tiểu Quỳnh lên tiếng, đánh tan sự thương cảm của cô không còn một móng.

“Vội lại ngồi lâu một chỗ rất ê mông.”

Khoé môi Dương Mộ Anh khế giật, cô quên mất, với tính tình của Trần Tiểu Quỳnh, sẽ không làm bất cứ việc gì mà không tính toán trước, cô đã sai khi cảm thấy Trần Tiểu Quỳnh cần được an ủi.

Buổi tối đó, hai chị em tâm sự khá lâu, đến gần 12 giờ đêm, Trần Tiểu Quỳnh không khách khí đá Dương Mộ Anh về phòng, cho dù chị gái bày ra vẻ mặt nịnh nọt muốn ngủ cùng cô cũng không được.

.....

Hai ngày sau, dưới sự nài nỉ van xin của Dương Mộ Anh, mẹ Trần một lần nữa giúp cô thi tuyển vào trường đại học kinh tế tài chính. Sau khi làm thủ tục nhập học, Dương Mộ Anh tiếp tục đi đăng ký học các thứ tiếng.

Nhìn ngôi trường quen thuộc, Dương Mộ Anh không khỏi cảm khái, may mắn cô đã trải qua một đời nên lịch trình học tập đối với cô không khó, cứ như một cái máy photocopy lại mà thôi, vì thế cô cũng không quá lo lắng.

Dương Mộ Anh vừa đi vừa tính toán, ba tháng sau có tiền, sẽ trả cho Trần Tiểu Quỳnh, số tiền con dư cô sẽ tiếp tục đầu tư, chuyện cần thiết nhất bây giờ là tìm được Trương Tú Vĩnh, giám đốc công ty Sao Nam.

Kiếp trước, công ty Sao Nam từng mời cô làm quản lý, nhưng lúc đó tình hình công ty không mấy tốt, lại là công ty không nổi tiếng gì, Dương Mộ Anh không ngần ngại từ chối, cô đầu quân cho công ty STAR đứng nhất nhì ở nước N, bởi công ty STAR sẽ có lợi hơn, có khả năng giúp cô gặp được Dương Nặc.

Nhưng người tính không bằng trời tính, chỉ mới một năm, công ty STAR bỗng sụp đổ, truyền thông đưa tin là do trốn thuế, sau đó công ty Sao Nam lại nổi lên, lập tức giành lấy vị trí công ty sáng giá đứng thứ hai ở nước N. Bất đắc dĩ, Dương Mộ Anh phải quay lại Sao Nam, đáng tiếc, vì bỏ qua cơ hội nên cuối cùng chỉ có thể làm trợ lý cho Lạc Yên Anh.

Nay mọi việc đã thay đổi, cô phải tận dụng thời cơ tìm cho được Trương Tú Vĩnh, người phụ nữ chỉ mới 30 tuổi, có thể đem một công ty nhỏ nhoi đưa lên vị trí thứ hai ở nước N, có thể thấy năng lực cùng trí tuệ không phải tầm thường.

Mà hiện tại, công ty Sao Nam còn không có nhiều danh tiếng, nếu bây giờ cô đến bàn bạc lôi kéo quan hệ với Trương Tú Vĩnh, tin rằng có thể chiếm được một vị trí.

“Râm~” – “Ây da.”

Tiếng va chạm cùng tiếng kêu vang lên cùng một lúc. Dương Mộ Anh ngã nhào xuống đất, tập sách mới nhận rơi vãi trên đất.

Do vừa đi vừa suy nghĩ nên không nhìn về phía trước mới va chạm người khác, Dương Mộ Anh lập tức hướng người kia nói. – “Xin lỗi.”

“Không sao.” – Là giọng con gái, còn có chút quen thuộc.

Khi Dương Mộ Anh nhìn được diện mạo của người kia thì cô sững sờ, mà người kia cũng sững sờ, sau đó vui vẻ nhìn cô hỏi.

“Cậu là Dương Mộ Anh?”

Dương Mộ Anh khó tin nói. –“Trịnh Thanh Tâm?”

Kiếp trước, Trịnh Thanh Tâm là bạn thời cấp hai của cô, tính tình của Trịnh Thanh Tâm rất thoải mái phóng khoáng, chỉ có hai tật xấu là yêu sạch sẽ và nghiện hoàn mỹ, vì thế hay bị các bạn tẩy chay.

Lên cấp ba thì cô ấy theo mẹ di dân sang Mỹ nên bọn họ không còn gặp nhau nữa, sau này gặp lại Trịnh Thanh Tâm, cô ấy đã làm trợ lý cho một diễn viên nước Mỹ.

Cô công nhận Trịnh Thanh Tâm rất có tài, vừa thông minh vừa giỏi giang, đặc biệt chuyên về thời trang cô ấy đứng thứ hai, không ai đứng thứ nhất, chỉ cần quảng cho cô ấy một cái áo rách, cô ấy cũng có thể biến nó trở thành một cái áo vừa quý phái vừa cao cấp.

Bất quá, người có tài luôn bị ghen ghét, lần cuối cùng cô gặp Trịnh Thanh Tâm, là trên mặt báo của Mỹ, cô gái xinh đẹp đầy cá tính ngày nào, chỉ trong thời gian ngắn đã thành một kẻ gầy gò héo hắt không sức sống, nguyên nhân là trên các tạp chí ở Mỹ đăng tin cô ấy có quan hệ mập mờ với chồng của một diễn viên, mà diễn viên đó lại là đối thủ của công ty nơi cô ấy làm việc.

Sau đó là hình chụp, rồi biết bao scandal với những bài viết gây khó dễ Trịnh Thanh Tâm. Một năm sau, Trịnh Thanh Tâm hoàn toàn biến mất khỏi giới showbiz, không một ai biết cô đi đâu, ở đâu.

Nhìn người con gái trước mắt, cô mặc quần jean đen phối áo thun trắng trễ vai, mái tóc dài đến thắt lưng, khuôn mặt tinh tế nở nụ cười tươi sáng, trông cô mềm mại trẻ trung khác xa hình ảnh một thân gầy gò ảm đạm kiếp trước.

“Này, làm gì nhìn mình dữ thế? Mặt mình dính gì sao?”. –Trịnh Thanh Tâm tò mò hỏi.

Dương Mộ Anh cười khê. –“Mấy năm không gặp, mình không nhận ra cậu đó, cậu càng ngày càng xinh đẹp.”

Trịnh Thanh Tâm đỏ mặt. –“Gi chứ? Mình đẹp chỗ nào? Có cậu kia ... ừm, tuy hơi béo, hơi thấp nhưng tính ra nhìn vẫn đáng yêu.”

Dương Mộ Anh cười gượng, năm cô 18 tuổi, dáng gười hơi tròn, cao chỉ 1m5, may mắn cô có gương mặt loli nên không bị người khác cười nhạo, nay gặp Trịnh Thanh Tâm, kẻ cuồng hoàn mỹ, cô ta nói như vậy cũng còn nương tay rồi.

“Bây giờ cậu có rảnh không? Cùng mình uống ly cafe chắc được chứ?” – Dương Mộ Anh đổi đề tài, mà cô cũng có việc muốn bàn với Trịnh Thanh Tâm.

“OK, mình biết gần trường có quán cafe vừa rẻ vừa ngon, chúng ta đến đó đi.” – Trịnh Thanh Tâm sáng khoái đáp ứng.

... ..

Ngồi trong quán cafe, hai người kêu đồ uống, sau đó bắt đầu trò chuyện.

Trịnh Thanh Tâm lên tiếng trước. –“Mình nhớ hồi học cấp hai, cậu cuồng yêu thích hội họa, bây giờ lại thi vào kinh tế tài chính, bộ cậu đã suy nghĩ thông suốt, từ bỏ cái ngành hại não đó rồi hả?”

Dương Mộ Anh phì cười. –“Cái gì mà hại não?”

“Còn không phải sao? Luôn phải dùng đầu suy nghĩ vẽ từng nét từng nét một, mình nghĩ thôi đã đau cả đầu.”

“Hội họa là cần cảm hứng, có cảm hứng mới vẽ được, không phải suy nghĩ.” – Dương Mộ Anh sửa chữa tư duy cho Trịnh Thanh Tâm xong, sau đó nói tiếp.

“Mình thi vào kinh tế tài chính nhưng học chuyên ngành PR, sau này ra làm quản lý ngôi sao.”

Trịnh Thanh Tâm giật mình. –“Thật sao? Mình cũng thế nha nhưng mình không có tham vọng lớn như cậu, mình chỉ cần làm trợ lý là được.”

Nhân viên mang nước ra, Trịnh Thanh Tâm uống ngụm trà đào, tiếp tục nói. –“Làm quản lý rất cực khổ, phải biết cách ăn nói, phải biết xử lý tình huống, phải giúp ngôi sao toả sáng, phải có giao tiếp rộng rãi ... đặc biệt là phải có tiền, nếu may mắn làm trong một công ty nổi tiếng, họ chịu chi ra số tiền lớn trợ giúp còn đỡ, nếu không, làm quản lý không xong, ngay cả ngôi sao cũng rơi đài.”

Sau đó cười cười với Dương Mộ Anh. –“Làm trợ lý thì khác nha, mỗi ngày chỉ việc sắp xếp quần áo cho ngôi sao mặc theo lịch trình, mua đồ ăn thức uống, xách thêm chút ít đồ, tuy vất vả nhưng lương không thấp ... hi hi, đặc biệt mỗi ngày được ngắm người nổi tiếng, không tốt hơn sao?”

Dương Mộ Anh cũng cười, cô biết rõ muốn làm một quản lý sẽ gặp phải những gì, đặc biệt, muốn làm một quản lý giỏi thì càng phải gặp nhiều khó khăn như thế nào nhưng vì anh, cô chấp nhận đón nhận tất cả.

“Vậy sau này mình làm quản lý, cậu có đồng ý làm trợ lý cho mình không?”

Dương Mộ Anh bắt đầu thả câu, thật ra sau khi lên kế hoạch, người đầu tiên cô muốn tìm là Trương Tú Vinh, người tiếp theo là Trịnh Thanh Tâm, người trợ lý đắc lực này, cô không thể bỏ qua được, may mắn ông trời phù hộ, cho cô cơ hội gặp Trịnh Thanh Tâm, nay không ra sức lôi kéo làm sao cho được.

Trịnh Thanh Tâm nhướn mày. –“Trông cậu rất tự tin.”

Dương Mộ Anh cười cười nói. –“Vậy cậu có nhận lời hay không?”

Trịnh Thanh Tâm đánh giá Dương Mộ Anh, cô gái yếu đuối ngày xưa nay đã mạnh mẽ hơn trước, còn rất tự tin với câu hỏi của mình. Thời gian quả thật có thể thay đổi một con người? Bất quá, Trịnh Thanh Tâm là ai kia chứ? Cô rất thích mạo hiểm nha.

“Được thôi, nhưng mình nói trước, tiền lương thấp quá mình sẽ không làm.”

“Cậu an tâm, nếu sau này cậu theo mình, tiền lương mỗi tháng không thấp, cuối năm cho cậu một tháng lương nhân ba, cậu hài lòng rồi chứ?”

Dương Mộ Anh đưa ra yêu cầu hấp dẫn, Trịnh Thanh Tâm thấy vậy không bận tâm nữa nên sáng khoái bán mình.

Trong khi hai bên đang bàn giao việc mua bán, một cô gái bộ váy hồng nhạt đi tới trước mặt hai người, cô gái nhìn Trịnh Thanh Tâm, nhẹ giọng nói.

“Chào chị Thanh Tâm.”

Dương Mộ Anh nhìn người trước mắt không khỏi giật mình, không nghĩ hôm nay gặp toàn người quen.

Người trước mắt cô là một cô bé với dáng người hơi tròn, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, đôi mắt trong veo sáng ngời, tóc đen dài mượt mà, tăng thêm vẻ dịu dàng nữ tính.

“Ô, trùng hợp thế, hôm nay gặp toàn người quen.”

Trịnh Thanh Tâm thấy người đến, nhiệt tình giới thiệu với Dương Mộ Anh. –“Mộ Anh, đây là Liễu Thi Thi, em ấy nhỏ hơn chúng ta một tuổi nhưng vì vào học sớm nên coi như cùng cấp với chúng ta, em ấy cũng thi chuyên ngành PR, giống cậu muốn làm quản lý đó.”

Liễu Thi Thi lễ phép nhìn Dương Mộ Anh, nói. –“Chào chị, em tên Liễu Thi Thi, chị gọi em Thi Thi được rồi, rất vui được quen biết chị, sau này nhờ chị giúp đỡ nhiều rồi.”

Dương Mộ Anh gật đầu, nhàn nhạt đáp. –“Chị tên Mộ Anh, chị cũng mới vào học nên nói giúp đỡ thì không thể rồi nhưng là bạn bè với nhau, cho nhau lời khuyên trong học tập vẫn được.”

Tuy đã qua một kiếp nhưng những gì Liễu Thi Thi làm với mình, Dương Mộ Anh không quên được.

Liễu Thi Thi không tốt, cũng không phải xấu, chỉ có tham vọng quá lớn, kiếp trước Liễu Thi Thi từng khuyên cô đầu quân vào STAR mà cô ta lại đầu quân Sao Nam, điểm này cho thấy mắt nhìn thời cuộc của Liễu Thi Thi không tồi, chỉ trách mình không có mắt nhìn thôi, nên không thể trách ai được.

Nhưng sau đó cô làm trợ lý cho Lạc Yên Anh, Liễu Thi Thi không những giúp đỡ, còn thường xuyên bôi móc cô, có lẽ cô ta còn ghi hận chuyện công ty Sao Nam đã mời cô làm quản lý mà không phải cô ta.

Liễu Thi Thi nhìn ra được sự xa cách trong lời nói của Dương Mộ Anh nhưng cô không để tâm, cô chỉ quan tâm Trịnh Thanh Tâm, muốn lôi kéo quan hệ cùng cô ấy, nếu sau này ra trường, thật sự làm quản lý, cô cần có trợ lý đắc lực, theo sự quan sát của cô thì Trịnh Thanh Tâm là ứng cử viên tốt nhất.

Nhưng cô sẽ không hấp tấp, cô phải dùng thời gian hai năm để buột chặt tình bạn này, có như vậy Trịnh Thanh Tâm mới toàn tâm toàn ý theo cô làm việc.

Mới đầu, hai người trò chuyện trong rất vui vẻ nhưng khi có Liễu Thi Thi thì lại khác, không khí âm dương quái khí khiến ba người chỉ có thể kết thúc buổi trò chuyện. Sau đó ba người cho nhau số điện thoại rồi chia tay ở cửa chính.

Nhìn Trịnh Thanh Tâm cùng Liễu Thi Thi đi phía trước, Dương Mộ Anh xoay người đi theo hướng ngược lại. Có lẽ, cô nên lên thêm một kế hoạch nữa, để tránh sau này gặp phiền phức không đáng nói.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Làm Một Cuộc Giao Dịch.

Ba tháng sau.

Vì sở hữu trí nhớ ở kiếp trước, sau ba tháng, Dương Mộ Anh đã đưa mọi việc đi theo quỹ đạo của nó.

Lịch trình học tập được cô sắp xếp gọn gàng, cô vừa có thời gian học tập, vừa có thời gian học võ và chăm sóc bổ dưỡng bản thân, chỉ sau ba tháng, cô không những cao thêm, còn tăng 5kg, tuy chưa tính là mảnh mai thon gọn nhưng không đến nỗi giống bánh bao thịt như ngày trước.

Tiền chơi chứng khoán thu được không ít, cô chuyển khoản cho Trần Tiểu Quỳnh như lời đã hứa, còn chuyển thêm cho em ấy hai phần trăm lợi nhuận.

Còn nhớ biểu tình của Trần Tiểu Quỳnh khi nhìn số tiền trong tài khoản, em ấy đã kinh hoàng chạy tới phòng cô, bảo rằng thẻ của em ấy bị hack rồi, lúc đó cô đã ôm bụng cười đến không thở nổi, thì ra Trần Tiểu Quỳnh cũng có lúc bị lừa thành bộ dạng như vậy.

Sau khi xác thật trăm phần trăm là tiền mình chơi chứng khoán thu được, còn cam đoan thẻ thoát chục lần, Trần Tiểu Quỳnh mới bằng lòng nhận lấy.

Chuyện tiếp theo Dương Mộ Anh muốn làm là tìm Trương Tú Vĩnh, lúc đầu, cô tính toán sẽ tìm Trương Tú Vĩnh bàn bạc nhưng khi suy nghĩ kỹ càng, cô cảm thấy vẫn nên chú tâm vào việc học và việc chơi chứng khoán.

Vừa có thành tích học tốt, vừa có tiền trong tay, muốn làm một cuộc giao dịch với Trương Tú Vĩnh, việc thành công sẽ có khả năng nhiều hơn, hiện tại công ty Sao Nam còn chưa đi vào quỹ đạo, chưa có căn cứ, chỉ đơn thuần là một công ty đào tạo nhỏ, một phần là vì chưa có giao thiệp rộng, mặt khác là vì tiền đầu tư không nhiều.

Nếu cô đem một số tiền lớn đến làm mồi câu, con cá vàng này chắc không thể không mắc câu. Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà hành động là điều không tốt nhưng vì tương lai sau này, cô không thể không làm.

... ..

Thư Viện Trường.

Ở gần vị trí cửa sổ. Dương Mộ Anh vừa xem sách vừa suy nghĩ trong ba tháng nay mình đã làm được những gì, sau khi tính toán cẩn thận, thấy thời cơ đã đến, cô quyết định sáng mai sẽ đến công ty Sao Nam tìm Trương Tú Vĩnh để làm một cuộc giao dịch.

“Làm gì mà ngăn người vậy?” – Trịnh Thanh Tâm đi đến gõ nhẹ lên mặt bàn.

Dương Mộ Anh ngẩn đầu cười xem như chào hỏi, sau khi nhìn thấy sau lưng Trịnh Thanh Tâm không có cái đuôi, cô chống cằm, nhẹ giọng nói.

“Ngày mai mình xin nghỉ buổi sáng để giải quyết chút việc riêng, buổi chiều mình sẽ mượn bài học của cậu về chép.”

Trịnh Thanh Tâm bĩu môi. – “Chuyện gì mà quan trọng khiến con mọt sách như cậu phải hy sinh một buổi học vậy? Đi xem mắt à?”

Dương Mộ Anh liếc mắt. – “Đi bàn chuyện tương lai cho chúng ta.”

“Mình chắc chắn với cậu, một trăm phần trăm là mình chỉ mê trai.”

Như sợ Dương Mộ Anh không tin, Trịnh Thanh Tâm còn trịnh trọng đem một loạt ảnh nam thần trong điện thoại cho cô xem. Dương Mộ Anh thờ dãi.

“Mình nói đây là chuyện sau khi chúng ta kết thúc khoá học, tiếp theo không phải cần tìm một công ty để thực tập sao? Mình đã chọn rồi, là công ty giải trí Sao Nam.”

Trịnh Thanh Tâm giật mình. – “Chúng ta mới học ba tháng, tính đến tốt nghiệp cũng phải 2 năm nữa, còn có, công ty Sao Nam gì đó đã ra mắt được 5 năm nhưng chỉ có chút danh tiếng, cậu định đâm đầu vào ngõ cụt sao?”

Không phải cô không tin Dương Mộ Anh nhưng quả thật cô đã tìm hiểu tất cả công ty giải trí, hiện tại công ty STAR có ưu thế nhất, điều kiện tuyển nhân viên không khắc khe, trái lại công ty Sao Nam thì điều kiện tuyển nhân viên khắc khe như quỷ, Dương Mộ Anh dù thích mạo hiểm, cũng không cần tìm ngõ cụt mà chui vào.

Tuy cô đồng ý sau này sẽ theo Dương Mộ Anh nhưng phải đảm bảo điều kiện làm việc không quá thấp, nếu Dương Mộ Anh không vào công ty STAR thì có thể tìm vài công ty khác, sao chỉ chọn mỗi công ty Sao Nam?

Thấy nguyên một tảng danh sách thối mốc trên mặt Trịnh Thanh Tâm, Dương Mộ Anh giải thích.

“Tâm Tâm, nhìn mọi việc không nên nhìn bề ngoài, mình phải quan sát, tìm hiểu, sau đó đặt mọi thứ lên bàn cân, cuối cùng sẽ biết được kết quả thứ nào tốt, thứ nào không tốt mà chọn lựa. Cậu không nên nhìn chung chung như vậy rồi quyết định.” – Sau đó trịnh trọng nói.

“Yên tâm, cậu đã quyết định theo mình, tuy mình không thể cho cậu nổi tiếng như ngôi sao nhưng ít ra cũng không thiếu tiền cho cậu tiêu sài, mình lấy trinh tiết ra đảm bảo, cậu tin chưa?”

Trịnh Thanh Tâm tròn mắt nhìn Dương Mộ Anh. – “Nào có ai đem trinh tiết ra hứa, cậu đó, toàn nói chuyện sâu xa, bắt quá, đã lỡ bán thân cho cậu, mình đành liều lần này vậy.”

Dương Mộ Anh cười tí mắt, ngay sau đó cô thu lại nụ cười, bộ dạng nghiêm túc nhìn Trịnh Thanh Tâm. –“Chuyện này mình chỉ muốn hai người biết, cậu hiểu không?”

“Mình có một thắc mắc, có phải lúc trước Thi Thi cùng cậu có mâu thuẫn? Nếu không vì sao cậu luôn xa cách với em ấy?”

Đối với Liễu Thi Thi, cô không ghét, cũng không cho là rất thích nhưng sau ba tháng đi chung, Dương Mộ Anh luôn tỏ thái độ rất rõ ràng, mà Liễu Thi Thi giống như tượng gỗ, không để tâm. Cô không phải kẻ ngu, làm sao không biết giữa hai người họ có ân oán tình thù gì hay không?

Nhưng nếu phải lựa chọn, cô sẽ đứng về Dương Mộ Anh, không phải vì đã bán mình cho cậu ấy, vì cách nhìn người cùng cách hành xử của cậu ấy khiến cô tin tưởng, cậu ấy sẽ không làm bất cứ điều gì không đúng, nếu không có lý do.

“Mình cho cậu lời khuyên chân thành, tránh xa cô ta ra. Vì có thể sau này cô ta sẽ trở thành đối thủ của chúng ta.” – Dương Mộ Anh nhàn nhạt đáp.

“Các chị đang nói chuyện gì mà vui thế?” – Liễu Thi Thi không biết đến từ lúc nào, đột nhiên lên tiếng.

Dương Mộ Anh lạnh nhạt nhìn cô ta, sau đó tiếp tục đọc sách, không hề quan tâm hay tỏ ra lo lắng việc Liễu Thi Thi có nghe đoạn đối thoại của mình hay không?

Trịnh Thanh Tâm đánh giá Liễu Thi Thi, sau đó cười khẽ. –“Trong thư viện, đương nhiên bàn chuyện học, chị nhớ hôm nay em có buổi thuyết trình, sao không đi học mà lại đến đây?”

Liễu Thi Thi cười ngọt ngào. –“Em vừa mới thuyết trình xong, định tìm mấy chị bàn chút việc.”

“Quan trọng sao?” – Dương Mộ Anh không ngán đầu, lạnh nhạt hỏi.

Liễu Thi Thi đã quen cách thờ ơ lạnh nhạt của Dương Mộ Anh đối với mình, cô không để tâm, tiếp tục nói ra mục đích tìm hai người.

“Các chị biết không, hôm nay em vừa thuyết trình xong thì gặp được tổng giám đốc công ty STAR, ông ấy đến đây là muốn tuyển một số tân sinh viên đến công ty thực tập.”

“Vì sao là tân sinh viên mà không phải sinh viên sắp tốt nghiệp?” – Trịnh Thanh Tâm khó hiểu hỏi.

“Là như vậy, tuyển tân sinh viên là muốn đào tạo từ mức thấp nhất cho đến khi tốt nghiệp xong sẽ vào làm trong công ty luôn, còn về nguyên nhân thì em không rõ. Mà lần đợt tuyển này chỉ có ba thành viên, ông ấy đã tìm được hai người, người còn lại, ông ấy muốn em giúp ông ấy tìm, vì thế em đến tìm các chị.” – Liễu Thi Thi giải thích.

Dương Mộ Anh ngừng viết, chuyện này hình như không nằm trong phạm vi cô biết, bởi kiếp trước vào thời gian này, cô còn đang vui đầu vào đám tranh hoa của mình, có điều, Liễu Thi Thi tìm bọn họ, chắc đang muốn tính toán gì rồi.

“Sao em quen được ông ấy?” – Trịnh Thanh Tâm tò mò hỏi.

“Đạ, tại vì lúc trước chú em từng có hợp tác làm ăn với ông ấy, trong một buổi dạ tiệc của ông ấy, em đi cùng chú nên ông ấy mới biết em.”

Liễu Thi Thi ngượng ngừng nói xong, nhìn Dương Mộ Anh chăm chú. –“Chị Mộ Anh, em thấy chị là người thích hợp nhất, nếu chị muốn, em sẽ giúp chị đi nói với chú ấy một tiếng.”

“Vừa đẩy đối thủ đi xa, vừa chiếm được món nợ ân tình. Liễu Thi Thi à Liễu Thi Thi, sau hai kiếp, thù đoạn của cô tuy cao nhưng vẫn còn non lắm.” – Dương Mộ Anh châm chọc trong lòng.

Cô nhìn Liễu Thi Thi đầy ý vị. –“Vậy sao em không đề cho Tâm Tâm đi?”

Liễu Thi Thi vẫn giữ nụ cười. –“Vi em thấy thành tích học tập của chị rất tốt, đáng người rất chuẩn, với điều kiện của chị, ông ấy sẽ đồng ý ngay lập tức.”

Thấy nụ cười mang theo vẻ thơ ngây của Liễu Thi Thi, Dương Mộ Anh dứt khoát dội một thau nước lạnh. –“Không cần.”

Mặt Liễu Thi Thi cứng đờ, cô không tin hỏi. –“Chị chắc chứ? Cơ hội không đến với chị lần thứ hai đâu.”

“Tôi nói không cần là không cần.” – Dương Mộ Anh lạnh lùng từ chối, cô nhìn Trịnh Thanh Tâm, bình thản nói.

“Không phải cậu nói muốn uống nước đào sao? Đi thôi, hôm nay mình trả.”

Trịnh Thanh Tâm có chút bối rối không giải thích được khi nghe đoạn đối thoại giữa hai người nhưng khi nghe được uống nước đào, mọi phiền não quăng ra sau đầu, cô hí hửng gật đầu như bấm tới. Lại quay sang Liễu Thi Thi đang mang vẻ mặt âm u, nói.

“Thi Thi, bọn chị đi trước, tiết sau gặp lại nha.”

Sau đó xách giỏ đi trước trả thẻ thư viện. Dương Mộ Anh đi qua ngang người Liễu Thi Thi, cô dừng lại, nhỏ giọng chỉ hai người nghe.

“Một người có năng lực, sẽ biết vị thế của mình là ở đâu, nếu đã biết vị trí của mình ở đâu thì đừng cố chấp muốn vượt lên phía trước. Ở nhà ngã đau sẽ có người nhà đỡ dậy nhưng ngã ở ngoài đường, cô nghĩ ai sẽ hào tâm giúp họ đây? Là đỡ hay là đạp thêm một phát? Vậy phải xem trí thông minh của người đó có cùng một cấp bậc với năng lực hay không?”

Dùng một giây, cô nói tiếp. –“Tôi công nhận mình là người có tham vọng nhưng tôi biết thỏa mãn với thực tại. Cho cô một lời khuyên, đôi lúc nên biết thỏa mãn, đừng tưởng ai cũng có tham vọng đi quá giới hạn như cô, còn có ... tránh xa Trịnh Thanh Tâm, cô ấy là trợ lý của tôi.”

Nói xong, không để mắt đến sắc mặt trắng bệch của Liễu Thi Thi, thong dong đi trả thẻ thư viện.

Liễu Thi Thi đứng run rẩy không nhúc nhích. Từ nhỏ được ba mẹ yêu thương, người người yêu thích, chưa từng bị ai nói nặng một câu, nay bị Dương Mộ Anh nói như vậy, bị đá kích không nhẹ.

Cô ta nhìn bóng Dương Mộ Anh cùng Trịnh Thanh Tâm đi khuất, cô nghiêng răng nói thầm

“Dương Mộ Anh, tôi sẽ nhớ những lời cô đã sỉ nhục tôi ngày hôm nay, Liễu Thi Thi tôi nhất định sẽ không để cho cô được như ý nguyện đâu.”

Lời oán hận của Liễu Thi Thi, Dương Mộ Anh không hề hay biết, mà cho dù có biết đi chăng nữa, cô để tâm sao? Đương nhiên là không, cô còn cảm thấy vui vẻ vì không cần phải ngày ngày đối mặt với khuôn mặt luôn tươi cười ấy, cô nhìn đều muốn nổi cả da gà.

... ..

Sau khi xin phép nghỉ một buổi. Sáng sớm ngày hôm sau, Dương Mộ Anh đón xe buýt đi đến công ty Sao Nam.

Công ty Sao Nam nằm ở trung tâm thành phố, lúc trước nơi đây là khách sạn, sau này được Trương Tú Vĩnh mua lại, sau đó chuyển sang làm công ty giải trí.

Bước vào đại sảnh, đi đến bàn lễ tiếp tân, Dương Mộ Anh nở nụ cười. –“Chào chị, em tên Dương Mộ Anh, em đến là muốn gặp tổng giám đốc Trương, không biết chị ấy có trong công ty không ạ?”

Nhìn cô gái trước mặt chỉ là sinh viên, ăn mặc lịch sự, nói chuyện lễ phép nên nhân viên tiếp tân không làm khó cô, nở nụ cười chuyên nghiệp hỏi.

“Không biết em có hẹn trước hay không?”

“Em không có hẹn trước nhưng em thật sự có việc quan trọng muốn gặp tổng giám đốc Trương, chị có thể nói với chị ấy một tiếng được không ạ? Nếu chị ấy bận, em có thể đợi.” – Dương Mộ Anh nhẹ giọng nói.

Thấy Dương Mộ Anh không phải kẻ muốn quấy rối, còn rất chân thành. Nhân viên tiếp tân suy nghĩ, cảm thấy vẫn nên gọi điện thoại hỏi thử tổng giám đốc xem sao, dù gì hôm nay công ty cũng không có khách, nhiều khi thật sự có lợi cho tổng giám đốc, mình coi như cũng đã lập công.

“Được rồi, chị sẽ gọi điện hỏi thử xem tổng giám đốc có rảnh để tiếp em hay không?”

Nhân viên tiếp tân nói xong, quay sang gọi điện thoại nội bộ, sau khi được cấp trên đồng ý, cô mỉm cười nhìn Dương Mộ Anh.

“Thật may cho em, hôm nay tổng giám đốc không gặp khách, bây giờ chị sẽ đưa em lên gặp chị ấy.”

Nhân viên tiếp tân bàn giao công việc cho bạn mình, sau đó dẫn Dương Mộ Anh lên tầng bốn.

Đến trước phòng tổng giám đốc, nhân viên tiếp tân gõ cửa vài cái, đợi bên trong truyền ra giọng nói của phụ nữ. –“Mời vào.”

Nhân viên tiếp tân mở cửa cho Dương Mộ Anh đi vào, sau đó cô đi xuống dưới tiếp tục làm việc của mình.

Dương Mộ Anh đi vào, không quên đánh giá xung quanh, phòng làm việc ở hai kiếp của Trương Tú Vĩnh đều chẳng khác nhau là mấy, kiếp trước cô bước vào phòng làm việc của chị ấy là khi công ty chị ấy đã đứng nhất nhì ở nước N.

Lúc đó, căn phòng rất lớn, bày trí tao nhã quý phái, còn có không ít bức tranh đắt tiền. Còn kiếp này, phòng làm việc không lớn, bày trí đơn giản thanh lịch, trên tường treo vài bức tranh, không đắt tiền nhưng cũng có chút danh tiếng.

Nhìn đến bàn làm việc, một người phụ nữ độ khoảng 30 tuổi, tóc búi cao để lộ gương mặt tinh xảo, đôi mắt tinh ranh khi thấy Dương Mộ Anh bước vào, cô ta mỉm cười đầy hứng thú. Không đợi Dương Mộ Anh đến gần, cô ta đã đứng dậy đi tới trước mặt cô, đưa tay nói.

“Chào em, chị tên Trương Tú Vĩnh, rất vui được quen biết em”

Dương Mộ Anh mỉm cười bắt tay Trương Tú Vĩnh. –“Chào chị, em tên Dương Mộ Anh, rất hân hạnh được biết chị.”

“Mời em ngồi.” – Trương Tú Vĩnh cùng Dương Mộ Anh cùng ngồi xuống, sau đó cô ta rót tách trà cho Dương Mộ Anh, mỉm cười nói.

“Chị nghe nhân viên nói, em có chuyện quan trọng muốn gặp chị, không biết chị có thể giúp được gì cho em?”

“Dạ vâng, hôm nay em đến gặp chị là có chút chuyện. Em xin được nói thẳng, em muốn cùng chị làm một cuộc giao dịch.”

Thấy Trương Tú Vĩnh nhướn mày nhưng lên tiếng không ngăn cản, Dương Mộ Anh tiếp tục nói.

“Chuyện là, trong tay em có một ít tiền, em muốn đầu tư vào công ty của chị, em sẽ không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ muốn sau này có thể vào công ty của chị thực tập mà thôi.”

Trương Tú Vĩnh nhếch môi cười. —“Công ty của chị tuy nhỏ nhưng điều kiện tuyển nhân viên rất khắc khe, không cần người hoàn mỹ chỉ cần người có năng lực. Nhìn em cùng lắm mới mười tám mười chín tuổi, muốn đầu quân vào công ty của chị có quá sớm hay không?”

Tuy công ty Sao Nam chỉ là công ty nhỏ nhưng thực lực không phải tầm thường, bởi nhân viên do Trương Tú Vĩnh tuyển vào đều là người có năng lực, còn là những người có mắt nhìn người rất tốt nên khi NaNa cho cô bé này lên gặp cô, cô rất tò mò.

Nhìn cô bé trước mắt, gương mặt ngây thơ pha lẫn chút trẻ con nhưng lại mang theo vẻ khí khái cao ngạo, điều làm cô hấp dẫn nhất là đôi mắt trong veo lấp lánh, khi nói muốn cùng cô làm một cuộc giao dịch, trong con ngươi đen láy mang theo tia sắc bén khó tả. Cô rất thích những người như thế, vì ngoài mặt vẫn luôn tươi cười nhưng sâu trong đôi mắt của họ lại hàm chứa biết bao ý vị khiến ta muốn khám phá ra nó.

Dương Mộ Anh vẫn giữ nụ cười trên môi. —“Chị yên tâm, sau khi em tốt nghiệp, em sẽ có đợt thực tập, em chỉ xin vào công ty của chị thực tập ba tháng, nếu trong thời gian đó, chị cảm thấy em thích hợp có thể làm nhân viên của chị thì chị có thể thu nạp em, còn không, bảo em đi đâu em cũng sẽ nghe theo nhưng mà ...”

Cô dừng một giây, ánh mắt loé tia kiên định. —“Em muốn, không phải chỉ làm một lễ tiếp tân hay một nhân viên văn phòng, thứ em muốn là vị trí làm quản lý ngôi sao, đương nhiên, sau khi chị đồng ý chấp nhận em thì chúng ta sẽ bàn tiếp chuyện hợp đồng, còn bây giờ em chỉ xin một yêu cầu nhỏ nhoi thôi.”

Nụ cười trên môi Trương Tú Vĩnh càng lúc càng đậm. —“Vậy phải xem thành ý em đem tới cho chị đáng giá bao nhiêu?”

“Cách ba tháng, em sẽ chuyển hai tỷ vào tài khoản của chị, thành ý như vậy đủ để em nhận lấy lời cam kết của chị hay không?”

Trương Tú Vĩnh có chút sững sốt, Dương Mộ Anh còn là sinh viên, dù gia đình giàu có đến đâu, không có khả năng mỗi tháng cho em ấy nhiều tiền như vậy? Không lẽ trúng số?

Thấy sự nghi vấn trên mặt Trương Tú Vĩnh, Dương Mộ Anh giải thích. —“Chị an tâm, e không có cướp ngân hàng đâu, việc em có tiền trong tay, đợt sau này thích hợp em sẽ nói cho chị biết.”

Mỗi người đều có bí mật, Trương Tú Vĩnh chỉ nghi ngờ nhưng không có ý định xen vào, nay nghe Dương Mộ Anh thẳng thắn như vậy, cô chỉ cười trừ.

Sau khi bàn bạc chuyện chính, hai người bắt đầu trò chuyện đến trưa, Trương Tú Vĩnh muốn mời Dương Mộ Anh dùng cơm nhưng vì có cuộc gọi quan trọng, đành hẹn lại lần sau.

... ..

Buổi tối, sau khi dùng cơm cùng Trần Tiểu Quỳnh, Dương Mộ Anh trở về phòng, tiếp tục học bài, cô không quên lên mạng xem tình trạng cổ phiếu ra sao.

Hiện tại trong thẻ ngân hàng của cô còn khoảng năm trăm triệu, sau ba tháng sẽ tăng lên gấp mấy lần, cô có thể an tâm chuyển khoản cho Trương Tú Vĩnh.

Tiếp theo, cô có thể nhận nhà học hành, không lo sau hai năm đại học sẽ gặp phải chuyện gì không hay. Biết trước tương lai quả thật rất tốt nhưng cũng rất khổ sở, vì hiện tại cô bỗng nhớ anh.

Lật ra trang sách cuối cùng trong quyển sổ ghi chép, trên trang giấy trắng hiện ra khuôn mặt Dương Nặc đang nở nụ cười thật tươi, đây là cô vẽ lại dựa theo trí nhớ ở kiếp trước.

Khẽ vuốt từng đường nét trên khuôn mặt anh, Dương Mộ Anh nở nụ cười thoả mãn, cô nhẹ giọng nói.

“Rất nhanh, chúng ta sẽ gặp lại nhau, Dương Nặc.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nụ Hoa Hé Nở

Mùa xuân, năm 2013.

Đầu xuân, bầu trời xanh biếc, thời tiết mát mẻ, những cành cây khô héo đâm chồi nảy lộc, những vườn hoa đua nhau khoe sắc, cảnh vật đầy sức sống mang đến cảm giác bình yên ấm áp.

Dưới ánh nắng chang hoà buổi sớm mai, từng tia nắng ấm áp rọi xuống khu vườn đầy hoa tươi xinh đẹp.

Giữa vườn hoa đủ loại màu sắc xuất hiện một cô gái có thân hình mảnh mai mặc váy ren cổ điển màu lam, mái tóc đen óng dài đến thắt lưng, gương mặt V-line trắng hồng khê ửng đỏ, đôi mắt to tròn lanh lảnh đầy sức sống, đôi môi mỏng màu hồng phấn khê nở nụ cười nhẹ nhàng.

Cô gái đưa tay hái nụ hoa hồng vừa hé nở, nụ cười trên môi càng tươi, là hài lòng là vui vẻ. Dưới ánh nắng sớm mai, nụ cười ấy càng tôn lên vẻ ngọt ngào trong sáng từ cô, tựa như đoá hoa sen trắng trong thuần khiết.

“OK ... làm tốt lắm, chúng ta nghỉ giải lao 5 phút.”

Khung cảnh xinh đẹp bị cắt ngang bởi tiếng hét của nhiếp ảnh gia. Đó là một người đàn ông cao gầy, mái tóc dài ngang vai, ông vừa hô xong thì cô gái thờ phào nhẹ nhõm.

Men theo lối đi nhỏ, cô gái đi tới chỗ nhiếp ảnh gia gật đầu cười lễ phép, sau đó đi tới cái ô lớn, ngồi xuống ghế để make up lại.

“Lạc Yên Anh, một lát ở đoạn cuối thì cười nhẹ thôi.”

Một giọng nói trong trẻo vang phía sau lưng, Lạc Yên Anh quay mặt nhìn.

Đó là một cô gái có thân hình khá gợi cảm, cô mặc quần jean xanh đậm phối áo phông màu trắng, mang giày sneaker trắng, phong cách ăn mặc đậm chất cá tính, đặc biệt với mái tóc nâu đỏ ngang vai càng tôn lên làn da trắng sáng mịn màng tự nhiên.

Trái ngược với thân hình gợi cảm, cô có gương mặt loli nên trông cô chỉ như học sinh cấp hai, thực chất cô đã 23 tuổi rồi. Nhưng vì biểu cảm khá lạnh nhạt, đôi mắt trong veo đen láy nhìn mọi thứ đều thờ ơ hững hờ, khiến vẻ đẹp loli đáng yêu trở nên sắc sảo đầy quyến rũ.

Lạc Yên Anh nghe thế, bĩu môi. – “Em biết rồi, nhưng chị Mộ Anh, sao hôm nay chị đến trễ vậy?”

Người đến không ai khác là Dương Mộ Anh, nay đã trở thành quản lý của Lạc Yên Anh.

Năm năm, có thể thay đổi một con người, sau khi sắp tốt nghiệp, như dự định, Dương Mộ Anh cùng Trịnh Thanh Tâm nộp đơn vào công ty Sao Nam xin thực tập, không ngoài dự đoán, Liễu Thi Thi cũng nộp đơn vào, còn cùng các cô chung một tổ, may mắn là cô ta rất hợp tác nên thời gian thực tập khá suôn sẻ.

Ba tháng thực tập không khó, Trương Tú Vĩnh rất hài lòng trước thành tích cùng năng lực làm việc của nhóm các cô, sau khi được chứng nhận hoàn thành đợt thực tập, Dương Mộ Anh tiếp tục chuẩn bị thi tốt nghiệp.

Đề thi vẫn như kiếp trước, cô đương nhiên làm được. Sau khi tổng số điểm đạt tối đa ở tất cả các môn, cô và Trịnh Thanh Tâm được Trương Tú Vĩnh tuyển thẳng vào công ty Sao Nam, riêng Liễu Thi Thi phải qua một đợt sát hạch, với lý do chưa đủ tuổi nên vào sau cô một năm.

Năm đầu tiên vào làm quản lý, Dương Mộ Anh không tiếp nhận công việc ngay, cô chỉ yêu cầu được cùng Trương Tú Vĩnh đi dự các cuộc hội họp cùng những buổi dạ tiệc, vì cô muốn trước khi ra mắt giới showbiz, phải có giao tiếp rộng rãi cùng quan hệ mật thiết với một số tạp trí truyền thông, hơn thế nữa là biết người biết ta, phải học hỏi những người quản lý có tiếng đã đi trước, tích lũy kinh nghiệm để sau này dễ dàng bước vào giới showbiz.

Một năm sau, Dương Mộ Anh bắt đầu tiếp nhận làm quản lý, trong danh sách những cô gái thi tuyển ca sĩ do Trương Tú Vĩnh đề cử, Dương Mộ Anh vẫn chọn Lạc Yên Anh, không phải muốn trả thù lúc trước cô ta đố mình, là vì Lạc Yên Anh thật có tài, cô ta hát hay, nhảy giỏi, là người có khả năng toả sáng nhanh nhất và khiến cô nhanh chóng được mọi người chú ý.

Như kế hoạch đã định, cô chỉ có thời gian 5 năm, cô đã bỏ qua ba năm kiên nhẫn học tập, nên hai năm còn lại là lúc cô chính thức gây dựng sự nghiệp, tiến đến vị trí người quản lý sáng giá được người người săn đón.

Lạc Yên Anh không làm cô thất vọng, trong hai năm đã ra sáu MV được yêu thích nhất, tham dự không ít chương trình ca nhạc trong và ngoài nước, còn nhận giải thưởng Ca Sĩ Ấn Tượng hai năm liên tiếp, không dừng lại ở đó, với ngoại hình tươi trẻ, nụ cười ngây thơ thuần khiết, các nhãn hiệu thời trang, các chương trình quảng cáo đều muốn ký hợp đồng với Lạc Yên Anh.

Hiện tại, trong giới giải trí, Lạc Yên Anh được mệnh danh là công chúa loli, mà cô, người đã đào tạo ra một công chúa loli cho giới showbiz được nhiều công ty giải trí đề mắt tới, muốn mời cô về làm quản lý nhưng đều bị cô từ chối, bởi mục đích của cô không phải ở nước N.

Dương Mộ Anh nhìn Lạc Yên Anh. – “Bên công ty quảng cáo đến trễ nên chị phải đợi họ. Sau khi chụp xong, chúng ta sẽ đến studio.”

Không đợi Lạc Yên Anh lên tiếng, Dương Mộ Anh đi tới chỗ nhiếp ảnh gia, cùng ông ta bàn luận cái gì đó.

Lạc Yên Anh đã quen với mặt lạnh của Dương Mộ Anh, cô nhún vai, sau đó quay sang nhìn Trịnh Thanh Tâm.

“Chị Thanh Tâm, em muốn uống nước.”

Trịnh Thanh Tâm đưa nước cho Lạc Yên Anh, tầm mắt hướng về phía Dương Mộ Anh đang bàn luận với nhiếp ảnh gia, thờ dài trong lòng.

Năm năm, Dương Mộ Anh thay đổi, cô cũng thay đổi, vào giới showbiz, cô mới biết nó không đơn giản như mình vẫn nghĩ, làm quản lý đã khó thì làm trợ lý sao có thể nhàn hạ cho được? Nhất là làm trợ lý cho Dương Mộ Anh.

Năm đầu tiên là ác liệt nhất, sau khi Dương Mộ Anh làm quản lý cho Lạc Yên Anh, cô và cậu ấy phải chạy Đông chạy Tây tìm kiếm hợp đồng, một ngày được ngủ năm tiếng với cô là điều xa xỉ, làm tới tâm mệt mỏi, đi ngủ thì trời đã sáng, ăn uống toàn bánh mì cùng com hộp, cô không cần giảm cân, một tháng đã sụt ba ký đến đáng thương, chỉ có tiền lương mới an ủi trái tim đau khổ của cô.

Đến năm thứ hai, ông trời như nghe thấu tiếng gào thét của cô, Lạc Yên Anh bắt đầu nổi trội, các hợp đồng liên tiếp chào đón, lịch làm việc dày đặc nhưng Dương Mộ Anh sắp xếp chu đáo, cô đỡ mệt, lương càng cao, xem như đủ thoải mái.

Có điều, cuộc sống thay đổi, tính cách con người cũng thay đổi nhưng cô thì không đổi, chỉ có Dương Mộ Anh, từ một cô gái năng động cá tính, nay trở nên âm trầm, đôi mắt trong veo lấp lánh cũng trở nên sâu thẳm không thể nhìn thấu, không biết vì sao, đôi lúc cô có chút sợ Dương Mộ Anh, tuy cô biết cậu ấy sẽ không làm hại đến mình.

“Mặt mình dính gì sao?”

Trịnh Thanh Tâm giật mình, nhìn lại mới thấy Dương Mộ Anh không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh cô, còn Lạc Yên Anh đã đi đến giữa vườn hoa tiếp tục buổi chụp hình.

“Không, chỉ là thấy vẻ mặt của cậu hiện giờ so với 5 năm trước, quả thật khác một trời một vực, ngay cả tính tình cũng thế.”

Dương Mộ Anh cười khề. —“Cậu ngứa da rồi à?”

Trịnh Thanh Tâm xua tay. —“No, no ... mình là kẻ ưa sạch sẽ, sao có thể dễ bị ngứa như vậy, nhưng mà ... dù cậu có thay đổi ra sao, mình vẫn mãi là bạn của cậu, vì thế ...”

Cô ghé sát lỗ tai Dương Mộ Anh. —“Đừng trừ lương mình nha.”

Dương Mộ Anh liếc cô. —“Nếu không phải cậu làm bề bình hoa cổ của cụ Tổng, mình sẽ trừ lương sao? Lương của cậu đủ đền sao?”

Lần chụp poster cho Lạc Yên Anh, lấy đề tài thời xưa làm nền, các cô vất vả lắm mới tìm được cụ Tổng, người cất giữ những cổ vật đời xưa, phaie mất cả tháng mới thuyết phục cụ Tổng cho mượn vài cổ vật làm nền, vậy mà Trịnh Thanh Tâm trong lúc có nhà hứng đo độ nặng nhẹ hai cái bình, trượt tay làm vỡ hết một cái.

Phải nói, đối với người già yêu đồ cổ như mạng, dù có cho vàng, họ cũng không để vào mắt, may mắn cụ Tổng là người hiền hậu, còn khoan dung độ lượng, chỉ bảo các cô nhờ thợ giỏi khôi phục lại chiếc bình là được.

Nhưng muốn khôi phục lại chiếc bình cổ, cái giá chẳng khác mua chiếc bình là mấy, kết quả, Dương Mộ Anh phải chi ra năm tỷ, mời thợ giỏi nhất bên Trung về phục hồi lại chiếc bình, nếu không, cụ Tổng đã lên cơn đau tim mất rồi.

May mắn ở chỗ, nhờ mấy năm chơi chứng khoán, tuy không thể gọi cô là tỷ phú nhưng tiểu phú bà thì có thể, nên chi ra một khoản đối với cô không khó.

“Áy da, mình đâu biết cái bình bị mẻ đó lại đắt như vậy, nếu biết thì có cho vàng mình cũng chả đựng làm gì.” — Sau đó làm nũng nói.

“Anh Anh ~ ... một lần này thôi, mình đang kết chiếc váy nữ hoàng, nếu không mua được, mình sẽ hối hận cả đời.”

Dương Mộ Anh ra vẻ suy tư, sau đó cay mày khó khăn nói. —“Được, nhưng nếu mình có yêu cầu gì, cậu nhất định không được từ chối.”

Trịnh Thanh Tâm gật đầu như bằm tỏi. —“Được, được, đều nghe cậu hết.”

Trong mắt Dương Mộ Anh loé tia gian xảo, vì mục đích đã đạt, cô bỗng nở nụ cười hiếm thấy. Trịnh Thanh Tâm trong phút chốc bị mê hoặc.

Nói thật, bề ngoài của Dương Mộ Anh rất chuẩn, ăn mặc giản dị nhưng rất hợp thời trang, nếu đem so Lạc Yên Anh là công chúa loli tinh khiết, thì Dương Mộ Anh phải là nữ hoàng loli gợi cảm. Có lúc, cô thắc mắc sao Dương Mộ Anh không đi làm diễn viên hay ca sĩ, chỉ với ngoại hình thôi thì cậu ta ăn chắc.

Bị suy nghĩ này làm khó chịu, Trịnh Thanh Tâm lên tiếng hỏi. —“Mình có điều này không rõ, nếu so về ngoại hình cùng diện mạo, cậu ăn đứt Lạc Yên Anh, vì sao cậu không thử đi theo con đường giải trí? Tự mình làm người nổi tiếng không tốt sao? Làm quản lý chỉ cho mệt thân không biết.”

Dương Mộ Anh cười nhạt. —“Làm người nổi tiếng làm gì khi cuộc sống bị người khác sắp đặt? Làm quản lý thì khác, có thể sắp đặt người khác, lương cao, danh tiếng cũng không kém người nổi tiếng là bao ... Tâm Tâm, cậu quên lúc trước mình từng nói gì với cậu rồi sao?”

Trịnh Thanh Tâm ngẫm lại, mới nhớ Dương Mộ Anh từng nói với mình. —[1]“Nhìn mọi việc không nên nhìn bề ngoài, phải quan sát, tìm hiểu, sau đó đặt mọi thứ lên bàn cân, cuối cùng sẽ biết được kết quả thứ nào tốt, thứ nào không tốt mà chọn lựa, không nên nhìn chung chung như vậy rồi quyết định.”[2]

“Minh biết rồi.” – Trịnh Thanh Tâm gật đầu, cô mỉm cười nhìn Dương Mộ Anh.

“Anh Anh, mình còn phải học hỏi ở cậu nhiều hơn.”

“Chỉ cần cậu không khiến mình phải bỏ tiền ra nữa là được, mình không phải kẻ xem tiền như rác đâu.”

Trịnh Thanh Tâm bĩu môi. – “Không xem tiền như rác? Vậy mà lúc đầu khi đào tạo Lạc Yên Anh, là ai bỏ ra số tiền lớn tân trang cho em ấy từ trong ra ngoài? Đến cả xe cộ nhà cửa cũng lo hết, mình còn nghĩ cô ta trúng số độc đắc nữa đó.”

Dương Mộ Anh nhếch môi cười. – “Tâm Tâm, mình đầu tư thì phải có lợi, bỏ con tép bắt con tôm, đó là đạo lý những người đi trước từng dạy, lý thuyết phải đi đôi với thực hành, nếu đầu tư không có lợi, cậu nghĩ mình sẽ làm sao?”

“Đúng vậy, Anh Anh nhà chúng ta là nữ hoàng đầu tư, cậu vừa xinh đẹp, vừa tài giỏi nhưng mà sau này sẽ khó lấy chồng nha, không có người đàn ông nào thích người phụ nữ của mình giỏi hơn mình đâu, cậu vẫn nên học tập Lạc Yên Anh, làm chú chim nhỏ bé nép dưới cánh đại bàng to lớn là hay nhất.” – Trịnh Thanh Tâm trêu chọc.

Dương Mộ Anh không trả lời chỉ nhìn Trịnh Thanh Tâm nở nụ cười thật tươi, nhìn rất lâu, lâu đến mức Trịnh Thanh Tâm mất tự nhiên, cô cười xoà với Dương Mộ Anh, sau đó xoay người cầm đầu chạy.

Cô quên Dương Mộ Anh bây giờ không thể trêu chọc như ngày trước, kẻ mưu ma phúc hắc như vậy, cô vẫn nên tránh xa nha. Lúc này, cô chợt thấy hối hận, vì sao ngày xưa vội vàng bán mình như vậy, mới đây còn cam kết bán mình không lý do luôn, cô thật đáng thương a.

Nhìn Trịnh Thanh Tâm chạy trốn chết, Dương Mộ Anh che miệng cười. Nghĩ đến lời Trịnh Thanh Tâm nói lúc này, cô không quan tâm là bao, kiếp này dù có được anh chấp nhận hay không thì cô vẫn không thay đổi quyết định đến bên cạnh anh, dù sau này anh có hạnh phúc cho riêng mình, cô vẫn tươi cười chúc phúc, vì hạnh phúc của anh là hạnh phúc của cô.

... ..

Sau khi chụp ngoại ảnh xong, đoàn người Dương Mộ Anh đến studio để Lạc Yên Anh thu âm. Vì buổi chụp kết thúc sớm, bọn họ đến studio thì có vài nhóm nhạc chưa thu âm xong nên phải đợi.

Trong giới showbiz, Lạc Yên Anh có tiếng là người dễ hoà đồng, đi tới đâu cũng được mọi người yêu mến, việc này không thoát khỏi công lao của Dương Mộ Anh.

Kiếp trước, Liễu Thi Thi làm quản lý cho Lạc Yên Anh, cô ta chỉ đào tạo một người nổi tiếng nhưng không chú trọng đào tạo tính cách cho Lạc Yên Anh, một cô bé mười bảy mười tám tuổi, bước vào nghề là chú chim non nhưng khi nổi tiếng không tránh khỏi có chút sai lệch về tính cách, nóng nảy, bông bột, ham hư vinh, nhất là bị ảnh hưởng tính ham hư vinh của Liễu Thi Thi, nên dù nổi tiếng vẫn bị người trong nghề xa lánh.

Nay được Dương Mộ Anh tân trang từ trong ra ngoài, tính cách hoà nhã dễ gần, nói chuyện lễ phép dịu dàng, dù hiện tại phải ngồi đợi gần nửa tiếng đồng hồ, cô nàng vẫn vui vẻ bấm điện thoại.

Dương Mộ Anh chợt nhớ ra có chuyện cần làm, cô nhìn Lạc Yên Anh đang mải mê bấm điện thoại. – “Em ngồi đây đợi chị, chị và Thanh Tâm đi đây một chút”

Rồi nhìn cô gái xách giỏ đồ. – “Em ở lại coi chừng Yên Anh.”

Sau đó cùng Trịnh Thanh Tâm đi vào thang máy. Lạc Yên Anh nhìn hai người đi khuất, cô tiếp tục chơi trò bắn trứng.

“Yên Anh.”

Nghe giọng người quen, Lạc Yên Anh tắt điện thoại, hướng hai cô gái đang đi tới, cười tươi chào.

“Chào chị Thi Thi, chào chị Lan Anh, hai người cũng đến thu âm à.”

Hai người trước mặt, một là Liễu Thi Thi, hiện tại đã trở thành quản lý và Phạm Lan Anh là ca sĩ do cô ta phụ trách.

Lạc Yên Anh rất có cảm tình với Liễu Thi Thi, vì tính tình chị ấy ôn hoà, dễ gần, trái ngược với Dương Mộ Anh, lúc nào cũng làm mặt lạnh, thân cận đã khó muốn cô thích càng khó hơn.

Lúc trước, nếu không phải Liễu Thi Thi vào nghề thì có lẽ người làm quản lý cho cô đã là chị ta, đây cũng là tiếc nuối đối với Lạc Yên Anh. Bất quá, Dương Mộ Anh là người tài nên cô không có lý do dỗi người.

Liễu Thi Thi vui vẻ nói. – “Ừ, hôm nay chị cùng Lan Anh đến thu âm bài hát cho bộ phim Hoa Hường Dương ... sao em chỉ có một mình? Chị Mộ Anh đâu?”

“Dạ, chị ấy đi giải quyết chút việc, sẽ quay lại ngay. Chị Thi Thi, em rất thích kịch bản phim Hoa Hường Dương, chị Lan Anh may mắn thật, được đóng bộ phim đó, em cũng muốn mà không được đấy nhưng em sẽ ủng hộ chị hết mình, khi nào ra phim, em nhất định sẽ đi xem.”

Liều Thi Thi cùng Phạm Lan Anh đưa mắt nhìn nhau, Liều Thi Thi tỏ vẻ khó hiểu nói.

“Cái này còn không phải đều nhờ vào em hết sao? Lúc trước, tổng giám đốc Trương muốn mời em đóng vai chính trong Hoa Hường Dương, ngay cả đạo diễn cũng chăm em nhưng chị Mộ Anh lại từ chối, bảo là lịch làm việc dày đặc, không thể nhận thêm được nữa. Lan Anh nhận được bộ phim này, một phần cũng là nhờ em đấy.”

Lạc Yên Anh giật mình, Dương Mộ Anh chưa hề nhắc đến chuyện này với cô. Thời gian qua, quả thật lịch làm việc rất dày đặc nhưng Dương Mộ Anh luôn sắp xếp ổn thoả, cô không bị áp lực vì công việc, còn có thời gian giải trí cho các môn bơi lội, đánh cầu, tập Gym...

Nếu dùng thời gian đó để đóng phim cũng không gặp khó khăn, nhưng vì sao Dương Mộ Anh lại từ chối? Chị ấy biết rõ mình rất thích đóng phim cơ mà? Rốt cuộc là vì cái gì?

Trong lúc Lạc Yên Anh rối rắm, Liều Thi Thi nhếch miệng cười, cô nhìn Lạc Yên Anh, bình thản nói.

“Yên Anh, khi nào có dịp, chị và Lan Anh sẽ mời em một bữa cơm, coi như cảm ơn. Bây giờ bọn chị đi trước, khi khác gặp lại.”

Từ biệt hai người họ, Lạc Yên Anh tiếp tục đắm chìm trong bối rối, cô ngồi đó thất thần rất lâu nhưng không ai biết cô đang nghĩ về việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tranh cãi

Một lúc sau, Dương Mộ Anh cùng Trịnh Thanh Tâm từ thang máy đi ra.

Dương Mộ Anh từ xa đã thấy vẻ mặt thất thần của Lạc Yên Anh, cô nhíu mày, đi tới trước mặt cô ta, lạnh nhạt nói.

“Yên Anh, chúng ta đi thôi.”

Lạc Yên Anh ngẩn đầu nhìn Dương Mộ Anh, cô đứng dậy, bình tĩnh hỏi.

“Có phải lúc trước tổng giám đốc Trương từng muốn em tham gia bộ phim Hoa Hường Dương nhưng chị đã từ chối, phải không?”

Ánh mắt Dương Mộ Anh trở nên sâu thẳm. – “Phải.”

Cô đơn giản trả lời, sau đó bình thản nói. – “Tối giờ thu âm rồi, chúng ta không thể đến trễ, đi thôi.”

Nói xong, Dương Mộ Anh xoay người bước đi nhưng đi được vài bước, phát hiện Lạc Yên Anh không đi theo, cô nhíu mày xoay mặt nhìn, còn chưa lên tiếng, Lạc Yên Anh đã đi tới trước mặt cô, cắn môi nói.

“Chị Mộ Anh, chị biết là em rất thích đóng phim, vì sao không cho em đóng?”

“Vi em không thích hợp đóng phim” – Dương Mộ Anh lạnh nhạt nói.

“Không thích hợp?” – Lạc Yên Anh không thể tin nói.

“Chỉ dùng ba từ không thích hợp là có thể khẳng định em không đóng phim được, chị là đang xem thường em đó sao? Còn có, ngay cả việc này cũng không nói em một tiếng, chị có để em vào mắt không hả?”

“Lạc Yên Anh.” – Dương Mộ Anh quát nhẹ, cô nhìn thẳng vào mắt Lạc Yên Anh, nhỏ giọng trách cứ.

“Yên Anh, nơi đây là nơi em có thể tùy ý náo loạn hay sao? Em không muốn giữ hình tượng của mình nữa phải không? Còn nữa, em dùng thái độ như vậy nói chuyện với chị, em có xem chị là quản lý của em hay không?”

Lạc Yên Anh nghe xong, khuôn mặt chợt tái nhợt, cô là ca sĩ đang nổi, chôn đông người làm mất hình tượng là điều tối kỵ đối với ca sĩ, cô vì giận quá mất khôn, nhưng nếu lúc này không làm rõ thì cô không thể nuốt trôi con giận này.

Làm diễn viên là nghề cô yêu thích, nếu không phải nghe theo mẹ đi thi ca sĩ trước mới thi diễn viên thì bây giờ cô không phải ca sĩ nổi tiếng, mà là diễn viên nổi tiếng rồi, cô thật ngu ngốc khi đi sai đường nhưng có Dương Mộ Anh làm quản lý, việc tiến vào ngành điện ảnh, không lẽ không được?

Lạc Yên Anh trấn an mình xong, cô bình tĩnh nói với Dương Mộ Anh, từng lời nói ra đều mang theo sự khẩn cầu chân thành.

“Chị Mộ Anh, em xin lỗi, nhưng em thật sự rất thích đóng phim, chị hãy cho em một cơ hội, em nhất định sẽ làm tốt, sẽ học hỏi, sẽ siêng năng, chị giúp em đi có được không? Em xin chị.”

Vậy mà Dương Mộ Anh chẳng nghe vào tai. Kiếp trước của Lạc Yên Anh khi tiến vào điện ảnh ra sao, cô là người biết rõ nhất, cũng bắt đầu từ bộ phim Hoa Hường Dương.

Kết quả thất bại nặng nề, còn bị ví như bình hoa di động, bởi cách diễn xuất quá cứng ngắt, biểu cảm khuôn mặt cứng đơ, vì chuyện này mà công ty thua lỗ một khoản tiền, chuyện đó bị lan truyền mấy tháng trời mới được dẹp yên.

“Yên Anh, giới điện ảnh không dành cho em, em chỉ thích hợp làm ca sĩ, nếu em thích đóng phim, lần quay MV sau, chị sẽ tìm nhà biên kịch, bảo họ soạn một MV phim ca nhạc ...”

“Em không muốn.” – Lạc Yên Anh lên tiếng cắt ngang.

Dương Mộ Anh cười lạnh. – “Không muốn? Lạc Yên Anh, khi cô ký tên vào bản hợp đồng thì cuộc đời của cô do tôi nắm giữ, tôi thấy cô nổi tiếng rồi nên quên mất những thứ hiện tại cô đang có là ai cho cô.”

Càng nói, giọng của Dương Mộ Anh càng lạnh, cô từng bước áp sát Lạc Yên Anh, từng câu nói ra đều sắc bén.

“Lúc đầu, tôi đào tạo cô cũng không cần cô sau khi nổi tiếng sẽ cho tôi bất cứ thứ gì, từ đầu tới cuối tôi chỉ làm đúng theo hợp đồng, trong hợp đồng ghi rõ, cô chỉ cần đáp ứng với tôi hai điều kiện là được, một là phải luôn tuân theo những điều tôi đưa ra, hai là dù tôi làm bất cứ điều gì cũng không được có ý kiến ...”

Dương Mộ Anh ngừng một giây, cô lạnh lùng nói tiếp. – “Lạc Yên Anh, từ lúc bắt đầu, là cô chấp nhận đi theo tôi, chấp nhận ký hợp đồng, chấp nhận tất cả các điều kiện tôi đưa ra, tôi chưa hề ép buộc cô, bây giờ cô nổi tiếng, toà sáng rồi thì muốn đòi chọi tôi? Hừ ... tôi cho cô lời khuyên, đừng đi quá giới hạn nếu không sau này xảy ra bất cứ chuyện gì, một mình cô tự chịu.”

Lạc Yên Anh nắm chặt tay, cô tức giận nhưng không đáp trả được câu nào, ngay từ đầu là cô ký hợp đồng, thuận theo hết những gì Dương Mộ Anh an bày, là tự làm tự chịu nhưng cô thật sự không cam lòng từ bỏ ước mơ.

Không có chỗ để trút giận, Lạc Yên Anh không nói câu nào nữa đã bỏ đi mất.

Biểu tình trên gương mặt của Dương Mộ Anh không đổi, chỉ có đôi mắt trong veo sâu thẳm làm người khác nhìn vào phải lạnh sống lưng.

“Tina, khi này có những ai tiếp xúc với Lạc Yên Anh?”

Tina là thợ make up cho Lạc Yên Anh, nghe Dương Mộ Anh hỏi, cô ta có chút do dự, bởi cô ta cũng có hảo cảm với Liễu Thi Thi, bất quá, người phát lương cho cô vẫn là Dương Mộ Anh, vì thế Tina đành nói sự thật.

“Khi này có chị Thi Thi cùng chị Lan Anh đến nói vài câu chào hỏi với Yên Anh, chị Thi Thi có nói đến chuyện bộ phim nhưng chị ấy chỉ cảm ơn Yên Anh nhường vai diễn, còn hỏi Yên Anh khi nào rảnh thì mời em ấy dùng cơm.”

Dương Mộ Anh nghe xong, nhàn nhạt nở nụ cười. – “Ồ đây không có chuyện của cô, cô đi trước đi.”

Đội Tina đi mất, Dương Mộ Anh mới chậm rãi đi về phía trước, vừa đi cô vừa hỏi Trịnh Thanh Tâm bên cạnh.

“Thất vọng không?”

Tuy câu nói không đầu không đuôi nhưng Trịnh Thanh Tâm hiểu ý Dương Mộ Anh, cô thản nhiên nói.

“Nếu là lúc trước sẽ cảm thấy thất vọng nhưng bây giờ thì không ... có điều, biểu hiện của Lạc Yên Anh khi này khiến mình hơi bất ngờ, một cô bé ngoan như vậy từ khi nào bị dạy hư?”

“Mỗi người đều có giới hạn của mình, chỉ cần chạm vào giới hạn của họ, dù có là thiên thần cũng sẽ bộc lộ bản chất ác ma từ sâu trong tim họ.” – Dùng một lát, cô mỉm cười nhìn Trịnh Thanh Tâm.

“Cậu trưởng thành rồi.”

“Xi ... mình đâu phải con nít, chỉ là không thích suy nghĩ sâu xa thôi, rất hại não ... hừm, lần này Yên Anh làm vậy, Liễu Thi Thi là người có công lớn nhất.”

Sau 5 năm, Trịnh Thanh Tâm học hỏi không ít kinh nghiệm cùng thủ đoạn trong giới showbiz, việc Liễu Thi Thi làm, cô từng bỏ qua, vì không muốn suy nghĩ sâu xa, nhưng khi làm việc cho Dương Mộ Anh, cô không thể không chú ý, lúc nhận ra con người thật của Liễu Thi Thi, cô có chút thất vọng, bây giờ chính mắt nghe, còn thấy được thành quả do cô ta làm ra, cô không thấy thất vọng nữa, bởi chuyện đó chẳng có ý nghĩa.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đến phòng thu âm, khi gặp Lạc Yên Anh, Dương Mộ Anh đối với cô ta như bình thường nhưng không khí có gì đó khá nặng nề.

...

Hai tháng sau.

Công Ty Sao Nam. Tại phòng họp.

Người ngồi ở chủ vị là Trương Tú Vinh, chị ta nay đã 35 nhưng vẫn giữ được nét thanh xuân như tuổi 30. Bên trái là Liễu Thi Thi và Phạm Lan Anh, bên phải là Dương Mộ Anh và Lạc Yên Anh.

Hôm nay, Trương Tú Vinh mời bốn người đến là muốn bàn về bộ phim Làn Đầu Nói Tiếng Yêu, đây là bộ phim dài 30 tập, bên nhà sản xuất đã chọn được nam chính, chỉ còn nữ chính, mà đạo diễn phim đã chấm hai người là Phạm Lan Anh cùng Lạc Yên Anh, ông muốn hai người đến thử vai.

Tuy nhiên, Trương Tú Vinh có chút khó xử, cô biết Dương Mộ Anh sẽ không đồng ý, dù không biết tại sao nhưng Trương Tú Vinh muốn cố chấp một lần bàn bạc với Dương Mộ Anh.

Là một tổng giám đốc, phải đi hỏi ý kiến của nhân viên rất mất mặt nhưng đối với cô thì không, bởi người nắm cổ phần lớn nhất ở công ty Sao Nam là Dương Mộ Anh. Nhớ lại năm đó, công ty chỉ đứng cuối bảng xếp hạng các công ty được chào đón nhất, từ khi Dương Mộ Anh đầu tư, công ty bắt đầu có hướng đi lên, càng ngày càng có nhiều mối làm ăn, còn phát đạt đến mức hiện tại đã đứng thứ hai ở nước N.

Đương nhiên, cô cũng có công lao, chi phí thì Dương Mộ Anh đi đầu, nhưng không vì vậy cô đổ kị với em ấy, vì từ lúc đầu, yêu cầu của em ấy trong bảng hợp đồng chỉ có hai điều, một là dù em ấy làm bất cứ chuyện gì cũng không được can thiệp vào, hai là người được em ấy đào tạo, muốn làm thế nào đều do em ấy quyết định.

Em ấy còn cam đoan sẽ không làm tổn hại đến lợi ích công ty nên cô không có lý do gì để từ chối nhưng bây giờ ... e là lúc đầu cô không nên chấp nhận, phải suy nghĩ xa hơn, để bây giờ không phải khó xử như thế này.

Trương Tú Vinh thờ dãi trong lòng, nhìn Dương Mộ Anh đang trầm mặt quay viết, cô ho nhẹ rồi nói.

“Hôm nay mời các em đến là muốn bàn chút chuyện, là như vậy, sắp tới đạo diễn Lý muốn quay một bộ phim truyền hình tên Làn Đầu Nói Tiếng Yêu, bên phía nam chính đã tìm được, chỉ còn nữ chính, ông ấy đã chấm Phạm Lan Anh và Lạc Yên Anh, muốn ba ngày sau mời hai em đi thử vai, nếu trong hai em được chọn vào vai nữ chính thì em còn lại vẫn được làm vai nữ phụ, không biết ý các em như thế nào?”

Phạm Lan Anh không trả lời, mắt hướng về Liễu Thi Thi, cô ta mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn Trương Tú Vinh.

“Thời gian sau Lan Anh không có lịch trình nhiều nên có thể tham gia.”

Trương Tú Vinh cười hài lòng, cô nhìn sang Dương Mộ Anh, dò hỏi. –“Còn bên em thì sao?”

“Lịch trình của Yên Anh trong năm đã được lên hết, chị nên tìm người khác thay thế.”

“Chị Mộ Anh, em có thể bỏ thời gian tập yoga, Gym cùng vài thứ khác, như vậy là có đủ thời gian thôi chị.” – Lạc Yên Anh nhẹ giọng nói, ánh mắt trong mong nhìn Dương Mộ Anh.

Dương Mộ Anh liếc Lạc Yên Anh. –“Lạc Yên Anh, đừng để tôi nói lần thứ hai.”

Lạc Yên Anh cắn môi, trong mắt đã ngấn lệ, bộ dáng hiện giờ của cô cực kỳ yếu đuối, khiến người nhìn vào tưởng rằng cô ta đang chịu uỷ khuất rất lớn.

“Chị Mộ Anh, hay chị cho Yên Anh tham gia thử vai diễn lần này đi, em thấy em ấy rất thích đóng phim. Nếu chị lo em ấy làm không được thì coi như đây là để em ấy học hỏi kinh nghiệm, trong giới giải trí, nếu chỉ chú tâm vào một lĩnh vực, không thử lần sang lĩnh vực khác, rất dễ bị tụt dốc, chị để Yên Anh thử xem sao.”

Liễu Thi Thi đột nhiên lên tiếng nói giúp, còn nói rất có lý. Lạc Yên Anh cảm động, cô hướng đến Liễu Thi Thi bằng một ánh mắt cảm kích.

Dương Mộ Anh thấy vậy, không tức giận, cười cười nói. –“Liễu Thi Thi, tay cô rất dài.”

Ngụ ý bảo Liễu Thi Thi dám quản cả người của Dương Mộ Anh.

“Chị Mộ Anh, là em thấy Lạc Yên Anh thích đóng phim nên mới nói vậy, bất quá, quyền quyết định cuối cùng vẫn là chị, không phải sao?” – Liễu Thi Thi ngượng ngừng nói.

“Cô nói phải, vì thế quyết định của tôi là ... không đồng ý.” – Dương Mộ Anh dứt khoát nói.

Không khí trở nên nặng nề, Trương Tú Vinh thờ dãi, cô biết Dương Mộ Anh rất cố chấp nên không muốn khuyên gì nữa, vừa định lên tiếng thì Lạc Yên Anh đã nói trước.

“Em muốn đóng phim.”

Dương Mộ Anh lạnh giọng. –“Lạc Yên Anh, đừng náo loạn nữa.”

Lạc Yên Anh đối mắt với Dương Mộ Anh, cắn răng nói. –“ Dù chị có đồng ý hay không, em vẫn sẽ thử vai diễn lần này.”

Dương Mộ Anh nhếch môi cười. –“Tốt, rất tốt, vậy tôi xin nói thẳng, nếu cô quyết định đi thử vai, vậy tôi sẽ không làm quản lý cho cô nữa.”

Một câu nói như sét đánh giữa trời quang, cả căn phòng đột nhiên im ắng lạ thường, ngay cả tiếng hít thở cũng ngưng trệ.

Lạc Yên Anh nhìn Dương Mộ Anh bằng ánh mắt không thể tin. Chị ta làm quản lý cho cô hai năm trời, không có tình cũng có nghĩa, vậy mà khi cô muốn đi đóng phim, lại dứt khoát nói không muốn làm quản lý cho cô nữa. Đã không nói giúp cô, còn tuyệt tình nói như vậy, tại sao chị ta có thể đối xử với cô như vậy?

Trương Tú Vinh thấy tình hình không tốt, bèn khuyên. –“Các em, việc này để sau hay nói tiếp, thời gian trả lời không gấp nên ...”

“Không cần.” – Dương Mộ Anh cắt lời Trương Tú Vinh, cô nhìn Lạc Yên Anh.

“Trong hợp đồng đã ghi rõ, nếu bên B không chấp hành đúng hai điều kiện do bên A đưa ra, thì bên A có quyền hủy hợp đồng. Cô yên tâm, tôi sẽ không lấy một đồng nào từ cô, coi như đó là số tiền đền bù tình nghĩa giữa tôi và cô trong hai năm qua.”

“Sao chị có thể tàn nhẫn như vậy?” – Lạc Yên Anh quát lớn, cô nghẹn ngào nói.

“Em rất thích đóng phim, chị biết điều đó mà, tại sao không cho em cơ hội, thử một lần không được sao? Tại sao chị có thể làm như vậy?”

“Bởi vì diễn xuất của cô rất tệ.” – Dương Mộ Anh dứt khoát nói.

Lạc Yên Anh ngỡ ngàng hỏi. –“Sao?”

“Một MV chỉ cần hai tháng là có thể quay xong nhưng vì biểu cảm cứng đờ, tay chân luống cuống, cách diễn đạt nhân vật hơi ảo, khiến MV phải mất ba tháng mới quay xong ... Lạc Yên Anh, trong hai năm quay MV, cô không nhận ra nhưng mọi người đều thấy rõ, cô hát hay, nhảy giỏi, có thể chụp poster, quay quảng cáo còn tạm chấp nhận nhưng đóng phim? Là đều không thể.”

Từng câu từng chữ Dương Mộ Anh nói ra tựa như dao găm đâm vào người Lạc Yên Anh, đau không chịu được. Cô thật không tin, tất cả là nói dối, MV quay mất ba tháng còn không phải vì thời tiết, vì đạo diễn cứ thích sửa đi sửa lại hay sao? Lúc cô diễn xong, mọi người còn vỗ tay khen hay kia mà? Là Dương Mộ Anh nói dối.

Lạc Yên Anh không biết, vì để hoàn thành MV, đạo diễn đã hẹn riêng Dương Mộ Anh để phàn nàn về cách diễn của cô, còn bảo trong lúc quay MV, nếu thấy không thích hợp sẽ sửa đổi cho phù hợp với hình tượng của cô. Việc này Dương Mộ Anh không nói cho cô biết, vì không muốn ảnh hưởng đến cô, một cô gái mới vào bước chân vào nghề, cũng cấm luôn những người khác nhiều chuyện nên mới xảy ra sự thể như bây giờ.

“Chị Mộ Anh, Yên Anh không tốt chỗ nào thì có thể sửa lại, sao chị có thể nói nặng như vậy? Không sợ làm em ấy tổn thương sao?” – Liễu Thi Thi lên tiếng chỉ trích Dương Mộ Anh, sau đó nhìn Lạc Yên Anh như muốn an ủi.

“Sự thật mất lòng, nếu không nói cho cô ta biết khuyết điểm của cô ta nằm ở đâu thì cô ta mãi mãi cứ ảo tưởng, việc đó chỉ làm hại cô ta mà thôi.” – Dương Mộ Anh liếc Liễu Thi Thi, nói tiếp.

“Lạc Yên Anh, cô chọn đi, một là đi theo con đường ảo mộng của cô, hai là tiếp tục nghe theo sự sắp xếp của tôi.”

“Em sẽ đóng phim” – Lạc Yên Anh nhìn thẳng vào mắt Dương Mộ Anh, kiên định nói.

“Em nhất định sẽ làm được, chị hãy chớng mắt mà xem.”

Dương Mộ Anh vỗ tay. –“Chúc cô thành công. Chị Tú Vinh, chị hãy tìm người thay em, ngày mai em sẽ đưa hết tất cả lịch trình cho người thay thế em”

Thấy Dương Mộ Anh đã dứt khoát như vậy, Trương Tú Vinh không có ý thuyết phục, cô gật đầu đồng ý, sau đó hỏi Lạc Yên Anh.

“Việc tìm quản lý mới cần có thời gian, tạm thời chị sẽ quản lý em.”

“Chị Tú Vinh, em muốn chị Thi Thi làm quản lý cho em.”

Lạc Yên Anh đưa ra yêu cầu làm mọi người giật mình, ngoại trừ Dương Mộ Anh, còn có Liễu Thi Thi. Trương Tú Vinh kinh ngạc hỏi.

“Yên Anh, Thi Thi đang làm quản lý cho Lan Anh, sao có thời gian làm quản lý cho em?”

Lạc Yên Anh đưa mắt nhìn Liễu Thi Thi cầu cứu, cô ta cười trấn an, sau đó nói với Trương Tú Vinh.

“Chị Tú Vinh, thật ra em khá bất ngờ trước yêu cầu của Yên Anh nhưng em đồng ý làm quản lý cho em ấy. Chị an tâm, em sẽ làm tốt, bởi em vừa nghĩ ra một kế hoạch, hiện tại đang thịnh hành các nhóm nhạc, em định sau khi hai đứa đóng phim xong sẽ mở một cuộc họp báo, tuyên bố chuyện lập nhóm cho hai đứa, chị thấy thế nào?”

Trương Tú Vinh thấy ý kiến này rất hay, ngẫm lại bây giờ đơn ca đang có xu hướng đi xuống, mà hiện tại Lạc Yên Anh cùng Phạm Lan Anh đang được yêu thích, nếu thành lập nhóm nhạc, có lẽ thành công là điều hiển nhiên.

“Việc này để sau khi hai đứa thử vai xong hãy tính. Được rồi, mọi người tan họp, Mộ Anh ở lại, chị có chuyện muốn nói với em.”

Đợi mọi người đi ra hết, Trương Tú Vinh thờ dài nói. –“Mộ Anh, cách xử sự hôm nay của em không giống em chút nào, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì khiến em làm vậy?”

Dương Mộ Anh cười khê, cô lấy một phong thư trắng từ trong giỏ xách, đưa cho Trương Tú Vinh, thần nhiên nói.

“Đây là thư từ chức, em sẽ rời khỏi công ty Sao Nam.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Rời Đi.

“Đây là thư từ chức, em sẽ rời khỏi công ty Sao Nam.”

Một câu nói đơn giản nhưng đối với Trương Tú Vinh chẳng khác nào sét đánh ngang tai, cô trừng mắt nhìn Dương Mộ Anh.

“Dương Mộ Anh, em nói Yên Anh nào loạn, chị thấy người nào loạn là em mới đúng, chuyện em không muốn làm quản lý cho Yên Anh, chị có thể chấp nhận nhưng chuyện rời khỏi công ty là điều không thể.”

Khó khăn lắm mới thu được người tài như Dương Mộ Anh, không tính đến chuyện mất đi quản lý giỏi, nếu em ấy đầu quân vào công ty đối địch thì làm sao bây giờ? Còn chuyện đầu tư nữa. Chị chưa đến mức đó đâu.

Mấy năm gần gũi, tính tình của Trương Tú Vinh ra sao, Dương Mộ Anh là người hiểu rõ nhất, lúc đầu, hai người luôn dùng lớp mặt nạ nguy trang để nói chuyện với nhau, thời gian sau, tình hình dần chuyển biến, hai người đều cảm thấy có nhiều điểm chung nên bỏ đi lớp vỏ nguy trang, cùng bắt tay nhau đưa công ty Sao Nam đi lên.

Dương Mộ Anh biết rõ, khi mình nói muốn rời khỏi công ty Sao Nam, Trương Tú Vinh sẽ có phản ứng như vậy, còn chị ấy nghĩ gì, cô đoán không khác với cô là mấy, vì thế cô lên tiếng trấn an.

“Nếu là vì chuyện đầu tư, chị có thể an tâm, cách ba tháng em vẫn chuyển khoản cho chị, việc em rời công ty là do em muốn ra bên ngoài học tập thêm kinh nghiệm, đối với giới giải trí của nước N, em hết hứng thú rồi, về sau em sẽ ra nước ngoài nên sẽ không đối địch với công ty chúng ta đâu.”

Trương Tú Vinh thờ phào nhẹ nhõm, cho Dương Mộ Anh ra nước ngoài làm quản lý cũng tốt, thời gian qua em ấy đã học không ít kinh nghiệm trong nước, nay ra bên ngoài học thêm kiến thức, sau này đem kiến thức đó về áp dụng vào công ty của chị, chẳng phải càng tốt hơn sao?

“Như thế thì chị có thể tạo điều kiện cho em ra nước ngoài học tập, không nhất thiết phải từ chức.”

Dương Mộ Anh thờ dài, chậm rãi giải thích. –“Chị Tú Vinh, mỗi nước đều có cách thức làm quản lý riêng của họ, quy tắc cũng khác chúng ta, nếu em vẫn còn làm trong công ty của chị, sau này đi đầu quân công ty khác, họ sẽ không nhận em, cho dù có nhận, em cũng không được trọng dụng, chị từ bỏ ý định đi.”

Lần này đến lượt Trương Tú Vinh thờ dài, chị sao lại không biết? Chỉ vì hy vọng bên nước khác, Dương Mộ Anh thấy mình không được coi trọng, sẽ bay về đây với chị nhưng lại quên, chuyện này chị còn nghĩ ra, làm sao Dương Mộ Anh không nghĩ ra? Thật chị biết vạch áo cho người xem lưng.

“Được rồi, ngày mai chị sẽ thanh toán lương cho em luôn, để em mau chóng bay đi tìm ồ mới, hài lòng rồi chứ?”

Dương Mộ Anh cười cười. –“Hài lòng, à ... chị cũng tìm luôn người thay thế Trịnh Thanh Tâm, cô ấy sẽ đi cùng em.”

Tiền, Dương Mộ Anh không bao giờ chê, mấy năm nay, ngoài việc chuyển khoản cho Trịnh Tú Vinh, số tiền còn dư khi chơi chứng khoán cô không động vào. Lúc thực tập, cô dùng tiền thực tập để đóng học phí các môn ngoài giờ, sau này đi làm, tiền lương cô đem hiếu thảo cha mẹ, tuy họ không nhận nhưng cô vẫn làm một số tiết kiệm cho họ.

Thật ra, không nhận lương cô vẫn sống đủ, chỉ muốn dùng tiền lương làm cái cớ cho cha mẹ biết, ngày trước sự kiên quyết của cô không phải chuyện đùa, là cô thật sự muốn làm quản lý.

Trương Tú Vinh nghe xong, hấp tấp nói. –“Này này, em đi đã đành, còn kéo theo Thanh Tâm, em đây là muốn moi hết ruột gan của chị hay sao?”

“Người trả lương cho Thanh Tâm là em.”

Một câu nói làm Trương Tú Vinh ghen hờn, ngay từ đầu chị không nên trông mong, Dương Mộ Anh sẽ lưu tình để lại một con cá béo bờ là Trịnh Thanh Tâm cho chị, hèn gì chuyện trả lương cho Trịnh Thanh Tâm, Dương Mộ Anh kiên quyết không cho chị trả, thì ra em ấy đã tính đến mức này, chị thua tâm phục khẩu phục rồi.

Cùng lúc mất hai người, Trương Tú Vinh rất đau lòng nhưng nghĩ lại, Dương Mộ Anh không rút cổ phần, còn tiếp tục đầu tư, đây coi như là niềm an ủi dành cho chị, ai bảo chị dễ mềm lòng làm chị.

“Được, chị sẽ bảo kế toán thanh toán luôn cho hai đứa, còn tặng em thêm một tháng lương coi như món quà chúc em thành công ở nước ngoài. Nói thật, chung đụng hai năm, giờ xa hai đứa, chị không nhớ.”

“Cuộc vui nào rồi cũng chóng tàn. Chị Tú Vinh, cảm ơn chị trong 5 năm qua đã dìu dắt em đi trên con đường này, thật sự rất cảm ơn chị.”

Dương Mộ Anh vừa đưa tay vừa chân thành nói, Trịnh Tú Vinh bắt lấy tay cô, mỉm cười.

“Chị cũng rất vui khi làm việc cùng em, chúc em đạt được ước nguyện và thành công trên con đường em đã chọn.”

Dương Mộ Anh gật đầu. – “Cảm ơn chị, khi nào có dịp, em mời chị một bữa cơm, bây giờ em phải đi, gặp lại chị sau.”

Nói xong, cô cúi người chào Trịnh Tú Vinh thật sâu, sau đó xoay người bước đi. Tuy không thể làm việc cùng nhau nhưng tình cảm chị em bao năm không hề phai nhạt, sau này gặp lại vẫn là bạn tốt, đương nhiên, đó là chuyện sau này.

.....

Dương Mộ Anh vừa ra khỏi phòng họp đã chạm mặt Liễu Thi Thi, cô không hề ngạc nhiên, khi cô từ bỏ quyền quản lý Lạc Yên Anh, Liễu Thi Thi không nhân cơ hội này châm chọc vào câu mới là lạ. Thật muốn nhìn một chút, khi Liễu Thi Thi biết cô rời khỏi công ty, sẽ có phản ứng như thế nào? Tiếc rằng cô không có cơ hội đó rồi.

“Tìm tôi có việc?”

Liễu Thi Thi cười khê. – “Thật ra em tìm chị cũng không có gì quan trọng, chỉ là thấy chị như vậy, em cũng không vui, nếu chị cảm thấy làm ở đây không ổn, em có thể giúp chị nói một tiếng với chú em, nhờ ông ấy nói tốt với tổng giám đốc công ty STAR vài câu, có thể sẽ giúp chị tìm được công việc mới.”

Dương Mộ Anh cười lạnh, Liễu Thi Thi còn chưa biết công ty STAR sắp vỡ nợ, xem ra tổng giám đốc STAR đã ếm nhem vụ này, với hy vọng có thể vay tiền từ chú của Liễu Thi Thi để xoay sở.

Cô thật tiếc cho Liễu Thi Thi, luôn một lòng muốn đối phó cô, không quan tâm tình hình chung quanh đã tự cho mình là đúng, cô cảm thấy việc mình rời đi không sai, ít nhất tốt cho Liễu Thi Thi, cũng tốt cho cô.

“Trước khi muốn quản chuyện người khác, nên xem lại bản thân có đủ khả năng đó hay không?” – Dương Mộ Anh sâu kín nói.

Liễu Thi Thi không như trước, tỏ vẻ hoang mang hay sợ hãi đến tái mặt, cô ta cười giễu cợt, sau đó ghé sát vào tai Dương Mộ Anh, chế nhạo nói.

“Chị nói đúng nhưng bây giờ khác rồi, tôi nhớ rất rõ, chị từng dạy tôi, một người có năng lực sẽ biết vị thế của mình là ở đâu, nếu biết vị trí của mình ở đâu thì đừng cố chấp muốn vượt lên phía trước.”

Ngừng một lát, Liễu Thi Thi hả hê nói. – “Giờ thì chị xem, vị thế của chị ở đâu? Còn vị trí của tôi là ở đâu? ... Dương Mộ Anh, chị thua rồi, thua vì sự cao ngạo của chị, thua vì cái ý niệm mình là nhất, không để ai vào mắt của chị, nay thì sao? Chị mất Lạc Yên Anh, Phạm Lan Anh cũng nằm trong tay tôi, chị lấy cái gì độ với tôi?”

“Tôi tặng cô bốn chữ, Biết Người Biết Ta, sự hiểu biết của cô về tôi còn quá ít, cô cần phải học tập nhiều hơn. Tạm biệt.”

Nói xong, Dương Mộ Anh bước đi, Liễu Thi Thi nhú mày, hỏi. – “Cô có ý gì?”

Dương Mộ Anh không quay đầu, đáp. – “Mong rằng lần sau gặp lại, cô sẽ khiến tôi ngạc nhiên.”

Liễu Thi Thi cảm thấy bối rối, cô không biết Dương Mộ Anh có ý gì? Là cô đã bỏ qua điều gì hay chị ta chỉ muốn làm cô phân tâm?

Nhìn Dương Mộ Anh đi khuất, Liễu Thi Thi cắn môi, tức giận bỏ đi, dù chị ta muốn làm gì thì cô cũng không sợ, cô sẽ chống mắt xem, chị ta có thể trở mình như thế nào.

Bỏ lại Liễu Thi Thi, Dương Mộ Anh đi đến thang máy thì gặp Trịnh Thanh Tâm đang chờ mình, cô vui vẻ đi tới trước mặt Trịnh Thanh Tâm, còn chưa nói gì thì Trịnh Thanh Tâm đã lên tiếng trước.

“Cậu có dự tính gì chưa?”

“Thu dọn đồ đạc, điểm đến là Trung Quốc.” – Dương Mộ Anh bình thản nói.

Trịnh Thanh Tâm nhủ mảy. –“Sao?”

Dương Mộ Anh liếc Trịnh Thanh Tâm. –“Mình đã đưa đơn xin nghỉ việc, cũng xin cho cậu nghỉ luôn rồi, ngày mai cậu bàn giao lại công việc cho người mới ... à, cậu về chuẩn bị hành lý luôn đi, năm ngày sau chúng ta xuất phát, đích đến là công ty giải trí Duyệt Duyệt.”

Nghe xong, Trịnh Thanh Tâm thấy có gì đó không ổn, khó hiểu hỏi. – “Này, rốt cuộc cậu đang tính toán cái gì vậy?”

Hết xin nghỉ làm quản lý cho Lạc Yên Anh, giờ lại xin nghỉ việc ở công ty, đã vậy còn xin nghỉ việc cho cô, từ khi nào cô muốn nghỉ việc á?

“Năm ngoái chúng ta qua Trung Quốc quay MV, mình từng gặp tổng giám đốc công ty Duyệt Duyệt, sau khi nói chuyện vài câu, anh ta tỏ vẻ muốn mình vào công ty của anh ta làm việc, lúc đó mình bảo cần thời gian suy nghĩ, hai ngày sau, mình gọi điện cho anh ta, bảo rằng mình sẽ đồng ý vào công ty anh ta làm việc nhưng mình cần thời gian ba tháng để giải quyết xong mọi việc ở đây và anh ta đã đồng ý.”

“Cái gì?” – Trịnh Thanh Tâm giật mình. Bất chợt nghĩ lại những chuyện xảy ra trong ba tháng nay, cô không thể tin nổi nhìn Dương Mộ Anh.

“Cậu đừng nói với mình là cậu đã lên kế hoạch từ trước?”

Dương Mộ Anh không trả lời, chỉ mỉm cười. Trịnh Thanh Tâm coi như đây là cậu ta đã ngầm thừa nhận, cô thở hắt ra, lắc đầu nói.

“Ngày cả mình cũng bị cậu tính kế?”

Nếu không, vì sao khi cô làm vỡ chiếc bình cổ, phải bỏ ra mấy tỷ bạc để phục hồi chiếc bình, cậu ta không hề tỏ vẻ tức giận, còn bảo chỉ cần nghe theo cậu ta thì cậu ta sẽ không tính toán với cô. Đây chẳng phải là bán mình sao? Còn vui vẻ đồng ý nửa chứ, sao mình có thể ngờ như vậy?

“Mình hỏi cậu, giữa mình và Liễu Thi Thi, cậu chọn ai?” – Dương Mộ Anh không trả lời, cô hỏi sang đề tài khác.

“Đương nhiên là cậu.” – Trịnh Thanh Tâm không do dự trả lời.

“Vậy tại sao cậu lại buồn bực? Tâm Tâm, mình lên kế hoạch mọi chuyện, nhằm đề phòng có kẻ chen ngang giữa hai chúng ta, mình biết cậu sẽ không bỏ rơi mình nhưng cậu thấy đấy, nếu mình không chuẩn bị từ trước, không phải cậu đã về tay kẻ khác rồi sao?”

Cô thở dài, nói tiếp. –“Từ 5 năm trước, Liễu Thi Thi có ý định thu cậu về dưới cánh cô ta, mấy năm nay cậu cũng thấy rõ cách làm việc của cô ta, mình không muốn nhìn thấy cậu bị cô ta ép đến khô máu nên mới ra hạ sách này, cậu giận mình, trách mình cũng được, nếu bây giờ cậu không muốn cùng mình đến Trung Quốc, mình sẽ nói với chị Tú Vinh, cho cậu ở lại tiếp tục làm việc, tất cả đều nghe cậu hết, được chưa?”

Nghe Dương Mộ Anh giải thích, Trịnh Thanh Tâm rầu rĩ nói. –“Cậu đúng là cáo già.” – Sau đó cảm thán nói.

“Thật may vì chúng ta không phải đối thủ ... à, cậu đã nói chuyện này cho ba mẹ của cậu biết chưa?”

Biết Trịnh Thanh Tâm đã đồng ý, Dương Mộ Anh vui vẻ nói. –“Mấy năm nay, hai ông bà đi du lịch khắp nơi nên không quản mình nữa, tháng trước, mình có nói với hai ông bà là mình sang Trung Quốc làm việc, hai người chỉ dặn dò vài câu, sau đó thì cúp máy.”

Sau khi cô vào công ty Sao Nam làm việc, ba Trần và mẹ Trần về hưu sớm, sau đó bắt đầu hưởng thụ thế giới riêng của hai người, còn Trần Tiểu Quỳnh thì đi theo ước mơ của mình, thi ngành tiếp viên hàng không, hiện tại em ấy đang là thực tập sinh, sau đợt sát hạch là có thể chính thức làm việc.

Dương Mộ Anh kéo tay Trịnh Thanh Tâm đi ra khỏi thang máy. – “Đừng quên nói với chú và dì một tiếng, nếu có trở ngại thì điện thoại cho mình, hộ chiếu của cậu mình sẽ làm, vì thế chỉ cần chuẩn bị quần áo cùng dụng cụ cá nhân hàng ngày, về nhà ở mình đã mua một căn, sẽ không lo qua bên đó không tìm được chỗ ở.”

“Chà, trong ba tháng mà chuẩn bị chu toàn như vậy, cậu quả là thiên tài.”

Trịnh Thanh Tâm dùng ánh mắt sùng bái nhìn Dương Mộ Anh nhưng cô ta không biết, Dương Mộ Anh chuẩn bị tất cả mọi chuyện không phải ba tháng mà là 5 năm, là chuẩn bị từ lúc cô trùng sinh. Nhưng những chuyện này, Trịnh Thanh Tâm mãi mãi cũng không biết.

... ..

Năm ngày sau. Trên máy bay XX.

Ngồi bên cửa sổ, Dương Mộ Anh nhớ lại những chuyện đã qua, sau bao nhiêu năm cố gắng phấn đấu, cuối cùng cũng đạt được kết quả, sắp được gặp anh, cô không biết nên dùng từ ngữ gì diễn tả tâm trạng của mình lúc này, có hồi hộp, có bồi hồi, có xúc động, có lo lắng và nhiều nhất là chờ mong.

“Xin chào quý khách, không biết quý khách có muốn uống gì không ạ?”

Đang chìm đắm trong suy nghĩ, Dương Mộ Anh bị tiếng nói quen thuộc gây chú ý, cô ngẩng đầu nhìn, thì có chút ngoài ý muốn khi thấy cô tiếp viên hàng không trước mặt, mà cô gái cũng sùng bái nhìn cô.

“Cho chị nước ép anh đào.” – Dương Mộ Anh cười tủm tỉm.

Cô tiếp viên hàng không lấy nước anh đào đưa cho Dương Mộ Anh, nở nụ cười chuyên nghiệp nói. –“Chúc quý khách ngon miệng.”

Định đẩy xe nước đi, Dương Mộ Anh chợt lên tiếng. –“Khi nào thực tập xong?”

“Hai tháng nữa.” – Cô tiếp viên hàng không trả lời, đương nhiên là Trần Tiểu Quỳnh.

“Chúc em thành công, cho chị thêm một ly.” – Dương Mộ Anh nói xong lời chúc, mặt dày đưa cái ly không cho em gái.

Trần Tiểu Quỳnh thờ dãi, cô không quên chị gái này nghiện nhất là anh đào, từ trái cây cho đến nước uống, kể cả sữa tắm cũng là anh đào.

Cô rót thêm ly nước ép, vừa muốn đưa cho Dương Mộ Anh, một bé trai chạy tới đụng trúng cô, ly nước bay vèo một cái up lên đầu của người ngồi ghế trước. Trần Tiểu Quỳnh hoảng hốt, đi tới cúi người trước vị khách kia, sau đó không ngừng lấy khăn lau, nói năng cũng lộn xộn.

“Thành thật xin lỗi quý khách, tôi không cố ý, quý khách không sao chứ?”

“Này, cô có mắt nhìn ko hả? Quản lý của cô đâu? Kêu ra đây cho tôi.”

Người đàn ông kể bên người bị cô làm dơ áo lên tiếng, Trần Tiểu Quỳnh bối rối, cô đang thực tập, nếu bị trừ điểm ngay lần đầu tiên sẽ không tốt nhưng là do mình làm sai nên chỉ có thể chấp nhận.

Trần Tiểu Quỳnh vừa muốn đi gọi quản lý đến thì người kia đã giơ tay chặn lại.

“Không sao, chỉ bị ướt áo thôi.”

Lúc này, Trần Tiểu Quỳnh mới nhìn rõ mặt của người kia, là một cậu thanh niên xấp xỉ tuổi cô, cậu ta mặc áo sơ mi xanh ngọc phối quần tây trắng, khi cậu đứng lên đã cao hơn cô một cái đầu, đôi mắt phượng đen lấy hơi xéch lên, sống mũi cao thẳng, đôi môi của cậu rất đẹp, môi trên mỏng hơn môi dưới, khoé môi hơi vênh tựa như đang cười, từ phong cách đến khí chất đều mang phong thái tao nhã lịch lãm. Tiếc rằng vì một ly nước ép của cô đã phá hủy hoàn toàn.

Trần Tiểu Quỳnh không phải không yêu cái đẹp, đương nhiên cũng bị cậu thanh niên hấp dẫn, mặt có chút đỏ, tim đập sai nhịp nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, cô cúi đầu, tiếp tục xin lỗi.

“Xin lỗi quý khách, để tôi đem áo của quý khách giặt sạch, quý khách cho tôi ít thời gian, tôi sẽ đem trả lại ngay.”

“Không cần.” – Cậu ta lên tiến, sau đó đến gần Trần Tiểu Quỳnh, nhìn cô từ trên xuống dưới, trầm giọng nói.

“May mắn cho cô là gặp được tôi, nếu là người khác, có thể đã bị đá bay ra khỏi máy bay ngay lập tức, cô nên cảm tạ trời phật đi.”

Nói xong, nhếch môi cười đi ngang qua Trần Tiểu Quỳnh, không hề để tâm đến sắc mặt tái mét của cô nhưng người quản lý thì còn dừng lại nói vài câu.

“Hừm, người như cô cũng làm tiếp viên hàng không? Tôi thật không hiểu năm nay công ty hàng không tuyển người kiểu gì nữa? Thật mất mặt.”

“Nico, tôi cũng thấy mất mặt thay Shanley, không nghĩ cậu ta có thể thuê quản lý thiếu nhân phẩm như vậy?”

Người lên tiếng là Dương Mộ Anh, cô không dùng tiếng nước N mà dùng tiếng Anh trả lời.

Đến bây giờ cô mới lên tiếng là vì còn đang ngỡ ngàng khi thấy Shanley, cậu ta là em trai Dương Nặc tên Dương Thiệu Minh, người mẫu nam được giới trẻ yêu thích ở bên Trung lẫn bên Mỹ, tuy không biết cậu ta về nước N là có việc gì nhưng nói chung là chuyện không ai biết, nếu không thì hiện tại giới truyền thông đã bùng nổ rồi.

Nico thấy người vừa lên tiếng là Dương Mộ Anh, lập tức thay đổi vẻ mặt. Lúc trước, hắn từng gặp cô trong dạ tiệc ở tổng công ty nơi hắn làm việc, mà tổng giám đốc từng bày tỏ thành ý muốn cô ta về làm ở công ty nhưng cô ta từ chối.

Hắn biết người được tổng giám đốc đề mắt không phải hạng tầm thường nên lúc này thấy Dương Mộ Anh, Nico liền nở nụ cười chuyên nghiệp, đưa tay hướng Dương Mộ Anh, vui vẻ nói.

“Jena, không ngờ có thể gặp cô ở đây, thật hân hạnh.”

Dương Mộ Anh không bắt tay, cô lạnh mặt nhìn Nico. –“Tôi không có vinh dự đó. Nico, anh càng ngày càng phóng khoáng, cách anh đào tạo Shanley cũng vậy, nếu tổng giám đốc công ty Duyệt Duyệt biết anh đào tạo người như vậy, không biết ông ta sẽ có phản ứng như thế nào?”

Dương Thiệu Minh làm cùng công ty với anh trai, bắt quá, một năm trước cậu ta ký hợp đồng làm người mẫu cho công ty thời trang Sky ở Mỹ ba năm, nên hiện tại quyền quản lý là bên công ty Sky nhưng cậu ta vẫn là người của công ty Duyệt Duyệt.

Nếu tổng giám đốc công ty Duyệt Duyệt biết công ty Sky cho một người quản lý như vậy đến quản lý Dương Thiệu Minh, đương nhiên sẽ chấm dứt hợp đồng, vì quy tắc làm việc của công ty Duyệt Duyệt là lấy hình tượng nhân phẩm đi đầu, từ quản lý đến ngôi sao đều phải thực hiện đúng, nếu không sẽ bị xa thải.

Đương nhiên, Nico biết rõ điều đó, hắn nhìn Dương Mộ Anh với ánh mắt chán ghét, ngoài miệng vẫn vui vẻ nói.

“Jena, vừa gặp nhau không cần căng thẳng như vậy. Tôi chỉ muốn dạy cô bé này vài điều cần biết khi thực tập mà thôi, chịu chút khổ đâu có gì to lớn, ngành chúng ta cạnh tranh còn ác liệt hơn nhiều ... à, không biết Shanley sao còn chưa ra? Tôi phải vào xem mới được, khi khác gặp lại.”

Nico nói xong, không đợi Dương Mộ Anh trả lời đã đi mất. Trịnh Thanh Tâm nhếch miệng cười châm chọc.

“Người Mỹ chân dài thật.”

Dương Mộ Anh cười cười, cô nhìn Trần Tiểu Quỳnh đang nhìn mình như người ngoài hành tinh, cô lên tiếng trêu ghẹo.

“Ở nhà thì như bà cụ non, sao ra đường lại y như con cừu non vậy?”

Trần Tiểu Quỳnh đỏ mặt, nhỏ giọng. –“Cảm ơn chị.”

Sau đó đẩy xe đi mất. Dương Mộ Anh quay lại ghế ngồi, đeo bật mắt vào, bắt đầu đi ngủ, chuyện em gái chịu uỷ khuất, cô sẽ trả lại cho Nico gấp đôi, còn việc dạy dỗ Dương Thiệu Minh thì người làm anh trai là Dương Nặc sẽ có cách trị, cô không ngốc đến nỗi đi dạy dỗ Dương Thiệu Minh, vì cô muốn ấn tượng của Dương Nặc đối với cô luôn là tốt nhất.

Chuyến bay nhanh chóng hướng về đất nước Trung Quốc, nó mang theo ước mơ cùng hoài bão của một cô gái dành cho chàng trai cô yêu mến, liệu mọi chuyện có diễn ra đúng như những gì cô gái đã tính toán hay không? Vậy phải xem duyên phận của bọn họ là kết thúc từ lúc trùng sinh, hay là bắt đầu khi được trùng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cách Một Vách Tường.

Trung Quốc.

Sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh.

Vừa xuống sân bay, Trịnh Thanh Tâm đã lải nhải. – “Một chết đi được, ôi cái eo của mình ... Anh Anh, chúng ta đi massage được không? Người mình nhũn ra hết rồi!”

Dương Mộ Anh liếc mắt. – “Từ sân bay về tới chung cư mất khoảng một tiếng, cậu cố chịu đựng đi.”

Nói xong, cô ngoắc tay bắt một chiếc taxi, đợi tài xế bỏ hành lý vào cốp xe, hai người mới ngồi vào ghế sau xe. Xe vừa chạy, Trịnh Thanh Tâm khó hiểu hỏi.

“Bên phía Duyệt Duyệt không cho người đón chúng ta sao?”

“Trước đó mình đã nói với bọn họ, chúng ta đến sớm một ngày, để chuẩn bị đầy đủ mọi thứ mới đến gặp bọn họ được, vì thế không cần đến đón chúng ta.”

Nghe những gì Dương Mộ Anh đã sắp xếp sẵn, Trịnh Thanh Tâm gật đầu, cô phải tin tưởng vào sự an bài của cậu ta, không nên hỏi mảy may thừa thừa nữa.

Chiếc xe taxi nhanh chóng đi vào trung tâm thành phố, điểm dừng là một toà nhà sang trọng cao cấp gồm hai mươi tầng.

Trịnh Thanh Tâm nhìn căn hộ cao cấp trước mặt, tay cầm hành lý bỗng run rẩy, cô yếu ớt hỏi Dương Mộ Anh. – “Chúng ta có đi nhầm địa chỉ không?”

“Đi thôi.”

Dương Mộ Anh kéo hành đi trước, Trịnh Thanh Tâm ảo não đi phía sau. Khi thấy Dương Mộ Anh đưa thẻ quét máy ra vào, còn có chú bảo vệ tươi cười chào hỏi cậu ta, cô mới tin đây là sự thật.

Vào thang máy, Trịnh Thanh Tâm nhin không được, lên tiếng hỏi. – “Anh Anh, chúng ta ở tầng mấy?”

“Tầng trên cùng.” – Dương Mộ Anh vẫn kiêu ngạo, nói.

Trịnh Thanh Tâm lại hỏi. – “Nơi đây có bao nhiêu tầng?”

“Hai mươi.” – Văn kiệm lời.

Trịnh Thanh Tâm trợn mắt, cô đương nhiên biết tầng trên cùng khác tầng hai mươi ở điểm nào, chỉ tính là chung cư cao cấp, một căn có giá trị lên đến 500 nghìn nhân dân tệ một mét vuông, nếu là căn hộ nằm tầng trên cùng, chẳng phải lên đến mấy trăm triệu? Dương Mộ Anh cướp ngân hàng hay sao mà có nhiều tiền như vậy?

Còn chưa có câu giải đáp, hai người đã vào thang máy, rất nhanh đi đến tầng trên cùng, ra khỏi thang máy, Trịnh Thanh Tâm nhìn dãy hành lang dài gấp khúc. Cô khó hiểu hỏi Dương Mộ Anh đi trước cô mấy bước.

“Trên đây có mấy căn vậy?”

“Chỉ có hai căn, bên kia đã có người ở, có hai thang máy dành riêng cho tầng trên cùng, chúng ta một cái và bên kia một cái.”

Trịnh Thanh Tâm gật đầu. –“Anh Anh, vậy có cần qua bên đó chào hỏi hay không?”

“Không cần, chúng ta vào thôi.” – Dương Mộ Anh mở cửa đi vào.

Trịnh Thanh Tâm đi theo sau, vừa nhìn thấy khung cảnh bên trong, cô lập tức bị choáng váng bởi cách bày trí của căn nhà.

Không gian căn phòng lấy màu xanh và trắng làm màu chủ đạo, bên phải là phòng khách, ghế sofa màu trắng kết hợp gối dựa màu xanh in hoa, bên trái là nhà bếp và bàn ăn, hai cánh cửa màu xanh nằm một trái một phải ở cuối căn nhà là phòng ngủ, mỗi phòng đều có nhà vệ sinh riêng.

Từ màu sắc đến cách bày trí đều mang phong cách Châu Âu, tạo nên bức tranh trang nhã, thoáng đãng.

Trịnh Thanh Tâm chép miệng, hỏi. –“Anh Anh, căn hộ này giá bao nhiêu vậy?”

“Ba mươi triệu.”

Dương Mộ Anh lơ đãng đáp. Sau đó để hành lý một bên, đi tới tủ lạnh lấy hai chai nước suối, một chai đưa cho Trịnh Thanh Tâm, tiếp đó, cô đi tới bàn ăn ngồi xuống, mở nắp uống cạn chai nước suối.

Trịnh Thanh Tâm ngồi đối diện cô, uống ngụm nước, chớp mắt hỏi. –“Ba mươi triệu? Một căn?”

Thấy cậu ta gật đầu, cô trầm tư suy nghĩ. Ở nước N, ba mươi triệu có thể thuê một căn hộ sang trọng nhưng đây là Trung Quốc, đương nhiên phải dùng nhân dân tệ. Bỗng, cô cảm thấy có gì đó không đúng, cậu ta bảo là mua nhà, một căn nhà ở Trung Quốc, mua với giá ba mươi triệu nhân dân tệ, nếu tính bằng tiền nước N, vậy không phải là 104 tỷ sao?

Sau khi tính toán cẩn thận tỉ mỉ, Trịnh Thanh Tâm run rẩy khoé miệng, nhìn Dương Mộ Anh như người ngoài hành tinh, không tin nổi, hỏi.

“Ba mươi triệu nhân dân tệ?”

Dương Mộ Anh gật đầu, cô nuốt nước bọt. –“Vậy tính bằng tiền nước N ... là 104 tỷ?”

“BINGO ... để thưởng cho cậu vì đã trả lời đúng, mình đã chuẩn bị sẵn một tủ nước ép đào, cậu tha mà hồ uống.”

Bây giờ có cho cô cả rừng đào, cô cũng không nuốt nổi a. Trịnh Thanh Tâm rầu rĩ nói. –“Cậu đi cướp ngân hàng sao?”

“Tâm Tâm, mình thấy cậu nên đi tắm rửa sạch sẽ, mình sẽ làm đồ ăn, sau đó chúng ta nói chuyện tiếp, OK?”

Dương Mộ Anh đã nói vậy, cô cũng không mè nheo nữa. Trịnh Thanh Tâm gật đầu, kéo hành lý đi về phòng ngủ, ai ngờ bị Dương Mộ Anh chặn lại.

“Phòng cậu ở bên trái.”

Nhìn hai cánh cửa màu xanh nằm đối diện nhau, Trịnh Thanh Tâm nhướng mày nhưng không hỏi nhiều, cô bây giờ chỉ muốn ngâm nước nóng.

Dương Mộ Anh đợi Trịnh Thanh Tâm về phòng, cô kéo hành lý về phòng bên phải, mở cửa ra, bên trong trang trí khá đơn giản, hơi khác so với phòng ngủ ở nước N.

Vẫn lấy màu xanh và trắng làm nền, rèm cửa màu xanh in hoa, bên trái là bàn làm việc nằm gần cửa sổ sát trần, bên phải là phòng tắm, ở giữa là giường lớn màu trắng phủi drap giường màu xanh in hoạ tiết lông thiên sứ trắng, cuối giường là tủ âm tường màu xanh cánh trượt.

Dương Mộ Anh đem hành lý sắp xếp gọn gàng vào tủ quần áo, sau đó lấy một bộ pyjama ngắn tay màu trắng in trái anh đào, đi vào phòng tắm.

Ngồi trong bồn tắm, Dương Mộ Anh đưa tay sờ tấm kính bên cạnh. Trịnh Thanh Tâm không biết, cô đã tốn không ít sức lực mới có thể mua được căn hộ này, mục đích đương nhiên không phải nó đẹp, mà vì chủ căn hộ kế bên, không ai khác là Dương Nặc.

Ngay cả phòng ngủ cũng nằm đối diện phòng ngủ của anh, cô có thể biết rõ về căn hộ của anh, một phần là nhờ quan hệ bạn bè, một phần là nhờ cô gái tên Mộc Yên, là hội trưởng fan cuồng của Dương Nặc

Ở kiếp trước, cô vô tình nhìn thấy một bản video trên weibo, trong đó quay toàn bộ căn hộ của Dương Nặc từ trong ra ngoài, sau đó cô mới biết, thì ra Mộc Yên từng đột nhập vào nhà Dương Nặc, nhằm quay lại những sinh hoạt hàng ngày của anh.

Tuy sau đó bị bảo vệ bắt đến đồn thẩm vấn nhưng cô ta lại có chú làm cục trưởng chống lưng, nên chỉ bị trách phạt vài câu, cộng thêm một tờ cam kết nên được thả.

Tuy nhiên, cô ta lại đăng lên weibo một video quay toàn cảnh căn phòng của Dương Nặc, ngay cả toilet cũng không buông tha, tiếc rằng chưa được mười phút, trang weibo của Mộc Yên bị hack, cả video trong điện thoại cũng không cánh mà bay, lạ ở chỗ là cô ta không biết lý do, việc đó cũng đi vào dĩ vãng.

May mắn là Dương Mộ Anh có thu lại một phần, vì thế mới nhớ kỹ cách bày trí trong phòng của anh nhưng cô không thay đổi phong cách sống của mình, chỉ sắp xếp sao cho đối diện với anh mà thôi.

Suy đi nghĩ lại, tuy hai người chỉ cách nhau một bức tường nhưng cô vẫn thấy mất ngủ. Cô sẽ từng bước một đi vào thế giới của anh, vì thế ...

“Tiểu Dương, ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau, tôi rất hồi hộp, rất lo lắng, còn cậu thì sao? Có hồi hộp lo lắng muốn biết người quản lý của cậu là ai hay không?”

Tiếng nói đầy chân thành, ngọt ngào chờ mong như vậy nhưng cái người ở bên kia căn hộ chỉ hắt xì một cái, sau đó mơ màng mở mắt nhìn xung quanh, sau đó hít hít mũi, sau đó nằm xuống, sau đó râm rì vài câu và rồi chìm chấn, tiếp tục tìm chu công trò chuyện.

... ..

Tắm rửa sạch sẽ, khiến con người thoải mái hơn, Dương Mộ Anh vui vẻ nấu vài món cho bữa trưa, hôm nay là ngày mới đến, các cô đều lười ra ngoài nên quyết định sau khi ăn xong sẽ nghỉ ngơi, đến tối thì đi đến công viên bên cạnh chung cư tập thể dục, sẵn tiện quan sát tình hình xung quanh.

Trên bàn ăn, bày ra ba món, một canh. Trịnh Thanh Tâm vừa ngồi xuống đã hít hít mũi, nhìn Dương Mộ Anh chép miệng khen.

“Thơm thật, quả nhiên là con gái của vua đầu bếp.”

“Mình chỉ nấu một lần, sau này đi làm thì theo quy tắc cũ. Mỗi tuần sẽ có người đến dọn vệ sinh, giặt quần áo cho chúng ta, những thứ quan trọng, cậu để trong két sắt, nếu để trong tủ thì khoá cẩn thận.”

Trịnh Thanh Tâm bĩu môi. – “Cậu không thể cho mình mơ mộng thêm sao?”

“Ăn cơm” – Cô dừng dụng nói.

“Ngày mai chúng ta ký hợp đồng sao?” – Trịnh Thanh Tâm gấp miếng rau xào, vừa ăn vừa nói.

Cô gấp miếng thịt, trả lời. – “Hợp đồng, mình anh ta đã bàn qua mạng, ngày mai chỉ ký tên là xong, về phần nhận người cũng chọn luôn rồi.”

Trịnh Thanh Tâm ngó ra. – “Ai vậy?”

“Dương Nặc.” – Cô bình thản đáp.

“Dương Nặc? Cậu ta là người mới nổi, độ hot khá cao, tuy nhiên phạm vi để phát triển sự nghiệp khá hạn hẹp, xuất ngoại phải có giấy phép ... Anh Anh, lần này độ khó khá cao mà nguy hiểm không ít, cậu thật sự muốn đào tạo cậu ta?”

Trịnh Thanh Tâm luôn cập nhật tin tức trên toàn thế giới, để tiếp thu thêm kinh nghiệm, đương nhiên biết cái tên Dương Nặc này. Cậu ta vào nghề năm 18 tuổi, vai diễn đầu tiên là Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, nhờ vai diễn này mà tên tuổi của Dương Nặc được nhiều người biết đến, còn nhận được giải thưởng nam diễn viên mới xuất sắc nhất.

Tuy nhiên, trong ba năm qua, đất diễn chỉ giới hạn ở Trung Quốc, có ra nước ngoài giao lưu nhưng rất ít, vì thế danh tiếng của cậu ta ở nước ngoài không được biết đến nhiều, cái này cũng do cậu ta, chọn trường nào không chọn, lại chọn trường Nghệ Thuật Quân Đội, không nói đến kỷ luật nghiêm khắc, còn có cả đóng quy tắc phải chấp hành. Dương Mộ Anh chọn cậu ta, chẳng khác nào chơi trò nhảy Bungee.

“Tâm Tâm, vẫn câu nói cũ ...”

Không đợi Dương Mộ Anh nói hết câu, cô đã cắt ngang. – “Nếu không có lợi, cậu sẽ không đầu tư chứ gì? Biết rồi, mình chỉ là ăn no rồi việc, không có việc gì làm nên hỏi nhảm nhí thôi được chưa?”

“Ăn xong cậu rửa chén, tiếp theo là thời gian tự túc, buổi tối chúng ta sẽ tập thể dục, sau đó ngủ sớm để ngày mai đi làm.”

Trịnh Thanh Tâm lăm bầm. – “Mình không đi thể dục đâu, mình quyết làm tổ nguyên ngày trong phòng.”

“Tùy cậu.”

Sau đó, đương nhiên Trịnh Thanh Tâm rửa chén, Dương Mộ Anh trở về phòng.

Buổi tối, Trịnh Thanh Tâm không thoát khỏi ma trảo của Dương Mộ Anh, thế là hai người cùng xuống công viên nhưng bọn họ chỉ đi tham quan chung quanh khoảng hai tiếng là trở về phòng ngủ sớm.

Theo cách Dương Mộ Anh nói là ngủ sớm thì ngày mai mới có tinh thần chiến đấu, nói theo cách khác là Dương Mộ Anh muốn để lại ấn tượng tốt trong lòng Dương Nặc ở những phút giây đầu tiên.

... ..

Công Ty Duyệt Duyệt cách chung cư của hai người khoảng mười lăm phút.

Dương Mộ Anh gọi một chiếc taxi, vừa leo lên xe, Trịnh Thanh Tâm lái nhai. –“Cậu nhiều tiền như vậy, sao không mua xe?”

“Mình chỉ biết lái hai bánh, không biết lái bốn bánh, mà về sau chúng ta có tài xế riêng, không cần vất vả như vậy?” – Dương Mộ Anh giải thích.

Cô thật không biết lái xe bốn bánh, không phải không học mà vì không có thời gian bởi tất cả lịch học dày đặc, thời gian nghỉ ngơi không thể thiếu, vì thế cô không tự ngược mình đến mức đó. Đến khi đi làm quản lý, các cô đều có người đưa rước, tội gì phải dùng đầu óc tập trung vào lái xe? Cô cũng không nỡ chối từ ưu đãi của công ty nha.

“Dừng xe.” – Dương Mộ Anh lên tiếng, quay sang nhìn Trịnh Thanh Tâm.

“Cậu chờ mình.” – Sau đó mở cửa đi ra.

Trịnh Thanh Tâm khó hiểu nhìn hướng cậu ta đi tới thì thấy đó là công ty chứng khoán. Cô không khỏi cảm thán, còn bái phục cách tính toán của Dương Mộ Anh, cậu ta luôn biết cách kiếm tiền ở mọi lúc mọi nơi.

Khoảng nửa tiếng sau, thấy Dương Mộ Anh đi ra, ngồi vào xe. Cô nhìn không được hỏi. –“Cậu không sợ để tổng giám đốc Duyệt Duyệt chờ lâu, anh ta sẽ tức giận sao?”

“Chúng ta hẹn lúc 8 giờ, bây giờ mới 7 giờ 30 phút, đến đó vẫn còn sớm.”

Trịnh Thanh Tâm đen mặt. –“Đó là lý do tại sao mới 5 giờ sáng, cậu đã gọi mình dậy?”

Cô sai rồi, không nên cho rằng cậu ta nổi tâm thánh mẫu, mới 5 giờ gọi cô dậy bảo đã chuẩn bị bữa sáng cho cô, với lý do vì đêm qua lười kéo cô chạy bộ suốt một tiếng, thấy áy náy mới làm bữa sáng cho cô? Thật sự sai lầm chí mạng.

Dương Mộ Anh lười trả lời, cô nhìn tài xế. –“Làm phiền anh đưa chúng tôi đến công ty giải trí Duyệt Duyệt.”

Xe taxi rất nhanh đã đến công ty Duyệt Duyệt. Dương Mộ Anh và Trịnh Thanh Tâm vừa xuống xe, đã có người đến đưa bọn họ vào trong đại sảnh.

Vì tổng giám đốc có cuộc họp gấp nên bảo trợ lý của mình tiếp đãi hai cô, sẵn tiện dẫn hai cô đi tham quan công ty, cùng giới thiệu từng bộ phận làm việc để các cô nắm rõ.

Công ty Duyệt Duyệt là một toà nhà có hình chữ nhật, toà nhà được thiết kế theo phong cách hiện đại đầy sáng tạo, với mặt tiền lắp đầy kính cường lực, toà nhà gồm hai mươi tầng, một tầng dành riêng cho tổng giám đốc, ba tầng để dành cho tầng hầm, đại sảnh và phòng ăn. Ba tầng dành cho nhân viên, quản lý cùng các bộ phận trọng yếu trong công ty.

Mười ba tầng còn lại chia làm hai khu, một khu dành cho ca sĩ và các nhóm nhạc, một khu dành cho diễn viên và người mẫu. Các phòng đều sử dụng với các hình thức khác nhau, bao gồm sân khấu luyện tập, phòng thu âm, phòng tập nhảy, phòng thể hình, phòng nghỉ riêng của ngôi sao, vv ...

Dương Mộ Anh cùng Trịnh Thanh Tâm được trợ lý hướng dẫn đi xem những nơi trọng yếu, còn không ngừng giới thiệu từng chi tiết ở mỗi bộ phận, các cô thật đã mở rộng tầm mắt, vậy mới thấy, lần này ra ngoài học hỏi kinh nghiệm quả thật được rửa mắt không ít.

Đến phòng tổng giám đốc, hai người ngồi trên ghế sofa màu đen, còn trợ lý đã ra ngoài lấy nước cho hai cô.

Hai người đánh giá căn phòng một lúc, căn phòng bày trí theo phong cách rất thời thượng, xa hoa, lộng lẫy. Bốn bức tường và trần nhà được sơn màu trắng, bàn, ghế sofa có màu vàng nhẹ.

Nhìn chung, các gam màu được phối hợp rất sáng tạo, nhẹ nhàng mà sang trọng.

Trịnh Thanh Tâm nhìn đủ, cảm thán nói. –“Không hổ là công ty giải trí đứng thứ hai ở Trung Quốc ... Anh Anh à, cậu chọn nơi này để phát triển sự nghiệp, quả là ý kiến hay.”

Bỏ cửa phòng mở ra, bước vào là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, dáng người cao lớn mặc tây âu màu bạc, gương mặt đẹp trai kiểu cổ điển thông minh, đôi mắt màu xanh tựa như đại dương, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng nở nụ cười hiền lành, từ phong thái đến khí chất đều toát lên sự cao quý, lịch lãm.

Dương Mộ Anh và Trịnh Thanh Tâm xem bị mê hoặc, may mắn người đàn ông đã lên tiếng giải thoát cho hai cô.

“Xin lỗi, khi này có cuộc họp khẩn nên để hai em đợi lâu, mời hai em ngồi.”

Khi đôi bên ngồi xuống, Dương Mộ Anh lên tiếng. –“Tổng giám đốc Duyệt khách khí rồi, khi này được trợ lý của ngài dẫn đi tham quan công ty, còn biết thêm khá nhiều việc, chúng tôi phải cảm ơn tổng giám đốc mới đúng.”

Duyệt Khải Phàm cười thân thiện. –“Mộ Anh, em cứ gọi anh là Khải Phàm... anh rất vui khi em đồng ý vào công ty của anh, theo như chúng ta đã bàn qua mail, anh sẽ ký hợp đồng với em trong 5 năm, sau 5 năm, nếu em vẫn muốn tiếp tục làm trong công ty của anh, thì chúng ta sẽ bàn tiếp.”

Duyệt Khải Phàm nói xong, anh ta lấy ra hai bản hợp đồng, một bản đưa cho cô. –“Đây là bản hợp đồng, em hãy đọc lại các điều khoản, thấy chỗ nào không hợp lý thì nói với anh, anh sẽ sửa lại.”

Dương Mộ Anh đọc lại các điều khoản, xét thấy đúng như bọn họ đã bàn từ trước, cô vui vẻ lấy viết ra ký tên, sau đó đưa cho Duyệt Khải Phàm.

“Em sẽ giữ một bản, về phần Trịnh Thanh Tâm sau này cô ấy vẫn theo em làm trợ lý, lương của cô ấy em sẽ trả, về phần Dương Nặc...”

Duyệt Khải Phàm nhận lấy bản hợp đồng, ký tên xong, đưa bản hợp đồng cho Dương Mộ Anh, vui vẻ nói.

“Cậu ta đang trên đường tới đây, nói thật, anh vẫn hy vọng em sẽ đào tạo Niim Lee, độ nổi tiếng của Niim Lee cao hơn Dương Nặc, đất phát triển sự nghiệp không bị hạn chế, nếu được em đào tạo sâu hơn, có thể sau này cô ta sẽ là ngôi sao sáng giá nhất ở Trung Quốc.”

Duyệt Khải Phàm từng mong cô đào tạo Niim Lee, nữ ca sĩ luôn được yêu thích ở mỗi lứa tuổi, từ bài hát đến ngoại hình đều mang đến cho người khác sự bình yên thoải mái, chỉ tiếc, ngoài Dương Nặc ra, cô không để ai vào mắt.

“Anh Khải Phàm, anh cũng hiểu rõ em, một khi quyết định chuyện gì sẽ không thay đổi, Niim Lee quả thật là chọn lựa tốt nhưng em là người nước N, sự hiểu biết về các nước còn quá ít, quan hệ giao tiếp hạn hẹp, khả năng của em chỉ có thể trông cậy vào Dương Nặc mà thôi.”

Thấy Dương Mộ Anh khéo léo từ chối, Duyệt Khải Phàm không thuyết phục nữa. Thật sự anh rất coi trọng Dương Mộ Anh, từ lần gặp đầu tiên, cô gái này để lại ấn tượng trong anh rất sâu sắc, từ cách ăn mặc, cử chỉ, lời nói đều khéo léo đưa đẩy.

Mà những người biết cách khéo léo đưa đẩy đều được tôi luyện từ sự vấp ngã, một cô gái chỉ mới hai mươi mấy tuổi, có được bản lĩnh này không phải tầm thường. Điều anh thích nhất ở cô là phong thái tự nhiên đầy thông minh cùng tự tin, không nịnh hót thiếu suy nghĩ.

Dương Mộ Anh rất giống anh ở điểm này, vì thế khi cô còn ngập ngừng không chịu vào công ty của anh làm việc, anh vẫn nhẫn nại cho cô thời gian suy nghĩ, bởi anh tin cô gái này có thể làm nên sự nghiệp lớn.

“Reng~” – Chuông điện thoại bàn reo lên cắt ngang cuộc nói chuyện. Duyệt Khải Phàm đi nhận điện thoại.

Bên này, Trịnh Thanh Tâm nhỏ giọng nói. –“Chắc, người gì đâu vừa đẹp trai vừa giàu có, còn là tổng giám đốc công ty lớn, ăn nói thì dịu dàng... Anh Anh, cậu có ý định suy nghĩ không đúng đắn với anh ta hay không?”

Dương Mộ Anh liếc Trịnh Thanh Tâm. –“Tâm mình chỉ có một, người mình chọn đương nhiên sẽ dùng sự chân thành nhất mà đối đãi. Vì thế... mình nhường anh ta cho cậu.”

“Cho xin, anh ta hoàn hảo như vậy, chắc có bạn gái rồi, mình không ngu mà nhảy chân vào, làm tính nhân á? Never.” – Trịnh Thanh Tâm tặc lưỡi nói.

“Nếu như ví anh ta với một con vật, cậu thấy anh ta giống con gì?”

Dương Mộ Anh đột nhiên đổi đề tài, Trịnh Thanh Tâm suy nghĩ một chút, trả lời. –“Hừm sao. Vì nhìn từ góc độ nào cũng thấy sự cao quý lịch lãm, còn có tính tình hoà nhã thân thiện, nói chung là hoàn hảo nha.”

“Đôi khi nhìn người không nên nhìn bề ngoài.” – Dương Mộ Anh cười nói.

Trịnh Thanh Tâm sững sốt. –“Vậy cậu nghĩ anh ta giống con gì?”

“Vậy cậu thường ví mình giống con gì?” – Dương Mộ Anh hỏi ngược lại.

“Cáo già.” – Trịnh Thanh Tâm hét nhỏ. –“Á, không thể nào?”

“Sau này nên dùng mắt nhìn nhiều một chút. Bất quá, mình là cáo con, anh ta mới chân chính là cáo đã thành tinh.”

Trịnh Thanh Tâm ngẫm lại, sau đó thở dài, cô quả nhiên cần phải học hỏi nhiều, nếu không sau này thật sự bị bán đi rồi, còn thay người ta đếm tiền thì nguy.

Duyệt Khải Phàm nghe điện thoại xong, sau đó cùng hai cô bàn về chút chuyện trong công ty. Đến khoảng 9 giờ, điện thoại nội bộ gọi đến báo Dương Nặc đã đến, hiện đang ở ngoài cửa, Duyệt Khải Phàm bảo cho cậu ta vào.

Dương Mộ Anh nhìn cánh cửa từ từ mở ra, tim cô cũng vì thế mà đập nhanh đến mức tưởng chừng nhảy luôn ra ngoài.

Cửa phòng mở ra, đi vào là một thiếu niên khoảng 21 tuổi, dáng người cao gầy, anh mặc áo khoác souvenir jacket kết hợp áo thun trắng, quần jean rách xanh nhạt, phong thái trẻ trung đầy cá tính. Mái tóc nhuộm màu hạt dẻ che khuất chân mày rậm, đôi mắt đen láy mang ý cười, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi vênh lên vô cùng gợi cảm.

Nhìn thấy anh, Dương Mộ Anh bỗng nhiên muốn khóc, tuy bề ngoài khác xa lần đầu gặp nhau ở kiếp trước nhưng dáng vẻ ấy, thần thái ấy vẫn in sâu vào tâm trí của cô. Khuôn mặt trẻ trung mang theo vài phần non nớt, ánh mắt mang ý cười đầy chân thành, nụ cười đầy ấm áp, chính là con người thật của anh trước khi bị scandal.

Trịnh Thanh Tâm không chú ý đến phản ứng của Dương Mộ Anh, nhìn thấy Dương Nặc, hai mắt của cô đã phát sáng, cô kéo nhẹ góc áo của Dương Mộ Anh. –“Mắt nhìn người của cậu tốt thật.”

Dương Nặc đi tới trước mặt ba người, nở nụ cười thân thiện với Duyệt Khai Phàm. –“Hi, xin lỗi anh Khai Phàm, em đến trễ là do kẹt xe, lần sau không dám nữa đâu?”

Sau đó nhìn hai cô gái trước mặt, tò mò hỏi. –“Trong hai chị, ai là quản lý của em vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Khoảng Khắc Ánh Mắt Chạm Vào Nhau.

“Trong hai chị, ai là quản lý của em vậy?”

Nghe Dương Nặc hỏi, Trịnh Thanh Tâm không đợi Duyệt Khai Phàm trả lời, hai tay đẩy mạnh Dương Mộ Anh về phía Dương Nặc, lớn tiếng nói.

“Là cậu ta.”

Vì lực đẩy khá mạnh, Dương Mộ Anh nhào luôn vào lòng Dương Nặc, Dương Nặc theo phản xạ ôm chầm lấy Dương Mộ Anh, vì chiều cao chênh lệch khá rõ, thành ra tư thế hiện giờ là Dương Mộ Anh được Dương Nặc ôm gọn vào lòng, hình ảnh này chẳng khác nào đôi tình nhân lâu ngày xa cách, khi gặp lại nhau, vui mừng khôn siết ôm chặt lấy nhau không một kẻ hở.

Cả hai như bị điện giật, nhất thời sững sốt, trong tích tắc ai nấy đều ngưng ngừng tách nhau ra. Dương Nặc gỡ đầu, trầm giọng nói.

“Haha, xin lỗi chị.”

Sau đó nghiêm chỉnh đưa tay về phía Dương Mộ Anh. –“Hi, em xin giới thiệu, em tên Dương Nặc, rất vui được quen biết chị, sau này phải làm phiền chị nhiều rồi, em thật xấu thì nhiều, khả năng làm việc còn trông chờ vào chị tìm tòi nghiên cứu, vì thế ... thời gian sau, mong chị giúp đỡ nhiều hơn.”

Một giây, hai giây, ba giây ... một phút, hai phút, ba phút ...

Không gian im lặng đến đáng sợ, lý do rất đơn giản, Dương Nặc muốn bắt tay với Dương Mộ Anh nhưng không hiểu chị ta làm sao mà cứ thất thần nhìn tay của anh, mà anh đã giữ tư thế đưa tay trên không trung khá lâu, cảm giác hơi mỏi và sắp không trụ được.

Còn Dương Mộ Anh vẫn chìm đắm trong cái ôm đột ngột khi nãy. Khi cô ôm lấy anh, mùi hương hoa nhài toả ra từ người anh khiến cô say mê, còn có vòng tay ấm áp, vòm ngực rắn chắc vững vàng, những cảm giác ấy khiến cô gọi nhớ đến những giây phút cuối cùng được anh ôm ở kiếp trước.

Thật không nghĩ, kiếp này khi lần đầu gặp lại, chào đón cô vẫn là vòng tay ấm áp của anh, nhưng sự kiện đắm máu kia sẽ không bao giờ xảy ra, cô nhất định sẽ khiến nó không bao giờ tái diễn.

Đang suy nghĩ miên man, một bàn tay to lớn xuất hiện trước mặt cô, đương nhiên cô biết là tay của anh nhưng lúc này cô lại bắt đầu rối rắm, vì không biết bắt tay anh rồi phải nói những gì? Chào hỏi qua loa hay hỏi anh có khoẻ không?

Dương Mộ Anh không ngờ mình lại đi vào ngõ cụt như kiếp trước, cứ nhìn thấy anh là từ ngữ của cô như nghẹn hết trong họng, một câu cũng không nói nên lời, tay chân luống cuống không biết làm sao cho phải.

Tuy bên trong rối loạn nhưng vì bao năm nay Dương Mộ Anh đã luyện được gương mặt liệt nên người ngoài nhìn vô chỉ thấy cô đang trầm mặc, còn nghĩ có lẽ cô đang nghĩ đến cái gì đó, mới ngập ngừng không bắt tay Dương Nặc.

Trịnh Thanh Tâm thấy Dương Mộ Anh trầm mặc khá lâu, cô mới phát hiện cậu ta hôm nay có gì đó khác lạ, lặng lẽ nhích người tới phía sau cậu ta, đưa tay nắm góc áo của cậu ta kéo mạnh một cái, nhỏ giọng nói.

“Làm ơn trở về trái đất dùm mình, Dương Nặc muốn bắt tay với cậu kia kia.”

Dương Mộ Anh bị lời nói của Trịnh Thanh Tâm làm cho thức tỉnh, cô hít sâu một hơi, bày ra vẻ mặt bình tĩnh ngược nhìn Dương Nặc.

Khoảng khắc ánh mắt chạm vào nhau, trái tim của cô không tự chủ đập sai vài nhịp, còn chưa điều chỉnh nhịp tim, anh đã nở nụ cười ấm áp với cô, chỉ một giây đó thôi, cô cảm thấy đầu óc trống rỗng, một luồng khí nóng phun thẳng lên não, may mắn cho cô vì đã tập thành thói quen tự điều chỉnh cảm xúc nên mới không bị đỏ mặt.

Cố gắng dần xuống tiếng kêu gào trong đầu, cô bình thần nhìn anh, nói.

“Tôi mới đi vệ sinh xong.”

Nói xong, Dương Mộ Anh muốn cắn lưỡi, cô hét từ dùng rồi hay sao lại nói như vậy? Đây chẳng khác nào bảo mình đi vệ sinh xong còn chưa rửa tay á?

Duyệt Khải Phàm cùng Dương Nặc bị câu nói của Dương Mộ Anh làm cho ngốc lảng, Trịnh Thanh Tâm không nể mặt phì cười, tuy rất nhanh bịt kín miệng lại nhưng vẫn bị ánh mắt giết người của Dương Mộ Anh bắn tới.

Trịnh Thanh Tâm bày ra vẻ mặt vô tội nhưng trong lòng đã đắc ý gào to. – Thì ra cậu cũng có ngày hôm nay.

Cũng không thể trách Trịnh Thanh Tâm, vì đây là lần đầu tiên trong đời, cô thấy Dương Mộ Anh luống cuống như vậy, ngày trước chỉ có cậu ta làm người ta ghen hờn, còn bị luống cuống trước mặt bao nhiêu người, nay tự dưng phải đổi chỗ, cô vẫn cảm thấy là điều không thể tin nổi.

Bỗng một tia sáng chợt loé trong đầu, không lẽ Dương Mộ Anh có suy nghĩ không đúng đắn với Dương Nặc?

Bị ý nghĩ này dọa sợ, Trịnh Thanh Tâm hoảng hồn nhìn Dương Mộ Anh, thấy cậu ta vẫn mặt lạnh nhìn Dương Nặc, cô thở ra, có lẽ cô nghĩ nhiều rồi, cậu ta làm sao thích một thiếu niên nhỏ tuổi hơn cậu ta kia chứ?

Vì để tránh khỏi không khí đầy xấu hổ này, Trịnh Thanh Tâm lên tiếng giải vây. – “Mộ Anh, cậu lại thích đùa rồi.”

Được Trịnh Thanh Tâm giải cứu, Dương Mộ Anh thở phào trong lòng, cô khẽ cười, bắt tay Dương Nặc, nhẹ giọng.

“Tôi tên Dương Mộ Anh, sau này sẽ là quản lý của cậu, cậu đã xem qua bản hợp đồng nên biết rõ cách làm việc của tôi, cậu chỉ cần chấp hành đúng hai điều khoản trong bản hợp đồng, những chuyện khác, tôi sẽ không xen vào, nhưng nếu những việc cậu làm ảnh hưởng đến hình tượng của mình hay công ty, tôi nhất định sẽ không ngồi yên.”

“Chị yên tâm, em nhất định sẽ làm thật tốt, sẽ không làm chị thất vọng.”

Dương Nặc tươi cười lộ hàm răng trắng tinh, trên gương mặt điển trai tỏ vẻ quyết tâm cộng thêm bàn tay giờ thành nắm đấm to lớn đầy khí thế, từ anh như phát ra ánh sáng chói mắt nhưng không khiến người khác nhìn vào phản cảm, còn vì sự quyết tâm của anh mà bị lây nhiễm.

Dương Mộ Anh gào thét trong lòng. – Thật đáng yêu, thật muốn ôm một cái.

“Thật tốt, anh cứ nghĩ hai em phải cần nhiều thời gian mới thích ứng được với nhau, không nghĩ chưa đầy hai mươi phút, đã có thể thích nghi với đối phương, như vậy anh cũng yên tâm.”

Dương Nặc không cho là đúng, anh nhe răng cười. – “Anh Khải Phàm, anh quên em là kẻ người gặp người thích, hoa gặp hoa nở sao?”

“Phụt.” – Trịnh Thanh Tâm nhin không được phì cười. Lần đầu cô thấy có người tự kỷ đến trình độ này, quả thật mở rộng tầm mắt.

Dương Nặc thấy có người cười mình, anh xấu hổ gãi đầu cười cười cho qua. Từ trước đến giờ tùy tiện đã quen, anh quên mất hôm nay hai cô gái này mới đến, không hiểu rõ tính cách của anh nên cười cũng là phải, nhưng anh không thích thay đổi chính mình, vì thế đành để bọn họ thích nghi dần, bắt quá, hiện tại anh cảm thấy quả thật có chút xấu hổ.

Thấy không khí có chút xấu hổ, Duyệt Khải Phàm đi lại bàn, lấy một tập tài liệu khá dày đưa cho Dương Mộ Anh, mỉm cười nói.

“Mộ Anh, đây là lịch trình trong ba tháng tới của Dương Nặc, vì em mới tiếp quản cậu ta nên ngày đầu tiên, anh đã sắp xếp xong, còn những ngày khác, em xem lại lịch trình rồi sắp xếp cho cậu ta.”

Dương Mộ Anh nhận lấy, suy nghĩ một chút mới nói. – “Anh Khải Phàm, em muốn đổi tài xế cho Dương Nặc.”

Thấy Dương Nặc cùng Duyệt Khải Phàm tỏ vẻ khó hiểu, cô giải thích. – “Khi này em nghe cuộc nói chuyện giữa hai người, em đoán là Dương Nặc luôn đi trễ, đúng không ạ?”

Duyệt Khải Phàm không lên tiếng nhìn Dương Nặc, anh gật đầu rồi nhìn Dương Mộ Anh. – “Em luôn đi sớm nhưng đa phần là do kẹt xe.”

Cô gật đầu. – “Đi sớm về trễ là lẽ thường nhưng nếu trễ hén ở những phút quan trọng thì không được, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Dương Nặc, vì thế em sẽ tìm một tài xế tốt hơn để đưa đón Dương Nặc.”

Duyệt Khải Phàm gật đầu. –“Hiện tại em là quản lý của Dương Nặc, theo những điều khoản trong bản hợp đồng, mọi chuyện của cậu ta đều do em xử lý, anh sẽ không xen vào.”

Sau đó vỗ vai Dương Mộ Anh. –“Anh tin em sẽ hoàn thành tốt công việc ... được rồi, giờ các em về phòng nghỉ của Dương Nặc rồi tiếp tục bàn công việc đi, anh sắp có cuộc hẹn khẩn nên không tiếp các em được, khi nào có dịp, anh sẽ mời Mộ Anh và Thanh Tâm dùng bữa, coi như là bữa tiệc chào đón hai em vào làm việc trong công ty của anh.”

“Vậy bọn em đi trước.” – Dương Mộ Anh lên tiếng đáp ứng.

Xong, cô cùng Dương Nặc và Trịnh Thanh Tâm xuống tầng mười chín, đi đến khu phòng nghỉ dành cho ngôi sao.

Mỗi phòng nghỉ dành cho ngôi sao đều có cấp bậc, phòng nghỉ của Dương Nặc đương nhiên ở cấp Vip, theo như quy định trong công ty, nếu trong vòng ba năm, các ngôi sao có thể khiến tên tuổi của mình toả sáng, mang lại lợi ích cho công ty thì được ở phòng Vip, ngược lại, tùy theo trình độ ở mỗi người, nhưng dù sao việc có phòng nghỉ riêng đều có cả.

Phòng nghỉ Vip khá rộng, vừa bước vào đã có thể nhìn thấy tổng quát căn phòng. Bên phải là TV, bên trái là bộ sofa và giường ngủ được ngăn cách bởi vách ngăn CNC in hoạ tiết bức tranh hoa sen khá độc đáo, nhà tắm ở cuối căn phòng, tổng thể căn phòng mang đến cho ta cảm giác tao nhã, thoáng mát.

Dương Nặc đi tới tủ lạnh, hỏi hai cô. –“Hai chị muốn uống gì không?”

“Trà đào.” – Trịnh Thanh Tâm vừa ngồi xuống sofa vừa lên tiếng.

Dương Mộ Anh liếc Trịnh Thanh Tâm, nói. –“Cho chị nước suối được rồi.”

Dương Nặc lấy nước đưa cho hai người, anh ngồi đối diện Dương Mộ Anh, nhìn cô mỉm cười.

“Sau này chị cứ gọi em là tiểu Dương, quản lý lúc trước kia của em cũng gọi như vậy ... à, chị này là ...” – Anh ngập ngừng nhìn Trịnh Thanh Tâm.

“Chị tên Trịnh Thanh Tâm, cùng tuổi với Mộ Anh, em cứ gọi chị Thanh Tâm là được.”

Nghe Trịnh Thanh Tâm giới thiệu, Dương Nặc vui vẻ gật đầu, nhìn thấy Dương Mộ Anh đang xem lịch trình của mình, anh muốn nói gì đó nhưng thấy chị ta không để ý đến mình, vì thế lấy trái cây ra ăn, không quên đưa cho Trịnh Thanh Tâm một trái táo, anh muốn đưa cho Dương Mộ Anh, do dự mãi, cảm thấy chắc chị ta không ăn nên tự mình giải quyết luôn hai trái.

Nếu Dương Mộ Anh biết được suy nghĩ của Dương Nặc, cô cầu còn không muốn, tiếc rằng cô đang mãi mê xem lịch trình của ngày hôm nay, cho đến khi ngẩng đầu thì Dương Nặc đã ăn hết hai trái táo to.

“Lịch trình hôm nay của cậu chỉ đi ba nơi. Lúc 10 giờ, cậu sẽ đến công ty Cactus thử vai nam chính trong bộ phim cổ trang tên Tân Lạc, 3 giờ đến đài truyền hình Hồ Nam quay game show Happy Camp, 8 giờ 30 trở về công ty tập vũ đạo, chuẩn bị cho ngày mai quay MV Promise Me a Dream of Red Mansions ...”

Dương Mộ Anh vừa nói xong lịch trình vừa ngược lên nhìn đã thấy Dương Nặc đang cắn táo say sưa, vẻ mặt ngây ngô, ánh mắt long lanh, vài giọt nước táo vurun vài trên khoé môi gợi cảm.

Dương Mộ Anh mím môi, nghiêng mặt đi, không dám nhìn anh nữa, cô sợ mình sẽ nhìn không được, lại làm ra những chuyện mất mặt vì thế nhìn về phía Trịnh Thanh Tâm thì thấy cậu ta đang cắn táo ngon lành, trong lòng của cô không khỏi kêu gào. – Táo của cô đâu?

Chợt, cô nhướn mày, nhìn Dương Nặc. –“Từ sáng tới giờ, cậu đã ăn gì chưa?”

Dương Nặc vui vẻ nói. –“Em ăn được hai trái táo, trước đó còn uống một ly sữa không đường, hai lòng trắng trứng.”

Nghe thế, cô nhủ mày, lát sau, vừa thu dọn đồ đạc vừa nói với Dương Nặc. –“Bây giờ chúng ta sẽ đến Cactus.”

“Bây giờ mới 9 giờ mà chị.” – Dương Nặc khó hiểu nói.

“Chúng ta đến đó ăn sáng ...” – Cảm thấy mình nói sai, cô vội sửa lời.

“Chúng ta sẽ ăn trưa ở Cactus, còn phải chọn lựa trang phục phù hợp cho cậu thử vai.”

“Mộ Anh, chị thấy chuyện này không được.”

Người lên tiếng phản bác là cô gái make up cho Dương Nặc. Cô ta nhìn mặt nhìn Dương Mộ Anh.

“Chế độ ăn uống của Dương Nặc đã được chị quản lý trước kia lên danh sách hết rồi, nếu sửa đổi sẽ không tốt cho cơ thể của cậu ấy.”

Anna nói xong, đưa cho cô một cuốn sổ ghi chép thực đơn ăn uống hàng ngày của Dương Nặc. Dương Mộ Anh nhận lấy, càng đọc, mày cô càng nhíu chặt.

‘Ăn sáng: một trái táo, một ly sữa ít béo, hai lòng trắng trứng.

Ăn trưa: một trái táo, hai chén cơm, cá trích nướng, một ít salad trộn.

Buổi chiều: một trái táo, sữa ít béo, trứng luộc, một chén súp tôm.

Buổi tối: một trái táo, một chén cơm, thịt ức gà nướng, rau xào, súp tôm.

Sau khi tập thể dục: hai quả táo, sữa ít béo, một ít bánh hạnh nhân.’

Dương Mộ Anh trầm mặc trong giây lát, sau đó hỏi Dương Nặc. –“Từ lúc bắt đầu sự nghiệp, cậu đã ăn theo chế độ này sao?”

“Không có, chỉ mới ăn được một năm rưỡi, chị quản lý bảo em, người thì nhiều mỡ dư thịt, nên phải ăn theo chế độ để điều chỉnh lại về ngoài, như vậy mới có cơ thể khoẻ mạnh và đẹp mắt.”

Nghe Dương Nặc giải thích, cô cảm thấy đau lòng thay anh, chế độ ăn như thế này quả thật có thể mang đến cơ thể khoẻ mạnh cùng dáng người đẹp mắt, đối với con gái thì còn được nhưng đối với một thiếu niên đang ở độ tuổi trưởng thành thì chẳng khác nào một liều thuốc độc, nó sẽ từ từ ăn mòn cơ thể của anh.

“Sau này cậu không cần ăn theo chế độ này nữa, tôi sẽ viết một thực đơn mới cho cậu.” – Dương Mộ Anh nhẹ nhàng nói.

Tại nghe không cần phải ăn mấy món kinh dị này nữa, mắt Dương Nặc lấp lánh như sao trời, nhìn Dương Mộ Anh như nhìn thấy thánh mẫu. –“Thật sao?”

Cô bị anh nhìn có mắt chút mắt tự nhiên, cũng có chút buồn cười không chịu được, trả lời. –“Tôi sẽ không gạt cậu.”

“Chị không đồng ý.”

Anna một lần nữa phản bác, đổi lại là ánh mắt lạnh thấu xương của Dương Mộ Anh. Cô nhìn Anna, cười như không cười nói.

“Tôi là quản lý của cậu ta chứ không phải cô, còn có ... sau ngày hôm nay, cô có thể nghỉ việc.”

Anna kinh hãi. –“Chị chỉ làm đúng theo trình tự mà thôi, em làm thế là có ý gì? Còn nữa, em có tư cách gì cho chị nghỉ việc.”

“Trong hợp đồng ghi rõ, mọi chuyện liên quan đến Dương Nặc đều do tôi xử lý, người khác không có quyền can thiệp vào. Nếu cô cảm thấy không chấp nhận được, không cần ngày mai, ngay hôm nay cô tự nghỉ việc cũng được.”

“Chị Mộ Anh, chị Anna chỉ muốn tốt cho em thôi, hay ...”

Dương Nặc vừa lên tiếng giải nguy cho Anna, bị cái nhìn lạnh nhạt của Dương Mộ Anh làm anh không nói thêm lời nào nữa. Chị ta được Duyệt Khải Phàm coi trọng, đương nhiên biết mình đang làm gì, anh vẫn nên xem tình hình trước mắt thì hay hơn.

Thấy Dương Nặc bị mình nhìn một cái đã có chút ừ ừ, Dương Mộ Anh bắt đầu dĩ thử dài, cô lo nhìn Anna nên khi anh lên tiếng, cô quên thu lại biểu tình trên mặt, để anh nhìn thấy lớp mặt nạ xấu xí đó nhưng vì anh, cô không thể không làm, chế độ ăn uống như vậy, mới một năm rưỡi đã gầy như củi khô, nếu ăn lâu dài, không phải sẽ lấy mạng của anh hay sao?

“Anna, cô thu xếp mọi thứ, bàn giao lại toàn bộ công việc cho Trịnh Thanh Tâm, về tiền bồi thường, tôi sẽ chi trả, bây giờ cô có thể đi.” – Cô không lưu tình nói.

Thấy Dương Mộ Anh tuyệt tình như vậy, Anna cũng lật mặt, khinh bỉ nói. –“Đi thì đi, ai thèm làm việc với mấy người ... hừ, danh tiếng mới có bao nhiêu mà bày đặt lên mặt, tôi sẽ chống mắt lên coi các người có thể làm nên trò gì hay.”

Nhìn Anna hùng hồn nói lời thô bỉ, hùng hồn phui mông bỏ đi. Trịnh Thanh Tâm lên tiếng cảm khái.

“Chị nói tiểu Dương này, em làm sao có thể tuyển một phụ nữ goá chồng vào làm make up cho em vậy, không sợ khi cô ta bị động kinh sẽ đánh cái mặt của em thành kép hát luôn à?”

Dương Nặc xấu hổ nói. –“Là chị quản lý trước tuyển, sao em biết chị ta ăn nói hung dữ như vậy, nhưng mà ...” – Anh quay sang nhìn Dương Mộ Anh.

“Chị ta đi rồi, ai sẽ make up cho em trong thời gian tới?”

“Thời gian tới, tôi sẽ nhờ vài chuyên gia đến make up cho cậu, sau đó sẽ tuyển người mới, bây giờ chúng ta đi đến Cactus, đi thôi.”

Giải quyết xong mọi vấn đề, ba người trực tiếp đi đến công ty Cactus.

... ..

Công ty Cactus.

Bộ phim Tân Lạc lần này được công ty Cactus đầu tư khá quy mô nên các diễn viên nam được tuyển chọn vào vai Tào Thục đến thử vai khá nhiều.

Khi bọn họ đến Cactus chỉ mới 9 giờ 30, Dương Mộ Anh dẫn Dương Nặc cùng Trịnh Thanh Tâm đến khu ăn uống. Nơi đây tập trung các nhân viên của công ty cùng không ít ngôi sao nhỏ mới vào nghề, đương nhiên ngôi sao lớn cũng có.

May mắn là công ty đã quy định nhân viên không được quấy rầy các sao, vì thế dù là giờ nghỉ trưa, các nhân viên ngồi ăn cơm gần bàn các ngôi sao, chỉ lén liếc nhìn rồi chụp vài tấm ảnh, không có vượt quá giới hạn.

Ba người chọn một cái bàn nằm sát cửa sổ, khi phục vụ đến đưa menu, Dương Nặc rất phong độ để hai người chọn trước.

Dương Mộ Anh đưa cho Trịnh Thanh Tâm, cậu ta không nhận, đẩy lại cho cô, cười hi hi. –“Minh mới qua đây, không rõ ăn món gì ngon, cậu cứ kêu thêm một phần giống cậu là được.”

Dương Mộ Anh gật đầu, nhìn Dương Nặc. –“Cậu muốn ăn gì, tôi kêu luôn.”

“Thật sự có thể kêu bất cứ thứ gì?” – Dương Nặc không tin tưởng hỏi.

“Nếu cậu muốn ăn theo thực đơn cũ, tôi có thể gọi ngay lập tức.” – Thấy anh không tin tưởng cô, Dương Mộ Anh tức giận nói.

“No, no ... em muốn ăn thịt kho tàu, bánh bao kim sa, mì xào, sủi cảo ... ừm, thêm một ly sinh tố sầu riêng.”

Thấy hai người chăm chú nhìn mình, Dương Nặc mắt tự nhiên, sờ mũi nói. –“Em là đang đề cử mấy món ngon trong nhà ăn này cho các chị thôi. Em từng đến đây một lần, quả thật mùi vị những món này rất ngon.”

Trịnh Thanh Tâm khó hiểu hỏi. –“Không phải cậu chỉ ăn theo thực đơn riêng thôi sao? Tại sao có thể hiểu rõ các món ăn ở đây thế?”

Dương Nặc giật mình, biết mình lỡ lời, bắt đầu đi rầu rĩ nói. –“Lúc trước em đến Cactus nhận kịch bản thử vai, vì chị quản lý bàn chuyện với nhà đầu tư khá lâu, em thì không có gì làm đi loanh quanh, sau đó đi lạc đến nhà ăn, gặp lúc đói bụng, bèn kêu vài món ăn thử.”

Lời nói dối đầy sơ hở như vậy, đương nhiên Dương Mộ Anh và Trịnh Thanh Tâm đều nhìn ra được, hai người đều hiểu và thông cảm cho Dương Nặc, vì thế không những không vạch trần, còn trung ra bộ mặt. – Thì ra là thế.

Dương Nặc hết nhìn người này đến nhìn người kia, biết đã qua cửa ải, hai mắt lấp lánh phát sáng, chép miệng nói.

“Vậy, chúng ta có phải nên kêu đồ ăn rồi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Gặp Gỡ Hạ Thu Trang.

“Vậy, chúng ta có phải nên kêu đồ ăn rồi hay không?”

Dương Mộ Anh đưa mắt nhìn Trịnh Thanh Tâm, thấy cậu ta nhin cười đến đỏ cả mặt, cô ho nhẹ một tiếng, nhìn phục vụ nói.

“Một phần thịt kho tàu, một phần bánh bao kim sa, ba phần mì xào, một phần sủi cảo, một ly sinh tố sầu riêng, một nước ép đào, một nước ép cherry.”

Đội phục vụ đi rồi, Dương Mộ Anh cười với Dương Nặc. –“Hôm nay ăn nhiều như vậy, bù lại là cậu phải hoàn thành nhiệm vụ thật tốt, tiếp đó là cậu sẽ viết một bản danh sách, ghi rõ chế độ ăn uống của cậu cho tôi xem, nếu thấy hợp lý, tôi sẽ thông qua.”

Dương Nặc nghe xong, hớn hờ nói. –“Yes sir ... nhưng, nếu em mập ra thì sao?”

“Cậu còn đang ở độ tuổi phát triển, cao thêm một tí thì cân nặng cũng tăng, tôi sẽ điều chỉnh về ngoài của cậu sao cho cân xứng, nếu vượt quá giới hạn, tôi sẽ đổi chế độ ăn uống ngay. Việc quan trọng bây giờ là cậu hãy nghĩ xem, một lát nữa khi thử vai, phải diễn làm sao cho tốt.”

Thấy Dương Nặc gật đầu như trống bỏi, Dương Mộ Anh nghĩ, sau này dùng đồ ăn dụ dỗ anh, có phải sẽ dễ dàng đạt được mục đích hay không? May mắn cô thừa hưởng tay nghề nấu ăn từ mẹ, việc quản lý được cái bao tử của anh, cô có thể làm được.

Đáng lo ngại là hàng ngày cô và anh điều gặp mặt, muốn nấu đồ ăn cho anh ăn, phải tìm lý do chính đáng, còn phải chỉnh lại thời gian làm việc của cô sao

cho phù hợp để nấu ăn cho anh ... hazi, xem ra cô còn phải cố gắng nhiều hơn.

Đồ ăn nhanh chóng được mang ra, hai mắt Dương Nặc nhìn mấy món đồ ăn phát sáng còn hơn nhìn thấy vàng, tuy nhiên, anh vẫn giữ được phong độ của một ngôi sao, đầu tiên mời hai cô gái ăn trước, còn anh thì từ tốn gấp từng món từng món, ăn chậm nhai kỹ vẫn là tiêu chí của anh.

Dương Mộ Anh và Trịnh Thanh Tâm cũng không kém, hai cô từng dự không ít bữa tiệc xa hoa, từ cách ăn uống đơn giản chuyển thành tao nhã cao quý.

Ba người im lặng ăn, lâu lâu cũng nói vài ba câu, cho đến khi dùng xong điểm tâm, ba người đi đến phòng trang điểm để thử trang phục, sau đó đi đến hội trường thử vai diễn.

Dương Mộ Anh chỉnh trang lại cho Dương Nặc, cô mỉm cười cổ vũ anh. –“Tào Thực là người tính tình phóng khoáng, ít chú ý đến tiểu tiết, vai diễn này rất thích hợp với cậu, vì thế cậu cứ thể hiện chính bản thân là được.”

“Em sẽ cố gắng nhưng đạo diễn bảo em diễn đoạn Tào Thực gặp lại Chân Mật, là lúc Chân Mật chết rồi hóa thân thành nữ thần sông Lạc Thủy. Như vậy, tình cảm lúc đó, em phải thể hiện ra sao? Em từng đọc qua giai thoại của hai người nhưng cái cảm giác đó, rất khó diễn tả.” – Dương Nặc mơ hồ hỏi.

Anh từng diễn không ít vai tình cảm mặn nồng nhưng kiểu chết đi rồi vô tình thấy được người mình yêu quay về gặp mình, cảm giác đó đã khó nói nên lời huống chi là diễn tả. Vì thế phải cầu cứu Dương Mộ Anh, mong sao chị ấy có thể giải lý ra được.

Dương Mộ Anh suy nghĩ, cô có đọc qua giai thoại giữa Tào Thực Và Chân Mật, tình cảm của hai người rất khó diễn tả bằng lời, nhưng khoảng khắc hai người gặp lại nhau, đó chỉ là một câu truyện hư cấu do người đời kể lại.

Tuy nhiên, đoạn hư cấu đó vẫn được đạo diễn ghi lại thành phim, có lẽ đạo diễn muốn thể hiện lòng tiếc thương cho cuộc tình ngang trái này, cũng như muốn khán giả xem phim không phải quá thất vọng với kết cục của phim.

“Tào Thực cảm mến Chân Mật vì sắc đẹp và sự dịu dàng, Chân Mật cảm mến Tào Thực bởi tâm hồn thi nhân bay bổng. Yêu nhưng không thể ở cạnh nhau, đến khi một mất một còn, cảm giác đó sẽ chuyển thành tương tư khổ sở, sau này may mắn gặp lại nhau, có vui mừng, có khổ sở, bao nhiêu nhớ thương sẽ bộc phát hết.”

Dương Mộ Anh phân tích xong, nhìn Dương Nặc đang nghiêng đầu suy nghĩ, cô vịn vai anh, nói.

“Bây giờ cậu hãy nhắm mắt lại xem, khi cậu yêu một người không nên yêu, sau đó nghĩ đến cảnh chia ly, đến khi gặp lại sẽ có cảm giác gì? Vậy sẽ có kết quả. Tôi tin cậu làm được, cố lên.”

Được Dương Mộ Anh cổ vũ, Dương Nặc gật gù đầu, sau đó nhắm mắt, bắt đầu nghĩ đến vai diễn.

Trịnh Thanh Tâm kể bên, nhỏ giọng hỏi Dương Mộ Anh. –“Anh Anh, cậu cảm thấy tiểu Dương sẽ thành công sao?”

“Dương Mộ Anh cười nhẹ. –“Mình tin cậu ta có thể, cậu cứ chờ xem.”

Thấy Dương Mộ Anh tự tin như vậy, Trịnh Thanh Tâm sờ cằm, nhìn Dương Mộ Anh, sau đó nhìn Dương Nặc đang đi lên sân khấu. Lơ đãng nói.

“Mới tiếp xúc với cậu ta chưa được nửa ngày, cậu đã tin tưởng như vậy. Nếu không phải mình biết cậu có con mắt nhìn người thật tốt, mình sẽ tưởng cậu là fan cuồng của tiểu Dương, hoặc là ... cậu có suy nghĩ không đúng đắn với ...”

Chưa nói hết câu đã bị ánh mắt lạnh lẽo của Dương Mộ Anh nhìn đến lạnh cả xương sống. Trịnh Thanh Tâm âm thầm nuốt nước bọt, từ lúc qua Trung Quốc, cô lúc nào cũng có lần đầu tiên, ngay cả ánh mắt ăn thịt người của Dương Mộ Anh cũng không tránh khỏi, nhưng cô cảm thấy khó hiểu, cho dù mình có nói sai đi chăng nữa, cậu ta đâu cần phản ứng mạnh như vậy?

Trong mắt loé tia sáng, cô không thể tin nói. –“Cậu thật sự ...”

“Tâm Tâm, làm nghề như chúng ta, điều kiện tiên quyết là phải giữ hình tượng cho đối tượng chúng ta quản lý, nếu ở trong nhà, cậu có thể tùy tiện muốn nói gì cũng được, nhưng đây là bên ngoài, còn là địa bàn của nước khác, nếu cậu vẫn ôm khư khư cái tính tùy tiện đó mãi, cậu có thể trở về nước.” – Dương Mộ Anh lạnh lùng nói.

Thấy Dương Mộ Anh nói nặng trầm trọng như vậy, Trịnh Thanh Tâm biết mình sai ở chỗ nào rồi, cô cũng không giận cậu ta nói nặng lời với mình, vì biết cậu ta chỉ muốn tốt cho cô. Thở dài trong lòng, chấp hai tay, cúi đầu nói.

“Mình xin lỗi, có lẽ giác quan thứ sáu của mình đã sai, sau này mình không đoán mò lung tung nữa, đừng trục xuất mình khỏi đây a.”

Dương Mộ Anh phì cười trước hành động của Trịnh Thanh Tâm. Cô đơn giản muốn dọa cậu ta một tí, vì mỗi lần hai người nói chuyện riêng tư đều dùng tiếng nước N, dù có người hiểu cũng không nghe được bao nhiêu.

Bất quá, cậu ta thật nhạy bén khi nhìn thấu tâm tư của cô, hoặc là, tâm tư của cô thể hiện quá rõ nên mới bị nhìn thấy, xem ra cô phải thu liễm bớt mới được.

“Cô trang điểm kiểu gì vậy hả?”

Tiếng quát khiến Dương Mộ Anh chú ý, cô và Trịnh Thanh Tâm nhìn nhóm người cách các cô một khoảng, vì ở góc khuất sân khấu nên chỉ có các cô nghe thấy, còn mọi người vẫn đang chăm chú nhìn lên sân khấu.

Dương Mộ Anh thấy cô gái ăn mặc đoan trang, gương mặt được trang điểm thật xinh đẹp, tuy nhiên, giọng nói mềm mại hoà lẫn lời nói cay nghiệt gây ác cảm cho người khác. Mà cô gái bị mắng chỉ cúi đầu chịu trận.

“Cô có biết hôm nay tôi đi thử vai rất quan trọng không? Là Chân Mật đấy, sao cô có thể trang điểm cho tôi chẳng khác nào kếp hát thế này? Cô mà là thợ trang điểm chuyên nghiệp sao? Tôi khinh ... cô biến ngay cho tôi.”

Cô ta mắng xong, sau đó quay sang quản lý của mình làm nũng – “Julia, chị tìm người khác cho em đi, em không thích cô ta.”

“Được rồi, được rồi, em có hết ngày hôm nay đi, ngày mai chị sẽ đổi người cho em” – Julia vỗ nhẹ tay cô gái kia, quay sang nhìn cô gái đeo kính.

“Cô đến từ nơi nào thì trở về nơi đó đi, tiền bồi thường tôi sẽ chuyển vào tài khoản của cô.”

Tiếp đó đi ra sau hậu trường, để lại cô gái kia đứng đó như bị đóng băng. Trịnh Thanh Tâm tặc lưỡi.

“Mình thấy cô ta đóng vai Quách thị xứng hơn ... mà cũng tội nghiệp cô gái kia, nhìn qua cũng xấp xỉ tuổi bọn mình nhỉ?”

Khi cô gái kia xoay mặt về phía các cô lau nước mắt, Dương Mộ Anh mới nhìn rõ khuôn mặt cô ta. Cô nhủ mày nói. – “Hạ Thu Trang?”

“Cậu biết cô ta sao?” – Trịnh Thanh Tâm tò mò hỏi.

“Trong top mười người đầu giải chuyên gia make up hàng đầu thế giới, cô ta đứng thứ bảy.”

“What?” – Trịnh Thanh Tâm giật mình, cô biết giải đấu bàn tay vàng đó, được diễn ra vào hai năm trước, nhìn cô gái có bộ dạng hơi quê mùa đang cúi mặt đằng trước, cô không dám tin hỏi lại.

“Cậu chắc chắn?” – Thấy Dương Mộ Anh gật đầu, cô nhướn mày.

“Nếu cô ta chuyên nghiệp như vậy, sao lại bị mắng?”

“Nhân vật Chân Mật mang vẻ đẹp rạng rỡ như hoa cúc mùa thu, tươi tắn như hoa sen vừa vươn lên khỏi mặt nước. Đôi mày cong cong, môi son đỏ hồng, mắt sáng liếc nhìn, lúm đồng tiền trên đôi má.”

Nhớ lại những gì kịch bản miêu tả, Dương Mộ Anh nhìn cô gái ăn mặc đoan trang đi khuất, nói tiếp.

“Tạ Thiên Mỹ xinh đẹp kiểu quyến rũ lộng lẫy, muốn có tạo hình giống Chân Mật, người make up cần dùng không ít công sức để che đi phần lộng lẫy đó, ban nãy có lẽ cô ta trang điểm quá đậm, khiến Tạ Thiên Mỹ không hài lòng nên mới bị mắng. Mình nhìn sơ qua gương mặt được make up của Tạ Thiên Mỹ, giống nhan sắc được miêu tả trong sách đến tám phần.”

“Lợi hại như vậy ? ... này Anh Anh, cậu đi đâu thế?”

Thấy Dương Mộ Anh đi về phía cô gái kia, Trịnh Thanh Tâm vội vã theo sau, vừa đến gần đã nghe Dương Mộ Anh lên tiếng.

“Cô là Hạ Thu Trang?”

Khi Hạ Thu Trang ngược nhìn các cô, Trịnh Thanh Tâm tròn mắt nhìn.

Hạ Thu Trang có thân hình hơi tròn, cô mặc áo thun rộng đơn giản, quần jean xắn gấu, tóc dài ngang lưng, gương mặt trái xoan, sau cặp mắt kính là đôi mắt hai mí, con ngươi màu nâu đen, đôi môi khá cong, môi dưới dày hơn môi trên, khi cô mím chặt môi, để lộ hai má lúm đồng tiền.

Nếu bỏ đi cặp mắt kính kia, với vẻ đẹp trong sáng mang theo chút cá tính, cộng thêm nước da trắng ngần làm cô trở nên thanh tú.

Hạ Thu Trang nghi hoặc nhìn hai cô gái xinh đẹp trước mắt. – “Các chị là ...”

Dương Mộ Anh nở nụ cười, đưa tay về phía Hạ Thu Trang. – “Tôi tên Dương Mộ Anh, rất vui được quen biết cô.”

Nói xong, lấy tấm danh thiếp từ trong túi xách đưa cho Hạ Thu Trang, niềm nở nói. – “Đây là danh thiếp của tôi.”

Hạ Thu Trang bắt tay Dương Mộ Anh xong, nhận lấy tấm danh thiếp, khi thấy hai chữ quản lý, cô giật mình, trong lòng càng đầy nghi hoặc.

“Không biết chị tìm tôi có chuyện gì không?”

“Hiện tại chỗ tôi đang thiếu một chuyên gia make up, nếu cô có hứng thú thì điện thoại cho tôi, tôi sẽ rất vui nếu cô đầu quân vào công ty chúng tôi.”

Thấy Dương Nặc đi xuống sân khấu, Dương Mộ Anh gật đầu chào Hạ Thu Trang. – “Hiện tại tôi có việc, hẹn gặp lại sau.”

Nhìn bóng Dương Mộ Anh đi xa, Hạ Thư Trang cầm tấm danh thiếp nhìn đến ngây người, một lúc sau, cô lui thui đi về phòng trang điểm, bóng lưng đơn bạc dần khuất dưới ánh đèn sân khấu.

... ..

Buổi thử vai, diễn ra tốt đẹp, không nằm ngoài dự đoán của Dương Mộ Anh, Dương Nặc được chọn vào vai nam chính Tào Thực, bộ phim sẽ được khởi quay vào năm ngày sau.

Rời khỏi công ty Cactus, ba người đi đến sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh.

Từ lúc đầu, Duyệt Khải Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, từ hộ chiếu có dán visa, vé máy bay hạng nhất, ngay cả vệ sĩ cũng đưa đến hai người cao to lực lưỡng, hộ tống bọn họ đi Hồ Nam lần này.

Từ Bắc Kinh bay đến Hồ Nam mất khoảng hai tiếng, khi mọi người đi tới đại sảnh, không ít fan của Dương Nặc đã chờ sẵn ở hai bên rào chắn, ai nấy đều cuồng nhiệt hét gào tên anh.

“Dương Nặc, em ở đây này.”

“Dương Nặc, anh quay sang đây đi.”

“Dương Nặc, cười lên đi anh.”

Cả sảnh sân bay như bùng nổ, các fan từ đầu lũ lượt kéo đến, may mắn có rào cản lại, còn có các nhân viên bảo vệ trấn an, nên ba người thoát khỏi tình trạng ùng tắc giao thông.

Đi đến chỗ lấy hành lý, phía trước có ba người đàn ông trung niên, tiếp đến là Dương Mộ Anh, Dương Nặc, Trịnh Thanh Tâm và cuối cùng là hai anh vệ sĩ.

Các fan cuồng nhiệt vẫn không ngừng chụp ảnh, kêu la thất thanh. Dương Mộ Anh nhìn bọn họ, nhớ lại kiếp trước mình từng đội nắng ở sân bay, chỉ mong một lần được gặp anh, tiếc rằng khi đó bọn cô đợi ở ngoài thì anh đang ở đại sảnh tìm kiếm các fan, đến khi bọn cô hay tin, chạy ồa vào thì anh đã lên xe đi mất, duyên số thật trớ trêu.

Thu lại nỗi mất mát trong mắt, Dương Mộ Anh nhìn Dương Nặc phía sau, anh đã đổi trang phục đơn giản, chỉ với quần tây và áo sơ mi trắng, nhưng với ngoại hình điển trai cùng khí chất rạng ngời, trong anh như ẩn chứa sự dịu dàng âm ập động lòng người, anh chỉ đứng đó thôi đã khiến người hâm mộ mê mết.

Dương Mộ Anh khẽ cười, ghé vào tai Dương Nặc. – “Cậu tháo kính ra, nhìn các fan cười một chút, không phải nụ cười chuyện nghiệp, chỉ cười như nhìn thấy một người bạn thân là được.”

Dương Nặc cảm thấy khó hiểu, nẫu giờ anh có cười mà, còn vẫy tay nữa, nhưng anh rất nghe lời tháo kính xuống, sau đó nghiêng mặt nhìn các fan, nở nụ cười thật tươi.

“Á ... đẹp trai quá đi.”

“Dương Nặc, I LOVE YOU.”

“Dương Nặc, cười với em này.”

Lại một loạt tiếng rầm rú, không những Dương Nặc, ngay cả Dương Mộ Anh và Trịnh Thanh Tâm cũng chịu không thấu.

Mọi người nhanh chóng lấy hành lý, sau đó đi ra bãi đỗ xe. May mắn được các nhân viên bảo vệ cùng hai vệ sĩ mở đường nên bọn họ thuận lợi lên xe đi đến đài trình hình Hồ Nam.

Đến nơi vừa vặn 3 giờ kém 15 phút. Đám người Dương Mộ Anh nhanh chóng vào phòng trang điểm, vì đã có sẵn kịch bản, Dương Nặc chỉ cần học những thứ cần thiết là có thể lên sân.

Người tham dự Happy Camp có không ít những gương mặt mới nổi và các diễn viên gạo cội, dù là trò chơi hay trả lời câu hỏi đều giữ đúng hình tượng của mình, không châm chọc hay soi mói người khác.

“Dương Mộ Anh.”

Đang say mê ngắm nhìn gương mặt của Dương Nặc, Dương Mộ Anh bị tiếng nói của Trịnh Thanh làm giật mình, bởi cậu ta dùng tiếng nước N còn gọi cả tên lẫn họ của cô, Dương Mộ Anh như ngơ ngác nhìn cậu ta, ý bảo cậu ta nói tiếp.

Trịnh Thanh Tâm bỗng trở nên nghiêm túc, giọng nói lo lắng vang lên. – “Minh hỏi thật, cậu không được trả lời qua loa, cũng không được lãng sang chuyện khác, phải trả lời thật lòng với mình.”

Thấy vẻ mặt của cậu ta, còn có lời nói đầy nghiêm túc như vậy, cô đoán lần này không thể che giấu được nữa, nên không quanh co lòng vòng, nói.

“Nếu cậu đã biết, cần gì phải hỏi mình ... cậu chưa nghe qua câu, im lặng là vàng sao?”

Trịnh Thanh Tâm thở hắt ra, ngay từ đầu cô đã nói rồi mà, cái cách Dương Mộ Anh nhìn Dương Nặc, với ánh mắt lưu luyến, mềm mại ôn nhu như vậy, Dương Mộ Anh không thích Dương Nặc mới là lạ, còn là kiểu suy mê không cứu chữa được, nhưng mà, hôm nay là lần đầu hai người gặp nhau, sau có thể thích nhanh đến vậy? Không lẽ là tình yêu sét đánh vừa gặp đã yêu?

“Mình nhớ không lầm, từ trước đến giờ, cậu và Dương Nặc chưa hề gặp nhau, đừng có dùng mấy từ sồn gai ốc như tình yêu sét đánh vừa gặp đã yêu với mình, con người như cậu, mình còn không rõ sao?”

Dương Mộ Anh nhìn Trịnh Thanh Tâm một lúc, nhàn nhạt nói. –“Cậu hiểu rõ con người của mình được bao nhiêu?”

Trịnh Thanh Tâm ghen hòng, cậu ta nói đúng, mỗi lần cô như sắp hiểu rõ trong bụng cậu ta suy nghĩ cái gì thì như lại đi vào sương mù, như lúc này đây, dù biết cậu ta thích Dương Nặc nhưng lý do thì cô mù tịt.

Trịnh Thanh Tâm cảm thấy đau đầu, cô không muốn nghĩ nữa, chỉ lên tiếng nhắc nhở.

“Anh Anh, cậu yêu ai thích ai, mình không quản, nhưng cậu nên nhớ, dù cậu là quản lý của ngôi sao nhưng cậu và bọn họ vẫn là hai người ở hai thế giới khác nhau, mỗi lời nói cử chỉ hành động của họ đều có người dòm ngó tranh luận, đến cả tình yêu cũng phải chọn lựa sao cho phù hợp với cấp bậc nổi tiếng của họ.” – Trịnh Thanh Tâm thấy Dương Mộ Anh trầm mặc, cô nói tiếp.

“Mình công nhận Dương Nặc là một chàng trai tốt, với sự đào tạo của cậu, tương lai chắc chắn sẽ vươn đến đỉnh cao trong giới Showbiz. Sự nghiệp thành công, vừa đẹp trai, vừa tốt bụng, vừa giàu có, vừa nổi tiếng ... thế mình hỏi cậu, một người hoàn mỹ như vậy, khi chọn bạn đời cho cậu ta sẽ như thế nào? Là một người quản lý bình thường hay một ngôi sao nổi tiếng như cậu ta?”

Trịnh Thanh Tâm thở dài. –“Một tình yêu ngay cả hy vọng cũng không có ... Anh Anh, cậu đang tự lừa mình dối người, muốn chạm đến thứ không thuộc về mình hay sao?”

Dương Mộ Anh nãy giờ im lặng, cô cũng đang tự hỏi chính mình, cô làm tất cả vì anh nhưng khi anh nổi tiếng, hào quang toả sáng, thật sự sẽ nghĩ đến cô sao?

Một người tối ngày chỉ có công việc, đều quan tâm là làm sao luôn giữ tốt hình tượng, có thể sẽ nghĩ đến chuyện yêu một quản lý, mà không phải những bạn diễn của mình? Nếu như thế thì đã không có những scandal anh từng qua lại hẹn hò cùng Nhậm Tuyệt Vy hay Tạ Thiên Mỹ.

Bất quá, chết đi sống lại chỉ đặc tình yêu vào một người, cô đã biết dù kết quả như thế nào, cô cũng không thể bỏ rơi anh. Kiếp trước, bỏ rơi gia đình, bạn bè, sự nghiệp cũng vì anh thì kiếp này cô không bỏ rơi bất kì ai, vậy tại sao có thể bỏ rơi anh cho được.

Nghĩ thông suốt, Dương Mộ Anh nở nụ cười thật tươi, chân thành nói. –“Yêu không có nghĩa là phải có được, yêu là phải tôn trọng, bao dung, biết suy nghĩ cho người mình yêu. Nếu vì không có được người đó, liền dùng thủ đoạn, tìm mọi cách để người đó ở bên cạnh mình, thì khi đó không được gọi là yêu, mà là ích kỷ.”

Dương Mộ Anh nhìn sâu vào mắt Trịnh Thanh Tâm. –“Tâm Tâm, mình yêu nhưng không cần đáp trả, bởi vì chỉ cần thấy anh ấy cười, anh ấy hạnh phúc anh ấy đạt được những điều anh ấy muốn, mình đã mãn nguyện. Mình không biết sẽ giữ tình yêu này được bao lâu, một năm, hai năm hay mười năm ... nhưng mình không muốn bỏ lỡ khoảng khắc được ở bên cạnh anh ấy.”

Nghĩ đến một câu nói khá hay, Dương Mộ Anh khẽ nói. –“Không phải có câu, khi yêu con người đã mất đi lý trí hay sao? Mình yêu nhưng không mất lý trí, mình chỉ cố bảo vệ tình yêu của mình không bị tổn thương, nếu không tìm mình sẽ rất đau, mình biết cậu sẽ nghĩ mình thật ngu ngốc, vậy cậu cứ để cho mình ngu ngốc một lần này đi, bởi vì hiện tại mình cảm thấy rất hạnh phúc vì sự ngu ngốc của mình.”

Trịnh Thanh Tâm nghe Dương Mộ Anh nói toàn những lời ngu ngốc, cô không mắng cậu ta, chỉ thấy đau lòng, cô không nghĩ một người luôn thông minh về mọi mặt, lại ngu ngốc trong tình yêu như vậy, nếu là cô, cô đương nhiên sẽ không như vậy.

Trịnh Thanh Tâm lại không biết, sự ngu ngốc của cô luôn thể hiện khi đối mặt với người cô yêu, nhưng đó là chuyện của sau này.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Em Trai Dương Thiệu Minh.

Vì Dương Mộ Anh đã thành thật khai báo, Trịnh Thanh Tâm đành khoan hồng độ lượng tha thứ, tuy nhiên, cô nàng không quên lăm bằm vài câu.

“Cậu nên thu liễm lại đi, mình là bạn của cậu, để ý cậu nhiều lắm nên mới biết nhưng đối với mấy con cáo già cùng hồ ly tinh trong giới Showbiz, lớp mặt

nạ của cậu sẽ không cánh mà bay.”

Dương Mộ Anh không phản bác, nhàn hạ đáp. –“Chúng ta là bạn thân của nhau, làm sao mình dám che giấu trước mặt cậu?”

Trịnh Thanh Tâm nghe xong, con mắt chớp liên tục, một giây sau đó, cô hét toát lên. –“Cậu là tên lừa bịp.”

Cô đứng là ngu ngốc, một kẻ thông minh như Dương Mộ Anh, trước tình yêu thì có thể mắng cậu ta ngu ngốc nhưng còn cách sống của cậu ta, cô dám lấy trình tiết ra bảo đảm, kẻ nào chán sống mới mắng cậu ta ngu ngốc.

Không cần nói cũng biết, là Dương Mộ Anh dùng hành động cùng lời nói ám chỉ cho cô suy diễn ra, cái gì mà tỏ ra nghiêm túc nói muốn đuổi cô về nước? Đúng là cáo già mà.

“Cậu lười đến thế là cùng.” – Cậu ta là kẻ ngu ngốc trong tình yêu, nhưng là kẻ đê nhất lười trong việc giải thích, làm bạn của cậu ta thật hại não, bị quay y như chong chóng.

“Tâm Tâm, đôi khi phải khảo nghiệm trí thông minh của cậu một chút, nếu không mình sợ cậu ăn no rừng mờ riết, đầu óc dễ bị u mê lắm.”

Nghe Dương Mộ Anh chế giễu, Trịnh Thanh Tâm liếc xéo cậu ta. –“Đầu óc u mê còn đỡ hơn ngu ngốc vì tình.”

Dương Mộ Anh không phản bác, nhìn Dương Nặc trên sân khấu không khỏi nở nụ cười. Vì tình điên cuồng? Cô chấp nhận, cô còn có thể điên cuồng hơn nếu có ai đó gây tổn thương cho anh, vì thế, những kẻ không muốn sống nữa, cứ đến đây đi, cô sẽ hầu hạ từng người một thật tốt.

.....

Quay xong Happy Camp, đoàn người Dương Mộ Anh trở về Bắc Kinh, vừa xuống sân bay đã đi đến công ty Duyệt Duyệt.

Về tới công ty lúc 8 giờ 10, ai nấy đều mệt mỏi vì phải bay đi bay lại trong một ngày, dù vậy, bọn họ vẫn cố gắng ăn cho no bụng, tiếp đó đưa Dương Nặc đến phòng vũ đạo.

Phần múa vũ đạo được Dương Nặc luyện qua luyện lại nhiều lần nên không bị vấp ở đoạn nào hết, nhưng vì ngày mai phải quay chính thức, anh không dám lơ là, anh tập đi tập lại vũ đạo, còn sáng tạo thêm một vài động tác.

Tập đến 10 giờ 30, cũng là lúc đường ai nấy đi, nhà ai nấy về. Dương Mộ Anh bảo tài xế chở bọn họ về nhà Dương Nặc, chiếc xe đi đến khu chung cư sang trọng, lúc mọi người xuống xe, ngoại trừ Trịnh Thanh Tâm trừng mắt nhìn, hai người còn lại, một thì ung dung nhìn căn hộ cao cấp, một thì vui vẻ giới thiệu căn hộ trước mặt.

“Đây là nơi ở của em, sau này các chị có muốn bàn công việc, cứ lên thẳng trên nhà tìm em.”

Xong, anh có chút lúng túng nhìn đồng hồ, muốn nói lại thôi. Dương Mộ Anh nhìn ra động tác của anh, hiểu anh muốn nói gì. Cô cười nhẹ, nói.

“Bây giờ còn sớm, cậu đưa chúng tôi lên nhà của cậu tham quan một chút, ít nhất cũng phải biết nhà cậu nằm ở tầng mấy, để ngày mai chúng tôi biết đường lên tìm. Tôi bảo tài xế đợi chúng tôi dưới lầu, cậu có thể an tâm.”

Được Dương Mộ Anh giải vây, Dương Nặc vui vẻ nói. –“Em cũng muốn nói như vậy nhưng em thấy trời tối, hai chị lại mới đến nước Trung, chưa quen thuộc đường đi, em sợ các chị sẽ không đồng ý. Giờ nghe chị Mộ Anh nói vậy, em cũng yên tâm, hai chị lên nhà em tham quan xong, uống tách trà rồi hãy về.”

Dương Mộ Anh gật đầu, tiến lên đi song song với Dương Nặc. Mà ở phía sau hai người, Trịnh Thanh Tâm oanh liệt hoá đá tại chỗ.

Cô nàng vẫn cho là mình bị hoa mắt, vì thế ra sức lấy tay dụi liên tục, đến khi xác định mình không bị bụi bay bật kín mắt, cô chạy nhanh tới chỗ Dương Nặc, luống cuống hỏi.

“Cậu ở tầng mấy?”

Dương Nặc vui vẻ trả lời. –“Tầng trên cùng, đây là dùng tiền tiết kiệm của em mua được, em rất thích căn hộ này, vừa thoáng mát vừa yên tĩnh, rất thích hợp để em luyện tập.”

Trịnh Thanh Tâm cẩn mật nhìn qua Dương Mộ Anh, thấy cậu ta nhếch môi cười âm trầm, rồi đi theo sau Dương Nặc.

Trịnh Thanh Tâm lắc đầu chịu thua, nhưng có thêm một tí manh mối là trước đó chắc chắn hai người quen biết nhau, nếu không cậu ta đã không chạy đến đây mua nhà, còn có một nguyên nhân khác, là vì sự trùng hợp mà thôi.

Trịnh Thanh Tâm khinh bỉ cái sự trùng hợp nhảm nhí đó, cất bước đi theo hai người vào trong thang máy.

Đến tầng trên cùng, Trịnh Thanh Tâm nhìn hành lang gấp khúc cùng cánh cửa ở cuối đường kia, cô chép miệng đi vào căn hộ của Dương Nặc.

Bên trong thiết kế theo kiểu thanh lịch tao nhã với ba màu đen trắng và vàng nhạt, cả không gian vừa mang tính hiện đại trẻ trung, vừa mang theo chút gì đó cổ xưa thanh lịch.

Bên trái là nhà bếp, bên phải là phòng ngủ dành cho khách, bàn ăn ở giữa, phòng khách nằm cuối căn nhà, hai phòng ngủ có luôn nhà vệ sinh riêng nằm đối diện nhau cuối phòng khách.

Trịnh Thanh Tâm nhìn tổng quát căn nhà, ghé tai Dương Mộ Anh nói nhỏ. –“May là thiết kế khác phòng chúng ta, nếu không mình sẽ cho rằng cậu là tên biến thái điên cuồng vì tình đó.”

“Cậu lại ngứa da?” – Dương Mộ Anh hừ lạnh nói.

“Da của mình từ lâu đã bị cậu lột hết rồi ... đại lừa bịp.” – Trịnh Thanh Tâm phản bác, đi đến sofa ngồi.

Dương Nặc từ nhà bếp đi ra với hai chai Rio màu xanh trên tay, về mặt áy náy nói. –“Các chị uống đỡ Rio nha, lần sau em sẽ mua thêm nước đào và cherry.”

“Sao cậu biết chúng tôi thích uống gì?”

Người hỏi là Dương Mộ Anh, cô rất xúc động khi anh biết cô thích uống nước gì, trên tất cả, bọn họ gặp nhau chỉ mới một ngày, anh đã nhớ được, đây có xem là anh đang quan tâm cô hay không?

Dương Mộ Anh đang tự kỷ mà cô không biết, Dương Nặc đang hỏi hai người nhưng đối với Dương Mộ Anh, Dương Nặc chỉ nhắm vào cô ta. Khi con gái điên cuồng yêu một người quả thật đáng sợ, bởi lý trí của họ đã không còn.

“Lần đầu gặp mặt, em hỏi hai chị uống gì? Chị Thanh Tâm bảo nước đào, còn chị là nước suối. Lần thứ hai lúc dùng cơm, chị Mộ Anh kêu nước đào cho chị Thanh Tâm, còn chị uống nước ép cherry, nên em đoán, không ngờ lại trùng.”

Nghe Dương Nặc giải thích, trong mắt Dương Mộ Anh loé tia ôn nhu. –“Vậy cậu thích uống Rio, còn là màu xanh dương?”

Dương Nặc cười nhe răng. –“Vì có mùi thơm của hoa hồng hoà với hương vị whisky, cảm giác hương vị rất đặc biệt, uống hoài không thấy chán, tiếc rằng mỗi ngày chỉ được uống một chai.”

Thấy vẻ mặt tiếc nuối của anh, cô thời dài. –“Nồng độ của Rio là 3,8%, tuy không khiến người say nhưng cậu thân là một ngôi sao, đứng trước giới truyền thông mà có mùi rượu sẽ ảnh hưởng đến hình tượng. Bất quá, tôi sẽ cho cậu mỗi ngày uống hai chai, nhưng chỉ được uống vào buổi tối.”

“Thật sao?” – Dương Nặc không tin hỏi, thấy cô gật đầu, anh vui sướng nhảy cẫng lên, vừa muốn lao tới ôm lấy cô nhưng chợt dừng lại động tác vì thấy làm như vậy là sai, anh đứng đó lúng túng gãi đầu.

Dương Mộ Anh thấy anh giờ tỉnh trẻ con, cô khẽ cười, sau đó nói tiếp. –“Ngày mai quay MV và quảng cáo, cậu muốn tự mình chuẩn bị đồ mặc hay để Thanh Tâm chọn giúp cậu.”

“Để chị Thanh Tâm chọn giúp em đi, bình thường thì em có thể chọn đồ cho mình nhưng việc phối đồ đi dự tiệc hay đến nơi làm việc, em không rành.”

“Ừm, vậy cậu dẫn chúng tôi đến phòng của cậu để chọn vài bộ, còn phải đem đi giặt ủi nên không thể để tới ngày mai được.”

Dương Nặc gật đầu, anh dẫn hai cô đến phòng của anh. Bên trong được phối ba màu trắng đen và nâu đậm, đầu tiên bên trái là nhà vệ sinh với cánh cửa bằng gỗ, kế đến là chiếc giường màu đen trải ga màu nâu đậm nằm sát cửa sổ, với rèm cửa màu trắng, bên phải là tủ đồ âm tường bằng gỗ với bàn làm việc, có thêm một giá sách nhỏ.

Tổng quát căn phòng, dù là cách bày trí hay cách phối màu, không chỉ đáp ứng yếu tố thẩm mỹ mà còn mang lại sự gọn gàng, ngăn nắp.

Bất quá, khi bọn họ nhìn đến chiếc giường, bên trên có thứ gì đang động đậy. Trịnh Thanh Tâm kể bên nhin không được nói với Dương Mộ Anh.

“Không lẽ Dương Nặc dẫn bạn gái về nhà?”

“Em không có bạn gái.” – Dương Nặc lên tiếng phản bác.

Anh đi tới cạnh giường, giật mạnh chiếc chăn ra, liền xuất hiện một cậu thiếu niên đang nằm trên đó, trên người mặc áo thun ba lỗ màu xanh ngọc cùng với chiếc quần đùi màu trắng.

Dương Mộ Anh nhìn thấy cậu thanh niên liền nhận ra ngay, vừa muốn lên tiếng thì Dương Nặc đã quát lớn.

“Dương Thiệu Minh, ai cho em vào phòng anh ngủ, đứng dậy mau.”

Người nằm trên giường đích thị là em trai Dương Nặc, Dương Thiệu Minh. Cậu ta vẫn còn ngáy ngủ, tóc có hơi rối, nhưng vì vẻ ngoài đẹp trai, trông cậu ta không những không lỗi thời còn rất đáng yêu.

Cậu ta bước xuống giường, thấy anh trai đang hằm hằm nhìn mình, liền tỏ ra vô tội nói. –“Em đi nhầm phòng.”

Sau đó muốn đào thoát nhưng bị Dương Nặc nắm cổ áo kéo lại. –“Đi nhầm phòng? Là đi nhầm nhà mới đúng. Không phải em đang ở Mỹ sao? Tại sao

lại trở về, anh Khải Phàm có biết em về đây hay không?”

Biết không thể trốn tránh, Dương Thiệu Minh thành thật khai báo. –“Còn không phải tại tên Nico ẻo lả kia sao? Hắn ý thể hiếp người, bắt em nhận toàn mấy thứ quảng cáo linh tinh, còn động tay động chân, em liền gọi điện cho anh Khải Phàm, sau đó anh ấy ra mặt thay em huỷ hợp đồng, còn giúp em bồi thường tiền bạc, rồi bảo người đón em về nước.”

Dương Thiệu Minh cười hề hề nắm tay anh trai. –“Anh, sau này em sẽ làm chung công ty với anh, anh nhất định phải bảo vệ em trai yếu ớt nha, nếu không để mẹ biết được, em bị người ta ăn hiếp, mẹ sẽ đau lòng.”

“Phi.” – Trịnh Thanh Tâm nhin không được che miệng cười.

Hai anh em nhà này, một thì yêu thương em trai lại giả vờ nghiêm khắc, một thì muốn gần gũi với anh trai lại giả vờ yếu đuối còn lời cả mẹ ra uy hiếp, sau này làm chung công ty, ắt hẳn có không ít chuyện để xem.

“Chị cười cái gì?” – Dương Thiệu Minh thấy có người cười mình, tức giận quát.

Khi nhìn thấy là Trịnh Thanh Tâm, cậu cảm thấy có cảm giác quen mặt, nghiêng ngẫm giây lát, nhìn Dương Mộ Anh đứng kế bên, cậu sững sờ, chỉ vào mặt Dương Mộ Anh, quát.

“Tại sao chị lại ở đây?”

Cậu lập tức nhận ra cô gái trước mặt, bởi chị ta là kẻ đã mắng Nico trên máy bay, còn mắng rất văn hoá nữa là khác, tuy cậu không thích Nico nhưng đánh chó phải để mặt chủ, ngay cả mặt của cậu, chị ta còn không thèm nhìn, cậu làm sao phải để cho chị ta xem sắc mặt tốt?

Đối với Dương Mộ Anh, cô có thể dung túng Dương Nặc không điều kiện, còn những kẻ khác, dù là em trai của Dương Nặc, sự dung túng đó nằm ở con số không.

úc gặp ở sân bay, cô không tính toán việc Dương Thiệu Minh khi dễ em gái của mình, là vì nể mặt Dương Nặc nhưng lần này, cô không có nghĩa vụ để cậu ta tùy ý chỉ trỏ.

Dương Mộ Anh mỉm cười. –“Tôi tên Dương Mộ Anh, là quản lý mới của Dương Nặc, rất vui được quen biết cậu.”

Dương Thiệu Minh bĩu môi, không thèm nói chuyện với Dương Mộ Anh, cậu xoay đầu sang hướng khác.

“Dương Nặc, em trai của cậu thật đáng yêu.” – Dương Mộ Anh vừa nói xong đã nhận lấy ánh mắt hình viên đạn của Dương Thiệu Minh.

Dương Nặc thấy vậy, tỏ vẻ không vui. –“Thiệu Minh, không được vô phép.”

Biết anh trai mất hứng, Dương Thiệu Minh không cam lòng nhìn chị ta. Tuy ý nói. –“Dương Thiệu Minh.”

Dương Mộ Anh không giận, cô mỉm cười. –“Dương Thiệu Minh, theo như tôi biết, công ty không bạc đãi cậu về việc ăn ở, cậu vẫn nên thu dọn đồ đạc trở về căn hộ của cậu thì hay hơn.”

Dương Thiệu Minh tức giận. –“Tôi ở đâu thì liên quan gì đến chị?”

“Đương nhiên có liên quan, tôi là quản lý của Dương Nặc, việc cậu ở nhà Dương Nặc là sai quy tắc. Thứ nhất, công ty cho cậu một căn hộ, cậu không ở đã đành, còn chạy đến chỗ Dương Nặc, nếu bị giới truyền thông biết, họ sẽ viết những gì lên báo? Sẽ nói công ty nghèo đến mức không lo được chỗ ở của ngôi sao, đến lúc đó, hình tượng công ty sẽ bị huỷ.”

Ngừng một lúc, Dương Mộ Anh nói tiếp. –“Thứ hai, Dương Nặc là anh trai của cậu, nếu hình tượng công ty bị huỷ, mọi trách nhiệm sẽ quy về Dương Nặc, cậu nói xem, lúc đó công ty còn chịu bồi dưỡng Dương Nặc nữa hay không?”

Dương Thiệu Minh do dự nói. –“Cái đó ... không nghiêm trọng đến thế chứ?”

“Cậu không tin, vậy cứ ở đây vài ngày là biết.”

Bị Dương Mộ Anh dọa, Dương Thiệu Minh có chút sợ, cậu thì không quan tâm hình tượng của mình cho lắm nhưng nếu anh trai bị gì, cậu sẽ ân hận suốt đời.

Dương Thiệu Minh lại không thấy Trịnh Thanh Tâm thiếu điều còn chưa ôm bụng lăn ra cười, việc Dương Mộ Anh nói toàn lừa gạt, dù giới truyền thông có biết cũng chỉ lên báo nói hai anh em tình cảm rất tốt hoặc viết vài lời tốt đẹp, bắt quá, cô không có rảnh đi nói cho cậu ta biết.

“Anh, em mới về nước, anh Khải Phàm còn chưa tìm quản lý cho em, công việc chưa được sắp xếp, em không muốn về căn hộ kia đâu, anh cho em ở lại đi, chỉ vài ngày thôi, sau đó em không làm phiền anh nữa.”

Cậu mới không trở về cái nơi lạnh lẽo cô đơn đó, được ở cạnh anh trai mới là quan trọng, cậu hiểu rõ anh trai thương mình, chắc sẽ đồng ý, nên làm bộ mặt đáng thương không ngừng năn nỉ anh trai.

Thấy em trai nằng nệ, tâm Dương Nặc mềm nhũn, đây là đứa em trai duy nhất của anh, làm sao không đau lòng khi thấy nó phải sống một mình, cảm giác đó, anh từng trải nghiệm qua, đứng trên sân khấu có biết bao người cổ vũ yêu thích anh nhưng khi về đến nhà, anh lại cảm thấy cô đơn, đối diện bốn bức tường lạnh ngắt, anh mới biết, mình luôn cô độc.

Dương Nặc thở dài. –“Được rồi, anh cho em ở lại ba ngày, sau ba ngày thì lập tức thu dọn đồ đạc trở về căn hộ của em ngay, nghe chưa?”

“Cám ơn anh, anh của em là số một.” – Dương Thiệu Minh ôm chầm anh trai, nhìn Dương Mộ Anh nhướng mày khiêu khích.

Dương Nặc buông em trai ra, nhìn Dương Mộ Anh. –“Chị giúp em đừng để giới truyền thông biết, có được không?”

“Được, tôi sẽ giúp.” – Ngay cả Dương Nặc cũng bị cô lừa, Dương Mộ Anh cười cười ôn nhu nói.

Thấy Dương Mộ Anh nhìn anh trai có gì đó không đúng nhưng Dương Thiệu Minh không quan tâm, cậu ta đi tới trước mặt Dương Mộ Anh, đặc ý nói.

“Chị này, trời cũng đã khuya rồi, chị định không về nhà sao? Chị cũng biết hình tượng của anh trai tôi rất quan trọng, nếu để người ta biết có phụ nữ trong nhà anh ấy sẽ không tốt, chị vẫn nên về nhà thì hơn.”

Nghe Dương Thiệu Minh nhấn mạnh hai chữ phụ nữ, Dương Mộ Anh không giận, cô vẫn mỉm cười, nhìn Dương Thiệu Minh từ trên xuống, khẽ nói.

“Cậu có nghe qua câu tục ngữ Chim Khôn Kêu Tiếng Rảnh Rang, Người Khôn Nói Tiếng Dịu Dàng Để Nghe chưa?”

Dương Thiệu Minh từng ở nước N nên biết không ít thơ văn, nghe ra Dương Mộ Anh khen mình, cậu càng thêm vênh vào.

“Không nghĩ, chị cũng có mắt nhìn người thật tốt.”

Dương Mộ Anh. –“Cậu đã quá khen, tôi chỉ thấy từ hình tượng đến lời nói của cậu rất giống câu Chim Kêu Nghe Tiếng Rảnh Rang, không nhận được mới tán thưởng cậu, tôi thật sự lấy làm lạ, tại sao lại có người giống đến như thế?”

“Phụt.” – “Phi.”

Hai âm thanh vang lên cùng một lúc, một là của Dương Nặc, một là của Trịnh Thanh Tâm, bọn họ thật không nghĩ Dương Mộ Anh có thể độc miệng như vậy.

“Chị ...” – Mặt Dương Thiệu Minh cứng đờ, hung hăng trừng mắt nhìn Dương Mộ Anh nhưng đến nửa ngày cũng không biết phản bác ra sao.

Mất thấy cả anh trai cũng cười mình, cậu thẹn quá hoá giận bỏ chạy, đóng cửa thật mạnh như trút hết tức giận lên đó.

Dương Thiệu Minh đi rồi, Trịnh Thanh Tâm cũng không cười nữa, cô nhanh chóng chọn vài bộ đồ, cho vào túi đồ xong thì nói Dương Mộ Anh.

“Chúng ta về thôi.”

“Để em đưa các chị xuống dưới.”

Dương Mộ Anh từ chối. –“Không cần, cậu lo nghỉ ngơi sớm, để ngày mai có sức mà làm việc.”

“Vậy em tiễn các chị ra cửa.”

Ba người đi ra cửa chính, Dương Nặc áy náy nói với hai cô. –“Các chị đừng để bụng chuyện khi nãy, thường ngày tính tình Thiệu Minh rất tốt, có lẽ vì chuyện của Nico khiến nó nóng tính, em thay mặt nó xin lỗi hai chị.”

Trịnh Thanh Thanh khoát tay. –“Không sao, trẻ nhỏ dễ dạy.”

Dương Mộ Anh. –“Ở trong nhà có thể tùy hứng nhưng ở bên ngoài, nhất là trước báo chí thì nên thu liễm lại, không phải chỉ có cậu ta mất hình tượng, còn có công ty nữa.”

“Vâng, em sẽ ghi nhớ, các chị đi đường cẩn thận.”

Sau khi tạm biệt Dương Nặc, Dương Mộ Anh đi trên hành lang khúc khuỷu, vừa lấy điện thoại ra gọi cho tài xế xe.

“Ngày mai lúc 7 giờ, anh đến dưới chung cư Dương Nặc chờ chúng tôi.”

“...”

“Không cần, chúng tôi sẽ tự đến, tạm biệt.”

Cúp máy, Dương Mộ Anh mở cửa bước vào nhà, còn chưa đi đến phòng ngủ đã bị Trịnh Thanh Tâm kéo tay, cậu ta nghiêm túc nói.

“Anh Anh, mình đã nói mình không quản chuyện của cậu nhưng đừng vì một phút nông nổi mà hủy đi tương lai của mình.”

“Đừng dong dài nữa, đi vào vấn đề chính đi.” – Cô đi tới sofa, xoa nhẹ huyết thái dương.

“Được, mình nói thẳng, mình hỏi cậu. Việc huỷ hợp đồng với Lạc Yên Anh, được công ty Duyệt Duyệt đề ý, làm quản lý cho Dương Nặc, mua nhà sát vách cậu ta, cậu đừng bảo với mình tất cả chỉ là trùng hợp.”

Sau khi xâu chuỗi từng chi tiết, Trịnh Thanh Tâm mới vỡ lẽ trên đời này sao có thể trùng hợp đến như vậy? Nếu hai người quen biết từ trước, vậy ắt hẳn còn sớm hơn cô gặp Dương Mộ Anh, bởi thời gian sau đó, cô và cậu ta như hình với bóng, nào thấy cậu ta liên hệ với ai đâu.

Như vậy, khoảng thời gian hai người biết nhau chỉ có thể ở năm cấp ba, nhưng đều đáng nói là khi đó cậu ta chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, mà Dương Nặc chỉ mới mười ba mười bốn, đừng bảo với cô cái gì tiếng sét ái tình, cách Dương Mộ Anh nhìn Dương Nặc, là kiểu yêu sâu đậm đến tận xương tủy chứ không phải kiểu vừa gặp đã yêu.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

“Trịnh Thanh Tâm, đây là lần cuối cùng mình trả lời câu hỏi vô bổ của cậu, nếu sau này cậu còn có suy nghĩ nghi ngờ mình, chúng ta sẽ đường ai nấy đi.”

Nhìn gương mặt Dương Mộ Anh trở nên lạnh lùng, còn có lời nói lạnh nhạt xa cách, Trịnh Thanh Tâm ý thức được mình lại sai, chưa kịp mở miệng thì đã nghe cậu ta lạnh lùng nói.

“Trương lai của mình là Dương Nặc, anh ấy tốt thì mình tốt, anh ấy không vui mình sẽ đau khổ ... Trịnh Thanh Tâm, cậu hãy nhớ cho kỹ, Dương Nặc là điểm mấu chốt của mình, bất cứ ai cũng không được nói xấu anh ấy, kể cả cậu.”

Thấy Dương Mộ Anh bỏ về phòng, cô ù rú đi tới gõ cửa, thấp giọng nói. –“Mình là tò mò, lo lắng, dù cậu có yêu đến mấy cũng phải nghĩ đến gia đình, người thân và bạn bè của cậu, cậu làm vậy có thấy ích kỷ hay không?”

Cửa phòng mở ra, Dương Mộ Anh thấy Trịnh Thanh Tâm đã biết lỗi, sắc mặt dịu đi không ít.

“Gia đình, người thân, bạn bè ... mình sẽ luôn làm đúng vai trò, còn tình yêu, mình không có khả năng khống chế nó ... mình đói bụng, cậu đi nấu mì đi.”

Đây có thể xem là hai người làm hoà rồi hay không? Trịnh Thanh Tâm mặc kệ, cô nàng vui vẻ đi nấu mì.

Dương Mộ Anh nhìn Trịnh Thanh Tâm, âm thầm lắc đầu. Cô biết Trịnh Thanh Tâm quan tâm cô, nhưng đôi lúc sự quan tâm thái quá của cô nàng, cô không thích, nhất là khi cô nàng cứ mở xẻ chuyện giữa cô và Dương Nặc, cậu ta nào có biết, cô đã phải trải qua những gì mới đi được đến ngày hôm nay.

Sau khi tranh cãi kết thúc bằng hai tô mì do Trịnh Thanh Tâm nấu, tình cảm của hai người vẫn như cũ không có gì thay đổi. Có lẽ, khi hai người bạn thân tranh luận, muốn làm hoà chỉ cần mỗi người nhường một bước là có thể kéo ngắn khoảng cách.

Đương nhiên, việc tranh luận về Dương Nặc cũng chấm dứt tại đây, Trịnh Thanh Tâm không còn hỏi những chuyện liên quan đến hai người nữa, bởi cô nàng đã đầu hàng vô điều kiện rồi.

... ..

Sáng sớm, Trịnh Thanh Tâm rời khỏi giường trong tình trạng còn ngáy ngủ.

Khi cô nàng chỉnh trang xong mọi thứ, vừa bước ra khỏi phòng, một mùi thơm bay thẳng vào mũi. Đi nhanh đến phòng bếp, thấy Dương Mộ Anh mang tạp dề đứng đó nấu đồ ăn, cô nàng vui vẻ đi lấy chén đĩa, ngồi ngay ngắn trên ghế, ánh mắt trông mong nhìn bóng dáng Dương Mộ Anh đang bận rộn trong bếp.

Một phút, hai phút, ba phút ... cho đến khi Dương Mộ Anh hoàn thành xong món ăn, cho hết vào bình giữ nhiệt, bọc gọn vào một cái túi, cậu ta cời tạp dề đi tới trước mặt Trịnh Thanh Tâm, thấy chén đĩa bày trên bàn, nhướn mày.

“Muốn ăn thì lăn vào bếp.”

Trịnh Thanh Tâm rất nghe lời, cầm chén chạy đến cái nồi còn nghi ngút khói trên bếp nhưng trong đó ngoại trừ xương và rau thì cũng chỉ có xương và rau. Cô nàng cau mày nhìn Dương Mộ Anh, bất mãn nói.

“Này, này ... cậu hầm nguyên một nồi canh mà không cho mình một chén sao?”

“Minh bảo cậu tự nấu, chứ có bảo sẽ chữa cậu sao? Hơn nữa canh này là nấu cho Dương Nặc để anh ấy bồi bổ, thân cậu ăn hoài không mập thì dù có uống canh cũng chẳng hấp thu được bao nhiêu, lãng phí như vậy làm gì?”

Trịnh Thanh tâm hít vào thở ra, lại hít thật sâu vào rồi thở mạnh ra. Cô nàng nghiêng răng nói. – “Trọng sắc khinh bạn.”

Dương Mộ Anh cười cười. – “Minh chỉ làm theo quy tắc cũ, bắt quá, thấy cậu đáng thương như vậy, mình không nỡ nhìn, mình đã nhờ tài xế mua com hộp cho cậu rồi, còn có nước đào mà cậu thích nhất, xe ở dưới lầu, cậu vừa ăn vừa đi lấy đồ cho Dương Nặc luôn đi.”

Nói xong, Dương Mộ Anh cầm túi xách cùng túi đựng bình giữ nhiệt đi ra cửa.

Trịnh Thành Tâm không cam tâm tình nguyện đi lấy túi xách, dù được ăn được uống nhưng cô nàng vẫn thích món ăn do Dương Mộ Anh nấu hơn, tiếc rằng, chỉ có thể nhìn.

Bỗng trong đầu xẹt tia sáng, Trịnh Thành Tâm che miệng cười gian xảo, không được quang minh chính đại ăn thì lên lút, Dương Nặc dễ gần như vậy, chắc không keo kiệt với cô đâu nhỉ?

Hai người chia ra hai hướng, Trịnh Thành Tâm đi vào thang máy, còn Dương Mộ Anh đi đến phòng của Dương Nặc. Ấn chuông khá lâu nhưng không thấy người ra mở cửa, nhìn đồng hồ đã 7 giờ, không lẽ anh còn chưa dậy?

Đột nhiên cánh cửa mở ra, kèm theo là tiếng cào nhào của Dương Thiệu Minh. – “Ai mới sáng sớm ồn ào quá vậy, có cho người ta ngủ không hả?”

Thấy người ấn chuông là Dương Mộ Anh, Dương Thiệu Minh không chút do dự đóng cửa cái rầm, Dương Mộ Anh có chút tức cười, có lẽ cậu ta còn để bụng chuyện cô ví cậu ta là chim.

Lại ấn chuông cửa, lần này mở cửa đương nhiên là Dương Nặc nhưng giây phút khi cánh cửa mở ra, nét mặt Dương Mộ Anh cứng đờ, ngây ngốc nhìn người trước mặt.

Hình như Dương Nặc mới vừa tắm xong, một tay anh cầm khăn lau tóc, một tay cầm tay nắm cửa, anh chỉ mặc mỗi chiếc quần thun dài màu trắng, dáng người cao gầy với làn da trơn bóng nhưng vẫn thấy rõ cơ bắp săn chắc, mái tóc ướt nhẹ nhỏ từng giọt nước trượt xuống khuôn ngực vạm vỡ, từng đường nét trên cơ thể của anh đều mang đến sự hấp dẫn chết người khiến cô nhìn đến ngây dại.

Không chỉ dừng ở đó, vì đứng gần anh, cô có thể ngửi thấy mùi sữa tắm hương hoa nhài thanh dịu khiến tim cô hỗn loạn, ngay khi tâm trạng cô đang hoang mang không biết mở lời ra sao thì anh đã lên tiếng.

“Chị đến rồi, khi này em đang tắm nên không ra mở cửa được, em tưởng Thiệu Minh sẽ mở cửa, ai ngờ nó ngủ chưa dậy, chị vào đi thôi.”

Dương Mộ Anh giả vờ điềm nhiên gạt đầu đi vào trong, cô giữ giọng mình không run, nói với anh.

“Thanh Tâm đi lấy đồ cho cậu rồi, khoảng nửa tiếng nữa sẽ đến, cậu đã ăn gì chưa?”

“Em ăn rồi, còn chị?”

“Tôi ăn rồi.”

Cô vừa nói vừa ngồi xuống ghế sofa, tầm mắt hướng về phía bàn ăn, thấy trên bàn có vài món được dọn lại, có lẽ Dương Nặc dành phần cho em trai.

“Chị uống đỡ nước suối nghe.”

Vừa quay đầu nhìn lại, cô muốn phun luôn máu mũi. Dương Nặc từ phòng bếp đi ra, khăn lau tóc vắt trên vai, tay cầm chai nước đi tới, các cơ bắp theo từng cử động của anh càng trở nên quyến rũ, khiến cô không dời mắt được, trong vô thức còn nuốt một ngụm nước bọt.

Nhìn thấy động tác của Dương Mộ Anh, Dương Nặc khựng lại, anh chớp mắt nghi hoặc nhìn Dương Mộ Anh, cho đến khi thấy chị ta thản nhiên lấy tay che miệng ho nhẹ, nói.

“Tôi thấy khô họng, đưa chai nước cho tôi.”

Dương Nặc gạt đầu ý bảo đã hiểu, anh đưa chai nước cho cô xong, đưa tay lấy điều khiển nhấn nút, sau đó vừa lau tóc vừa xem TV.

Đây có được xem là quan minh chính đại quyến rũ mình hay không? – Trong lòng Dương Mộ Anh thầm nghĩ.

Nhìn tấm lưng trần của anh, không biết khi chạm vào nó sẽ có cảm giác gì? Nhưng đó chỉ là suy nghĩ háo sắc của cô, bởi cô chưa muốn trở thành kẻ biến thái như lời Trịnh Thành Tâm từng nói. Bắt quá, chụp vài tấm hình làm kỉ niệm, chắc không bị cho là biến thái đâu.

Nhìn anh vẫn chăm chú xem TV, Dương Mộ Anh lấy điện thoại ra, mở chế độ chụp ảnh liên tục, bắt đầu hành vi của kẻ háo sắc.

Vừa chụp, trong lòng Dương Mộ Anh không khỏi tấm tắc khen lưng anh vừa rộng vừa hấp dẫn, nếu được dựa vào không biết có cảm giác gì? Có thoải mái như được anh ôm vào lòng không ta?

Bất chợt Dương Nặc quay người, thấy Dương Mộ Anh đang cầm điện thoại đưa về phía mình, anh dừng động tác, nhú mày hỏi. –“Chị đang làm gì vậy?”

Dương Mộ Anh rất bình tĩnh, thao tác nhanh gọn chuyển động ngón tay, sau đó nhú mày, nói.

“Không biết điện thoại của tôi bị sao nữa, hôm qua còn rất sáng, hôm nay màn hình hơi mờ, hay tại nơi này thiếu ánh sáng?”

Dương Nặc đi tới, đưa tay ra. –“Chị để em xem.”

Cô bình thần đưa điện thoại cho anh, Dương Nặc nhìn vài cái, ần vài cái, khi đã xác định mục tiêu, giải quyết xong xuôi, anh vui vẻ nói với cô.

“Thì ra chị dùng điện thoại giống của em, màn hình của chị bị tối là do chị chỉnh ánh sáng đến mức tối nhất, em chỉnh lại giúp chị rồi đó.”

Dương Mộ Anh gật đầu. –“Tôi nghe nói điện thoại OPPO R9s này sử dụng rất tốt nên mua thử, không nghĩ nó phức tạp như vậy.”

“Em dùng nó lâu rồi nên có gì không hiểu, chị cứ hỏi em, em sẽ chỉ cho chị.”

Ngưng một giây, anh dùng ánh mắt mờ ám nhìn cô, lần đầu giờ giọng treo ghẹo. –“Chị Mộ Anh, hồi nãy em còn tưởng là chị bị dáng người hoàn mỹ của em hấp dẫn, muốn chụp vài tấm làm kỉ niệm nữa đây ... nhưng nếu chị muốn, cứ nói với em, em cho chị chụp thoải mái, không cần lén lút đâu.”

Dương Mộ Anh nghe xong, thiếu điều muốn lật bàn, trong lòng thầm nhủ. – phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, nếu không, cô chắc chắn sẽ gật đầu như giả tôi, còn không nhận được mà thật sự chụp hình anh mất.

Cố gắng dời tầm mắt xuống điện thoại, bỏ qua xúc động muốn làm chuyện xấu, cuối cùng nghẹn ra một câu.

“Toàn da với xương, có gì đâu mà chụp.”

Mặt Dương Nặc ngây ra, Dương Mộ Anh líu lưỡi, bất quá, cô rất điềm tĩnh, xem câu nói đó như đùa cho vui nhưng không biết Dương Nặc ăn phải thuốc nổ gì, hùng hổ đi đến bắt lấy tay của cô, chạm vào cơ bụng sáu múi hơi lộ ra của anh, nhần mày nói.

“Chị sờ mà xem, đây mà là da với xương sao? Là thịt, là thịt đấy, còn là cơ bụng sáu múi nữa đó.”

Khi chạm đến da thịt trơn bóng của anh, cảm giác lạnh lạnh khi chạm vào quả thật rất thoải mái, tuy nhiên, đối với người mình yêu, sự thoải mái ấy chẳng khác nào chạm vào quả cầu lửa, cô vừa muốn rút tay về thì tiếng hét của Dương Thiệu Minh đánh tan bầu không khí đầy ám muội này.

Dương Thiệu Minh đi ra với đầu tóc ước nhẹp, thân dưới chỉ quấn mỗi cái khăn tắm, tuy không có cơ bắp nhưng dáng người rất chuẩn kiểu công tử nhỏ nhà, tiếc rằng giọng hét y như vịt được lại phá tan khi chất vốn có của cậu.

“Chị dám ăn đậu hũ của anh tôi?”

Dương Mộ Anh hết nhìn Dương Nặc đến Dương Thiệu Minh, âm thầm tặc lưỡi.

Hôm nay cô có sổ ngắm cảnh xuân, còn là mỹ nam nữa chứ. Không biết Trịnh Thanh Tâm khi nào mới lên, nếu cô nàng biết mình đã bỏ lỡ việc ngắm cảnh xuân của mỹ nam, thế nào cũng đứt gan đứt ruột.

Dương Thiệu Minh thấy Dương Mộ Anh cứ nhìn chăm chăm hai anh em, cậu cười khinh bỉ nói.

“Sao? Thì ra bà chị lớn tuổi cũng có sở thích biến thái, thích ngắm trai đẹp lõa lưng à?”

Dương Mộ Anh thu hồi tầm mắt, vẫn là bộ dạng thông dong khiến Dương Thiệu Minh tức ói máu, khi cậu muốn nói tiếp đã nghe giọng cô vang lên.

“Sau này cậu nên ăn uống theo chế độ giống anh trai của cậu ... gen di truyền thật tốt, toàn da với xương.”

Dương Thiệu Minh hung hãn trừng mắt nhìn cô, lớn giọng. –“Ai toàn da với xương? Chị nhìn mà xem...”

Chưa nói hết câu đã bị Dương Mộ Anh cắt ngang. – “Nếu cậu muốn tôi ăn đậu hũ của cậu thì xin miễn. Tôi không có hứng thú với tấm dáng ép.”

Động tác ưỡn ngực về phía Dương Mộ Anh của Dương Thiệu Minh cứng đờ tại chỗ, bây giờ cậu đã hiểu câu tự bê đá đập vào chân mình là như thế nào.

Cảm thấy xấu hổ, tư thế càng đáng xấu hổ hơn, lui không được, tiến cũng không xong, nhưng cậu phải giữ tư thế này đến cho bao giờ đây?

Bối rối trước hành động ngu ngốc của mình, cậu nhìn anh trai cầu cứu. Anh trai chưa lên tiếng thì tiếng chuông cửa đã cứu cậu rồi, vì thế chạy nhanh tới chỗ cửa chính, cậu mở cửa ra ...

Một giây, hai giây ...

“Á~” – Tiếng hét thất thanh làm Dương Thiệu Minh lấy lại tinh thần, cậu trừng mắt nhìn Trịnh Thanh Tâm, sau đó hiên ngang đi vào phòng ngủ, mặc dù

tướng đi có chút cứng ngắt.

Trịnh Thanh Tâm vì giật mình thấy có người lơ lửng trước mặt, nhìn không được giật mình hết lên, dù cô rất mê trai nhưng là người nước N cũng mang chút ít tính truyền thống, giữa thanh thiên bạch nhật đột nhiên nhảy ra một người đẹp trai chỉ quần mỗi khấn tằm, nếu là người đương nhiên phải hét lên rồi.

Chưa kịp định thần lại, thì thấy thêm một mỹ nam lưng trần đang lau tóc, Trịnh Thanh Tâm hoá đá tại chỗ, miệng há lớn có thể nhét vừa quả trứng gà.

Dương Nặc thấy vậy, sợ chị ta sẽ giống Dương Mộ Anh bình phẩm dáng người của cậu nên vội đi tới lấy quần áo trên tay chị ta, chạy nhanh vào phòng.

“Rầm” – Tiếng cửa đóng lại vang lên như tiếng kêu gọi hồn Trịnh Thanh Tâm quay về trái đất.

Thấy Dương Mộ Anh nhìn thấy hai người kia không chút phản ứng, Trịnh Thanh Tâm thờ hất ra, đi tới ngồi xuống đối diện cô, hất cằm nói.

“Cậu sướng thật, được ngắm mỹ nam lơ lửng mà không gọi mình, còn tỏ ra bộ dạng tỉnh bơ như vậy là muốn cho ai xem?”

Dương Mộ Anh mỉm cười. – “Không phải mới nãy cậu đã ngắm rồi sao? Còn bày ra vẻ mặt thêm thuồng chảy nước miếng.”

Vừa nói xong, thấy Trịnh Thanh Tâm muốn phát hỏa, cô băng quơ nói. – “Sau này còn được ngắm dài dài, theo lịch trình thì mỗi ngày Dương Nặc sẽ có một tiếng tập thể hình, còn có bơi lội nữa ... chắc, chắc, cậu thấy chúng ta có nên mua đồ bơi hay không?”

Trịnh Thanh Tâm âm thầm phì nhổ, kè gát mặt Dương Mộ Anh. – “Cậu thật nham nhở.”

“Minh nham nhở nhưng biết tiết chế, không giống ai kia, nhìn trên mặt đã khắc rõ mòn một.”

Trịnh Thanh Tâm lười đời co vớ cô, vì thế mở ipad xem lại lịch trình.

15 phút sau, Dương Nặc xuất hiện, hôm nay Trịnh Thanh Tâm chuẩn bị cho anh hai bộ đồ, bộ hiện tại anh đang mặc gồm áo len màu nâu kết hợp quần tây ngắn màu xám, tuy có chút hoài cổ nhưng rất hợp với buổi quay MV lần này.

Bộ thứ hai gồm áo khoát jean màu xanh, bên trong là áo thun trắng kết hợp quần tây đen, thêm một chiếc nón kết màu đỏ đội ngược, đơn giản nhưng không thiếu phần cá tính, rất thích hợp khi đi tới buổi quay quảng cáo .

Còn việc đạo diễn có vừa ý với phong cách ăn mặc của anh hay không, Dương Mộ Anh không lo lắng chút nào, với tài nghệ của Trịnh Thanh Tâm, cô chắc chắn có thể thông qua.

Trịnh Thanh Tâm càng nhìn càng thích, cô nàng bắt đầu đi xung quanh Dương Nặc, quan sát từ trên xuống dưới, nhìn sang Dương Mộ Anh, đắc ý nói.

“Anh Anh, là do tay nghề của mình cao hay do người mặc quá lịch lãm đây?”

Dương Mộ Anh lườm cô nàng, đứng dậy lấy túi xách. – “Đi thôi.”

Trịnh Thanh Tâm bấu môi đi theo sau, Dương Nặc vừa định đi, chợt nhớ đến em trai, anh đi tới gõ cửa phòng nhưng em trai không chịu mở, chắc còn ngủ quên khi nãy.

“Anh có làm đồ ăn cho em, khi nào muốn ăn thì nhớ hâm nóng, anh đi đây.”

Khi cửa chính đóng lại, Dương Thiệu Minh lăm bằm đi ra, trên người đã ăn mặc chỉnh tề, cậu bước đến bàn ăn, dùng điểm tâm một cách tao nhã.

... ..

Công ty Duyệt Duyệt.

Vừa đến công ty, Dương Mộ Anh đã thấy Hạ Thu Trang đứng ngoài cổng, hình như cô ta muốn đi vào nhưng do dự mãi nên vẫn đứng tại chỗ.

Dương Mộ Anh xuống xe, không quên nói với Trịnh Thanh Tâm mang về mặt khó hiểu, nói.

“Minh đi giải quyết chút chuyện, cậu đưa Dương Nặc lên gặp đạo diễn trước đi.” – Cô quay sang nhìn Dương Nặc.

“Cái túi màu đen là cho em, sau khi quay xong hay uống.”

Sau khi xe đã chạy vào tầng hầm, Dương Mộ Anh đi tới chỗ Hạ Thu Trang, lạnh nhạt nói.

“Nếu cảm thấy không đủ tự tin, cô có thể đi, đừng làm kì đà cản mũi người khác.”

Hạ Thu Trang nghe có người lên tiếng, còn nặng lời với mình, cô cắn môi xoay người thì thấy là cô gái lần trước đưa danh thiếp cho mình, cô vui vẻ đi tới nhưng khi biết chị ta là người nói những lời đó, cô đứng bất động.

Dương Mộ Anh nhìn ra tất cả, cô nở nụ cười châm biếm, vừa đi tới chỗ Hạ Thu Trang, cô tiếp tục nói lời đã kích.

“Tôi cần, là người biết khi nào nhu khi nào cương, không phải kẻ yếu ớt đến một chút phản kháng cũng không có, loại người yếu ớt như vậy, cho dù có đứng thứ nhất trong top mười người nhận được giải thưởng bàn tay vàng, tôi cũng không cần.”

Hạ Thư Trang giật mình, thì ra vẫn có người nhìn thấu tâm tư của cô, còn là một người chỉ hơn cô vài tuổi. Thật ra cô không phải cô gái nhút nhát, chỉ là biết người biết ta, có những thứ dù biết mình có thể làm được, có thể đạt được nhưng trong cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, năng lực thực sự hữu dụng sao?

Còn đang lâm vào suy nghĩ rồi bời, chợt thấy Dương Mộ Anh sắp đi qua cổng chính, Hạ Thư Trang không kịp suy nghĩ, la lớn.

“Xin cho em một cơ hội, em nhất định sẽ thay đổi, xin chị.”

Nói xong, Hạ Thư Trang cảm thấy nhẹ lòng. Nhìn cô gái trước mắt đang mỉm cười nhìn mình, cô biết, mình đã vượt qua thử thách, âm thầm cảm thấy may mắn khi mình đã đến nơi này, có lẽ cơ hội chỉ có một, là do cô có biết nắm bắt hay không, và nhất là có tin tưởng vào sự lựa chọn của mình hay không? Mong rằng lần này mình sẽ không chọn sai nữa.

Dương Mộ Anh đi tới, đưa tay về phía Hạ Thư Trang. –“Rất vui vì được hợp tác cùng em, làm việc chung với chị rất vất vả, mong rằng em không thấy khó mà rút lui.”

Hạ Thư Trang cắn môi, tuy không nhút nhát như ban nãy nhưng vẫn có chút yếu ớt, nói. –“Em không sợ khổ, chỉ sợ không đạt tiêu chuẩn của chị đưa ra ... nhưng em rất siêng năng, mong chị có thể chỉ bảo thêm”

Dương Mộ Anh mỉm cười. –“Vậy phải xem, khả năng của em ở mức độ nào. Bây giờ đi thôi, Dương Nặc cần trang điểm cho buổi quay MV, chúng ta vừa đi vừa nói.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tình Dịch Số Một

Dương Mộ Anh và Hạ Thư Trang vừa đến hậu trường quay MV, khi tìm được Dương Nặc thì anh đang vui vẻ uống canh của Dương Mộ Anh, còn Trịnh Thanh Tâm đang tỉ mỉ sửa tóc cho anh.

Thấy vậy, Dương Mộ Anh rất hài lòng nhưng vẫn nhin không được lên tiếng trách cứ.

“Không phải bảo cậu quay xong rồi hãy uống sao?”

Dương Nặc uống một ngụm lớn, nói. –“Em cũng muốn vậy nhưng chị Thanh Tâm bảo uống lúc nóng sẽ ngon hơn ... món canh xương hầm rau củ này rất ngon, chị mua ở đâu vậy?”

Dương Mộ Anh liếc nhìn Trịnh Thanh Tâm, cô nâng le lưỡi, tiếp tục sửa tóc cho Dương Nặc, cô cười hất ra, nhìn Dương Nặc.

“Tôi mua ở tiệm Hưng Ký, nếu cậu thích, mỗi buổi sáng tôi đều mua cho cậu.”

Dương Nặc không từ chối, vui vẻ đáp. –“Vậy làm phiền chị rồi.”

Trịnh Thanh Tâm kẻ bên không ngừng làm bầm. –“Đại lừa đảo.”

“Chị nói gì vậy?” – Dương Nặc không nghe rõ Trịnh Thanh Tâm nói gì nên hỏi lại.

“Haha, tôi đang nói, cậu mà không mau uống hết thì tôi không thể trang điểm cho cậu được đâu.”

“Uống một ít thôi, no quá sẽ không tốt cho việc quay MV.”

Dương Mộ Anh nhắc nhở, sau đó nhìn quanh không thấy đạo diễn đâu, cũng không thấy nữ diễn viên múa chung với Dương Nặc, cô khó hiểu hỏi.

“Đạo diễn và bạn diễn của cậu đâu?”

“Đạo diễn vừa đi gọi điện thoại, hình như bạn diễn của em bị thương nên sẽ đổi người, hiện tại vẫn chưa thấy người tới.”

Dương Nặc nói xong, lúc này nhìn thấy phía sau có một cô gái đang dè dặt nhìn anh, anh nhướn mày. –“Chị Mộ Anh, người này là bạn chị à?”

Lúc này, Dương Mộ Anh mới nhớ đến Hạ Thư Trang, cô đưa mắt nhìn Hạ Thư Trang, ý bảo em ấy tự giới thiệu.

“Em tên Hạ Thu Trang, sau này sẽ đảm nhận phần make up cho anh, rất vui vì được làm việc với anh, nếu có gì sơ sót, mong anh có thể bỏ qua.”

Thấy Dương Nặc mở to mắt nhìn mình, Hạ Thu Trang đỏ mặt, cúi đầu nói tiếp. –“Em, em rất siêng năng, biết làm rất nhiều việc, vì thế xin anh cho em một cơ hội, em nhất định sẽ làm việc thật tốt, thật chăm chỉ.”

“Phi.” – Kẻ luôn biết cách phá hoại bầu không khí, đương nhiên là Trịnh Thanh Tâm, cô nàng cười xong thì nhìn Dương Mộ Anh.

“Cậu tìm đâu ra một cực phẩm như vậy ... này là Bạch Liên Hoa chân chính hay là tiểu Bạch Thổ đây?”

“Em thấy em ấy đáng yêu đấy chứ?” – Dương Nặc lên tiếng phản bác.

Dương Mộ Anh đi tới, vỗ nhẹ vai Hạ Thu Trang như thay lời động viên, cô nhìn Trịnh Thanh Tâm. –“Đã có tiểu Dương thì có thêm một tiểu Hạ có sao đâu?”

Bị Dương Mộ Anh trêu ghẹo, Dương Nặc gãi đầu cười cười, đây là anh kêu hai người gọi vì thế không thể phản bác nên chỉ có thể cười trừ. Còn Hạ Thu Trang thì thấy xấu hổ, theo thói quen cần nhẹ môi, đưa tay sờ gáy.

“Dương Mộ Anh.”

Nghe có người gọi mình, Dương Mộ Anh quay người, mới biết là đạo diễn, chú ấy khoảng năm mươi tuổi, người này là Thẩm Tuyền, trong giới showbiz có địa vị không nhỏ, nhưng chú ấy thường chỉ quay những tác phẩm cổ điển, vì thế có rất ít khán thính giả biết đến tên tuổi của chú ấy.

Dương Mộ Anh rất coi trọng Thẩm Tuyền, tuy lần này Dương Nặc chỉ múa vũ đạo làm nền nhưng nếu Dương Nặc có biểu hiện tốt, về sau khi Dương Nặc chính thức quay MV, được chú ấy hỗ trợ, con đường đi đến ngôi vị ảnh đế của Dương Nặc sẽ không gặp nhiều trở ngại.

Nghĩ như vậy, Dương Mộ Anh nở nụ cười thân thiện, đi tới bắt tay Thẩm Tuyền. –“Không nghĩ chú còn nhớ đến cháu, cháu còn tưởng sau lần gặp vào một năm trước, chú đã quên cháu luôn rồi chứ?”

Thẩm Tuyền cười ha hả. –“Làm sao mà chú quên cho được, mỗi lần nhìn đến đàn là chú nhớ đến cháu, cháu thật sự đánh rất hay, còn hay hơn mấy đệ tử của chú nữa là khác.”

“Chú đã đề cao cháu rồi, vì lúc trước cháu ngưỡng mộ tài đánh đàn của chú nên mới học, là mèo mù vớ cá rán, không được như chú, mới năm tuổi biết thổi sáo, bảy tuổi biết đánh đàn, mười tuổi đã đoạt danh hiệu tiểu thần nhạc cụ. Cháu vẫn còn phải học hỏi ở chú rất nhiều.”

Lời nịnh hót dù là ai cũng đều thích nghe, Thẩm Tuyền bị Dương Mộ Anh nói đến cười tít cả mắt. Bất quá, khi nhớ đến chính sự, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Việc hôm nay quay MV đã định lúc 8 giờ, vậy mà cô diễn viên Tạ Thiên Mỹ bảo bị đau chân không đi được, mới nãy chú có gọi đến công ty của cháu, tổng giám đốc Duyệt bảo đã an bài người tới nhưng đến giờ vẫn chưa thấy đâu, giới trẻ bây giờ nghĩ có chút danh tiếng, liền tỏ ra kiêu ngạo, làm chuyện gì cũng thiếu suy nghĩ, nếu là ngày xưa như các chú, dù có nổi tiếng cũng phải chạy ngược chạy xuôi để kiếm được chút đất diễn.”

Dương Mộ Anh lập tức giải hoà. –“Cái này cũng không trách được tổng giám đốc Duyệt, phải quản lý một công ty lớn như vậy, có những chuyện cũng khiến anh ấy thân bất do kỷ, chú là người đi trước, trải qua không ít gian khổ nên hẳn biết tổng giám đốc Duyệt cũng phải đối mặt với những chuyện gì, mong chú có thể rộng lượng bỏ qua cho ạ.”

“Xứ nha đầu, vẫn khéo ăn nói như xưa.” – Thẩm Tuyền mắng yêu một câu.

Ông đã lập gia đình và có con cái nhưng vợ ông sinh ba lần đều là con trai, ông lại yêu con gái mà chẳng có được, đau khổ hơn là ba thằng con chẳng ai giống ông cả, đứa thì thích đầu tư chứng khoán, đứa thì thích ngành khảo cổ, đứa còn lại thì thích làm quản lý ngôi sao.

Hai ... người ta nói con gái là áo bông nhỏ của cha, nhưng ông không muốn vợ vất vả vì sinh con nên đành thôi vậy. May mắn gặp được Dương Mộ Anh, cô bé tuy làm quản lý nhưng lại có sở thích đánh đàn, chơi cờ, còn có thể viết thư pháp, ở thời đại này, hiếm có cô gái nào có sở thích thanh nhã như vậy, vì thế ông rất thích.

Hai bên đang nói chuyện vui vẻ, một nhân viên đi tới nói với Thẩm Tuyền. –“Đạo diễn Thẩm, người thay thế đã tới rồi.”

Thẩm Tuyền gật đầu nhìn về hướng nhân viên chỉ, Dương Mộ Anh nhìn theo thì thấy một nhóm gồm năm người đi tới. Người đi đầu là một cô gái mặc chiếc đầm voan in hoa màu xanh, gương mặt góc cạnh sắc nét, đôi mắt nai long lanh cùng đôi con ngươi xanh biếc mang ý cười, đôi môi hồng nhuận khe khẽ, cả người cô toát lên khí chất dịu dàng nữ tính.

Cô ta vừa đi đến, Dương Nặc liền đứng dậy vui vẻ nói chuyện với cô ta. –“Thì ra bạn diễn được thay thế là cậu, lâu ngày không gặp, cậu khác trước rất nhiều.”

Cô gái cười tươi tắn. –“Là xinh đẹp hơn hay quyến rũ hơn?”

Một câu hỏi làm mọi người sững sờ, cái này có được xem là đang trêu ghẹo Dương Nặc hay không?

Nhưng càng làm mọi người ngạc nhiên hơn là Dương Nặc lại nghiêm túc đáp. –“Xinh đẹp hơn xưa.”

Xong, anh đi tới vươn tay ôm cô gái, thân mật nó. –“Chào mừng cậu về nước, Niim.”

Sau đó buông cô gái ra, quay lại giới thiệu với Dương Mộ Anh. – “Chị Mộ Anh, đây là Niim Lee, bạn thân của em” – Rồi nhìn Niim Lee.

“Đây là chị quản lý mới của mình tên Dương Mộ Anh.”

Niim Lee đi tới, lịch sự đưa tay về phía Dương Mộ Anh. –“Chào chị, em tên Niim Lee, là bạn thanh mai trúc mã với A Nặc, sau này A Nặc cần chị chiếu cố nhiều rồi.”

Kêu A Nặc thật thuận miệng, còn thân mật như vậy là muốn cho ai xem? – Trong lòng Dương Mộ Anh thầm oán.

Ngoài mặt vẫn toả ra lịch sự, cử chỉ tao nhã bắt lấy tay Niim Lee. –“Cô an tâm, tôi là quản lý của tiểu Dương, đương nhiên phải chăm sóc cậu ấy thật tốt. Có điều, mới gặp mà nói như vậy cũng không phải, tuy cô là bạn chơi từ thuở nhỏ của tiểu Dương nhưng hình tượng rất quan trọng, tôi không muốn để bất cứ thứ gì ảnh hưởng đến hình tượng của cậu ấy, mong cô hiểu cho.”

Trong mắt Niim Lee loé tia sắc bén, cô nàng cười dịu dàng. –“Tất nhiên tôi hiểu, nhưng chúng tôi chơi thân đã lâu, thói quen rất khó bỏ được ... à, như cái ôm khi này là kiểu xã giao bình thường thôi, mong chị đừng để tâm, vì ở Mỹ, tôi vẫn thường chào đón bạn thân như vậy.”

Dương Mộ Anh vẫn giữ nụ cười đúng mực. –“Nước Mỹ là đất nước tự do, có muôn ngàn cách sống, còn Trung Quốc, tuy đã thay đổi rất nhiều nhưng kiểu chào hỏi như vậy vẫn chưa phổ biến, cô vẫn nên đợi sau khi cậu ta ở nước Mỹ thì hãy chào hỏi kiểu đó.”

Niim Lee mỉm cười. –“Theo em biết, chị là người nước N, hiện giờ nước N cũng rất tự do thoải mái, không biết cách chào hỏi kiểu như chị là cách sống ở nước N à?”

Dương Mộ Anh nhếch môi cười. –“Cách chào hỏi ở nước N có rất nhiều kiểu, còn phải tùy thuộc vào đối phương dùng kiểu chào hỏi như thế nào đối với tôi, lúc đó tôi mới chào hỏi lại giống như vậy?”

“Khụ.” – Trịnh Thanh Tâm đột nhiên che miệng ho một cái, cắt ngang cuộc đối thoại giữa Dương Mộ Anh và Niim Lee. Hai người không nói gì nữa mà quay sang chào hỏi Thẩm Tuyền.

Dương Nặc thì hết nhìn Dương Mộ Anh đến nhìn Niim Lee, mang vẻ mặt khó hiểu hỏi Trịnh Thanh Tâm.

“Chị có thấy hai người bọn họ có gì đó rất lạ hay không?”

Trịnh Thanh Tâm lườm Dương Nặc, cậu ta thật ngu ngốc, người có mắt nhìn cũng nhìn ra được hai người kia đang đấu khẩu, kiểu đấu khẩu có văn hoá như vậy, đương nhiên cậu ta không nhìn ra được.

Nhưng mà nhờ vậy Trịnh Thanh Tâm mới biết được một chuyện, thì ra cô gái Niim Lee này có tình cảm với Dương Nặc, không khó để nhận ra vì khi Dương Nặc vừa ôm Niim Lee thì trong mắt cô ta tràn đầy nhu tình, cái này không phải gọi là yêu thì là cái gì?

Như vậy, sắp có trò hay để xem rồi, Dương Mộ Anh đã gặp được tình địch, còn công khai đối địch nữa chứ, tính chiếm hữu thật cao.

Chợt Trịnh Thanh Tâm có chút bất an, thường thì cái kiểu thanh mai trúc mã rất dễ yêu đương sớm, như vậy, Dương Nặc có yêu Niim Lee không nhỉ?

Vì bạn bè, Trịnh Thanh Tâm mạnh bạo kéo tay Dương Nặc, ghé tai cậu nói nhỏ. –“Này, cô bạn thân của cậu có bạn trai chưa vậy?”

Dương Nặc nhíu mày, lắc đầu. –“Chắc là chưa.”

Trịnh Thanh Tâm nhìn Dương Nặc, mờ ám nói. –“Cô ta vừa xinh đẹp vừa nổi tiếng lại chưa có bạn trai ... tiểu Dương, hai người còn là thanh mai trúc mã, không lẽ ...”

Không đợi Trịnh Thanh Tâm nói xong, Dương Nặc quả quyết cắt ngang. –“Em và Niim là không thể nào?”

“Tại sao?” – Trịnh Thanh Tâm sáng mắt hỏi.

“Vi bọn em là bạn thân, đã là bạn thân thì làm sao có thể ...” – Nói đến đây, Dương Nặc tự nhiên đỏ mặt.

Trịnh Thanh Tâm tròn mắt, cái lý luận gì vậy trời? Là bạn thân thì không thể trở thành người yêu, rốt cuộc là ai dạy cậu cái đạo lý này vậy hả?

“A Nặc, cậu uống thử cái này đi.”

Dương Nặc thấy Niim Lee cầm trên tay bình giữ nhiệt đi tới đưa cho cậu, nhiệt tình nói. –“Mình mua ở Hưng ký, là món súp tôm cậu thích, cậu uống nhanh để mình còn vào phòng thay trang phục.”

Dương Nặc vui mừng, vừa muốn đón lấy thì thấy Dương Mộ Anh nhìn về phía mình, cậu chợt nghĩ tới món canh hầm rau củ vẫn còn nữa bình, nếu uống canh của Niim Lee thì không còn chỗ chứa canh của Dương Mộ Anh, cậu vẫn thích món canh xương kia hơn. Vì thế ấy nãy từ chối.

“Khi này chị Mộ Anh có mua canh xương hầm rau củ ở Hưng ký cho mình, mình mới uống hết nửa bình, bây giờ không còn chỗ chứa nữa rồi, cậu để lại uống đi, trông cậu hơi gầy đấy.”

Trong mắt Niim Lee xẹt tia mắt mát, cô ta vờ tức giận nói – “Mới này còn bảo mình xinh đẹp, giờ lại chê mình gầy, cậu không muốn sống nữa à.”

“Không dám, không dám, đây là mình quan tâm cậu đó.”

Nghe vậy, Niim Lee vui vẻ hẳn lên, chợt nhìn đến bình giữ nhiệt trong tay, nghĩ đến cái gì đó, cô ta cảm thấy khó hiểu nhìn Dương Nặc.

“Mình nhớ từ trước đến giờ Hưng Ký đâu có bán canh xương hầm rau củ?” – Tâm mắt đảo qua người Dương Mộ Anh, cười cười nói.

“Chị Mộ Anh thật sự mua canh ở Hưng Ký sao?”

Thấy Dương Nặc kinh ngạc nhìn mình, còn có vẻ mặt xem kịch vui của Trịnh Thanh Tâm, Dương Mộ Anh bình thản trả lời.

“Tôi mua ở Hưng Ký, hôm nay bọn họ làm món mới, vì không biết khách hàng có thích hay không nên làm không nhiều, có thể lúc cô đến mua đã bán hết.”

Niim Lee nhìn Dương Mộ Anh thật lâu, thấy cô không tỏ ra mất tự nhiên, Niim Lee thầm nghĩ không lẽ mình quá đa nghi.

“Niim Lee, chúng ta nên đi thay trang phục.”

Quản lý của Niim Lee đi tới nhắc nhở cô ta, vì thế cô ta gật đầu chào mọi người rồi đi vào phòng thay trang phục.

Dương Mộ Anh thấy cô ta đi khuất, mới đi tới trước mặt Dương Nặc. – “Sao cậu không uống canh của cô ta?”

Dương Nặc ăn ngay nói thật. – “Tuy em rất thích súp tôm nhưng canh của chị mua rất ngon, nếu em uống súp của Niim xong, sẽ không uống canh của chị được nữa, rất tiếc.”

Dương Mộ Anh rất hài lòng với câu trả lời của anh, cô nói tiếp. – “Ngày mai cậu muốn uống canh gì? Tôi sẽ mua.”

“Em muốn uống canh gà hầm ngũ quả.”

“Được, sáng mai tôi sẽ mua.” – Dương Mộ Anh cười ôn hoà nói.

“Mình cũng muốn.” – Trịnh Thanh Tâm chen ngang.

Dương Mộ Anh lườm cô nàng, không nói một câu. Trịnh Tâm tâm ủ rũ cúi đầu, không cho cô uống, cô không biết uống ké Dương Nặc sao?

... ..

Buổi quay MV diễn ra tốt đẹp, sau khi quay xong, bọn họ chào tạm biệt Thẩm Tuyền cùng Niim Lee, đương nhiên không thiếu một màn đấu khẩu có văn hoá giữa Dương Mộ Anh và Niim Lee, nhưng trước khi ra về, Niim Lee lại mập mờ nói một câu.

“A Nặc, lần sau gặp lại, phải chiều cổ mình thật nhiều nha.”

Dương Nặc vui vẻ gật đầu, Dương Mộ Anh không quan tâm đến cô ta, đi thẳng ra bãi đậu xe.

Khi ba người đến công ty quảng cáo nước Rio, chào hỏi tổng giám đốc xong thì bắt đầu quay. Lúc đó, Dương Mộ Anh mắt nhìn Dương Nặc diễn nhưng lại nói với Hạ Thu Trang.

“Em có biết Vương Nghiêm?”

“Chị biết anh ấy à?” – Hạ Thu Trang ngạc nhiên hỏi.

“Em biết anh ta ở đâu không?”

Hạ Thu Trang gật đầu. – “Dạ biết, nhưng chị tìm anh ấy có việc gì không?”

“Chỉ có chút việc muốn gặp anh ta, sau khi quay quảng cáo xong, em dẫn chị đến gặp anh ta đi.”

Hạ Thu Trang không biết vì sao Dương Mộ Anh muốn gặp Vương Nghiêm nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

... ..

Quay xong quảng cáo, ba người trở lại công ty, Dương Mộ Anh giao nhiệm vụ trông coi Dương Nặc tập thể hình cho Trịnh Thanh Tâm, cô và Hạ Thu Trang đi tìm Vương Nghiêm.

Việc Dương Mộ Anh muốn gặp Vương Nghiêm, vì cô muốn Vương Nghiêm làm tài xế cho Dương Nặc, còn vì sao là Vương Nghiêm? Đương nhiên không thoát khỏi món nợ ân tình kiếp trước.

Kiếp trước, có một đợt thi dành cho quản lý, cô được cử sang Trung Quốc đi thi, sau khi thi xong thì mọi người bàn nhau đi tham quan đường phố, sau đó, tất nhiên kẻ mù đường như cô đi lạc, còn gặp phải bọn côn đồ, nhém tí bị cường bạo, may mắn gặp được Vương Nghiêm, anh ta cứu cô, nhưng không đưa cô về khách sạn ngay, vì anh ta còn có cuộc đua quan trọng.

Thế là lần đầu tiên cô đến trường đua Chu Hải và cũng là lần đầu tiên, cô chứng kiến cảnh đua xe ngoạn mục của Vương Nghiêm, người được mệnh danh là Hắc Vương trong giới đua xe, khoảng khắc đó làm cô kích thích, hồi hộp và hưng phấn, cô không thể nào quên được cảnh tượng đó.

Nhưng đó cũng là lần cuối cùng cô gặp được Vương Nghiêm, về sau khi thấy anh ta trên TV cũng là lúc anh bị trọng thương, sau đó mất tích, cô vẫn lấy làm tiếc nuối.

Việc chọn anh ta làm tài xế cho Dương Nặc đều nằm trong tính toán của cô, một người giỏi như vậy, dù bị thương tích gì đó nhưng bỏ qua thật ửng phí.

Về phần Hạ Thu Trang, em ấy có quan hệ gì đó với Vương Nghiêm thì cô không rõ, cô chỉ biết lúc gặp bọn côn đồ, Vương Nghiêm là không tình nguyện cứu cô, người bảo anh ta cứu là Hạ Thu Trang, vì thế cô mới nhân cơ hội này muốn em ấy giúp.

Từ công ty đến nơi ở của Vương Nghiêm, Hạ Thu Trang nghe Dương Mộ Anh nói muốn giúp Vương Nghiêm nên rất nhiệt tình kể rất nhiều chuyện của Vương Nghiêm cho cô nghe. Sau khi kể xong, em ấy rút ra kết luận.

“Nếu năm đó anh ấy không bị người ta hại thì trong lúc đua xe sẽ không bị tông mạnh như vậy, còn gây tổn thương đến cột sống, hại anh ấy trong ba năm không thể đua xe được nữa. Chị không biết đâu, cuộc thi năm ấy nếu đoạt giải, không những được nhận danh hiệu Thiên Vương, còn được nhận 10 triệu nhân dân tệ đó, nếu có số tiền đó, mẹ của anh ấy sẽ được chữa khỏi bệnh, thật tiếc ...”

Dương Mộ Anh. –“Mẹ cậu ta bị bệnh gì?”

“Bệnh thoái hoá khớp đầu gối, là do làm việc nặng nhọc nên mới vậy, tuy mỗi tháng đều được chích thuốc nhưng mỗi lúc trời lạnh đều bị đau.”

Nói xong, Hạ Thu Trang rù mắt, lẩm bẩm –“Em thật không rõ, vì tiền người ta có thể làm ra những chuyện không bằng cảm thú, không những hại anh ấy mất đi sự nghiệp, còn hại mẹ anh ấy không có tiền chữa bệnh, còn ...”

Hạ Thu Trang không nói nổi nữa, Dương Mộ Anh biết em ấy đang thương tâm thay cho Vương Nghiêm, cô khẽ nói.

“Cái thế giới này, không phải chỉ cần có năng lực là chiến thắng tất cả, còn phải có thủ đoạn. Nếu mình thua người ta, dù là thua ở bất cứ hình thức nào, không nên trách lòng người hiểm ác, mà nên trách bản thân thủ đoạn thua xa người ta.”

Hạ Thu Trang đương nhiên hiểu ý Dương Mộ Anh, cô là vì không có nhiều thủ đoạn nên trong cuộc thi Bàn Tay Vàng, bị người ta đẩy xuống hạng bảy, trong khi trước đó đã có thông báo ngầm là mình nhận được hạng ba. Nhưng cô không oán trách ai cả, cô chỉ cần biết mình làm tốt là được.

Sau đó, hai người tiếp tục nói về cuộc sống sau này của Vương Nghiêm, đến khi xe dừng trước một xưởng sửa chữa ô tô khá nhỏ thì hai người xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nụ Hôn Lướt Qua

Sau khi Vương Nghiêm khỏi bệnh, anh ta mở một xưởng sửa ô tô nhỏ ở khu phố đồ cổ tại Bắc Kinh, tuy là khu phố đồ cổ nhưng vẫn đông đúc khách, vì thế cuộc sống trôi qua không quá khó khăn.

Khi Dương Mộ Anh và Hạ Thu Trang đi vào trong xưởng, từ xa đã thấy hai người đàn ông đang nói chuyện, nói đúng hơn là một ông chủ bụng bự ăn mặc sang chảnh đang nói gì đó với người đàn ông ở dưới gầm xe.

“Cậu suy nghĩ kỹ lại đi, chỉ là thi với mấy thằng nhóc, vờ thua bọn nó là có bọn tiền, chứ cậu cứ ở cái xưởng nhỏ nhoi này, biết khi nào mới phát tài, cậu nghe theo tôi đi, chỉ cần thua mấy trận là có tiền cho cậu tha hồ tiêu xài.”

Người đàn ông không hề đáp trả, anh ta trượt người ra khỏi gầm xe, đi tìm vài thứ dụng cụ, bắt đầu quan sát bánh xe, ông chủ bụng bự không kiên nhẫn được nữa, chỉ vào người đàn ông, quát.

“Mày bày ra dáng vẻ đó cho ai xem? Còn tưởng mình là Hắc Vương ở Chu Hải sao? Tao phi ... loại người như mày bây giờ trong mắt người khác chỉ là phé thái, đồ bỏ đi, tao thương tình, muốn giúp cho mày có công việc tốt, mày đã không muốn làm thì có khỏi người muốn làm, thật phí thời gian. ”

Nói xong, còn phun một ngụm nước bọt mới chịu đi ra, khi thấy Dương Mộ Anh và Hạ Thu Trang, ông ta sững sốt, sau đó dùng ánh mắt dâm dăng nhìn Dương Mộ Anh, đánh giá cô từ trên xuống dưới, ông ta nhếch môi cười bí ối, vừa đi ngang qua người cô, đưa tay muốn sờ mông của cô thì ...

“Á ... con nhóc thôi tha ... mày buông tao ra, nếu không tao sẽ báo cảnh sát bắt mày về tội hành ... á ...”

Sự tình xảy ra khá nhanh, khi Hạ Thu Trang kịp phản ứng thì thấy ông chú bụng bự kia đã bị Dương Mộ Anh bắt lấy cánh tay bẻ quặt ra sau lưng, đầu gối của cô thì đè trên lưng ông ta, mỗi một câu ông ta chửi bới thì Dương Mộ Anh càng tăng thêm lực ở tay và chân khiến ông ta đau đến tái mặt.

Thấy ông ta chỉ biết rên la, không chửi nữa, Dương Mộ Anh mới buông tay ông ta ra. Bất chợt, ông ta muốn lao tới bắt lấy cô, thì bị cô đá thẳng vào hạ thân, ông ta trợn trắng mắt hét to, lão đảo ngã phịch xuống đất.

Lúc này, người đàn ông vẫn im lặng đi ra nhìn ông chú kia, lạnh lùng nói. –“Cút.”

Vừa đau vừa bị cái lạnh từ đôi mắt của người đàn ông kia nhìn, ông chú bụng bự hoảng sợ bỏ chạy, còn không quên hét vài câu.

“Chúng bây chờ đó, tao nhất định sẽ trả thù.”

Dương Mộ Anh nhướn một bên mày, nhếch môi cười nham hiểm. Sau đó nhìn người đàn ông kia, lịch sự đưa tay về phía anh ta.

“Chào anh, tôi là Dương Mộ Anh, hôm nay đến tìm anh là muốn bàn chuyện làm ăn, không biết ...”

“Không hứng thú.” – Vương Nghiêm lạnh lùng cắt ngang, anh ta tiếp tục cúi người sửa xe.

Hạ Thu Trang sốt ruột đi tới kéo tay anh ta, khuyên nhủ. –“Anh Nghiêm, chị Mộ Anh muốn tìm tài xế cho Dương Nặc, là nam diễn viên đang được yêu thích, nếu anh làm tài xế cho anh ta, tiền lương ắt hẳn rất cao, đến lúc đó anh cũng có tiền chữa bệnh cho đi ...”

Đang nói, Hạ Thu Trang bỗng im bất bởi em ấy bị ánh mắt lạnh lẽo của Vương Nghiêm dọa sợ. Dương Mộ Anh nhíu mày, nhìn Vương Nghiêm, tỉ mỉ đánh giá.

Vương Nghiêm khoảng 27 tuổi, trên người mặc chiếc áo thun ba lỗ dính đầy dầu nhớt kết hợp quần jean bạc màu, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, vì là người Hoa lai Hy Lạp nên anh có một đôi mắt màu lục, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi dày mím chặt, vói vẻ ngoài mạnh mẽ đầy nam tính cùng khuôn mặt đẹp như tạc tượng, đương nhiên là nam thần trong mắt các phụ nữ.

Nhìn đủ, Dương Mộ Anh nói với Hạ Thu Trang. –“Em ra ngoài xe chờ chị, chị có chuyện muốn nói riêng với Vương Nghiêm.”

Hạ Thu Trang do dự giây lát, sau gạt đầu rồi đi ra ngoài. Vương Nghiêm không buồn liếc nhìn hai người, quay đầu tiếp tục sửa xe.

“Anh Nghiêm, hôm nay tôi đến đây là muốn mời anh về làm tài xế cho tôi, về phần lương bổng, anh cứ việc ra giá.”

Vương Nghiêm làm như không nghe thấy, anh ta lấy khăn lau tay, rồi lấy chai nước uống. Dương Mộ Anh không từ bỏ, cô đi thẳng vào vấn đề.

“Tôi có thể giúp anh tìm ra kẻ đã khiến anh mất đi tất cả.”

Động tác uống nước của Vương Nghiêm dừng lại, trong mắt có tia xao động nhưng chỉ thoáng qua, anh đặt chai nước xuống, bắt đầu tiếp tục sửa xe.

Dương Mộ Anh đi tới, cầm cây tua vít ngắm nghía, lơ đãng nói. –“Thù hận làm lòng người trở nên lạnh lẽo, tuy nhiên tình thân lại là thứ ràng buộc khiến lòng người dù có lạnh đến đâu cũng sẽ có một góc ấm áp.”

Dương Mộ Anh đặt tua vít xuống, cô lấy trong túi xách ra một xấp giấy, vừa viết vừa nói.

“Tôi có thể giúp anh tìm người, việc còn lại anh muốn làm gì là chuyện của anh, tôi không quản.”

Cô xé ra hai tờ giấy, đặt lên nắp xe ô tô, nói. –“Ở đây có hai tờ chi phiếu, một tờ để anh mua một chiếc xe thật tốt, hai ngày sau vào lúc 8 giờ sáng, anh đến khu chung cư Phụng Hoàng chờ tôi. Tờ thứ hai là dùng để chữa bệnh cho mẹ của anh, tất nhiên là khi anh làm việc cho tôi, tôi sẽ trừ dần vào lương hàng tháng của anh.”

Nói xong, cô xoay người bước đi. Lúc này, Vương Nghiêm đột nhiên lên tiếng. –“Cô không sợ tôi tiêu hết tiền của cô nhưng không làm việc cho cô sao?”

“Dùng người thì phải tin, đã không tin thì không dùng. Anh có hai ngày suy nghĩ, mong rằng anh sẽ không làm tôi thất vọng.”

Bước ra khỏi xưởng, Dương Mộ Anh thấy Hạ Thu Trang lo lắng đứng trước cửa xe, khi thấy cô đi ra thì vội vàng đi tới, nhỏ giọng hỏi.

“Anh ta có đồng ý không chị?”

Dương Mộ Anh mỉm cười. –“Hai ngày sau sẽ có kết quả.”

Hạ Thư Anh nghe vậy, chỉ gật đầu, rồi lên xe cùng Dương Mộ Anh trở về chung cư Phụng Hoàng.

... ..

Hai ngày sau.

Hôm nay là ngày Dương Nặc đến dự cuộc họp báo cho bộ phim Tân Lạc Thần.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, đoàn người nhìn thời gian sắp tới, nhìn Dương Nặc được Hạ Thư Trang chỉnh chu xong, Trịnh Thanh Tâm cũng xách đủ đồ nghề, Dương Mộ Anh gật đầu với ba người rồi cùng bọn họ đi xuống lầu.

Vừa ra khỏi cổng, một chiếc xe Starex Limousine màu đen bóng loáng chạy đến trước mặt bốn người, Trịnh Thanh Tâm nhướn mày nhìn Dương Mộ Anh.

“Tài xế mới?”

Lúc trước Dương Mộ Anh có nói sẽ tuyển tài xế mới cho Dương Nặc, mấy ngày nay toàn đi xe của công ty nên khi Trịnh Thanh Tâm thấy chiếc xe mới toanh này thì biết ngay Dương Mộ Anh lại coi tiền như rác, vừa thuê tài xế mới vừa mua xe mới.

Dương Mộ Anh còn chưa trả lời, cửa xe mở ra, Vương Nghiêm một thân vest đen, bên trong áo sơ mi trắng không thắt caravat bước xuống, hai mắt Trịnh Thanh Tâm biến thành trái tim, Hạ Thư Trang thì vui vẻ không nói nên lời, Dương Nặc thì đang ngáp dài nên không chú ý đến.

“Lên xe thôi.”

Dương Mộ Anh vừa nói vừa đẩy Trịnh Thanh Tâm, khi cô nàng hoàn hồn thì ba người kia đã lên xe, chỉ có mình cô nàng đứng ngây ngốc, mặt Trịnh Thanh Tâm vệt đỏ, ngược ngùng ngồi ở phía sau cùng với Hạ Thư Trang, Dương Mộ Anh và Dương Nặc ngồi ở hàng ghế giữa.

“Này, chờ em với.”

Dương Thiệu Minh từ phía xa chạy tới, cậu ta mặc một chiếc áo sơ mi xanh, quần tây trắng, thêm một chiếc mũ phớt màu da bò đội lệch, vẫn là phong cách công tử nho nhã lịch lãm.

Cậu ta nhanh chóng mở cửa xe, thấy vị trí bên cạnh anh trai bị chiếm, vì thế bĩu môi ngồi cùng chỗ với Hạ Thư Trang, Dương Nặc thấy vậy nhướn mày.

“Em không ở nhà, theo bọn anh làm gì?”

“Hôm qua anh Khải Phàm gọi điện bảo em đến công ty, em thấy hôm nay anh cũng đến công ty dự họp báo nên không có gọi xe tới đón ... hi, anh sẽ không nhẫn tâm bỏ rơi em trai đâu nhì?”

“Nếu cậu đã có thể đi làm, vậy ngày mai cậu hãy thu dọn đồ đạc rời khỏi nhà Dương Nặc, cậu ở cũng đó ba ngày rồi.”

Người lên tiếng là Dương Mộ Anh, Dương Thiệu Minh trừng mắt nhìn cô, khinh bỉ nói.

“Tôi không phải con nít ba tuổi, không cần chị cứ nhắc đi nhắc lại hoài như vậy, chị không cảm thấy phiền thì tôi cũng cảm thấy phiền đấy.”

Hung hăng nói xong, cứ tưởng chị ta bị mình nói cứng họng nhưng đổi lại là ánh mắt lạnh nhạt của Dương Mộ Anh, cô lên tiếng.

“Thì ra cậu còn nhận biết mình không phải con nít, còn biết thế nào là phiền ... Dương Nặc, em trai của cậu trưởng thành rồi.”

Dương Thiệu Minh ghen hờn, cậu tức giận quay mặt ra ngoài, Dương Nặc bắt đấm dĩ đồ trấn, chợt, anh nhìn tái xế mới của mình, lúc này mới biết tại sao mình cảm thấy có điểm không thích hợp, nhìn Dương Mộ Anh.

“Chị tìm được tài xế mới rồi?”

Dương Mộ Anh gật đầu, bắt đầu giới thiệu với mọi người. –“Giới thiệu với mọi người, đây là Vương Nghiêm, sau này anh ta sẽ phụ trách việc đưa rước chúng ta đi làm.”

Sau đó chỉ vào Dương Nặc, Trịnh Thành Tâm. –“Anh Nghiêm, đây à Dương Nặc và Trịnh Thanh Tâm, Hạ Thư Trang anh đã quen thuộc nên em không cần giới thiệu, sau này chúng ta sẽ là một đội, anh có thắc mắc gì thì cứ nói.”

Vương Nghiêm nhìn qua kính chiếu hậu gật đầu với mọi người xem như chào hỏi, Trịnh Thanh Tâm nhướn mày, khẽ nói nhỏ với Dương Mộ Anh.

“Chắc, cậu tìm đâu ra anh chàng soái ca này vậy?”

“Tình cờ tìm được.” – Dương Mộ Anh qua loa nói.

“Này, chị còn chưa giới thiệu tôi đấy.” – Dương Thiệu Minh bỗng chen ngang.

Dương Mộ Anh nhún vai. –“Cậu không có đi chung xe với chúng tôi nên tôi thấy điều đó không cần thiết.”

Không để ý Dương Thiệu Minh phồng má tròn mắt. Dương Mộ Anh đưa một bản danh sách cho Vương Nghiênn.

“Đây là danh sách những nơi cần đến của Dương Nặc trong vòng một tháng, về khoảng thời gian thì ấn định tạm thời trong một tuần, còn những ngày sau sẽ xem tình hình mới biết chuẩn thời gian, anh hãy tìm hiểu các địa phương cần đến là được.”

Vương Nghiênn nhìn qua bản danh sách, gật đầu xem như đã hiểu, rồi anh ta khởi động cho xe chạy đến công ty Duyệt Duyệt.

Khi đến hội trường, Dương Mộ Anh nhìn thấy các diễn viên trong bộ phim lần này, chợt hiểu vì sao lần trước Niim Lee bảo Dương Nặc lần sau gặp lại phải chiều cô cô ta, thì ra nữ chính lúc đầu là Tạ Thiên Mỹ nhưng vì lý do nào đó đã đổi thành Niim Lee.

Niim Lee vừa thấy đám người Dương Nặc, cô ta đi nhanh tới vừa muốn ôm Dương Nặc xem như chào hỏi thì bị ánh mắt lạnh nhạt của Dương Mộ Anh khiến động tác bị đình chỉ, cô ta cười cười đưa tay về phía Dương Nặc.

“Mình đã nói lần sau gặp lại, cậu nhất định phải chiều cổ mình, vì thế ... lần này hợp tác vui vẻ.”

Dương Nặc bắt tay Niim Lee. –“Mình cũng là dân mới, vì thế cùng chiều cổ lẫn nhau thôi.”

Niim Lee gật đầu cười, nhìn Dương Mộ Anh. –“Lần này em làm đúng rồi, phải không chị Mộ Anh?”

“Nhập gia tùy tục, quản lý của cô thật biết cách đào tạo người.”

Lại nữa. – Đây là tiếng lòng của những ai đã chứng kiến màn đấu khẩu có văn hoá lần trước.

“Mời các vị đến phòng trang điểm để chuẩn bị.” – Một nhân viên chạy đến nói với mọi người, sau đó dẫn bọn họ đến phòng trang điểm.

Vừa vào đã gặp mặt Tạ Thiên Mỹ, cô ta đang tươi cười nói chuyện với đạo diễn, ngay khi thấy đám người Dương Mộ Anh đi vào, trong mắt loé tia chán ghét cùng say mê hướng bọn họ nở nụ cười.

Đương nhiên ánh mắt chán ghét là nhìn Niim Lee, làm sao có thể cười nổi với người đã chiếm vai diễn của cô ả? Còn ánh mắt say mê là nhìn Dương Nặc, điều này khiến Dương Mộ Anh không vui, đã có một Niim Lee, giờ thêm một Tạ Thiên Mỹ, không lẽ người đàn ông của cô có vận mệnh đào hoa? Như vậy, cô sẽ phải gặp bao nhiêu tình địch nữa đây?

Trong lúc Dương Mộ Anh rối rắm vì vận đào hoa của Dương Nặc, Tạ Thiên Mỹ đã đi tới trước mặt Dương Nặc, ngượng ngùng đưa tay về phía anh.

“Dương Nặc, rất vui vì được hợp tác cùng em, sau này mong em có thể chiều cổ nhiều hơn.”

“Oe.” – Trịnh Thanh Tâm che miệng muốn nôn, Hạ Thu Trang lo lắng vuốt lưng giúp cô, quan tâm hỏi.

“Chị không sao chứ?”

Dương Mộ Anh che miệng cười, Trịnh Thanh Tâm thật biết cách đã kích người khác, nếu không phải các cô từng nhìn thấy Tạ Thiên Mỹ phun ra những lời cay nghiệt với Hạ Thu Trang, cô sẽ cho rằng Tạ Thiên Mỹ thật sự là đoá Bạch Liên Hoa chân chính.

Tạ Thiên Mỹ nghe có kẻ giả vờ buồn nôn vì lời nói của cô ả, vừa nhìn lại thì thấy Hạ Thu Trang, tuy tức giận nhưng vẫn giữ hình tượng một thiếu nữ dịu dàng, cô ả nặn ra nụ cười chuyên nghiệp, dịu dàng nói với Hạ Thu Trang.

“Ồ kia, đây không phải Hạ Thu Trang sao?” – Lại nhìn Dương Nặc, ra vẻ tiếc nuối nói.

“Dương Nặc, thì ra em tuyển Hạ Thu Trang make up cho em à ... chắc, nếu chị biết sớm sẽ giới thiệu người tốt hơn cho em, chị không phải muốn nói Hạ Thu Trang không tốt nhưng cách làm việc của em ấy đạt hiệu quả không cao, còn rất vụng về, tay chân luống cuống, hay quên trước sau, chị sợ sẽ ảnh hưởng đến công việc của em.”

Hạ Thu Trang nghe vậy, cúi thấp đầu nhưng bị Trịnh Thanh Tâm nắm cằm nâng lên cao, còn liên tục vỗ mạnh vào lưng của em ấy, làm em ấy phải hét cao cảm, ưỡn ngực, thẳng lưng lên. Dương Mộ Anh nghe vậy cười nhạt, vừa muốn lên tiếng phản kích thì Dương Nặc đã nói trước.

“Dùng người thì phải tin, đã không tin thì không dùng ... đây là đạo lý khi chọn người của em, vì thế cảm ơn chị đã có lòng quan tâm.”

Tạ Thiên Mỹ cứng họng, cô ả không nghĩ Dương Nặc sẽ vì con nhỏ vụng về kia mà phán bác lời cô ả, có chút luống cuống không biết làm sao nhưng rất nhanh cô ả lấy lại bình tĩnh, cố nặn ra nụ cười nói.

“Chị là lo em nhìn lầm người nhưng nghe em nói vậy chị cũng an tâm ... à, chị còn phải lo học kịch bản, không làm phiền các em trang điểm, lát sau gặp lại.”

Sau đó đi nhanh về chỗ của mình. Niim Lee thì cười khanh khách đi về chỗ của mình, nhóm người Dương Nặc cũng quay về vị trí của mình, Trịnh Thanh Tâm vỗ vai Hạ Thu Trang, em ấy đi tới đối mặt với Dương Nặc, nhỏ giọng.

“Cám ơn anh, em sẽ không làm anh thất vọng.”

Dương Nặc cười cười. —“Anh tin tưởng vào mắt nhìn người của chị Mộ Anh.”

Dương Mộ Anh cười với Hạ Thu Trang. —“Tiểu Hạ, sống là vì mình, người khác nói gì không cần quan tâm, chỉ cần em thấy làm như vậy là đúng thì cứ làm, còn có, làm tốt nhiệm vụ của mình là được.”

Hạ Thu Trang được khích lệ nên vui vẻ trang điểm cho Dương Nặc, Trịnh Thanh Tâm bĩu môi. —“Em ấy thật dễ tính, nếu là mình, đã cho cô ta đẹp mặt.”

Rồi đột nhiên cô nàng quay sang Dương Nặc, nghiêm túc căn dặn. —“Tiểu Dương, em phải nhớ kỹ một điều ‘Nói thì có thể nói bậy nhưng hái hoa thì không thể hái hoa bậy’, loại hoa này là đề chà đạp, em hiểu không? Là dùng lời nói chà đạp chứ không phải để nâng niu, nếu em mềm lòng, lúc đó bị ăn tươi nuốt sống thì tự cứu mình đi.”

Dương Nặc bị Trịnh Thanh Tâm nói đến hồ đồ, anh từng nghe câu ‘Ăn có thể ăn bậy, nói không thể nói bừa.’, chứ cái câu ‘Nói thì có thể nói bậy nhưng hái hoa thì không thể hái bừa.’, lần đầu tiên anh nghe được đó.

Dương Mộ Anh dở khóc dở cười, đây là Trịnh Thanh Tâm lo lắng thay cô, sợ Dương Nặc bị dụ dỗ sao? Nhưng nhìn qua thái độ của Dương Nặc đối với Tạ Thiên Mỹ, cô không thấy lo lắng chút nào, chỉ có Niim Lee, cô vẫn chưa xác định được.

“Các vị, sắp tới giờ rồi, mọi người chuẩn bị xong chưa.”

Nhân viên hậu đài đi tới nhắc nhở, mọi người gật đầu, Niim Lee đi ra đầu tiên, tiếp đó là Tạ Thiên Mỹ rồi đến Dương Nặc, đi được vài bước thì Tạ Thiên Mỹ bị treo gót chân, không biết là vô ý hay cố ý, cô à xoay người một cái ngã nhào về phía Dương Nặc.

Đương nhiên, Dương Nặc sẽ đỡ cô à nhưng Trịnh Thanh Tâm nhanh tay lẹ mắt chặn lại đẩy Dương Nặc ra sau, dùng thân người hất Tạ Thiên Mỹ về phía trước, vì thế cô à nhào luôn vào người quản lý, cả hai té luôn xuống đất. Trịnh Thanh Tâm la lớn.

“Ôi, các cô không sao chứ? Để tôi tới giúp.”

Trịnh Thanh Tâm chạy nhanh tới cùng các nhân viên đỡ hai người đứng dậy nhưng càng giúp càng loạn khiến sau một lúc lâu mà hai người kia vẫn ngồi dưới đất, hình tượng gì đó đều mất hết.

Mà bên phía Dương Nặc, tình huống không mấy lạc quan, khi Trịnh Thanh Tâm đẩy Dương Nặc, anh mất thăng bằng ngã về phía sau, may mắn Dương Mộ Anh bên cạnh kéo lại nhưng tiếp đó diễn ra một màn khiến hai người đứng hình.

Giây phút Dương Mộ Anh kéo Dương Nặc về phía mình, khi hai người đã đứng vững, anh xoay mặt cúi đầu xuống nhìn cô, mà cô cũng ngược lên nhìn anh, vì khoảng cách hai người gần nhau nên môi của anh chạm trúng chóp mũi của cô.

Bất chợt, tựa như có một luồng điện xẹt qua tất cả các dây thần kinh nhạy cảm, trong tích tắc, hai người như bị đóng đinh tại chỗ, bốn mắt nhìn nhau không chớp, mùi hương hoa nhài cùng hoa anh đào thoảng thoảng giao hoà vào nhau khiến cả hai có chút mê hoặc, cho đến khi tiếng Trịnh Thanh Tâm quát lớn níu kéo tâm trí hai người quay lại hiện thực, hai người đồ bưng cả mặt tách rời nhau ra, sau đó cũng không dám đối mặt với nhau.

Dương Nặc đỏ bừng mặt, lắp bắp nhỏ giọng nói. —“Em ... em, em không cố ý.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Quán Bar Tàn Dạ.

Dương Nặc đỏ bừng mặt, lắp bắp nhỏ giọng nói. —“Em ... em, em không cố ý.”

Dù có trấn định bao nhiêu, Dương Mộ Anh cũng không thoát khỏi cảnh ngượng ngùng, hai má nóng rang, không soi gương cũng biết mặt mình đã đỏ như quả cà chua. Cô xoay mặt đi không nhìn anh, mắt tự nhiên nói.

“Không ... không sao.”

Dương Nặc nghe vậy thờ phào nhẹ nhõm nhưng khi nhìn Dương Mộ Anh, lần đầu tiên anh thấy vẻ mặt này của cô. Ánh mắt phủ mờ sương không dám nhìn anh, hai má ửng hồng lộ rõ trên làn da trắng mịn, đôi môi tô son đỏ mím chặt lộ vẻ ngượng ngùng, hai tay luống cuống không biết để đâu, muốn có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu, anh nhìn cô đến thất thần.

Dương Mộ Anh bị cái nhìn chăm chú của Dương Nặc khiến cô luống cuống tay chân, hay tay đan vào nhau siết chặt, đầu cúi xuống càng lúc càng thấp.

“Các vị, tới giờ rồi, nhanh lên đi ạ.”

Một nữ nhân viên lớn tiếng thông báo, đồng thời thu hút ánh nhìn của mọi người. Dương Nặc phục hồi tinh thần, gãi đầu nói với Dương Mộ Anh.

“Em, em đi đây.”

Sau đó bước nhanh về phía trước. Dương Mộ Anh nhìn bóng anh khuất sau cánh cửa, khẽ đưa tay chạm vào chóp mũi còn vương mùi hoa nhài, tuy nụ hôn chỉ giống như chuồn chuồn lướt qua nhưng cũng khiến cô thỏa mãn, đưa tay ôm ngực, cô hít sâu một hơi ổn định trái tim đang đập loạn, rất nhanh khôi phục dáng vẻ một quản lý chuyên nghiệp.

Nhìn Trịnh Thanh Tâm đang cười đắc ý, cô hào phóng buông lời khen ngợi – “Thanh Tâm, làm tốt lắm”

Xong, đoàn người Dương Mộ Anh đi đến bên cạnh sân khấu, lắng nghe cuộc họp báo của các diễn viên.

... ..

Buổi họp báo diễn ra tốt đẹp, hai ngày sau, mọi người bắt đầu quay cảnh đầu tiên trong bộ phim Tân Lạc Thân.

Vì tất cả cảnh diễn đều quay trong phim trường giả nên đối với các diễn viên không quá khó khăn, chỉ duy nhất có một điều khiến Dương Mộ Anh không vui, hoá Bạch Liên hoa Tạ Thiên Mỹ cứ hết lần này đến lần khác quyến rũ Dương Nặc, dù anh nhiều lần khéo léo tránh né nhưng vẫn bị ăn không ít đậu hũ.

Cho đến lúc, Tạ Thiên Mỹ giả vờ té ngã vào lòng của anh, còn tỏ vẻ đứng không nổi, trái ôm phải sờ, rốt cuộc Dương Mộ Anh cũng bùng nổ, cô tìm một ngày đẹp trời, nhân lúc mọi người nghỉ ngơi, tay cầm một chai nước suối, nở nụ cười chuyên nghiệp đưa cho Tạ Thiên Mỹ.

“Chị biết em rất thích uống nước suối, chai nước này tặng em”

Tạ Thiên Mỹ nghi ngờ tiếp nhận, nụ cười của Dương Mộ Anh càng đậm, cô tiếp tục nói, tuy giọng nói nhẹ nhàng nhưng lời nói ra đầy gai nhọn.

“Nước suối là thứ tinh khiết nhất trong thế giới này nhưng nếu là nước suối đóng chai thì có thể đã bị vấy bẩn, em có biết tại sao không? Vì đã qua tay hàng loạt người mua bán, đương nhiên, không tính đến nhà sản xuất, vì từ lúc sản xuất thì rất tinh khiết, chỉ tội là qua tay khá nhiều người thôi.”

Dừng một giây, cô nhếch môi cười. – “Em yên tâm, chai nước em uống là hàng đặc tại chính hãng, còn được nhân viên đóng thùng đem tới, chị mới khai thùng lấy ra, rất sạch sẽ, có điều, khi em cầm nó rồi thì chị không chắc nó có còn tinh khiết nữa hay không?”

Nhìn thấy ánh mắt ác độc của Tạ Thiên Mỹ, Dương Mộ Anh gờ ngón tay lắc lắc. – “Hình tượng là quan trọng ... Bạch Liên hoa.”

Thấy Tạ Thiên Mỹ không phản bác được một câu, chỉ biết dùng ánh mắt giết người nhìn cô. Dương Mộ Anh cười lạnh, cô cúi người, ở bên tai Tạ Thiên Mỹ, lạnh lùng nói.

“Cách xa Dương Nặc, mình cô bị vấy bẩn là đủ rồi, đừng liên lụy đến người khác giống như cô ... Hắc Liên hoa.”

Sau sự kiện đó, Tạ Thiên Mỹ thu liễm không ít, tuy nhiên, Dương Mộ Anh biết rõ con người Tạ Thiên Mỹ nhỏ mọn đến nhường nào, cô ả sẽ không bỏ qua cho cô nhưng cô quan tâm sao? Đương nhiên là không, cô làm như vậy, chỉ muốn lực chú ý của Tạ Thiên Mỹ rời khỏi người Dương Nặc, còn việc cô ả nhắm vào cô, thì tuy cô ả, cô không tin cô ả có thể gây tổn hại đến cô.

Quả đúng như những gì Dương Mộ Anh dự đoán, sáu tháng sau, khi bộ phim Tân Lạc Thân quay xong cảnh cuối cùng, đạo diễn lên tiếng muốn mở tiệc ăn mừng, Tạ Thiên Mỹ cũng bắt đầu hành động.

... ..

Tần Dạ.

Ở Bắc Kinh, quán Bar được giới thượng lưu cùng các ngôi sao nổi tiếng ưa chuộng nhất, đương nhiên phải nói đến Tần Dạ.

Tần Dạ tọa lạc ngay vị trí đắc địa của trung tâm thành phố. Thiết kế sang trọng với không gian đa năng, phong cách quý phái trẻ trung, phục vụ nhiệt tình chu đáo, đồ uống tuyệt vời, đó là những đặc điểm thu hút đông đúc khách hàng.

Quán Bar Tần Dạ là một toà nhà có hình bầu dục, với sức chứa lên đến hai ngàn khách, toà nhà gồm ba tầng và một bãi đậu xe riêng, kết cấu mỗi tầng đều khác nhau ở chỗ địa vị cùng vật chất.

Tầng một bao gồm đại sảnh và khu vực dành cho giới trung lưu vui chơi, tầng hai có phòng riêng dành cho giới thượng lưu, tầng ba là nơi để nghỉ ngơi nhưng chỉ có khách VIP mới được lên đó, tầng thượng là nơi chủ nhân Tần Dạ tọa lạc.

Hôm nay, mọi người trong đoàn làm phim đều có mặt tại Tần Dạ, một là vì ăn mừng việc hoàn thành bộ phim Tân Lạc Thân, hai vì sinh nhật Tạ Thiên Mỹ, còn vì sao lại tổ chức ở Tần Dạ, tất nhiên là chủ ý của Tạ Thiên Mỹ, tất cả mọi người đều vui vẻ đồng ý, bởi khó có được cơ hội đi vào Tần Dạ, nói đúng hơn là điều rất xa xỉ, nay may mắn có cơ hội đi vào, không ai ngu ngốc mà từ bỏ.

Tạ Thiên Mỹ một thân váy đỏ ôm sát người, cổ áo chữ V khoét sâu lộ ra một mảnh ngực trắng no đủ, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, đây là lần đầu tiên

mọi người thấy Tạ Thiên Mỹ ăn mặc gọi cảm, mỗi người đều có vẻ mặt khác nhau, nhiều nhất là sự thèm khát lẫn mê say, cũng có khinh thường mỉa mai.

Tạ Thiên Mỹ thu hết vẻ mặt của mọi người vào mắt, cô ả cầm ly rượu đỏ đi tới giữa phòng, nở nụ cười yêu mị với mọi người, dịu dàng nói.

“Hôm nay em rất vui vì mọi người đã đến mừng sinh nhật cùng em, nay em kính với mọi người một ly, coi như thay lời cảm ơn của em đến tất cả các anh chị, em xin uống trước.”

Cô ả uống cạn một hơi, mọi người vui vẻ vỗ tay, sau đó cô ả rót một ly nữa, rồi cầm thêm một ly đi về phía Dương Nặc, cô ta đưa cho anh ly rượu, ngưng ngừng nói.

“Dương Nặc, chị mời em một ly, thời gian qua cảm ơn em đã chiếu cố chị trong lúc quay phim”

Dương Nặc đang cầm chai Rio xanh uống hăng say, thấy Tạ Thiên Mỹ mời rượu, anh có chút do dự, không phải từ lượng của anh kém, mà vì ngày mai có lịch chụp hình cùng kí tên, anh mới vừa uống hai chai Rio, nay uống thêm ly rượu đỏ, hai thứ vào bụng đánh đắm một hơi, anh không biết ngày mai có dậy nổi hay không? Nhưng không uống thì sẽ làm Tạ Thiên Mỹ mất mặt, chị ta là đàn chị đi trước, anh không thể không nể mặt.

Suy đi nghĩ lại, Dương Nặc gượng cười, nhận lấy ly rượu, vừa định uống thì một bàn tay đã giành lấy ly rượu của anh, nhìn lại mới biết là Dương Mộ Anh, cô mỉm cười nhìn anh, sau đó nhìn về mặt không vui của Tạ Thiên Mỹ.

“Ngày mai Dương Nặc có nhiều hoạt động, chị thay cậu ta uống với em một ly, chúc em năm nào tháng nào cũng như ngày hôm nay, sinh nhật vui vẻ.” – Xong, cô uống cạn ly rượu dưới ánh mắt phần hận của Tạ Thiên Mỹ.

Trịnh Thanh Tâm che miệng cười trộm. Dương Mộ Anh muốn Tạ Thiên Mỹ năm nào tháng nào cũng nhớ đến ngày bị người ta làm mất mặt, lời chúc đủ độc.

Nhìn Dương Mộ Anh uống hết ly rượu, Tạ Thiên Mỹ tức giận bỏ đi nhưng khi xoay lưng lại, không ai thấy được nụ cười âm ngoan cùng ánh mắt oán độc của cô ả.

Tiếp đó, Tạ Thiên Mỹ đi suốt một vòng mời rượu mọi người, Dương Mộ Anh không rõ cô ả muốn làm gì, một bên ánh mắt như có như không quan sát từng cử động của cô ả, một bên ngăn chặn không cho Dương Nặc uống rượu. Trịnh Thanh Tâm đã đi vệ sinh, Hạ Thu Trang đang nhắn tin nên trách nhiệm của cô khá là nặng nề.

Đột nhiên, Dương Mộ Anh cảm giác cơ thể có chút nóng, mới đầu cô nghĩ là do máy điều hoà ở đây bị hỏng, sau đó nghĩ lại, đây là nơi cao cấp, việc máy điều hoà bị hư là điều không thể, cho đến khi mọi thứ trước mắt trở nên mờ ảo, cảm giác khô nóng càng ngày càng rõ rệt, cô mới biết mình đã trúng cái thứ gọi là xuân dược trong truyền thuyết.

Tạ Thiên Mỹ thật thông minh, cô ả biết nếu mời rượu cô thì cô sẽ hoài nghi mà từ chối, vì thế liền đổi mục tiêu, đánh chủ ý lên người Dương Nặc, cô luôn một lòng bảo vệ Dương Nặc, làm sao có thể để anh chịu tổn thương? Vì thế cô ả mới đánh vào điểm chí mạng của cô.

Tạ Thiên Mỹ hạ thuốc trong rượu nhưng được lực phát huy tác dụng khá chậm, xem ra cô ả còn có âm mưu khác.

Dương Mộ Anh đoán không sai, ngay khi cô đang chịu tác dụng của thuốc hành hạ, ngoài cửa xuất hiện một số người. Bọn họ vừa đi vào, mọi người trong phòng đứng dậy cúi người chào, Tạ Thiên Mỹ dịu dàng giới thiệu với mọi người.

“Các anh chị, em xin giới thiệu, đây là giám đốc Tôn của nhà hàng Tử Lan, giám đốc Lâm của công ty thời trang Vĩnh Lâm, đây là biên kịch Lam Quang, đây là trưởng phòng...”

Đi vào toàn những ông chú tuổi ngoài bốn mươi, năm mươi, một đàn đầu hói dụng phệ hay gầy như que củi đều có. Dương Mộ Anh mắt lạnh nhìn từng người một, sau đó nhìn Tạ Thiên Mỹ đi về phía mình, cô ả thân mật nắm lấy tay của cô, gắng sức kéo về phía đám cáo già kia.

Dương Mộ Anh cố gắng không chế cơn dục vọng đang thét gào trong cơ thể, hai chân mềm nhũn bị Tạ Thiên Mỹ lôi đi, cô ả vui vẻ giới thiệu với mấy ông chú, giọng điệu mập mờ.

“Xin giới thiệu với các vị, đây là Dương Mộ Anh, vị quản lý giỏi giang rất được giám đốc công ty chúng tôi coi trọng, sau này nếu có dịp hợp tác, mong các vị có thể chiếu cố cô ấy nhiều hơn.”

Ở đây toàn là cáo già thành tinh, đương nhiên hiểu ý Tạ Thiên Mỹ, bọn họ ngoài mặt vui vẻ gật đầu bắt tay Dương Mộ Anh, thật ra đều mang tâm địa âm thầm đối với cô, mỗi cái bắt tay với cô đều sờ mó thật lâu mới chịu buông ra.

Mà Dương Mộ Anh lúc này bị Tạ Thiên Mỹ ôm chặt eo, cô chỉ có thể cố nuốt cơn buồn nôn mặc họ sờ loạn, tuy nhiên, mỗi khi chạm vào da thịt của bọn họ, cô lại thấy không đủ, muốn được nhiều hơn nữa.

Bỗng, một bàn tay nắm lấy tay cô, kéo cô về phía sau, cả người rơi vào vòng tay ấm áp, người được mùi hoa nhài quen thuộc, Dương Mộ Anh bỗng bình tĩnh, khó nhọc ngược nhìn một bên mặt của Dương Nặc, anh vẫn giữ nụ cười ấm áp nhưng có gì đó rất khác, cô không nhìn ra được.

Dương Nặc đưa tay về phía các ông chú, cười nói. –“Chào các vị, tôi tên Dương Nặc, rất hân hạnh được gặp các vị.”

Sau đó cầm ly rượu hướng tới bọn họ. –“Quản lý của tôi hôm nay uống say, nên có chút luống cuống, tôi thay mặt cô ấy mời các vị một ly, coi như thay

lời xin lỗi.”

Xong, anh uống hết một hơi, mấy ông chú thấy vậy cũng không mất hứng, bọn họ phụ hoạ vài câu rồi đi về chỗ ngồi, chỉ có vị giám đốc Tôn dùng ánh mắt nham nhở nhìn Dương Nặc, ông ta liếm môi cười, đánh giá anh từ trên xuống dưới mới hài lòng gật đầu đi về chỗ ngồi.

Dương Nặc đưa Dương Mộ Anh về chỗ ngồi, anh đưa tay áp lên má cô, lo lắng hỏi. –“Chị không sao chứ? Sao người chị nóng vậy?”

Từ trên má truyền đến xúc cảm mát lạnh, Dương Mộ Anh khẽ cọ má vào lòng bàn tay của anh, Dương Nặc sùng sốt, ma xui quỷ khiến, anh lại sờ nhẹ má cô, cảm giác trơn mịn như bông, không khỏi làm anh muốn nhéo một cái.

Bị cái ý nghĩ này dọa sợ, Dương Nặc rút tay mình ra, phản ứng quá mạnh khiến Dương Mộ Anh nhào luôn vào người anh, cô chợt cứng đờ người, tâm trí thanh tỉnh không ít, luống cuống rời khỏi người anh, cô khẽ đưa tay véo đuôi mình thật mạnh, dùng giọng nói hơi khàn nói với nhỏ bên tai anh.

“Lấy lý do đi nhà vệ sinh, tìm được Trịnh Thanh Tâm, hai người lập tức trở về chung cư, tôi sẽ về cùng Hạ Thu Trang, cậu đi đi.”

Dương Nặc không hiểu cho lắm nhưng biết đã xảy ra chuyện, thấy mặt Dương Mộ Anh càng lúc càng đỏ, anh nắm tay cô. –“Chị đi cùng em”

Dương Mộ Anh kéo tay anh lại, lạnh lùng nói –“Cậu đã quên điều khoản trong hợp đồng rồi sao? Cậu an tâm, tôi có tính toán, cậu đi nhanh đi.”

Dương Nặc thấy không lay chuyển được Dương Mộ Anh, anh đứng dậy, cúi người bên tai cô, khẽ nói. –“Chị cẩn thận, có gì phải gọi cho em ngay.”

Dương Mộ Anh gật đầu, thấy anh thành công rời khỏi, cô thở phào nhẹ nhõm. Thật ra cô từng có ý nghĩ, mình bị trúng thuốc, sao không nhờ anh giúp? Bất quá cái ý định này bị cô bóp nát từ trong trứng nước.

Anh trong sáng, âm áp tinh khiết như vậy, cô tình nguyện bị thuốc hành hạ tới chết cũng không muốn vấy bẩn anh, nếu muốn được cùng anh trải qua chuyện đó, phải là lúc đôi bên tình nguyện, không phải bị ép buộc hay bất cứ lý do không chính đáng.

Thân thể càng lúc càng khô nóng, Dương Mộ Anh cắn chặt răng, hình ảnh trước mắt càng ngày càng rời rạc, cô nhìn qua Hạ Thu Trang.

“Tiểu Hạ, tôi thấy không khoẻ, cô theo tôi vào nhà vệ sinh đi.”

Hạ Thu Trang giật mình, nhìn Dương Mộ Anh không giống thường ngày, cả người run rẩy, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt mông lung, cảm giác như sắp đổ xuống, Hạ Thu Trang vội đỡ Dương Mộ Anh đi tới cửa thì bị Tạ Thiên Mỹ chặn lại, cô ả tỏ ra lo lắng nắm lấy tay Dương Mộ Anh kéo về phía mình.

“Chị sao vậy? Trong người thấy không khoẻ à?”

“Chị ấy uống hơi nhiều, em đưa chị ấy đi vệ sinh xong sẽ quay lại, chị vào tiếp đãi khách của chị đi ạ.”

Hạ Thu Trang biết rõ con người Tạ Thiên Mỹ, cũng biết Dương Mộ Anh không ưa cô ả nên lên tiếng ngăn cản, ai ngờ bị Tạ Thiên Mỹ quát.

“Cô có tư cách gì lên tiếng hả? Biến đi.” – Rồi quay sang Dương Mộ Anh.

“Để em đưa chị đi nghỉ nha.”

Sau đó ra hiệu cho quản lý của cô ả ngăn cản Hạ Thu Trang, mắt thấy Dương Mộ Anh bị dẫn đi, lòng Hạ Thu Trang như bị lửa thiêu đốt, cô lấy hết dũng khí vượt qua người quản lý, khi ra khỏi cửa, không thấy bóng dáng Dương Mộ Anh cùng Tạ Thiên Mỹ, trong lòng cảm thấy bất an.

Bỗng, nhìn thấy có người quen, Hạ Thu Trang chạy ào về phía trước, khi bắt được tay người đàn ông kia, cô lắp bắp nói.

“Tổng giám... giám đốc Duyệt...”

Duyệt Khải Phàm thấy có người kéo tay anh, không vui quay đầu lại nhìn thì thấy một cô gái có thân hình hơi tròn, cô mặc áo chiếc váy trắng in hoa màu xanh lá, tóc dài ngang lưng, gương mặt trái xoan, con ngươi màu nâu đen, đôi môi khá cong tô một lớp son bóng, hai má lúm đồng tiền càng tôn lên vẻ đẹp thanh tú trong sáng.

Dương Khải Phàm từng gặp không ít mỹ nữ nhưng về đẹp trong sáng thuần khiết thì không, trông cái giới showbiz này, có ai còn giữ nổi cái sự trong sáng thuần khiết ấy cơ chứ?

Không biết ma xui quỷ khiến làm sao? Duyệt Khải Phàm tỏ ra kiên nhẫn, nhìn Hạ Thu Trang, hỏi.

“Cô là?”

“Em là Hạ Thu Trang, là thợ make up cho Dương Nặc, tổng giám đốc Duyệt, ngài có thể giúp em tìm chị Mộ Anh được không? Chị ấy có thể đã gặp chuyện không hay.”

Duyệt Khải Phàm nhú mày, không do dự nói. –“Em ấy đang ở đâu?”

Hạ Thu Trang gấp đến muốn khóc. –“Em không rõ, khi này Tạ Thiên Mỹ dẫn chị ấy ra ngoài, nói là dẫn chị ấy đi đến phòng nghỉ, em muốn đi theo thì bị

người ta chặn lại, đến khi đuổi theo thì không thấy bóng dáng hai người, điện thoại của chị Mộ Anh còn trong túi xách để trong phòng, em thật không biết làm sao, em ...”

Thấy cô gái trước mặt như sắp khóc, Duyệt Khải Phàm khẽ hạ giọng nói. – “Đừng khóc, anh sẽ giúp em tìm Mộ Anh.”

Sau đó Duyệt Khải Phàm đưa Hạ Thu Trang đi tìm quản lý quán Bar, những người vào phòng Vip đều phải có thẻ, anh ta có quen biết với quản lý ở đây nên có thể hỏi được.

... ..

Dương Mộ Anh bị Tạ Thiên Mỹ đưa đến tầng ba, đây là nơi nghỉ ngơi dành cho khách hàng có thẻ Vip, Tạ Thiên Mỹ vào được nơi đây cũng là nhờ có người đưa cho thẻ Vip, chứ với thân phận của cô à hiện giờ, muốn lên được nơi đây vẫn là điều quá khó.

Lý trí của Dương Mộ Anh đã tan rã, cô chỉ có bám lên người Tạ Thiên Mỹ để không bị ngã, trong lòng không khỏi cảm thấy bất hạnh, một kẻ có võ lại vô pháp với xuân dược, có lẽ cô nên học cách điều chế thuốc giải để phòng thân, nhưng quan trọng bây giờ là cô không làm được gì hết.

Tạ Thiên Mỹ một bên dìu Dương Mộ Anh đi về phòng ngủ, một bên không ngừng nói lời cay độc.

“Bần sao? Mày đã cảm thấy tao bần thì tao sẽ cho mày trải nghiệm cảm giác bần đó là như thế nào. Đêm nay tao đã gọi rất nhiều người, những người đó sẽ phục vụ mày tận tình. Và rồi sáng ngày mai mày sẽ được nổi tiếng trên các bài báo lá cải, quản lý Dương Mộ Anh vì muốn nâng cao địa vị nên dùng thân thể đổi lấy danh tiếng cho mình ... haha, mày thấy tựa đề này có hấp dẫn không?”

Dương Mộ Anh lại bám vào đùi mình, cô khàn giọng nói. – “Không phải cô thích Dương Nặc sao? Nếu cô làm vậy, không những liên lụy đến danh tiếng của Dương Nặc, còn ảnh hưởng đến công ty, cô thật sự nghĩ bọn họ sẽ viết như vậy mà không phải viết thành người quản lý của Dương Nặc bị Dương Nặc xúi giục, dùng thân thể đổi lấy danh tiếng giúp anh ta ... Á ...”

Chưa nói hết câu, Tạ Thiên Mỹ tát cô một bạt tay, năm dấu tay đỏ chói hiện rõ trên làn da trắng mịn, Dương Mộ Anh không cảm thấy đau, cô cảm thấy Tạ Thiên Mỹ nên đánh mạnh chút nữa, vì như thế sẽ giúp cô thanh tỉnh rất nhiều.

Thanh tỉnh không ít, Dương Mộ Anh dùng hết sức lực xô mạnh Tạ Thiên Mỹ đang tiến lại gần, sau đó khó khăn bỏ chạy, Tạ Thiên Mỹ phía sau lấy lại thăng bằng, cô à chạy nhanh tới muốn kéo tóc Dương Mộ Anh, bất chợt thấy một đoàn người đi tới, khí thế hùng mạnh khiến cô à chùng bước chân.

Phía bên này, Dương Mộ Anh đang bỏ chạy lại và phải người khác, như bất được còng cô cứu sinh, Dương Mộ Anh thờ hồn hển, nắm chặt vạt áo người trước mặt, tuy hình ảnh mơ hồ nhưng vì khoảng cách gần nên cô có thể nhìn rõ diện mạo đối phương.

Mái tóc kiểu sư tử đuôi cá màu nâu dài đến thắt lưng, đôi mắt to tròn mang theo tia lạnh lùng cao ngạo, đôi môi đỏ mọng mím chặt, trên người mặc áo sơ mi đỏ phối quần tây đen, cả người toát ra sát khí âm lãnh làm người khác lạnh toát sống lưng nhưng Dương Mộ Anh thì cảm thấy mình đã gặp được cứu tinh.

Cô nắm chặt góc áo của người trước mặt, dùng lý trí còn sót lại, khẽ gọi. – “Elfreda, giúp em”

Sau đó cả người quy xuống, mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Gậy Ông Đập Lưng Ông.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa kính, rọi xuống người Dương Mộ Anh, cô vì tia nắng chiếu vào mắt mà tỉnh giấc, thứ đầu tiên đập vào mắt là trần nhà màu trắng tinh, cô mơ màng nhìn một lúc lâu mới tỉnh hẳn.

Trí nhớ đêm qua ủa về, Dương Mộ Anh hoảng sợ muốn ngồi dậy nhưng tay chân mềm nhũn, không ngồi dậy được, cô cố gắng nhìn xuống thân thể, thấy trên người vẫn mặc bộ đồ ngày hôm qua, tuy có chút nhăn nhoe nhưng xem như còn nguyên vẹn, cô thở phào nhẹ nhõm.

Chợt, từ lòng bàn tay truyền đến hơi ấm, cô nhìn xuống tay thì thấy một cái đầu tóc đang gục bên cạnh giường, bàn tay to lớn nắm chặt lấy tay cô, không cần nhìn cũng biết là Dương Nặc, bàn tay của anh, cô nắm qua không ít lần nên nhớ rất rõ cảm giác đó.

Nhưng trước lúc cô mất đi ý thức, cô đã nhìn thấy Elfreda, cô chắc Elfreda đã cứu cô nhưng vì sao Dương Nặc lại ở đây?

“Tỉnh?”

Còn đang rối rắm thì một giọng nói lạnh lùng vang lên. Dương Mộ Anh giật mình, tầm mắt từ trên người Dương Nặc dời đến cô gái ngồi bên quầy Bar mini, thấy rõ người kia là ai, cô mỉm cười yếu ớt.

“Xin lỗi, đã gây phiền phức cho chị, Elfleda.”

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, đối với cô thì Elfleda luôn là một người thần bí, cô biết được chị ta thông qua Tàn Trúc Quân, cô chủ nhỏ một tiệm bán hoa ở khu phố cổ, tuy không biết vì sao Elfleda có mặt ở Tàn Dạ, nhưng việc chị ta cứu cô khiến cô nợ chị ta món nợ ân tình, cô nhất định phải trả, bởi cô không muốn dây dưa với người không rõ lai lịch.

Elfleda liếc nhìn Dương Mộ Anh, chị ta uống một ngụm rượu, lười biếng nói. –“Cậu ta đã chăm sóc cô cả đêm.”

Dương Mộ Anh sững sốt, theo lời Elfleda, Dương Nặc chăm sóc cô cả đêm, vậy có phải anh đã chứng kiến cảnh cô bị thuốc hành hạ, đáng về đó không phải sẽ làm bản mặt của anh sao?

Mặt cô tái xanh, khó khăn hỏi Elfleda. –“Cậu ta có thấy cảnh em bị thuốc ...”

“Không, lúc đó cô vừa ngã xuống thì cậu ta chạy tới ôm cô.”—Elfleda để ly rượu xuống, vừa mở laptop vừa nói tiếp.

“Nể tình cô là bạn của Trúc Quân, tôi mới cho cô mượn phòng, còn tiêm thuốc giải cho cô, tôi không cần cô trả ơn, chỉ cần thường xuyên đến nói chuyện cùng Trúc Quân là được.”

Dùng một giây, Elfleda nở nụ cười âm ngoan. –“Có một thứ, tôi nghĩ cô sẽ thấy hứng thú, lại đây.”

Dương Mộ Anh không thể từ chối, cô gắng gượng rời giường, tránh không làm Dương Nặc tỉnh dậy, đi đến bên quầy Bar mini, khi thấy đoạn video trong laptop của Elfleda, cô giật mình, trong mắt không khỏi giấu tia khiếp sợ.

Elfleda không hài lòng thấy phản ứng của cô, chị ta hừ lạnh, đóng lại laptop, sau đó lấy ra một con chip đưa cho Dương Mộ Anh.

“Sắp tới sinh nhật của Trúc Quân, tôi có việc phải đi Mỹ nên không về được, cô thay tôi làm tiệc sinh nhật cho chị ấy, thứ này tặng cô, coi như phí làm việc, chắc cô biết cách sử dụng nó như thế nào.”

Thấy Dương Mộ Anh nhìn con chip như nhìn thấy quỷ, Elfleda nở nụ cười khinh thường, chế nhạo nói. –“Như vậy mà cũng muốn bước vào giới Showbiz?”

Dương Mộ Anh sững sốt, cô khó hiểu nhìn Elfleda, chị ta không nói tiếp, chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô, cho đến khi cô nhận ra, tránh né ánh mắt của chị ta, nhỏ giọng nói.

“Dù có dùng thủ đoạn nhưng như vậy, có phải quá ác độc hay không?”

Trong video Elfleda đưa cho cô xem là cảnh Tạ Thiên Mỹ bị trúng thuốc, đang hưởng thụ dưới thân những ông chủ mà cô gặp tối hôm qua, sau khi bọn họ rời đi, lại thêm một nhóm người lạ mặt vào, vừa chơi đùa thân thể Tạ Thiên Mỹ, vừa chụp hình quay phim, cô biết, cô đã bị phá hỏng rồi.

Nhưng vì sao Elfleda lại đưa con chip cho cô? Không lẽ muốn cô tự ra tay? Cô sẽ làm sao? Loại chuyện dơ bẩn như vậy, cô không muốn làm, Tạ Thiên Mỹ đã trả giá cho việc cô ả làm ra, cô không cần phải đẩy cô ả vào con đường chết.

Elfleda nhìn ra tâm tư của cô, giấu cợt nói. –“Cô nghĩ, nếu lúc đó cô không gặp được tôi, vậy người trong video sẽ là ai? ... Tôi có thể giúp cô một lần nhưng không thể giúp cả đời, đó không phải nghĩa vụ của tôi, cô có làm hay không? Tự mình suy nghĩ đi.”

Elfleda đặt con chip trên bàn, sau đó đi ra cửa, trước khi đi nhìn thoáng qua Dương Nặc, nhúu mày, về mặt ghét bỏ nói.

“Đã tỉnh thì lòi hẳn ra khỏi giường của tôi, toàn mùi giống đực nồng nặc, thật khó ngửi.”

Elfleda đi khỏi phòng, Dương Mộ Anh quay đầu nhìn Dương Nặc, cô đi tới ngồi xuống cạnh giường cùng anh, nhìn từng đường nét trên khuôn mặt của anh, cô đưa tay vuốt nhẹ tóc anh, sau đó dùng ngón tay phất hoạ khuôn mặt của anh, khi ngón tay dừng trên đôi môi mỏng, mặt cô phút chốc đỏ lên.

Nếu bây giờ hôn trộm anh, chắc không sao đâu nhỉ? – Dương Mộ Anh suy nghĩ.

Bỗng Dương Nặc mở mắt, Dương Mộ Anh cứng đờ người, tay để trên môi anh còn chưa rút lại, cô thấy xấu hổ nhưng không hiện lên trên mặt, ra vẻ tự nhiên rút lại ngón tay, trêu đùa nói.

“Cậu ngủ đến chảy nước miếng rồi.”

Dương Nặc không hề nghi ngờ, anh nhúu mày, phản bác. –“Không thể nào, em không có tật xấu như vậy?”

Tuy nói vậy nhưng anh lại đưa tay lau khoé miệng, Dương Mộ Anh bật cười. –“Còn nói không có tật xấu?”

Dương Nặc xấu hổ gãi đầu, chợt, anh nhìn Dương Mộ Anh, lo lắng đưa tay sờ trán của cô, thấy cô đã hết sốt, anh thở phào nhẹ nhõm, sau đó lên tiếng hỏi.

“Hôm qua chị làm em lo muốn chết.”

Dương Mộ Anh cười ôn nhu, nghĩ đến Dương Nặc không nghe lời của cô rồi đi nhưng việc anh quay lại tìm cô làm cô rất cảm động. Cô nhìn anh đầy thâm tình, nhẹ giọng hỏi.

“Vì sao cậu không rời đi? Quay lại tìm tôi làm gì?”

“Lúc đó, em đi tìm chị Thanh Tâm nhưng không gặp, vừa muốn quay lại tìm chị thì thấy tiểu Hạ đi cùng anh Khải Phàm, hỏi ra mới biết chị gặp chuyện, em và anh Khải Phàm quyết định chia ra làm hai hướng, anh ấy đi tìm quản lý hồi số phòng, còn em thì đi tìm chị.”

Nói đến đây, Dương Nặc bỗng cảm thấy may mắn khi anh không rời đi, nếu Dương Mộ Anh xảy ra chuyện, anh sẽ hối hận cả đời, chị ấy là người quản lý đầu tiên quan tâm chăm sóc anh từ những việc nhỏ nhặt nhất, tuy đó là trách nhiệm của quản lý, nhưng quản lý lúc trước của anh chẳng được như thế.

Đối với sự chăm sóc của Dương Mộ Anh, anh rất cảm động và rất thích chị ấy, những chuyện chị ấy muốn anh làm, anh không bao giờ có ý kiến, bởi anh biết, chị ấy chỉ muốn tốt cho anh.

Có điều, mấy ngày nay không khí giữa hai người đều mất tự nhiên, cũng vì lần va chạm đó, anh là diễn viên, những cảnh thân mật hôn nhau là điều không thể tránh khỏi, nhưng đó là diễn theo kịch bản, còn lần này là ngoài đời thực, cái cảm giác đó không đơn thuần là ngượng ngùng, nó có gì đó khiến anh cả đêm không ngủ được, bởi khi nhắm mắt lại, cảnh tượng đó lại hiện ra trong mơ.

Anh rất sợ, không phải vì mơ thấy anh hôn chị ấy, là vì mỗi lần gặp chị ấy, lại nhớ đến cảnh đó, anh không dám đối mặt với chị ấy, nhưng mà, khi thấy chị ấy chẳng quan tâm đến chuyện đó, còn tỏ ra không sao cả, trong lòng anh bỗng cảm thấy mất mát.

Bất quá, anh không muốn để chị ấy nhìn thấy tâm trạng của anh, vì thế, ngoài mặt anh tỏ ra bình thường nhưng khẽ chạm mặt chị ấy là anh lại thấy rói rã. Cho đến khi chị ấy gặp chuyện, lúc thấy chị ấy ngã nhào xuống đất, anh kịp thời chạy tới ôm chị ấy vào lòng.

Nhìn gương mặt chị ấy tái nhợt, trên môi còn vron tia máu đỏ, cả người yếu ớt như con điều đứt dây. Lúc đó, trong đầu anh là một mảnh trống rỗng, trái tim trong nháy mắt chột đau nhói.

Khi biết chị ấy bị hạ thuốc, anh cũng không phải kẻ ngu mà không biết chị ấy trúng thuốc gì, muốn đưa chị ấy đến bệnh viện lại bị một cô gái lạ hoặc ngăn cản, còn đưa hai người đến phòng cô ta, rồi tiêm thuốc giải cho chị ấy, sau đó anh trông chị ấy suốt đêm, ngủ quên lúc nào không hay.

Nhìn Dương Mộ Anh, Dương Nặc cầm tay cô, trầm giọng. – “Sau này chị gặp chuyện gì cũng phải nói với em, nếu chị xảy ra chuyện gì, em sẽ rất lo lắng.”

Lòng Dương Mộ Anh vui như nở hoa, cô nắm chặt tay anh. – “Cậu lo lắng cho tôi, vì sao?”

“Vì chị là người quản lý đầu tiên luôn quan tâm chăm sóc em, còn chân thành đối tốt với em, đương nhiên em phải trân trọng tình cảm này.”

“Tình cảm?” – Dương Mộ Anh nhướn mày.

Dương Nặc cười tươi. – “Phải, em xem chị như chị gái vậy, đương nhiên em phải xem trọng.”

Dương Mộ Anh rút tay lại, gào thét trong lòng. – “Tôi muốn làm người yêu của cậu nhưng không phải chị của cậu.”

Được rồi, cô còn biết xấu hổ nên không thốt nổi câu đó. Chị em thì chị em, không phải có tình cảm sao? Cô sẽ cố gắng thêm, va chạm lâu ngày rồi cũng nảy sinh tình cảm, thời gian vẫn còn dài.

Tự an ủi mình xong, Dương Mộ Anh có chút ừ rừ hỏi tiếp. – “Cậu đã gọi điện báo tin cho Thanh Tâm và tiểu Hạ chưa? Tôi sợ họ sẽ lo lắng.”

“Lúc chị được bác sĩ tiêm thuốc, em đã gọi điện cho chị Thanh Tâm nhưng người bắt máy là anh Vương Nghiêm, anh ấy bảo chị Thanh Tâm say rồi nên sẽ đưa chị ấy về nhà, còn tiểu Hạ nghe chị bình an, được anh Khải Phàm chở về.”

Nghe Dương Nặc nói xong, Dương Mộ Anh nhú chặt mày, tư lượng của Trịnh Thanh Tâm ra sao, cô là người biết rõ nhất, tối qua cô nàng uống không nhiều, không lý nào dễ say như vậy, không lẽ bị trúng thuốc? Nhưng có Vương Nghiêm ở đó, cô có thể yên tâm.

Về phần tiểu Hạ, Duyệt Khải Phàm tuy là cáo già nhưng cũng là quân tử, trừ khi đàn bà tự tìm đến anh ta chứ anh ta không có hứng thú chạm vào họ, tiểu Hạ cũng không phải kiểu người anh ta thích, vì thế cô càng an tâm hơn.

Ngồi trong phòng một lát, Dương Mộ Anh được Dương Nặc dìu ra khỏi phòng, tuy cô đã khoẻ hẳn nhưng trước đó bị thuốc hành hạ khiến bây giờ chân tay còn mềm nhũn, đi đứng có chút bất tiện.

Khi hai người đi ra cửa đã chạm mặt hai tên vệ sĩ cao to lực lưỡng, bọn vệ sĩ nhận lệnh Elfleda đưa hai người về nhà, lúc này Dương Mộ Anh mới biết, nơi bọn họ ngủ qua đêm là tầng thượng, như vậy không cần đoán cũng biết chủ nhân Tần Dạ là Elfleda.

Dương Mộ Anh thầm nghĩ, cô vẫn nên tránh xa Elfleda, ai cũng biết quán Bar Tần Dạ là nơi hắc đạo mở, lai lịch của Elfleda không phải tầm thường, cô còn chưa đạt được mục tiêu, không ngu đến mức làm con thiêu thân lao vào lửa.

... ..

Chung Cư Phụng Hoàng.

Dương Nặc trừng mắt nhìn toà chung cư trước mặt, tâm trạng phức tạp nói không nên lời.

Trên đường trở về, Dương Nặc bảo tên vệ sĩ đưa Dương Mộ Anh về trước, nói ra thật đáng xấu hổ, làm việc cùng nhau hơn sáu tháng nhưng anh chưa bao giờ biết chị ấy ở chỗ nào, vì thế nhân cơ hội lần này đi theo chị ấy để biết luôn.

Những có ai nói cho anh biết, vì sao nhà của chị ấy cũng ở chung cư Phụng Hoàng? Còn là cùng một tầng với anh, mà anh một chút cũng không hay biết.

Dương Mộ Anh biết Dương Nặc đang cố tiêu hoá hiện thực trước mắt, cô không lên tiếng, cùng anh đi vào thang máy, cho đến khi đứng trước cửa nhà của cô. Nhìn thấy Dương Nặc hết nhìn cánh cửa bên này lại nhìn sang cánh cửa bên kia, cô thờ dài, nhún mắt rồi đẩy cửa đi vào.

Vừa vào nhà đã thấy Vương Nghiêm tóc tai bù xù, quần áo nhăn nhoe nằm trên ghế sofa, có lẽ anh ta ngủ không sâu nên khi cô đẩy cửa đi vào, anh ta liền mở mắt. Vừa nhìn thấy cô, Vương Nghiêm ngồi dậy, đưa tay xoa trán, sau đó đi tới trước mặt cô, lạnh giọng.

“Trịnh Thanh Tâm ở trong phòng, đã uống thuốc, có lẽ sắp tỉnh. Tôi thấy hơi mệt, sẽ nghỉ buổi sáng, tạm biệt.”

Chỉ vài câu ngắn ngủi, đủ khiến Dương Mộ Anh hiểu rõ tất cả. Trịnh Thanh Tâm bị trúng thuốc, may mắn là Vương Nghiêm có thuốc giải, tuy nhìn quần áo Vương Nghiêm có chút lộn xộn nhưng vẫn còn nguyên vẹn, xem ra là bị Trịnh Thanh Tâm quấy rối, Vương Nghiêm quả thật là Liễu Hạ Huệ tái thế.

Chợt, nghĩ đến một chuyện, Dương Mộ Anh nhìn Dương Nặc. –“Cậu ngồi ở đây, tôi đi một lát về liền.”

Sau đó chạy ra khỏi cửa, thấy Vương Nghiêm muốn đi vào thang máy, cô đi tới ngăn cản. –“Tôi có việc cần anh giúp.”

Vương Nghiêm nhún mày, Dương Mộ Anh đưa cho anh ta con chip. –“Tôi muốn sáng sớm ngày mai, đoạn video này phải có mặt trên các trang mạng cùng tạp chí lá cải lớn nhỏ. Tôi biết anh nhất định làm được.”

Vương Nghiêm nhìn Dương Nặc, ánh mắt liếc nhìn con chip, anh ta nhận lấy, không nói một câu, bỏ vào thang máy.

Nhìn Vương Nghiêm đi mất, trong mắt Dương Mộ Anh loé tia âm u, Elfreda nói đúng, nếu lúc đó cô không gặp được chị ta, người bị chà đạp sẽ là cô, cô có thể gặp may một lần nhưng may mắn không phải nói muốn gặp là có thể gặp được.

Vì vậy, cô chỉ có thể tự bảo vệ mình, bằng cách dùng mọi thủ đoạn hạ gục những kẻ muốn hại cô, dù cách làm này quá mức tàn nhẫn, nhưng cô không thể không làm, là vì cô cũng là vì Dương Nặc.

Dương Mộ Anh hít sâu một hơi, đi vào trong nhà thấy Dương Nặc ngồi trên ghế sofa, vì anh cúi đầu nên cô không nhìn được vẻ mặt của anh lúc này, cô đi tới, ngồi đối diện Dương Nặc, thờ dài nói.

“Cậu có gì muốn nói với tôi không?”

Dương Nặc nhìn cô, mím môi, khẽ trầm giọng. –“Vì sao chị không cho em biết, chị là hàng xóm của em?”

“Cậu không hỏi nên tôi không nói, hơn nữa chuyện này có quan trọng sao? Cậu bận rộn cả ngày, tôi thì luôn theo cậu từ sáng đến tối, ăn uống ngủ nghỉ cũng ở nhà cậu, dù tôi có nhà cũng như không có vậy thôi.”

Nói xong, Dương Mộ Anh thấy Dương Nặc trầm mặc, cô lo lắng không biết có phải anh giận cô vì giấu chuyện hai người sống cùng chung cư hay không? Cô rất sợ anh tức giận, không để mắt đến cô nữa, cô sẽ rất đau lòng.

Ngay khi Dương Mộ Anh muốn lên tiếng thì Dương Nặc đã nói trước. –“Xin lỗi, chị vì em mà ngay cả nhà cũng không về được, vậy mà em còn trách chị không nói cho em biết chị sống cùng một tầng với em, em sai rồi, chị đừng tức giận có được hay không?”

Giọng anh trầm thấp mang theo áy náy làm cô giật mình, nhìn trong mắt của anh, cô có thể thấy được sự tự trách trong đó. Trong lòng không khỏi cảm thấy đau, cô đưa tay khẽ chỉ vào trán anh, giả vờ trách móc.

“Cái tên vô lương tâm như cậu, đáng phải bị đánh ... nhưng xét thấy thái độ thần khẩn tạ tội của cậu, tôi tha cho cậu lần này, cậu nên nhớ cho kỹ, lúc trước cậu đã nói sẽ luôn tin tưởng tôi, nói thì phải giữ lấy lời, bất quá, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, tôi phải nghĩ ra biện pháp trị cậu mới được.”

Thấy Dương Nặc dùng ánh mắt mong chờ được nhận hình phạt của cô, Dương Mộ Anh phì cười, cô xua tay.

“Như vậy đi, nếu sau này, cậu còn không tin tưởng tôi nữa, tôi sẽ không để ý đến cậu, mặc cậu muốn làm gì thì làm, tôi sẽ rời đi, không cho cậu tìm thấy tôi, để xem sau này cậu còn dám nghĩ ngờ tôi nữa hay không.”

Dương Nặc gật đầu như giả vờ. –“Được, được, em xin hứa, sau này chị nói cái gì em đều tin tưởng, chị Mộ Anh luôn luôn đúng.”

Lấy được lời hứa hẹn của anh, Dương Mộ Anh cười cười. –“Được rồi, bây giờ cậu về nghỉ ngơi đi, hôm nay không có hoạt động gì hết nên bây giờ cậu về nhà nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi sẽ qua tìm cậu.”

Dương Nặc gật đầu, sau khi dặn dò cô vài câu, mới không tình nguyện đi về phòng của mình.

Cùng lúc đó, Dương Nặc vừa đi khỏi, Trịnh Thanh Tâm từ cửa phòng bước ra, cùng một bộ dạng với Vương Nghiêm nhưng khác một chút là đôi mắt sưng to đỏ hoe, chứng tỏ cô nàng đã khóc rất nhiều. Dương Mộ Anh vươn hai tay ra, nhẹ giọng.

“Lại đây.”

Trịnh Thanh Tâm oà khóc, cô nàng chạy tới ôm cô thật chặt, nước mắt ào ào rơi xuống, khóc đến chết đi sống lại, Dương Mộ Anh vỗ nhẹ lưng cô nàng an ủi không dứt, cô biết lần đầu tiên Trịnh Thanh Tâm gặp phải tình huống này, có thể thoát khỏi cũng là điều may mắn, tuy nhiên, vẫn để lại bóng ma trong lòng cô nàng. lúc này đây, cô nàng cần có người an ủi, như thế sẽ giảm bớt uỷ khuất trong lòng.

Một lát sau, Trịnh Thanh Tâm ngừng khóc, cô nàng lấy lại bình tĩnh kể hết đầu đuôi mọi chuyện. Nghe Trịnh Thanh Tâm kể xong, Dương Mộ Anh mới biết, Tạ Thiên Mỹ không những hạ thuốc cô, còn hạ thuốc vào ly nước trái cây của Trịnh Thanh Tâm, tuy không biết cô ả ra tay vào lúc nào nhưng đây là bữa tiệc do cô ả chuẩn bị, đối với cô ả không thoát khỏi quan hệ.

Trong mắt Dương Mộ Anh loé tia sâu thẳm, nếu cô đã đi trên con đường này thì phải có thủ đoạn, có câu ‘Nước sông không phạm nước giếng’, là Tạ Thiên Mỹ gây sự trước, cô chỉ muốn tự bảo vệ chính mình mà thôi.

Cách làm ác độc thì sao? Nhẫn tâm thì sao? Cô buông tha Tạ Thiên Mỹ, vậy cô ả sẽ bỏ qua cho cô sao? Nếu đã vậy, cô ả sẽ là vật hy sinh đầu tiên trên con đường đi đến tương lai của cô, còn kẻ tiếp theo ...

Dương Mộ Anh nheo mắt, từ người tản ra sát khí, cô nở nụ cười lạnh lẽo. Cái kẻ đã dòm ngó Dương Nặc, nếu hần không yên phận, cô có cách hạ bệ hần.

... ..

Ngày hôm sau.

Vương Nghiêm không làm Dương Mộ Anh thất vọng, trên các trang mạng đều xuất hiện video của Tạ Thiên Mỹ, không những thế, trên các tạp chí lá cải không ngừng đăng lên các hình ảnh trong video với các tiêu đề nóng bỏng.

“Ngôi sao Tạ Thiên Mỹ được mệnh danh là Bạch Liên Hoa trong giới showbiz, nướn phòng để ném thư trái cấm...”

“Đòi hỏi, Tạ Thiên Mỹ không thoả mãn dục vọng, một lúc mãnh liệt hơn năm người...”

“Nóng bỏng, quyến rũ, ngay cả diễn viên AV cũng phải chào thua...”

“Cái kết, công ty Duyệt Duyệt huỷ bỏ hợp đồng, vì dục vọng, Tạ Thiên Mỹ bị đá khỏi giới showbiz...”

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Niim Lee Tổ Tình

Sau khi đoạn video được tung ra, các fan cuồng của Tạ Thiên Mỹ vô cùng thất vọng, không ngừng tẩy chay, mắng chửi trên weibo cùng các trang mạng khác.

Việc công ty Duyệt Duyệt huỷ hợp đồng với Tạ Thiên Mỹ gây ảnh hưởng không nhỏ, các công ty khác cũng lần lượt huỷ hợp đồng với cô ả, chỉ trong một buổi sáng, hình tượng của Tạ Thiên Mỹ hoàn toàn bị phá huỷ.

Dương Mộ Anh ngồi trên xe, nhìn các bài báo trên laptop, cô khẽ nhếch môi cười lạnh.

Tất cả là do Tạ Thiên Mỹ tự mình chuốc lấy, không thể trách cô được. Cho dù cô không tung video này lên nhưng với tính tình của Tạ Thiên Mỹ, một ngày nào đó cũng sẽ phát sinh loại chuyện này.

Tạ Thiên Mỹ vào nghề mới ba năm, có thể đạt được danh hiệu Bạch Liên Hoa, đương nhiên sử dụng không ít thủ đoạn, việc trèo lên giường của các ông chủ là một trong các quy tắc ngầm của giới showbiz, trong tiệc sinh nhật của cô ả, có nhiều ông chủ lớn đến dự, không phải đã chứng minh tất cả rồi hay sao?

Giấy không thể gói được lửa, cô chỉ là ném một hòn đá nhỏ xuống hồ nước lớn mà thôi, còn việc con sóng khi nào mới im lặng, phải xem ông trời có tuyệt luôn số mệnh của Tạ Thiên Mỹ hay không.

Nhìn lên kính chiếu hậu, Dương Mộ Anh cong môi cười với Vương Nghiêm, anh ta chỉ liếc mắt một cái rồi tiếp tục nhìn đường.

“Khụ, khụ...” – Trịnh Thanh Tâm che miệng ho nhẹ, thấy Dương Mộ Anh nhìn mình, cô nàng khàn giọng giải thích.

“Mình uống thuốc rồi, chắc tại thuốc chưa phát huy tác dụng.”

Sau ngày hôm đó, Trịnh Thanh Tâm trở nên trầm lặng, còn hay thức đêm, có lẽ việc đó để lại bóng ma quá lớn khiến tâm lý cô nàng sa sút, đã bệnh nhiều ngày vẫn không khỏi được. Dương Mộ Anh ngẫm nghĩ, nhìn cô nàng.

“Ngày hôm nay đa số các hoạt động chỉ ở công ty, đợi đến công ty rồi thì để Vương Nghiêm đưa cậu đi khám bác sĩ, khám xong thì về nhà nghỉ ngơi đi, có sức khoẻ mới làm nên đại sự, cậu như vậy chỉ khiến bọn mình thêm lo.”

“Không cần.” – Trịnh Thanh Tâm không do dự lên tiếng từ chối. Nhưng khi thấy mình quá xúc động như vậy, có chút xấu hổ, nhìn Dương Mộ Anh, lại nhìn Vương Nghiêm, thấy anh ta không để mắt tới, cô nàng cắn môi buồn bã nói.

“Mình có thể đón taxi, cậu cứ để anh Nghiêm ở lại đi, nếu có chuyện gì cần thiết thì có xe mà đi.”

Dương Mộ Anh cười xoa. – “Nếu cần xe thì trong công ty thiếu gì? Thật ra mình rất muốn đi cùng cậu nhưng để một mình tiểu Hạ ứng phó, mình không an tâm, cậu cứ để Vương Nghiêm đưa đi, như vậy mình an tâm hơn.”

Thấy Dương Mộ Anh kiên quyết, Trịnh Thanh Tâm không từ chối nữa, cô gật đầu rồi dựa vào ghế, thuốc bắt đầu có tác dụng, mí mắt nặng trĩu, cô nàng nhắm mắt ngủ lúc nào không hay.

... ..

Công ty Duyệt Duyệt.

Trước cổng công ty có không ít phóng viên ký giả đứng chờ, mục đích của bọn họ chỉ có một, đó là Dương Nặc, trên thức tế, danh tiếng của Dương Nặc chưa đến mức thấp kém đến nỗi có thể lôi kéo nhiều tạp lá cả đến vậy.

Nhóm người đến có hai dạng, dạng một là vì Dương Nặc, dạng hai là vì Tạ Thiên Mỹ, dù cô ả bị huỷ hợp đồng nhưng công ty Duyệt Duyệt chưa đến mức tuyệt tình, huỷ hợp đồng là bọn họ nên vẫn bồi thường cho cô ả một khoản, mà ngày hôm nay là ngày bồi thường hợp đồng.

Mấy ngày nay, Tạ Thiên Mỹ trốn tránh không gặp mặt ai nhưng tiền bồi thường hợp đồng, cô ả không ngu đến nỗi mà bỏ qua, vì thế cô ả nhân lúc sáng sớm đi đến công ty đòi tiền, có điều, số cô ả thật xui xẻo, tin tức cô ả đến công ty bị rò rỉ, vì thế mới có tình trạng như hiện giờ.

Xe của Dương Mộ Anh đành phải đi đường vòng vào tầng hầm, cô không muốn các ký giả quấy nhiễu Dương Nặc, dù muốn hay không Dương Nặc sẽ bị cô ta liên lụy, bởi hai người từng đóng chung một bộ phim.

Trịnh Thanh Tâm còn ngủ, Dương Mộ Anh không đánh thức cô nàng, chỉ bảo Vương Nghiêm đưa cô nàng đến bệnh viện, khám bệnh xong thì đưa cô nàng về chung cư nghỉ ngơi, sau đó hãy quay lại rước bọn cô.

Giao phó xong, nhóm người Dương Mộ Anh đi vào đại sảnh nhưng vừa bước vào đã chạm mặt Tạ Thiên Mỹ, chỉ mới vài ngày không gặp, cái gì đáng người quyến rũ, gương mặt dịu dàng, cử chỉ thanh khiết như hoa sen nay chẳng khác nào một khúc củi mục.

Vóc người quyến rũ gãy tro xương trông phờ phạc mệt mỏi, gương mặt xinh đẹp trở nên hốc hác, trong đôi mắt tinh ranh ngày nào loé lên sự điên cuồng nhất là khi nhìn thấy Dương Mộ Anh. Cô ả đi nhanh tới, không để mọi người kịp phản ứng, giờ tay lên muốn tát Dương Mộ Anh, trong miệng thốt ra lời thô tục.

“Tiện nhân.”

Nhưng, không có tiếng bạt tay vang lên, bởi Dương Mộ Anh nhanh tay bắt được tay Tạ Thiên Mỹ, cô hất tay cô ả ra, nhếch môi cười trào phúng.

“Chớ khôn không cản đường.”

“Mày...” – Lời nói bị tắt nghẹn trong cổ họng, cô ả phát hiện mọi người xung quanh đang nhìn cô ả đầy soi mói cùng khinh thường. Cô ả nhìn Dương Mộ Anh, trong mắt loé tia hận ý, cảm tức hết lớn.

“Dương Mộ Anh, tại sao chị có thể làm vậy với tôi? Ngày hôm đó vì sao không cứu tôi? Chị... sao có thể nhẫn tâm...”

Lời nói nghẹn ngào đầy uỷ khuất, đôi môi cắn chặt đầy kiên cường, còn có hai hàng nước mắt trên khuôn mặt gầy gò, nếu như không có cảnh tượng cô ả mang khuôn mặt dữ tợn muốn tát Dương Mộ Anh thì mọi người sẽ cho rằng cô ả là bị người hãm hại, còn Dương Mộ Anh là kẻ thấy chết không cứu.

Tiếc rằng, mọi người ở đây không phải là hồ ly thì cũng là cáo già thành tinh, bọn họ chỉ chống mắt chờ xem kịch vui mà thôi.

Dương Mộ Anh cười lạnh, không lưu tình nói. – “Đừng giả ngây giả dại nữa. Ngày hôm đó cô đã làm những gì, tự cô hiểu rõ, nếu còn biết xấu hổ thì cút khỏi đây ngay lập tức, đừng đứng chỗ này làm ô uế ánh mắt mọi người.”

Bị vạch trần, Tạ Thiên Mỹ cũng không giả vờ làm gì, nhìn ánh mắt chế giễu của mọi người, cô ả cười khinh bỉ, nhìn Dương Mộ Anh đầy châm chọc.

“Ô ư? Tôi có ngày hôm nay còn không phải đều nhờ cô ban cho? Dương Mộ Anh, ở Bắc Kinh, ai cũng biết Tần Dạ là do hắc đạo mở, ngày đó cô bị trúng thuốc vẫn có thể an toàn đi ra, mà tôi thì bị người ta cưỡng gian, cô quả thật có năng lực không nhỏ, có thể lôi kéo người đứng sau Tần Dạ giúp cô.”

Thấy mọi người bắt đầu tò mò đánh giá Dương Mộ Anh, Tạ Thiên Mỹ đạt được mục đích, cô ả càng nói càng hăng.

“Dương Mộ Anh, tôi thua là vì tôi không có đủ năng lực trèo lên giường của người kia, nhưng mà tôi còn biết đạo lý âm dương hoà hợp, người như cô, ngay cả âm âm cũng làm được, cái loại ngay cả heo chó cũng không bằng, tôi quả thật dù muốn trèo cũng không đủ can đảm trèo ả, cho tôi mười cái mạng cũng không dám đâu.”

Dương Mộ Anh đợi Tạ Thiên Mỹ nói hết mới lên tiếng. –“Ngay cả chủ nhân của Tần Dạ, cô còn có thể đem ra nói, vậy thì cô còn có chuyện gì không dám?”

Chủ nhân Tần Dạ là phụ nữ, còn là hạng phụ nữ thích phụ nữ, dưới gối người kia có không ít mỹ nữ nhưng không ai có can đảm nói lời khinh bỉ người kia trước mặt công chúng, vì đã có bài học trước mắt, ngày trước cũng có kẻ đem chuyện này nói đùa, kết quả ...

Người đàn ông đó bị lăng trì, xương thì đem cho chó ăn, già trẻ lớn bé trong gia đình đều mất tích, khi cảnh sát tìm được thì chỉ còn đồng thịt vụn, riêng nội tạng cùng hai mắt được bảo quản trong bình thủy tinh, kể bên để xấp giấy ghi lại lai lịch từng người, còn ghi chú bảo đem tất cả nội tạng hiến cho bệnh viện.

Sự việc kinh khủng như vậy, mọi người nhớ đến không khỏi rùng mình, nay Tạ Thiên Mỹ không kiêng dè nhắc lại, cô ả quả thật chē mệnh mình quá dài.

Chỉ một câu nói, khiến sắc mặt Tạ Thiên Mỹ lập tức trắng bệch, cô ả đã nghe qua cách làm việc tàn bạo của người phụ nữ kia, nay chỉ vì hận Dương Mộ Anh nên cô ả mất hết lý trí, nếu truyền tới tai người kia, vậy kết cục của cô ả không cần phải nói.

Tạ Thiên Mỹ không cam tâm, khó khăn lắm cô ả mới leo lên vị trí này, bây giờ vì một phút nông nổi khiến cô ả rơi đài nhưng cô ả vẫn có thể tìm mấy ông chú kia giúp đỡ, lên giường thôi mà, cô ả không phải chưa từng làm, có điều, giờ lại đắc tội Tần gia, mấy ông chú kia liệu có giúp cô ả hay không?

Rối rắm trong giây lát, Tạ Thiên Mỹ đột ngột nhìn về phía Dương Mộ Anh, trong mắt loé tia ác độc cùng oán hận, cô ta lại xông tới quát.

“Tất cả đều do mày hại, tại phải giết mày.”

Tạ Thiên Mỹ còn chưa chạm vào Dương Mộ Anh, Dương Nặc này giờ luôn quan sát hành động của cô ả lập tức kéo Dương Mộ Anh về phía sau lưng, ngay lúc đó bảo vệ cũng đi tới bắt lấy Tạ Thiên Mỹ, phía sau bọn họ vang lên giọng nói lạnh lùng.

“Tạ Thiên Mỹ, sau này công ty Duyệt Duyệt không hoan nghênh cô, mời cô rời đi cho.”

Người đến là Duyệt Khải Phàm. Anh ta nói lời khách sáo nhưng với hành động của hai người bảo vệ, xách Tạ Thiên Mỹ y như xách con gà đi ra ngoài, mọi người không khỏi rùng mình, rất nhanh bọn họ cũng tản đi hết, ông chủ đã tới, bọn họ không có gan ở lại xem kịch vui.

Duyệt Khải Phàm nhìn mọi người đã giải tán, mới đi tới trước mặt Dương Mộ Anh, cô biết điều, tránh thoát khỏi Dương Nặc, đi tới đối mặt với anh ta, cười vô tội nói.

“Xin lỗi anh Khải Phàm, sau này sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa đâu.”

Cô biết con cáo già này chắc chắn biết không ít chuyện, có lẽ việc đuổi được Tạ Thiên Mỹ đi cũng nằm trong kế hoạch của anh ta, cô nhìn ra được vì nếu anh ta muốn giữ Tạ Thiên Mỹ thì với cái video đó sẽ không làm gì được anh ta.

Nói đi cũng phải nói lại, anh ta đã hứa theo cô thì cô đành mắt nhắm mắt mở hứa theo vậy, sống dưới mái hiên người khác quả thật không dễ chút nào.

Duyệt Khải Phàm nhìn Dương Mộ Anh, nhếch môi cười, cúi người xuống, nhỏ giọng chỉ hai người nghe. –“Lần sau, có làm việc gì cũng phải sạch sẽ một chút, vẫn còn non tay quá.”

Nói xong, Duyệt Khải Phàm liếc nhìn Hạ Thu Trang bên cạnh, thấy cô nàng đỏ mặt xoay đầu không nhìn mình, ánh mắt trở nên sâu thẳm khó dò. Sau đó, anh ta đi thẳng vào trong thang máy.

Biểu tình của hai người, Dương Mộ Anh đều thu vào trong mắt, cô nghiêng đầu suy nghĩ, khoé môi khẽ cong lên. Có lẽ, cô đã nhận được bảo bối.

... ..

Hôm nay Dương Nặc có phần thu âm nên một mình anh lên tầng thu âm chuẩn bị, Hạ Thu Trang thì đi mua nước uống, Dương Mộ Anh đi gọi điện cho nhiếp ảnh gia hẹn lịch chụp.

Ngồi trong phòng thu, Dương Nặc học đi học lại lời bài hát. Bỗng, cánh cửa mở ra, anh tưởng là Dương Mộ Anh thì cười tươi ngược nhìn, ai ngờ người đến là Niim Lee.

Sau buổi quay phim, Niim Lee có việc đột xuất bay đến Mỹ nên không đến dự tiệc sinh nhật của Tạ Thiên Mỹ, có lẽ vì thế nên Niim Lee mới tránh được một kiếp nạn.

“Cậu về khi nào vậy?” – Dương Nặc kéo ghế cho Niim Lee ngồi, thân thiết hỏi.

“Minh mới về hôm qua nhưng ngày mai mình phải đi rồi.” – Niim Lee nhìn anh với ánh mắt đượm buồn.

Thấy Niim Lee có vẻ không vui, anh lo lắng hỏi. – “Có chuyện gì vậy?”

Niim Lee nhìn Dương Nặc, ánh mắt chứa chan tình cảm nồng đậm. Cha Niim Lee là người Trung, mẹ của Niim Lee là người Mỹ, Niim Lee sống ở Trung đến năm 15 tuổi mới di cư sang Mỹ, thời gian ở bên Trung, vì cha của Niim Lee là bạn bè với cha của Dương Nặc, hai bên gia đình còn nằm sát vách nhau nên hai người thường xuyên chung đụng.

Từ một cái cảm mến ban đầu đã chuyển sang tình yêu lúc nào không hay, Niim Lee thích Dương Nặc nhưng không bao giờ nói ra, có lẽ vì nhút nhát sợ bị từ chối, Niim Lee vẫn để ở trong lòng, cho đến khi cha mẹ quyết định di cư sang Mỹ, cái gọi là tình cảm ấy, Niim Lee không muốn che giấu nữa nhưng Niim Lee không phải người thiếu suy nghĩ, bọn họ vẫn còn nhỏ, nói tiếng yêu còn quá sớm, vì thế đành lên kế hoạch.

Trước khi lên máy bay, Niim Lee từng dặn dò Dương Nặc không nên có bạn gái sớm, vì tuổi còn nhỏ và tương lai đi đến ước mơ của anh, may mắn là anh đã đáp ứng, cho nên đến bây giờ vẫn không có bạn gái.

Bây giờ Niim Lee đã trở về, cũng quyết định bày tỏ tình cảm của mình. Nhưng khi đối mặt với anh, trong lòng cảm thấy hồi hộp, tim đập liên hồi, bởi không biết có nên nói ra hay không? Vì Niim Lee sợ nói ra rồi, nếu anh chấp nhận, cô nàng sẽ hạnh phúc nhưng nếu không, vậy tình bạn giữa bọn họ sẽ ra sao đây?

Lúc này, Niim Lee bỗng nhiên thấy hoảng hốt đối với quyết định của mình, nhưng mà, cô có thể bỏ cuộc giữa chừng sao?

Thu hồi suy nghĩ, Niim Lee ôn nhu nói. – “Cậu còn nhớ cái ngày mình cùng cha mẹ di cư sang Mỹ không? Lúc đó, mình có nói với cậu, không nên có bạn gái sớm, cậu còn nhớ không?”

Dương Nặc gật đầu, đó là lần đầu tiên Niim Lee nghiêm túc nói chuyện với anh nên anh nhớ rất rõ.

Thấy anh gật đầu, cô lấy hết can đảm, hai tay đan vào nhau siết chặt, dũng cảm đối mặt với anh, thâm tình nói.

“Dương Nặc, mình thích cậu, mình đã thích cậu từ lâu lắm rồi, lâu đến mức, ngay cả mình cũng không biết thứ tình cảm đó phát sinh từ lúc nào, nhưng mình biết, mình sẽ rất hạnh phúc khi được ở bên cạnh cậu.”

Niim Lee nắm lấy tay anh, nói. – “Dương Nặc, mình nói ra chỉ muốn cho cậu biết tình cảm của mình, không có ý gì khác, nếu cậu chấp nhận mình, mình sẽ rất hạnh phúc, còn không ... mình vẫn mong chúng ta là bạn, có được không?”

Dương Nặc bị lời tỏ tình của Niim Lee làm chấn động, từ nhỏ hai người chơi chung với nhau rất vui vẻ, anh rất thích Niim Lee nhưng không phải tình yêu nam nữ, mà là tình cảm gia đình, nay Niim Lee lại nói thích anh, còn nói thích rất nhiều năm, anh có chút không tiếp thu nổi.

May mắn Niim Lee là người hiểu chuyện, không có ép anh chấp nhận tình yêu của cô nàng, còn sợ đánh mất tình bạn bè nên chỉ nói là bày tỏ tình cảm cho anh biết, anh cảm thấy tảng đá trong lòng như được buông xuống.

Dương Nặc thờ dài, áy náy nói. – “Niim, từ nhỏ chúng ta như thanh mai trúc mã, mình rất yêu quý cậu giống như yêu quý Thiệu Minh vậy, mình rất cảm ơn tình cảm của cậu dành cho mình, cậu là một cô gái tốt, sau này nhất định sẽ tìm được người đàn ông tốt, mình ... xin lỗi.”

Khi anh nói lời xin lỗi, trái tim của Niim Lee như bị khoát một lỗ nhưng cô không thể hiện ngoài mặt, cô cười khổ, đi tới ôm chặt lấy Dương Nặc, cảm nhận người anh cứng đờ, Niim Lee càng ôm chặt hơn. Ở bên tai Dương Nặc thì thầm.

“Đừng nhút nhích, để cho mình ôm cậu một lần, chỉ một lần thôi, ngày mai mình đi rồi, có lẽ đây là lần cuối cùng mình được ở cạnh cậu, xin cậu đấy.”

Nghe vậy, Dương Nặc thả lỏng người, hai tay buông lỏng ôm lấy Niim Lee, thấy người trong lòng run rẩy, anh khẽ vỗ nhẹ lưng Niim Lee trấn an.

Niim Lee ôm chặt lấy anh, cô hít thật sâu mùi thơm trên người anh, đây là lần cuối cùng cô ôm anh, cảm nhận sự ấm áp của anh, chỉ như vậy thôi cũng đủ khiến cô hạnh phúc.

Ngày mai cô sẽ sang Mỹ, sau này không quay lại Trung Quốc nữa, vì cha làm doanh nghiệp, ông lại chỉ có một mình Niim Lee là con gái, vì thương yêu cô nên đưa ra thời hạn mười năm, cho cô tự do làm điều mình thích, mười năm kết thúc cũng là lúc cô trở lại kế thừa sự nghiệp của cha.

Nhưng người tính không bằng trời tính, mấy ngày trước cha của cô đột nhiên bị đau ruột thừa cấp tính, phải nhập viện tiến hành phẫu thuật, mẹ của cô gọi điện khóc lóc báo cô nàng qua Mỹ ngay lập tức, sau khi phẫu thuật thành công, bác sĩ bảo đủ đã qua cơn nguy hiểm nhưng do tuổi ông đã lớn, cần nằm viện tiến hành theo dõi, vì thế mọi việc trong công ty đều do Niim Lee xử lý.

Niim Lee đã suy nghĩ kỹ, nếu không thể tránh khỏi, thì đành chấp nhận đối mặt. Vì thế Niim Lee quyết định ngày mai sẽ thông báo rút lui khỏi giới Showbiz qua wechat, sau đó trực tiếp bay qua Mỹ, có lẽ làm vậy sẽ khiến các fan thất vọng nhưng cô không muốn dây dưa quỵ luyến.

Dù có, cũng chỉ lưu luyến Dương Nặc, tiếc rằng, Niim Lee không muốn Dương Nặc sinh ra chán ghét, nói cô không giữ lời.

Dương Nặc không biết suy nghĩ của Niim Lee, anh đang nghĩ bây giờ mình có nên đẩy cậu ấy ra không? Nếu để Dương Mộ Anh thấy, anh sợ chị ấy sẽ tức giận. Tuy không biết vì sao anh có thể chắc chắn chị ấy sẽ tức giận? Nhưng anh vẫn không muốn chị ấy thấy.

Còn đang rối rắm, Dương Nặc liếc nhìn ra cửa thì thấy Dương Mộ Anh đang sừng sờ nhìn mình, không chút do dự, anh liền đẩy Niim Lee ra, tay chân luống cuống không dám nhìn Dương Mộ Anh, anh cũng không biết vì sao mình lại có phản ứng này? Nhưng mà, cái cảm giác như bị bắt quả tang, khiến anh lúng túng không biết làm sao cho phải.

Niim Lee bị hành động của Dương Nặc khiến trái tim đau xót, khi xoay người thì thấy là Dương Mộ Anh, trong đầu chột xoay chuyển, Niim Lee chỉnh đốn lại tâm trạng, nở nụ cười đi tới, nói với Dương Mộ Anh.

“Em sắp phải rời khỏi Trung Quốc, trong thời gian dài sẽ không gặp A Nặc, khi này em chỉ muốn một cái ôm chia tay thôi, chị đừng hiểu lầm.”

“Không sao, dù gì hai người là thanh mai trúc mã từ nhỏ, phải xa nhau một thời gian, ắt hẳn trong lòng rất khó chịu.”

Dương Mộ Anh tỏ vẻ không quan tâm nhưng khuôn mặt lạnh nhạt cùng ánh mắt lạnh lẽo đã bán đứng cô, Niim Lee nhận ra được là do nhiều lần đấu khẩu, cô nàng cũng biết Dương Mộ Anh thích Dương Nặc, mà Dương Nặc có lẽ cũng có chút gì đó đối với Dương Mộ Anh.

Niim Lee là người Trung nhưng do thời gian sống ở Mỹ khá dài nên quan niệm tuổi tác không quan trọng, vì thế cô không phản đối việc Dương Mộ Anh thích Dương Nặc, bắt quá, nhìn qua phản ứng của Dương Nặc, Niim Lee không biết vì sao lại cảm thấy, hình như Dương Nặc cũng thích Dương Mộ Anh.

Điều này khiến Niim Lee càng thương tâm, bên cạnh anh nhiều năm lại không bằng một người gần anh mấy tháng, nhưng không vì vậy mà cô đâm ra chán ghét Dương Mộ Anh, cô yêu Dương Nặc, là tình yêu thuần khiết, sẽ không vì bị từ chối mà đâm ra thù hận với tình địch.

Có điều, nhìn cử chỉ của hai người, Niim Lee là người ngoài cuộc cũng đoán ra là kẻ trong cuộc u mê nhưng người ngoài cuộc đều sáng tỏ, Dương Nặc thuần khiết, Niim Lee yêu anh nhiều năm mà anh không nhận ra được, vậy sao anh có thể nhận ra tình cảm của Dương Mộ Anh? Còn có tình cảm của anh dành cho cô ta?

Niim Lee sẽ nói cho Dương Nặc biết ư? Đương nhiên là không. Đây coi như là trừng phạt nho nhỏ cho hai người, cô cũng không tốt đến mức đi nhắc nhở hai kẻ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Khi Mặt Lạnh Tỏ Tình.

Không khí trong phòng trở nên căng thẳng, Niim Lee nhìn Dương Mộ Anh và Dương Nặc, biết mình nên thức thời mà rời đi, cô nàng nhìn Dương Mộ Anh, đưa tay về phía cô, nở nụ cười giả hoạt.

“Chị Mộ Anh, sau này nhờ chị chăm sóc A Nặc, cậu ấy vẫn còn là tên ngốc từ, vì vậy chị phải cố gắng nhiều hơn.”

“Mình không phải ngốc từ.”—Dương Nặc lên tiếng phản bác.

Ngất nổi không ai để lời nói của anh vào tai, Dương Mộ Anh bắt tay Niim Lee, nhận ra trong mắt đối phương là thiện ý, cô hào phóng nói.

“Ngốc có cái phúc của ngốc, có lẽ tôi là cái phúc đó cũng nên.”

“Đã nói em không có ngốc.”—Dương Nặc lại lên tiếng, nhưng chẳng ai để ý.

Niim Lee nhếch môi cười. —“Chỉ mong là vậy.”

Cô nàng nhìn Dương Nặc lần cuối, nở nụ cười thật tươi, sau đó rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Dương Mộ Anh không để ý đến Dương Nặc, cô ngồi xuống ghế, lấy ra lịch trình mấy ngày kế tiếp xem. Dương Nặc thấy cô không để ý đến anh, tự nhiên cảm thấy lo lắng, anh đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, trầm giọng giải thích.

“Chị đừng hiểu lầm, em và Niim không có gì đâu.”

Dương Mộ Anh nhẹ lật sang trang khác, thờ ơ nói. —“Hợp đồng chỉ có thể trói buộc con người cậu nhưng trái tim thì không, cậu có quyền tự do yêu đương.”

“Chị Mộ Anh...” – Dương Nặc gấp gấp muốn giải thích nhưng cô không cho anh giải thích, lạnh nhạt lên tiếng cắt lời.

“Sau này hai người có muốn thể hiện tình yêu thì nhớ đóng cửa, may cho cậu là tôi đi vào, nếu đổi lại là người khác, không biết ngày mai trên báo sẽ có tin giật gân gì nữa. Cậu nên nhớ, hình tượng của cậu rất quan trọng ... Tạ Thiên Mỹ không phải là chứng minh tốt nhất hay sao?”

Lời nói đầy trêu ghẹo xen lẫn châm chọc khiến Dương Nặc cảm thấy khó chịu, anh rất muốn giải thích nhưng Dương Mộ Anh làm như không để anh vào mắt, cứ xem đi xem lại lịch trình, anh tức giận lấy cuốn sổ, khi thấy Dương Mộ Anh nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng, trái tim bỗng nhiên lạnh buốt.

Anh mím môi, trầm giọng nói. –“Chị tin cũng được, không tin cũng được, em và Niim không có gì cả, cô ấy thích em, bày tỏ tình cảm với em nhưng em chỉ xem cô ấy là bạn, cô ấy sắp đi xa, có thể không trở lại Trung Quốc nữa nên mới ôm em chào từ biệt. Tình cảm nam nữ, em không để trong lòng, hiện tại em chỉ muốn cố gắng làm việc để đạt được ước mơ mà thôi.”

Không đợi Dương Mộ Anh lên tiếng, anh đi thẳng vào phòng thu âm, đóng cửa cái rầm như thể hiện anh đang tức giận. Dương Mộ Anh sờ mũi, cô không phải muốn cãi nhau với anh, chỉ là khi nhìn thấy anh ôm Niim Lee, còn vỗ về thân mật, trái tim của cô như rơi vào hầm băng, sau đó trong cơ thể bỗng xuất hiện một ngọn lửa vô hình như muốn nuốt sống con người của cô.

Cô thừa nhận là mình đang ghen tị, cô không muốn anh gần gũi với cô gái khác, nếu là trong phim, cô còn nhẫn nhịn bỏ qua, nhưng anh không những ôm cô gái khác, còn là người thích anh nhiều năm, cô không nhận được nữa nên mới tức giận không để ý đến anh, còn dùng những lời châm chọc nói với anh.

Nhưng anh nào có biết, khi thấy anh ôm cô gái khác, cái cảm giác lo lắng hồi hộp, đôi khi bức bối đến đau cả đầu khiến cô phiền não muốn chết, nay anh đã giải thích rõ ràng, cô như trút được gánh nặng.

Nhìn anh đã vào phòng thu âm rồi mà còn đưa lưng về phía cô, Dương Mộ Anh mím môi cười, đi nhanh tới trước tấm kính, gõ vài cái.

Dương Nặc thật sự không muốn quay đầu lại nhưng vì phép lịch sự đã ăn sâu đến tận xương tủy, anh bất đắc dĩ quay đầu thì thấy Dương Mộ Anh chấm nước trong ly trà viết lên cửa kính.

“Xin lỗi.”

Anh mím môi nhìn, rốt cuộc chỉ biết thờ dài mỉm cười với Dương Mộ Anh. Anh cảm thấy mình thật mềm lòng, chưa gì đã chịu thua nhanh như vậy, đáng lý phải chiến tranh lạnh thật lâu mới phải, bất quá, chị ấy đã lùi một bước, anh không nên quá hẹp hòi, chị ấy là quản lý, tất cả là muốn tốt cho anh thôi.

Hai người đều có hai hướng suy nghĩ khác nhau, đến khi định thần lại thì nhân viên thu âm đã đi vào, Dương Nặc bắt đầu thu âm.

.....

Bệnh Viện Tư Nhân.

Trong phòng dành cho khách Vip. Trịnh Thanh Tâm nằm trên giường bệnh, trên tay đang truyền nước biển, ánh mắt hướng nhìn trần nhà màu trắng tinh, trong đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cửa phòng mở ra, Vương Nghiêm một thân vest đen lạnh lùng đi vào, trên tay cầm một cái túi lớn, thấy Trịnh Thanh Tâm nhìn mình, anh ta bỏ túi lớn trên bàn, rất tự nhiên đi tới đưa tay sờ trán của cô.

Trịnh Thanh Tâm không tránh, từ trán truyền đến cảm giác mát lạnh, loại mát lạnh này toát ra từ bàn tay người đàn ông khoẻ mạnh trước mắt.

Trịnh Thanh Tâm trầm nghĩ. –“Giương mặt cũng lạnh, cả con người của anh cũng lạnh, ngay cả tay cũng không có chút hơi ấm, anh được sinh ra từ hầm băng sao?”

“Bác sĩ bảo em cần nghỉ ngơi vài ngày, sau khi truyền nước xong, anh sẽ đưa em về nhà, anh đã gọi cho Dương Mộ Anh, cô ta bảo em cứ về nhà tịnh dưỡng, khi nào khoẻ hẳn hãy đi làm.”

Giọng nói nhàn nhạt pha theo chút dịu dàng khó có thể nhận ra, nhưng Trịnh Thanh Tâm lại có thể nghe được, cô ngẩn người nhìn anh.

Vương Nghiêm ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô, dịu giọng nói. –“Anh không thể cho em cuộc sống giàu sang phú quý nhưng có thể lo cho em đủ ăn đủ mặc.”

Thấy cô hoảng sợ khi nghe anh nói, Vương Nghiêm nắm tay Trịnh Thanh Tâm, ánh mắt nhìn cô trở nên sâu thẳm.

“Tâm Tâm, em muốn cũng được, không muốn cũng được, chuyện đã xảy ra, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm nhưng anh muốn nhắc nhở em một điều, đừng nghĩ đến việc trốn tránh anh, anh có rất nhiều thời gian, nên có thể đợi đến lúc em chơi đủ rồi, chúng ta sẽ kết hôn.”

Lạnh lùng bá đạo, ngay cả con đường lui cũng không cho cô, sắc mặt Trịnh Thanh Tâm trầm xuống, cô rút tay lại, quay mặt đi không nhìn Vương Nghiêm, tức giận nói.

“Đêm đó chúng ta không có xảy ra chuyện gì hết.”

Chuyện đêm đó, Trịnh Thanh Tâm bị trúng thuốc, thần trí mơ hồ nhưng vẫn nhớ rõ, cô chỉ cào cào Vương Nghiêm vài nhát, sau đó được tiêm thuốc giải

rồi ngủ lúc nào không hay?

Sáng tinh dậy, quần áo còn nguyên vẹn, trên người không có dấu hiệu mờ ám ngoại trừ cái miệng sưng đỏ, cũng không quan trọng, điểm đáng nói ở đây là trên giường không có dấu hiệu xử nữ, cô có thể lấy trình tiết ra đảm bảo, cô là hàng thật giá thật, còn chưa có bóc tem.

Cô không phải người thiếu suy nghĩ. Vương Nghiêm không nhân lúc cô trúng thuốc, động tay động chân với cô, điều này chứng tỏ anh rất quân tử, vì thế cô xem như không có chuyện gì, dù sau này có chạm mặt anh, cũng cố tỏ ra vẻ bình thường.

Nhưng cô không ngờ tới, trước mặt mấy người Dương Mộ Anh, Vương Nghiêm tỏ ra lạnh nhạt, vậy mà khi chỉ có cô với anh, ân cần chăm sóc, còn có anh mắt dịu dàng kia, làm cô rợn sống lưng.

Cô công nhận mình có thích Vương Nghiêm, anh ta tuổi trẻ, bề ngoài xuất chúng, làm việc cẩn thận chu đáo, dù cho chỉ là một tài xế, cô cũng không ngại, dù là vậy nhưng hai người còn chưa tìm hiểu đối phương, chưa có quen nhau, rồi làm những chuyện các đôi tình nhân hay làm, liền bàn đến chuyện kết hôn, có phải quá sớm hay không? Năm nay cô chỉ mới hai mươi tư tuổi thôi mà.

“Nếu em không để ý bản thân còn mang bệnh, anh sẽ không ngại.”

Không đợi Trịnh Thanh Tâm tiêu hoá câu nói của Vương Nghiêm, cảm của cô bị anh ta nắm lấy, tiếp theo đó là đôi môi bị ngậm chặt. Trịnh Thanh Tâm kinh sợ, không tự chủ há miệng ra.

Vương Nghiêm tấn công, vươn đầu lưỡi tiến vào dò xét, đôi môi mềm mại cùng vị ngọt từ trong khoang miệng của cô, cảm giác giống hệt ngày cô bị trúng thuốc, không tự chủ bản thân mà hôn anh, nếu không phải là cô, có lẽ ngày đó anh đã ra tay cũng nên, may mắn anh vẫn giữ được lý trí.

Đợi đến khi Trịnh Thanh Tâm hoàn hồn trở lại, thì đã nằm gọn trong lòng Vương Nghiêm từ lúc nào không hay, đầu óc của cô trở nên trống rỗng, hơi thở dồn dập, tim đập rất nhanh, môi lưỡi đầy đau nhức không chịu nổi, cô giờ hai tay muốn đẩy Vương Nghiêm nhưng vô dụng, đây là sự chênh lệch giữa nam và nữ, rốt cuộc, cô đành uỷ khuất mặc anh muốn làm gì thì làm.

Nhưng Vương Nghiêm quả thật rất quân tử, chỉ hôn cô thật sâu rồi nhanh chóng buông cô ra, bắt quá, cảnh tượng hiện giờ vẫn khiến Trịnh Thanh Tâm có chút lúng túng.

Cô ngồi trên đùi của anh, cảm nhận rất rõ dưới mông mình có một cây trụ nóng bỏng, cô hoảng sợ muốn thoát ra thì bị Vương Nghiêm ôm chặt, anh vùi mặt vào vai cô, cất giọng khàn khàn.

“Anh vẫn muốn dành đêm đầu tiên của chúng ta vào đêm tân hôn.”

“Bùm” – Mặt của Trịnh Thanh Tâm lúc này đã bốc cháy, cô xấu hổ luống cuống tay chân, đẩy anh ra không được nên giờ nắm đấm đánh vào ngực anh, ai ngờ chẳng khác nào gãi ngứa, cô nghiêng răng quất.

“Nào có ai chưa yêu đã cưới? Cũng đâu phải thời phong kiến cổ đại, hôn người nào là phải gả cho người đó? Anh đã không yêu tôi, tôi cũng không biết xấu hổ mà đòi anh cưới tôi, tôi ...”

Chưa nói hết câu, Vương Nghiêm rời vai cô, nhún mày nói. –“Ai nói anh không yêu em?”

Trịnh Thanh Tâm giật mình, thấy anh nghiêm túc thừa nhận, cô đỏ mặt quay đi không dám nhìn anh, việc xấu hổ như vậy, cô làm sao có gan hỏi chứ?

Cảm bị anh cứng rắn nắm lấy xoay lại, hai người đối mặt nhau, Trịnh Thanh Tâm cắn môi, nhỏ giọng.

“Từ lần đầu gặp mặt, anh đã lạnh lùng với tôi, còn không thèm nhìn tôi một lần, sáu tháng làm việc chung cũng không cho tôi sắc mặt tốt, nếu không phải xảy ra chuyện đó, cả đời tôi chỉ có thể nhìn được mặt liệt của anh mà thôi.”

“Em có yêu tôi không?” – Vương Nghiêm không nói gì chỉ chuyển đề tài khác.

Trịnh Thanh Tâm trầm mặt, nếu là vì mê trai đẹp, nói thích anh, cô có thể lên tiếng ... nhưng yêu? Cái từ xa xỉ này, cô chưa từng nghĩ tới.

Thấy cô lại thất thần, Vương Nghiêm dịu giọng. –“Từ lần đầu tiên, khi anh thấy có cô gái nhìn anh đến đỏ mặt, anh nghĩ sao lại đáng yêu đến thế? Còn có, nếu cưới cô ấy về, có phải hàng ngày chỉ cần anh nhìn cô ấy thì cô ấy sẽ đỏ mặt hay không? Cảm giác đó ắt hẳn rất tuyệt.”

Bị cô lờ mờ một cái, anh xoa mũi, nói tiếp. –“Vì cái ý nghĩ đó, sau này chung đụng, anh vẫn để mắt đến em, từng cử chỉ hành động lời nói của em, anh đều thu hết vào mắt, cho đến khi anh nhận ra tình cảm của mình, anh đã muốn bày tỏ cùng em, không ngờ lại xảy ra chuyện.”

Ngày đó, Vương Nghiêm dùng hết can đảm muốn bày tỏ thì thấy cô bị một người lạ mặt ôm vào phòng tối, hẳn không do dự chạy theo, không quản người kia có địa vị gì, cho hẳn ta mấy đấm rồi đưa cô về.

Biết cô bị trúng thuốc, hẳn từng có suy nghĩ sẽ chiếm lấy cô, vì nếu tỏ tình bị từ chối thì còn có việc hai người xảy ra quan hệ, hẳn dùng cái lý do chịu trách nhiệm uy hiếp cô nhưng ngoài việc bị cô cưỡng hôn, hẳn cái gì cũng không làm, bởi việc làm của cảm thú, hẳn không có cái bản lĩnh đó.

Sau đó, bạn của hắn đem thuốc giải đến, khi cô được tiêm thuốc xong, mệt mỏi đi vào giấc ngủ, hẳn đi ra ghế sofa, không ngủ mà nghĩ đến tương lai, nghĩ cả một đêm, rốt cuộc hắn quyết định buông tha và nắm giữ.

Vương NghiêM thu hồi suy nghĩ, anh ôm Trịnh Thanh Tâm, vuốt nhẹ tóc cô, thì thầm nói. –“Tâm Tâm, vì em, anh sẽ buông tha tất cả.”

Còn việc nắm giữ, đương nhiên là cô nhưng hấn sẽ không nhiều lời, hấn thích dùng hành động hơn.

Trịnh Thanh Tâm không có nghe rõ Vương NghiêM nói cái gì, cô còn đang ngây người khi nghe lời tỏ tình của Vương NghiêM, cho đến khi không gian im ắng, hai người cứ ôm đến lúc bụng Trịnh Thanh Tâm réo lên, cô đỏ mặt ôm bụng. Vương NghiêM cười khê nói với cô.

“Anh có mua thức ăn cho em.”

Hấn đem một tô cháo thịt bò để lên bàn nhỏ, còn có ít trái cây, Vương NghiêM đem trái cây đi rửa, rồi gọt sạch vỏ, cắt thành từng miếng để trên chiếc đĩa nhỏ để bên cạnh Trịnh Thanh Tâm.

Nhìn Vương NghiêM săn sóc chu đáo như vậy, nói không động tâm là giả nhưng da mặt Trịnh Thanh Tâm cũng không phải dày, chỉ im lặng ăn nốt mấy thứ Vương NghiêM mua.

Khung cảnh trong phòng đầy ý vị, mà hình ảnh người đàn ông dịu dàng chăm sóc cô gái nhỏ càng trở nên ấm áp động lòng người.

... ..

Tháng chín, lá cây trên đường phố Bắc Kinh bắt đầu ngả sắc, từ xanh chuyển sang vàng, đây là lúc mùa thu đã về.

Ngồi trước cửa sổ, Dương Mộ Anh thất thần nhìn những chiếc lá ngân hạnh xanh vàng đang xen.

Thời gian trôi qua thật nhanh, cô đến Trung Quốc đã gần một năm, địa vị trong giới showbiz chưa tính là nổi tiếng nhưng ít nhất trong mắt các ngôi sao đi trước, cô luôn được săn đón.

Về phần Dương Nặc, sau khi bộ phim Tân Lạc Thần được trình chiếu, anh được khán giả bầu chọn là Tào Thực hay nhất từ trước đến nay, tiếp đến, anh sẽ được vài vai nhân vật Trương Khởi Kinh trong phim Tân Đạo Mộ Bút Ký, đây cũng là lần đầu tiên anh đánh nhau trong phim, vì thế trong lịch làm việc có thêm hạng mục tập võ.

Dương Mộ Anh thờ dài trong lòng, mọi tình tiết luôn diễn ra giống như kiếp trước, cô nhớ rõ trong bộ phim này, anh bị thương không ít. Kiếp trước, chỉ nhìn qua thông tin trên mạng nói anh bị thương, cô đã đau lòng muốn chết, còn khóc ba ngày ba đêm, bây giờ tận mắt chứng kiến, cô không biết mình có kiểm chế nổi hay không?

Cô có thể thay đổi vận mệnh nhưng số mệnh là do trời định, có thể giúp anh tránh được kiếp nạn hay không? Không phải do cô định đoạt, cô sẽ tận lực giúp anh tránh những nguy hiểm nhỏ nhất nhưng sự kiện đụng xe kiếp trước, mỗi khi cô nghĩ lại, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Còn ba năm nữa, sự kiện kia mới xảy ra, thời tiết lúc đó cũng là vào mùa thu, đó là ngày Dương Nặc quay MV, cô cùng Lạc Yên Anh đến đại học Thanh Hoa để Lạc Yên Anh quay MV cùng Dương Nặc, vì sự lúng túng của Lạc Yên Anh nên đạo diễn cho nghỉ giải lao, đó cũng là lần đầu tiên, cô đến gần Dương Nặc.

Lúc đó Dương Nặc đứng dưới tán lá cây ngân hạnh, ánh nắng sớm mai rơi xuống từng đường nét trên gương mặt của anh, càng làm tăng thêm vài phần quyến rũ, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt mơ màng của anh nhìn lá ngân hạnh khiến cô cảm thấy tầm mắt của mình như bị vây hãm, không rời được bóng dáng của anh.

Thật ra, việc vì anh mà chết, cô không cảm thấy hối hận, chỉ có không cam lòng, vì giây phút anh nói gì đó với cô nhưng cô không nghe được, có điều ...

Tò mò cũng được, không cam lòng cũng được, anh là trái tim của cô, là nhịp đập của cô, cô không thể vì một câu nói ở phút cuối cùng kia mà làm chuyện ngu ngốc để chuyện đó xảy ra.

“Ngày mốt là sinh nhật tiểu Dương, em muốn chị tặng gì nào?”

Trịnh Thanh Tâm lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Dương Mộ Anh. Nói ra cũng lạ, sau cái ngày Vương NghiêM đưa Trịnh Thanh Tâm đi bệnh viện, cô nàng có gì đó rất kì quái, nhất là khi cùng một chỗ với Vương NghiêM, tuy vẫn cư xử như ngày thường nhưng ánh mắt cứ lén lút nhìn về kính chiếu hậu, cái này là sao đây?

Không lẽ, hai người này có gian tình?

Dương Mộ Anh chớp mắt nhìn Trịnh Thanh Tâm rồi nhìn Vương NghiêM, sau đó gật gù như đã hiểu. Một nóng một lạnh, bù qua sót lại, coi như cũng đẹp đôi.

Bất quá, Trịnh Thanh Tâm qua đây chưa tới một năm đã tìm được người đàn ông của mình, còn cô thì dậm chân tại chỗ. Dương Mộ Anh nhìn Dương Nặc, chán nản thờ dài.

Cảnh tượng này bị Hạ Thư Trang nhìn thấy, em ấy lo lắng quan tâm hỏi. –Chị Mộ Anh có chỗ không khoẻ à?”

Thấy Hạ Thư Trang ngoan như vậy, Dương Mộ Anh cho cô nụ cười trấn an. –“Chị vẫn tốt, chỉ là nghĩ đến ngày mai sẽ bận rộn gấp đôi ngày thường, tự

nhìn thấy nhưc đầu.”

Ngày mai sinh nhật Dương Nặc, buổi sáng phải đến sân vận động Bắc Kinh tập diễn, rồi thử trang phục, học lại bài hát cùng điệu nhảy, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy rất áp lực rồi, dù nhân vật chính không phải là cô.

“Anh Anh, cậu đã chuẩn bị quà cho tiểu Dương chưa?” – Cách gọi thân mật này chỉ có Trịnh Thanh Tâm mới dám gọi.

Dương Mộ Anh nhìn cô nàng, lại nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Dương Nặc, trong mắt loé tia giao hoạt, vì rất nhanh nên không ai thấy rõ. Cô hắng giọng, nhú mày nói.

“Mấy ngày nay mình bận đến rồi tinh rồi mù, ngay cả thờ cũng không ra hơi, vì vậy ...” – Nhìn Dương Nặc áy náy nói.

“Thật xin lỗi, bất quá sang năm, chị sẽ bù lại.”

Dương Nặc như quả bóng xì hơi, dù rất thất vọng nhưng anh vẫn cười gượng nói. –“Không sao, không sao, chị chúc em một câu, em cũng rất vui rồi.”

Mặt anh cũng không mặt dày đến mức đi đòi quà, không có thì sang năm bù gấp đôi, là chị ấy đã nói thế, anh nhất định sẽ chờ.

... ..

Hôm nay Dương Nặc có buổi chụp hình cho tạp chí Men's Style. Đến nơi, Dương Mộ Anh để mấy người Dương Nặc vào trong trước, cô nhìn Vương Nghiêm xuống xe, đi tới trước mặt cô, lạnh nhạt nói.

“Chuyện gì?”

Dương Mộ Anh nhếch môi, đưa cho anh một phong thư. –“Đây là thứ anh cần.”

Không cần nói toát ra, Vương Nghiêm vẫn hiểu thứ nằm trong phong thư là tung tích của người đã hại anh năm xưa, anh không nhận lấy phong thư ngay lập tức, chỉ nghiêm túc nhìn nó thật lâu, sau đó anh đoạt lấy, trước mặt Dương Mộ Anh, xé nó làm trăm mảnh, vứt vào thùng rác bên cạnh.

Vương Nghiêm nhìn Dương Mộ Anh, thấy cô không tỏ ra thái độ gì khi thấy anh xé phong thư, anh nhú mày nói.

“Tôi cần tăng lương.”

Thấy cô nhú mày nhìn anh, Vương Nghiêm không để cô nói, anh nói tiếp. –“Cần tiền cưới vợ.”

Dương Mộ Anh nhướn mày, tuy có chút bất ngờ nhưng vẫn hỏi. –“Khi nào?”

“Không biết.” – Trả lời ngắn gọn, Vương Nghiêm lên xe, lái xe chạy vào tầng hầm.

Dương Mộ Anh chỉ cười. Cô không ngờ Vương Nghiêm làm việc mau lẹ như vậy, giữa hấn và Trịnh Thanh Tâm một chút tiếng gió cũng không thấy, nay vừa lên tiếng là muốn kết hôn, cô vẫn nên học hỏi bọn họ nhiều hơn.

Việc Vương Nghiêm xé phong thư, tuy có chút bất ngờ việc hấn buông tha thù hận nhưng như thế cũng tốt, một người đàn ông tốt như vậy, không nên bị thù hận chôn vùi, có lẽ Trịnh Thanh Tâm đã khiến Vương Nghiêm thay đổi suy nghĩ, cô cũng tin hai người nhất định hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tình Định Số Hai.

Trong buổi chụp hình lần này, phong cách thời trang của Dương Nặc mang đậm nét hoài cổ nhưng không kém phần cá tính.

Đặc biệt ở chỗ, nhà thiết kế là người có tiếng tăm, những trang phục của bà tuy mang chất cổ điển nhưng rất được hoan nghênh trong và ngoài nước, mà lần này Dương Nặc không chụp một mình, hôm nay anh sẽ chụp chung với một siêu người mẫu được đông đảo các bạn trẻ yêu thích.

Khi Dương Mộ Anh thấy người mẫu chụp chung với Dương Nặc, trong đầu của cô lập tức xuất hiện hai chữ. – Đầu đầu.

Mới tiền bước một thanh mai trúc mã, nay lại xuất hiện một tiểu thụ. Cô không nghĩ sức hút của Dương Nặc mãnh liệt đến mức ngay cả tiểu thụ trong truyền thuyết cũng xuất hiện.

Dương Mộ Anh có chút hiểu biết về Như Tử Kỳ, năm nay 17 tuổi, là ngôi sao thời trang nổi tiếng ở Canada, cậu ta vào nghề năm 8 tuổi, tham gia không ít cuộc thi người mẫu nhí và giành được giấy chứng nhận Top Model Kids.

Như Từ Kỳ được các fan nữ yêu thích bởi gương mặt có vài phần giống con gái, đôi mắt đen sáng, môi đỏ hồng chúm chím cùng làn da trắng bóc. Với ngoại hình điển trai, trắng trẻo, cao ráo, mang theo sự ngây ngô đáng yêu khiến biết bao cô gái phải mất hồn.

Sau khi Như Từ Kỳ trưởng thành, sự nghiệp ngày càng phát triển, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, cậu ta không những đoạt nhiều giải thưởng, còn vinh dự nằm trong danh sách mười người mẫu hot nhất thế giới, với tần suất xuất hiện trên các phương tiện truyền thông nhanh đến chóng mặt.

Lần này cậu ta về nước với hai mục đích, một là được nhà thiết kế trang phục mời đến tham gia buổi chụp hình, hai là vì được công ty Duyệt Duyệt mời đến buổi sinh nhật của Dương Nặc với danh nghĩa là khách mời.

Dương Mộ Anh nhìn bộ dạng Như Từ Kỳ như thỏ con nhìn Dương Nặc, cô thở dài trong lòng.

Nếu đổi lại là cô gái có tính cách giống Nium Lee hay Tạ Thiên Mỹ, cô còn có thể đối phó nhưng Như Từ Kỳ là một đứa trẻ tốt, luôn gây được thiện cảm tốt với những người hâm mộ, tính tình hiền lành, dễ hòa đồng với đồng nghiệp, bảo cô làm sao xuống tay cho đành?

Dương Nặc từ xa đã nhìn thấy Dương Mộ Anh, anh nói gì đó với Như Từ Kỳ rồi đi tới trước mặt cô, rất tự nhiên nắm lấy tay cô kéo tới chỗ mấy người Như Từ Kỳ, vui vẻ nói.

“Chị Mộ Anh, đây là Như Từ Kỳ, còn đây quản lý của cậu ấy, Thẩm Thiên Thanh.”

Thẩm Thiên Thanh nhìn cô cười dịu dàng. – “Mấy năm không gặp, em càng lúc càng xinh đẹp.”

Dương Mộ Anh mỉm cười bắt tay anh ta. – “Anh cũng ra dáng một người đàn ông rồi đấy, chú Thẩm vẫn khỏe chứ? Mấy ngày trước, em có nghe nói chú ấy bị thương ở chân, em đã muốn đến thăm nhưng bận quá không đi được.”

Thẩm Thiên Thanh. – “Chỉ bị trật chân, bác sĩ bảo tịnh dưỡng vài ngày sẽ khỏi.”

Thẩm Thiên Thanh là con trai thứ ba của Thẩm Tuyền, hai người có vài lần tiếp xúc, tình tình hợp nhau nên có chút thân thiết. Thẩm Thiên Thanh vào nghề trước cô, địa vị hiện giờ cũng khá cao nhưng không phải dựa vào Thẩm Tuyền, mà tự anh ta đi lên nhờ vào thực lực của mình, điều này khiến Dương Mộ Anh rất khâm phục.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ, Dương Nặc tò mò nhìn hai người, anh nhú mày, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu, nhìn không được, cười gượng nói với hai người trước mặt.

“Chị Mộ Anh, hai người quen nhau sao?”

“Anh Thiên Thanh là con trai thứ ba của chú Thẩm Tuyền, lúc trước bọn chị có gặp qua vài lần.” – Dương Mộ Anh dừng một chút, nhìn phía dàn cảnh đã làm xong, cô nói tiếp.

“Đến giờ rồi, cậu đi thay quần áo đi, Thanh Tâm và tiểu Hạ đi cùng cậu ấy.”

“VẬY CÒN CHỊ?” – Dương Nặc nhìn cô lo lắng hỏi.

Dương Mộ Anh không nhìn ra điểm khác thường ở anh, cô vô tâm nói. – “Tôi có vài chuyện cần bàn với anh Thiên Thanh, cậu đi nhanh đi.”

Thẩm Thiên Thanh là người có kinh nghiệm sâu sắc, cô muốn học hỏi từ anh ta một chút về các vấn đề giao tiếp, hơn thế nữa là muốn kéo gần quan hệ bạn bè với anh ta, cô sẽ không bỏ qua bất cứ điều gì có lợi cho con đường sự nghiệp của Dương Nặc sau này.

Dương Nặc nghe xong, mặt bí xị, anh không nói một câu, xoay người rời đi. Bên Thẩm Thiên Thanh cũng phân phó trợ lý cùng người make up, sau đó tiếp tục nói chuyện với Dương Mộ Anh.

Buổi chụp hình diễn ra không được xuôi sẻ cho lắm, bởi Dương Nặc luôn thiếu tập trung, không những nhiếp ảnh gia thiếu kiên nhẫn, ngay cả các nhân viên dàn dựng cảnh cũng phát rầu.

Trịnh Thanh Tâm cùng Hạ Thu Trang gấp đến phát khóc, hôm nay các cô đâu có cho Dương Nặc ăn cái gì bậy bạ, vì sao biểu tình trên mặt anh ta cứ như ăn phải ruồi nặng thế này?

Từ lúc chụp hình, Dương Nặc bị mất tập trung là do mỗi lần “Vô tình” nhìn thấy Dương Mộ Anh cười nói vui vẻ với Thẩm Thiên Thanh, anh không biết vì sao cảm xúc của mình bị chi phối mỗi khi thấy Dương Mộ Anh thân thiết với anh ta, cũng không biết cảm xúc khác thường này xuất hiện từ lúc nào nhưng anh biết rõ mình rất chán ghét cái cảm giác ấy.

Buổi chụp ảnh lần này chia làm hai phần, một là mỗi ngôi sao sẽ chụp một bộ ảnh riêng cho mình không quá hai mươi ảnh, hai là bộ ảnh chụp chung cũng trong phạm vi hai mươi ảnh, mỗi một tấm ảnh sẽ là một bộ trang phục, mỗi người phải thử gần hai mươi bộ cho phần chụp của mình, vì thế tổng thời gian dành cho một người mất gần hai tiếng đồng hồ.

Rốt cuộc, Dương Nặc chụp xong phần của mình, nhưng anh lại mất hơn hai tiếng, may mắn là biểu hiện trong các bức ảnh rất tốt nên không ai có dị nghị, tiếp theo là phần chụp của Như Từ Kỳ, chàng trai này cũng không kém Dương Nặc, ban đầu còn thất thần, sau lại xuống sắc, trái ngược với Dương Nặc, từ đầu tới cuối, nhiếp ảnh gia không lộ một phần sắc mặt không vui nào trước biểu hiện của Như Từ Kỳ.

Không ai chán ghét cái đẹp cả nhưng Như Từ Kỳ lại mang một dáng vẻ thánh thiện của một thiên thần nhỏ bé, khiến ai ai nhìn thấy anh chàng cũng muốn được nâng niu chiều chuộng và bảo vệ, có lẽ vì thế mà nhiếp ảnh gia có thể tỏ ra mất kiên nhẫn với Dương Nặc nhưng Như Từ Kỳ lại không.

Buổi chụp ảnh tạm gián đoạn, nhiếp ảnh gia cho mọi người nghỉ giải lao hai mươi phút, các nhân viên tranh thủ đi ăn trưa, mấy người Dương Mộ Anh cũng đi dùng chút gì đó.

Dương Mộ Anh lấy canh cá bí đao cho Dương Nặc, anh vui vẻ nhận lấy uống ngon lành. Việc Dương Mộ Anh tự tay nấu canh cho anh uống, anh rất cảm động, khi hỏi chị ấy tại sao lại đối tốt với anh như vậy, cô lại trả lời anh một câu cho có lệ.

“Cha tôi thích uống canh, tết sang năm, tôi sẽ về nước N nên muốn tranh thủ nâng cao tài nghệ.”

Dù trong lòng cảm thấy mát mẻ, không biết tại sao anh vẫn muốn níu kéo một tia hy vọng? Mong chờ hỏi.

“Vì sao lại là em, chị có thể bảo chị Thanh Tâm cùng tiểu Hạ thử giúp mà.”

Lúc đó cô ấy chỉ thờ dài, tỏ vẻ bất lực nói. –“Ai bảo sở thích ăn uống cùng khẩu vị của cậu lại giống cha tôi, cậu cố chịu đựng làm vật thí nghiệm đi.”

Tuy rất tức giận nhưng anh chỉ biết nghiêng răng tiếp tục uống canh, ai bảo canh của chị ấy uống ngon như vậy?

Thu hồi suy nghĩ, Dương Nặc uống hết chén canh, chợt, Như Từ Kỳ xuất hiện trước mặt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên tay cầm hộp quà hơi to, đưa đến trước mặt anh, giọng nói nhỏ nhẹ dễ thương.

“Tuy ... tuy có hơi sớm một chút ... nhưng em muốn ... muốn tặng anh món quà này ... chúc ... chúc anh ... chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Ngày mai sẽ rất bận rộn, Dương Nặc ắt hẳn không có thời gian nói chuyện cùng cậu nên cậu quyết định tặng quà trước.

Dương Nặc vui vẻ nhận lấy, còn không quen lên tiếng cảm ơn. Mặt Như Từ Kỳ đỏ đến có thể nhỏ ra nước, cậu luống cuống tay chân đi về phía Thẩm Thiên Thanh đang trầm mặt nhìn Dương Nặc, trong mắt ẩn chứa tia sắc bén chỉ có Dương Mộ Anh nhận ra.

Cô hí hửng, trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt, cô dù là trùng sinh nhưng những việc xảy ra với Dương Nặc trong kiếp trước, cô không rõ ràng cho lắm. Bất quá, bình đến tướng chặn, nước đến đất chìm, đi bước nào tính bước đó vậy.

.....

Sau khi kết thúc buổi chụp ảnh, mấy người Dương Mộ Anh tiếp tục bận rộn chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật của Dương Nặc.

Tối đó, Dương Nặc đã bay một chuyến đến Thượng Hải để tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cùng 1000 fan tại một nhà hát lớn, vì trước đó, anh chàng không ngại ngần hứa với các fan ở Thượng Hải nên bây giờ phải bay sang bên đây thực hiện lời hứa.

Trong buổi tiệc, anh trở hết tài ca hát lẫn vũ đạo, khiến người hâm mộ được một phen mãn nhãn, còn được thưởng thức màn cời áo của anh qua màn chiếu.

Kết thúc tiệc sinh nhật, mọi người lại bay về Bắc Kinh chuẩn bị cho một màn tiếp theo.

Khi máy bay đáp xuống sân bay Bắc Kinh cũng gần năm giờ sáng, ai nấy đều ể oải ngáp lên ngáp xuống, vậy mà Dương Nặc rất có tinh thần, từ lúc lên xe đã không ngừng đăng hình lên weibo ảnh chụp trong buổi party, còn nhắn tin cảm ơn mọi người đã yêu mến anh như thế nào.

Dương Mộ Anh thấy anh vui vẻ, cô mở laptop nhìn những tấm ảnh trong buổi tiệc sinh nhật, cùng với dòng tin nhắn gửi cho người hâm mộ.

“Quãng thời gian tươi đẹp nhất của tôi, chính là khi được ở bên cạnh các bạn.”

Cô nhìn anh, không biết anh đã ngủ từ lúc nào, lúc ngủ anh rất ngoan, chỉ im lặng nằm đó, có vẻ hôm nay anh thật sự vui, vì thế dù đang ngủ, bên môi vẫn nở nụ cười. Dương Mộ Anh nhìn anh thật lâu, thầm nói trong lòng.

“Quãng thời gian tươi đẹp nhất của em, là khi được ở bên cạnh anh.”

Chiếc xe chờ mấy người Dương Mộ Anh đến sân vận động Bắc Kinh, bọn họ đến phòng nghỉ ngủ một lát, khi tỉnh dậy cũng gần chín giờ, mọi người ăn uống qua loa rồi đi đến trung tâm sân vận động.

Nhân viên hậu trường đã dàn dựng xong khán đài, dàn nhạc cũng được chuẩn bị chu đáo, Dương Nặc chỉ cần tập dợt cùng các vũ công là được.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, đèn sân khấu đã mở, người hâm mộ kéo đến càng lúc càng đông, buổi tiệc sinh nhật chính thức bắt đầu.

Đứng trong hậu đài, Dương Mộ Anh chăm chú nhìn Dương Nặc đang nhảy mở màn cùng các vũ công, dưới ánh đèn mờ ảo, anh vẫn toả sáng trên sân khấu, từng động tác, nụ cười, ánh mắt đều hút hồn, bên dưới khán đài, các fan hâm mộ reo hò không ngừng.

Sau ngày hôm nay, tên tuổi của anh sẽ vươn lên một bậc, sang năm, thành tựu càng đạt nhiều kết quả tốt, có điều, ngày gặp lại hai người đó cũng đã đến,

cô rất mong Dương Nặc sẽ không làm cô thất vọng, và đây cũng là thử thách nhỏ của cô dành cho anh.

“Em rất để ý đến Dương Nặc.”

Bên tai vang lên tiếng nói của Thẩm Thiên Thanh, không biết anh ta đứng bên cạnh cô từ lúc nào.

Dương Mộ Anh không nhìn Thẩm Thiên Thanh, ánh mắt vẫn dán vào người Dương Nặc, nhẹ giọng – “Em là quản lý của cậu ta.”

Thẩm Thiên Thanh cười nhạt. – “Cách em để ý cậu ta không nằm trong giới hạn của người quản lý.”

Dương Mộ Anh không phản bác, cô bình thản nói. – “Không phải anh cũng thế sao?”

Cách Thẩm Thiên Thanh nhìn Như Từ Kỳ ẩn chứa thứ tình cảm cô không khó nhận ra, cô không bài xích tình yêu đồng tính, mỗi người có cuộc sống và cách yêu khác nhau, cuộc đời ngắn ngủi, có thể yêu thì cứ yêu thôi.

Thẩm Thiên Thanh trầm mặt, một lúc sau mới lên tiếng. – “Em không phải là anh, em không hiểu được đâu.”

Dương Mộ Anh cười trào phúng. – “Có người đã từng nói với em. ‘Điều gì cũng vậy, có bắt đầu thì sẽ có kết thúc. Quan trọng là khi bắt đầu có nhau, nhưng tới lúc kết thúc có còn nắm tay nhau?’.”

Cô nhìn về mặt Thẩm Thiên Thanh. – “Muốn yêu nhưng cứ lo sợ dư luận phản đối, sợ bắt đầu không tốt đẹp và kết thúc chỉ có đau lòng, sao không nghĩ thoáng một chút? Cứ xem những cảm giác đó chỉ như một chút hương vị được thêm vào tình yêu đi.”

Cô dựa vào ghế, thoải mái nói. – “Tình yêu không mùi vị thì chẳng khác nào như một nồi canh nhạt nhẽo, đã thế thì không cần yêu làm gì, giống như con ốc sên, vì đã có lớp vỏ bảo vệ, nên tình yêu đối với nó còn không quan trọng bằng cái vỏ ốc, vậy cứ để nó cô đơn sống hết quãng đời của nó trong vỏ có ốc đó đi, anh nói, có phải rất tốt hay không?”

Thẩm Thiên Thanh không trả lời cô, anh lạnh nhạt chuyển đề tài. – “Còn em, không phải cũng nằm trong cái vỏ ốc đó sao?”

Dương Mộ Anh phì cười. – “Anh không hiểu em rồi. Những thứ không thuộc về em, dù có dùng cách gì, em cũng sẽ nắm giữ cho bằng được, nhưng em sẽ không làm tổn thương người mình yêu, chỉ ít, em thích mọi thứ tiến triển từ từ, những thứ hoa thơm cỏ lạ gì đó, coi như là thứ hương vị cần bổ sung cho nồi canh của em.”

“Một nồi canh, nấu lâu như vậy, em không sợ mọi thứ trong nó sẽ nát như hết sao?” – Thẩm Thiên Thanh không cho là đúng, nói.

“Vậy theo anh, cứ nằm trong vỏ ốc, quan sát con mồi, đợi khi con mồi bị người khác bắt mất, mồi chậm chạp bò ra khỏi vỏ ốc, lại chậm chạp bò từ từ chạy theo bắt con mồi lại hay sao?” – Dương Mộ Anh không nhân từ mĩa mai.

“Khụ ... con mồi của anh rất biết nghe lời.” – Thẩm Thiên Thanh ho nhẹ, che giấu tâm tình phức tạp.

“Nhưng mà con mồi của anh đang ngấm ngấm nồi canh của em” – Cô nhìn anh ta, trong mắt loé tia nghiêm túc.

“Em cảnh cáo anh, nếu anh dám động đến nồi canh của em, em sẽ khiến coi mồi của anh chán ghét anh suốt đời.”

“Em dám” – Thẩm Thiên Thanh quát lớn, thu hút không ít ánh mắt nhìn về phía hai người bọn họ. Anh ta lấy lại bình tĩnh, không tình nguyện nói.

“Chỉ cần nồi canh của em an phận, anh sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.”

“Câu này là em nói với anh mới đúng.”

Thẩm Thiên Thanh xoa huyệt thái dương, anh là đàn ông, không nên tranh cãi với phụ nữ, nhất là phụ nữ khi yêu điên cuồng.

... ..

Tiệc sinh nhật kết thúc, lúc đầu tinh thần mọi người còn căng thẳng, nay đã có thể buông xuống.

Vương Nghiêm đưa bọn họ về chung cư, sau đó mới đưa Hạ Thư Trang về nhà, cũng không biết Trịnh Thanh Tâm lên con gì, cô nàng nói muốn ăn khuya nên đi lên xe Vương Nghiêm.

Dương Mộ Anh không quản, khi cô cùng Dương Nặc về phòng của anh, vừa mở cửa thì Dương Thiệu Minh trên tay cầm theo pháo bông dạng que bắt ngờ nhảy ra, hại cô giật cả mình.

Dương Nặc đỡ được cô, nhìn Dương Thiệu Minh lên tiếng trách cứ. – “Em muốn hù chết người sao?”

Dương Thiệu Minh bĩu môi. – “Có như vậy cũng sợ, người gì đâu ...”

Dương Mộ Anh rời khỏi vòng tay của anh, cô ổn định nhịp đập, liếc xéo Dương Thiệu Minh. – “Cậu còn chưa dọn đi?”

Dương Thiệu Minh xù lông. –“Hôm nay sinh nhật của anh tôi, tôi đương nhiên phải đến chúc mừng”

Thấy Dương Mộ Anh còn muốn nói, cậu ta không kiên nhẫn nói tiếp. –“Chị an tâm, tôi dọn ra rồi, không khiến anh trai mất hình tượng đâu.”

Nói xong, Dương Thiệu Minh cười thầm trong lòng, tuy không được cùng phòng với anh trai, nhưng làm hàng xóm cũng không tệ nha, cậu phải năn nỉ đủ lắm, Duyệt Khải Phàm mới bằng lòng cho cậu một căn hộ ở chung cư Phụng Hoàng, dù cậu ở dưới bọn họ một tầng, cậu cũng mãn nguyện.

Dương Thiệu Minh mặc kệ Dương Mộ Anh, cậu kéo tay anh trai vào trong, bắt đầu cắt bánh kem chúc mừng sinh nhật. Dương Nặc không muốn bỏ lại Dương Mộ Anh, anh nhìn cô cười dịu dàng.

“Dù gì cũng không biết chị Thanh Tâm khi nào mới trở về, chị ở nhà một mình còn không bằng qua đây chung vui với bọn em”

Dương Mộ Anh vui vẻ đi vào, Dương Thiệu Minh cẩn thận vài câu nhưng không dám làm ra mặt, hôm nay sinh nhật anh trai, cậu muốn anh trai vui vẻ nên xem Dương Mộ Anh như người vô hình.

Thôi nén, cắt bánh ... sau khi làm xong thủ tục, đến lượt tặng quà. Dương Thiệu Minh cầm một hộp quà lớn tặng cho Dương Nặc.

“Chúc anh sinh nhật vui vẻ, muốn gì được nấy, sự nghiệp phát triển, thành công mọi mặt.”

Dương Nặc xoa đầu em trai, nhận lấy món quà, lập tức mở ra ngay. Đó là một chiếc áo măng tô màu đen, kiểu dáng hiện đại nhìn rất bắt mắt.

Dương Nặc vui vẻ nhận lấy, Dương Thiệu Minh cười tí mắt, nhìn sang Dương Mộ Anh, thấy cô không có hành động gì, cậu cau mày, không vui nói.

“Chị không mang theo quà sao?”

“Thiệu Minh, không được vô phép.” – Rồi nhìn cô với ánh mắt áy náy.

Dương Thiệu Minh bĩu môi. –“Người gì đâu kì cục.”

Dương Mộ Anh không để tâm đến cậu ta, cô lấy túi xách, đứng dậy. –“Cũng khuya rồi, tôi về đây, ngày mai buổi sáng không có lịch trình, đến 11 giờ mới có, vì vậy cậu có thể ngủ nướng rồi đó.”

“Đề em tiễn chị.” – Dương Nặc gật đầu, cười tươi nói.

Hai người đi ra tới cửa, Dương Mộ Anh nhìn Dương Thiệu Minh bận rộn dọn dẹp. Xong, cô có chút chột dạ ngược nhìn Dương Nặc, không đợi anh lên tiếng, cô lấy từ trong túi xách ra một chiếc khăn choàng màu trắng, trong ánh mắt ngạc nhiên của anh, tự tay choàng lên người của anh. Cười khẽ, nói.

“Đây là sinh nhật đầu tiên tôi làm quản lý cho cậu, dù có bận rộn cũng phải chuẩn bị chút quà chứ? Tuy nó không đáng giá nhưng mong cậu đừng chê.”

Chỉnh trang xong, cô ngược mặt nhìn anh, trong đôi mắt anh lấp lánh tia sáng khiến cô mê mẩn, còn có nụ cười tươi như ánh mặt trời ấm áp, anh đang rất vui, cô có thể nhìn ra được.

Chột, không tự chủ được bản thân, cô nắm lấy hai đầu khăn choàng, kéo mạnh xuống, cùng lúc đó nhón chân, khẽ hôn lên môi anh, chỉ là một cái hôn nhanh chóng nhưng cũng khiến tim cô đập loạn xạ.

Khi làm xong chuyện xấu, Dương Mộ Anh không dám nhìn Dương Nặc, cô xấu hổ cúi đầu nói. –“Sinh Nhật Vui Vẻ.”

Sau đó, cầm đầu bỏ chạy về phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Động Tâm

Vì Dương Mộ Anh cứ cầm đầu chạy về phòng nên cô không nhìn thấy được, Dương Nặc đã hoá đá tại chỗ, cho đến khi Dương Thiệu Minh gọi anh nhiều lần, anh mới hoàn hồn quay về thực tại.

Nhưng sau đó, anh cứ thất thần, đến lúc đi ngủ cũng không ngủ được, anh không hiểu vì sao cô lại hôn anh? Nếu là vì nụ hôn chúc mừng sinh nhật, vậy phải hôn ở má hay một cái ôm thân thiết mới phải.

Không lẽ cô cũng giống Niim Lee, thích kiểu chúc mừng như người nước ngoài? Hay là cô ...

Như nghĩ đến cái gì, Dương Nặc chợt lắc đầu thật mạnh, mong có thể xua đi suy nghĩ không nên có, nhưng mà, cứ nhớ đến đôi môi mềm mại của cô, anh bỗng đưa tay sờ lên đôi môi của mình, còn vô thức nở nụ cười mà ngay cả anh cũng không để ý đến.

Bên Dương Mộ Anh thì càng thắm. Từ lúc về nhà, cô cứ chui rút trong phòng, Trịnh Thanh Tâm gọi bao nhiêu lần cũng không kéo cô ra được, cô nàng dành một mình ăn hết hai tô há cảo.

Dương Mộ Anh nằm trên giường trùm chăn kín đầu, cả gương mặt đỏ như quả cà chua, trái tim đập sai nhịp vẫn không dừng lại được, cô không biết mình bị cái gì nữa, tự nhiên lại đi hôn anh, không biết anh có nghĩ cô là người vô duyên hay là người dễ dãi rồi đâm ra chán ghét cô hay không?

Lúc này cô rất hối hận vì sự kích động của mình, ai bảo mỗi lần đứng trước mặt anh, cô luôn mất tự chủ như thế, nhất là lúc anh có biểu tình đó, cô có thể giữ được tự chủ mới là lạ.

Càng nghĩ càng rối rắm, rốt cuộc hai người ở hai gian phòng đối lập, một bên rối rắm trần trọc không ngủ được, một bên thì hồn bay phách lạc không ngủ được, sáng hôm sau, khi hai người đứng trước gương, liền xuất hiện hai cặp mắt gấu trúc y hệt.

... ..

Nhà Hàng Tử Lan.

Trong phòng Vip, khung cảnh bày trí lấy hoa lan làm chủ đạo, màu sắc trắng và tím đan xen, trên bàn bày đủ món ăn đặc sắc, trên mỗi đĩa thức ăn được trang trí bằng hoa lan tím trông rất đẹp, ở giữa bàn là một chậu hoa lan nhỏ tăng thêm vài phần trang nhã cho bữa tiệc.

Ngồi ở chủ vị là Duyệt Khải Phàm, bên phải của anh ta là Dương Mộ Anh, tiếp theo là Dương Nặc, Trịnh Thanh Tâm và Hạ Thu Trang. Bên trái của anh là Thẩm Thiên Thanh, Như Tử Kỳ và Dương Thiệu Minh cùng quản lý mới của cậu ta tên Kim Hoa.

Hôm nay, Duyệt Khải Phàm mời mấy người Dương Mộ Anh dùng cơm, vì lúc trước anh ta đã hứa sẽ mời cơm các cô, vừa vặn Thẩm Thiên Thanh và Như Tử Kỳ là khách mời của công ty, còn có Dương Thiệu Minh cũng có mặt.

Thân là ông chủ, Duyệt Khải Phàm đương nhiên phải mời bọn họ dùng bữa, một phần là theo phép tắc xã giao, một phần là muốn lôi kéo tình cảm khiến đôi bên càng thêm thân thiết, để sau này việc hợp tác cũng thuận lợi hơn.

Duyệt Khải Phàm nâng ly rượu đỏ, nhìn mọi người. –“Hôm nay, anh mời các em đến đây, thứ nhất là muốn chúc mừng Dương Nặc và Như Tử Kỳ đạt thành công trong buổi chụp hình, nhà thiết kế Sara rất hài lòng với biểu hiện của các em.” – Sau đó nhìn Dương Thiệu Minh.

“Thứ hai là chúc mừng Dương Thiệu Minh hoàn thành xuất sắc buổi trình diễn thời trang thu đông vừa qua, người đầu tư lần này rất muốn mùa sau, em vẫn là người mẫu chính.” – Cuối cùng, anh ta nhìn Dương Nặc.

“Thứ ba là Dương Nặc, sau ngày sinh nhật của em, lượng fan tăng lên đáng kể, trên các trang mạng cùng các trang báo chí nổi tiếng cũng nhắc đến em, các công ty quảng cáo cũng liên tục gọi điện, anh thấy sự nghiệp về sau của em sẽ có một bước ngoặt đáng kể, chúc mừng em.”

Lại nhìn Dương Mộ Anh, Trịnh Thanh Tâm và Hạ Thu Trang. –“Lần trước, anh bảo muốn mời các em một bữa cơm nhưng chưa có dịp, hôm nay đông đủ như vậy, anh rất vui vì các em đã đầu quân ở công ty của anh. Chúng ta cùng nâng ly chúc mừng nào.”

Mọi người vui vẻ nâng ly rượu đỏ, Trịnh Thanh Tâm nhìn Duyệt Khải Phàm, trêu ghẹo nói. –“Anh Khải Phàm, anh mời hết một dàn sao nổi tiếng mà chỉ làm một bữa tiệc nhỏ như vậy, anh không sợ người ta nói anh keo kiệt hay sao?”

Duyệt Khải Phàm không giận, cười cười nói. –“Đều là người trong nhà, tiệc lớn hay nhỏ quan trọng sao? Hơn nữa, các em đều là ngôi sao nổi tiếng, nếu làm quá lớn sẽ gây sự chú ý của các ký giả, nếu là các ký giả nổi tiếng, họ sẽ không viết sai sự thật nhưng mấy tạp chí lá cải thì không như vậy, anh cũng chỉ muốn tốt cho các em mà thôi.”

Trịnh Thanh Tâm cười gượng, cô nàng chỉ muốn trêu anh ta một chút, không ngờ lại bị nói đến không phản bác được một câu. Cái gì người nhà? Chỉ muốn tốt cho bọn họ? Toàn là nguy biện, đúng là cáo già.

Dương Mộ Anh nhìn hai người, cô cười xoà, Trịnh Thanh Tâm muốn trêu cũng không nên trêu ngay tên cáo già này, cô nàng chê mệnh mình quá dài sao?

“Tâm Tâm, không phải cậu từng bảo rất muốn ăn há cảo hoa hồng sao?” – Dương Mộ Anh vừa nói, vừa gấp miếng há cảo hoa hồng bỏ vào chén của Trịnh Thanh Tâm.

“Cậu nếm thử xem, có hợp khẩu vị hay không?”

Trịnh Thanh Tâm thấy món mình yêu thích bấy lâu, liền vui vẻ ăn, không quên khen vài câu. –“Ngon chết đi được, không biết có thể kêu mang về hay không?”

“Có thể, lát nữa anh dặn bồi bàn gói lại cho em hai phần.”

Duyệt Khải Phàm nói xong, anh múc một chén yến sào Thái Cực, rất tự nhiên để trước mặt Hạ Thu Trang, cười ôn hoà nói.

“Em ăn thử cái này đi, món yến sào Thái Cực này rất bổ, thích hợp cho phái nữ các em dùng.”

Hạ Thu Trang đỏ mặt gật đầu, múc một muỗng ăn ngon lành, Trịnh Thanh Tâm lo ăn mê say, không quan tâm tình cảnh bên này, Dương Nặc lo gấp thức ăn cho Dương Mộ Anh nên cũng không để mắt tới, Dương Thiệu Minh thì gấp thức ăn cho anh trai, Thẩm Thiên Thanh thì lo săn sóc Như Từ Kỳ, chỉ có Dương Mộ Anh vừa ăn vừa nhìn hai người kia đầy ý vị.

Cô đang nghĩ, nếu tác hợp hai người thành một đôi, sẽ rất có lợi cho cô, bắt quá, cô chỉ nghĩ mà thôi, tình cảm là thứ không phải chỉ người ngoài như cô nói hai bên thích hợp là được, vẫn là thuận theo tự nhiên đi.

“Anh ... anh Dương Nặc.”

Giọng nói dễ nghe của Như Từ Kỳ vang lên, cậu ta cũng múc một chén yến sào Thái Cực đưa tới trước mặt Dương Nặc, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng trông đáng yêu lắm sao, cậu ta ấp úng nói.

“Món này ăn rất bổ ... em ... em mời anh ăn ạ.”

Dương Nặc cười với cậu. –“Cám ơn em” – Lại gấp một miếng há cảo cá vàng bỏ vào chén của cậu ta, vui vẻ nói.

“Món này rất ngon, em ăn thử đi.”

Như Từ Kỳ đỏ mặt, cười ngây ngô, gấp nguyên miếng há cảo bỏ vào trong miệng, hai má phồng ra, miệng nhỏ nhai nhóp nhép. Dương Mộ Anh nhìn thật vui mắt, làn da của Như Từ Kỳ trắng nõn như da em bé, không biết khi véo một cái sẽ có cảm giác như thế nào?

Dương Thiệu Minh không chịu thua, lên tiếng. –“Em cũng muốn ăn.”

Dương Nặc bắt đắc đi gấp cho cậu một con, sau đó im lặng ăn,

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cần Kẻ Nguy Hiểm.

“Em ở tầng ba, em đang đứng trước cửa thang máy, anh lên nhanh đi ... Dương Nặc gấp chuyện rồi.”

Dương Mộ Anh cúp điện thoại, cô đi nhanh tới cửa thang máy, Thẩm Thiên Thanh nghe cuộc đối thoại của cô, lập tức chặn đường đi của cô.

“Em nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chị Mộ Anh? Có chuyện gì vậy?” – Hạ Thu Trang từ xa đi tới, thấy hai người đang mặt nhìn nhau, cô lo lắng hỏi.

Dương Mộ Anh nhìn Hạ Thu Trang, phân phó. –“Em đi tìm quản lý nhà hàng đến đây cho chị, đi nhanh đi.”

Hạ Thu Trang thấy vẻ mặt Dương Mộ Anh nghiêm trọng, không hỏi nhiều, chỉ gật đầu rồi chạy nhanh vào thang máy.

“Này, các người sao ra đây hết rồi? Anh trai tôi đâu?” – Dương Thiệu Minh từ cửa cầu thang đi ra, cậu nhìn Dương Mộ Anh, nhú mày hỏi.

Dương Mộ Anh không muốn làm lớn chuyện, với tình tình của Dương Thiệu Minh, không bạo động mới là lạ nhưng bây giờ cô rất rối, có thêm một người giúp cũng đỡ hơn. Vì thế nhìn Dương Thiệu Minh, lạnh nhạt nói.

“Anh cậu mất tích rồi.”

“Cái gì?”

“Em nói sao?”

Đồng loạt hai người đàn ông cùng lên tiếng, chỉ có Kim Hoa là bình tĩnh nhìn Dương Mộ Anh. Cô cũng bình tĩnh nhìn chị ta gật đầu, Kim Hoa là người Duyệt Khải Phàm tí mị lựa chọn, là người đáng tin cậy nên cô không che giấu làm gì?

“Tôi sẽ gọi cho tổng giám đốc Duyệt.” – Kim Hoa lên tiếng.

“Không cần. Bây giờ quan trọng là phải tìm hai người kia trước đã.”

Dương Mộ Anh vừa nói xong, Thẩm Thiên Thanh đã kéo tay cô, phần nộ nói. —“Sao em chắc chắn Dương Nặc mất tích? Không phải nam nhân viên kia bảo bọn họ đi rồi sao?”

Dương Mộ Anh đưa tay về phía Thẩm Thiên Thanh, trong tay cô là một chiếc nhẫn có khắc hoa văn cung xử nữ. Âm thanh như bị tắt trong cổ họng, cô nghẹn nghẹn nói.

“Đây là quà sinh nhật của Thanh Tâm tặng cậu ấy ... em phát hiện nó ở dưới chân bàn, còn có, hôm nay chúng ta uống rượu Pisco, là một loại rượu được chưng cất từ nho, nhưng em phát hiện trên mặt bàn có một vết rượu lớn, từ màu sắc đến mùi hương là loại rượu Vang Bin 8 - Cabernet Sauvignon.”

“Vậy thì có liên quan gì đến chuyện anh trai tôi mất tích? ”

Dương Thiệu Minh nãy giờ lòng nóng như lửa đốt, lại nghe cô nói một câu không liên quan, cậu tức giận quát.

“Bởi trên bàn không có loại rượu Vang Bin 8 - Cabernet Sauvignon.” — Thẩm Thiên Thanh tiếp lời.

Bốn người trầm mặt, nhẫn của Dương Nặc nằm dưới chân bàn, trên mặt bàn có dính rượu Vang Bin 8 - Cabernet Sauvignon nhưng lại không thấy cái chai, nếu trước đó căn phòng đã có người bao, có khách làm đồ loại rượu này thì có thể chứng minh Dương Mộ Anh sai, nhưng căn phòng này bọn họ đã đặc từ sáng sớm, không có khả năng quản lý nhà hàng cho người khác vào.

Vì thế chỉ có một loại khả năng, có người đã vào, đem theo chai rượu Vang Bin 8 - Cabernet Sauvignon vào, không biết làm gì đó? Nhưng việc Dương Nặc cùng Như Từ Kỳ mất tích, ắt hẳn có liên quan.

“Anh sẽ đi tìm nam nhân viên đó.” — Thẩm Thiên Thanh lên tiếng, anh ta bỏ đi nhưng bị Dương Mộ Anh kéo lại.

“Anh nghĩ có thể tìm được hắn ta sao? Hắn làm xong nhiệm vụ của mình, đương nhiên phải biến mất.”

Nam nhân viên là kẻ Dương Mộ Anh đề ý đầu tiên từ lúc vào phòng Vip, thường thì nam nhân viên phục vụ cho phòng Vip chỉ có hai người, mà cô nhớ rõ mặt hai người kia, nên khi thấy nam nhân viên lạ mặt, có chút nghi ngờ, chẳng qua cô không nghĩ quá nhiều, cho đến khi nghe Dương Nặc rời đi cùng Như Từ Kỳ, còn có chiếc nhẫn cùng vết rượu đỏ trên bàn, cô mới khẳng định tên đó có vấn đề, chỉ là, người đã đi, có tìm cũng vô ích.

Hiện tại việc quan trọng là tìm quản lý khách sạn, để quản lý cho bọn họ xem đoạn băng ghi hình, may ra có thể tìm được chút dấu vết. Cô không biết đối phương vì sao muốn bắt hai người, còn là chọn trong một nhà hàng nổi tiếng? Bọn người đó không sợ bị người khác phát hiện hay sao?

Quản lý rất nhanh đã đến, Vương Nghiêm cũng từ thang máy đi ra, cô phát tay ý bảo anh khoan hãy lên tiếng, cô nhìn nữ quản lý, lạnh mặt nói.

“Xin lỗi vì đã làm phiền chị, nhưng bạn của tôi không biết đã đi đâu, gọi điện cũng không được, tôi muốn xem camera nơi này để tìm xem cậu ta đi hướng nào, mong chị có thể giúp đỡ.”

Nữ quản lý nở nụ cười chuyên nghiệp, không mặn không nhạt nói. —“Thật xin lỗi, quy định trong nhà hàng, trừ khi khách hàng xảy ra chuyện trầm trọng mới có thể vào phòng quan sát, bạn của các vị chỉ là không tìm thấy mà thôi, nếu không, các vị về nhà đợi xem, có thể bạn của các vị đã về nhà rồi cũng nên.”

“Cái người này, anh trai tôi mất tích trong nhà hàng của các người, các người không cho coi camera cũng thôi đi, còn nói năng kiểu đó là sao hả?” — Dương Thiệu Minh nhin không nổi, quát lớn.

Ông anh yêu dấu mất tích, cậu lo lắng chết đi được, bây giờ nghe bà cô này lái nhai khiến cậu muốn nổi điên, nếu không phải Kim Hoa kéo tay cậu lại, cậu không xem bà cô là thể loại gì, đánh trước nói sau.

Dương Mộ Anh cũng biết, quản lý sẽ không chấp nhận yêu cầu của bọn họ, quy định ở mỗi nhà hàng đều như vậy, nếu không phải chuyện quan trọng, trừ khi là cảnh sát đến, nếu không muốn nhìn thấy cửa phòng giám sát cũng là chuyện khó hơn lên trời.

Cô quay sang nhìn Vương Nghiêm. —“Khi nãy anh ở bãi đậu xe, có thấy người nào khả nghi hay không?”

Wang Nghiem lắc đầu, thấy vậy, Dương Mộ Anh càng chắc chắn Dương Nặc vẫn còn ở nhà hàng. Cô nhìn sang nữ quản lý.

“Tôi muốn gặp ông chủ của các người.”

Nữ quản lý vẫn giữ nụ cười chuyên nghiệp, ôn hoà nói. —“Thật xin lỗi, ông chủ hôm nay có việc đã đi ra ngoài, không biết khi nào trở về, nếu không, các vị để lại họ tên cùng số điện thoại của mình, còn có hình ảnh người bạn của các vị, nếu bạn của các vị quay lại, tôi sẽ gọi điện báo với các vị.”

Thẩm Thiên Thanh hừ lạnh. —“Ông chủ Tôn của các người bận việc thật đúng lúc, sao cô không nói thẳng là ông ta không muốn gặp chúng tôi.”

“Anh nói cái gì?” — Dương Mộ Anh giật mình nhìn Thẩm Thiên Thanh.

Anh ta nhú mày. —“Em sao vậy?”

Dương Mộ Anh cắn chặt môi, không chắc chắn hỏi. —“Anh nói, ông chủ nơi này họ Tôn ... là Tôn Dịch?”

“Phải, em không biết sao?”

Câu trả lời của Thẩm Thiên Thanh chẳng khác nào sét đánh ngang tai, mặt Dương Mộ Anh trắng bệch, cô điên cuồng hướng cửa thang máy chạy đi nhưng thang máy lại bận, cô lại chạy tới lối thoát hiểm, đi lên tầng trên.

Mọi người bị hành động của Dương Mộ Anh làm cho hoảng loạn, thấy vẻ mặt tái mét của cô thì cũng đoán được Dương Nặc và Như Từ Kỳ thật sự đã gặp chuyện, bọn họ nhanh chóng đuổi theo.

Nữ quản lý thấy vậy, cô ta gọi một cú điện thoại, sau đó cũng chạy theo bọn họ, còn không quên thông báo cho vài tên bảo vệ đi lên.

.....

Tầng năm, nơi dành cho khách nghỉ ngơi.

Dương Mộ Anh vừa chạy lên lầu, nơi này có rất nhiều phòng, còn có hành lang gấp khúc, việc tìm kiếm rất khó khăn nhưng cô không thời gian suy nghĩ nhiều, cô đi thẳng tới phòng đầu tiên, gõ cửa liên tục nhưng không có ai mở cửa, không làm điều dư thừa nữa, cô thủ thế, dùng chân đạp văng cánh cửa, bên trong trống không, cô lại đi tiếp cánh cửa thứ hai và tiếp tục đạp.

Khi mấy người Thẩm Thiên Thanh chạy tới đã thấy tình cảnh Dương Mộ Anh liên tục đạp cửa, mọi người không khỏi toát mồ hôi lạnh, nói cho cùng, nơi này cũng là chỗ làm ăn của người ta, còn là nhà hàng nổi tiếng, dù có gấp đến mấy cũng không cần liều mạng như vậy.

Vì thế, Thẩm Thiên Thanh, Vương Nghiêm cùng Dương Thiệu Minh chạy tới ngăn cản hành động tiếp theo của Dương Mộ Anh, còn Hạ Thư Trang và Kim Hoa thì xin lỗi người khách đang mắng Dương Mộ Anh.

Dương Thiệu Minh là người đầu tiên phát hỏa. –“Chị làm cái gì vậy hả? Chị không lo tìm anh trai của tôi, lại đi đạp cửa làm cái gì? Chị muốn ...”

Lời nói tiếp theo bị cậu nuốt vào trong họng, bởi người trước mặt cậu nhìn rất đáng sợ, trên gương xinh đẹp âm trầm là đôi mắt ẩn chứa hàn quang khiến cậu lạnh sống lưng, đây là lần đầu cậu thấy Dương Mộ Anh như vậy, thật đáng sợ.

Thẩm Thiên Thanh cũng nhìn ra Dương Mộ Anh khác thường, anh phản ứng nhanh nhất lên tiếng trấn an cô.

“Mộ Anh, nhất định sẽ tìm được Dương Nặc, em phải bình tĩnh, đừng manh động. Giờ nói cho anh biết, Tôn Dịch có liên quan gì đến chuyện Dương Nặc mất tích.”

Thẩm Thiên Thanh rất nhanh hiểu ra vấn đề, biết Dương Mộ Anh không hỏi đâu đi hỏi Tôn Dịch, vì thế chỉ có thể khẳng định, việc Dương Nặc mất tích có liên quan đến Tôn Dịch.

Dương Mộ Anh siết chặt tay, móng tay cắm sâu vào da thịt đến rỉ máu nhưng cô không thấy đau tí nào, cố gắng áp chế cơn hoảng sợ trong lòng, môi cô run run, khó khăn nói.

“Anh có biết ... sở thích của Tôn Dịch là gì không?”

Thẩm Thiên Thanh lên tiếng – “Đánh cờ, cá cảnh, hoa kiểng ...”

“Không phải.” – Dương Mộ Anh cắt lời anh ta, tiếp lời. –“Là sở thích, chỉ có một ít người trong làng giải trí biết.”

Thẩm Thiên Thanh nhíu mày, bỗng, ánh mắt trở nên âm u, anh ta không tiếp lời Dương Mộ Anh, bởi khi nhớ được sở thích của Tôn Dịch, anh cũng không thể bình tĩnh được nữa, không cần ai bảo, anh ta tự động xung phong đi đạp cửa từng phòng tiếp theo.

Dương Thiệu Minh cào tóc. –“Sao hết người này đến người nọ đi đạp cửa phòng vậy hả? Anh trai tôi làm sao bây giờ?”

Nữ quản lý chạy tới, thấy hành động của bọn họ thì tức giận, cô ta không khách khí ra lệnh cho bọn bảo vệ kéo mấy người Dương Mộ Anh xuống ngoài.

Lúc này, Thẩm Thiên Thanh đã điên tiết lên nên ra tay đánh luôn mấy người bảo vệ, Vương Nghiêm trợ giúp Thẩm Thiên Thanh, Kim Hoa thì lo lắng kéo tay Dương Thiệu Minh, Hạ Thư Trang hoảng sợ kéo tay Dương Mộ Anh.

Còn Dương Mộ Anh, cô không đi đạp cửa nữa, cả người chết lặng dựa vào bức tường lạnh lẽo nhưng cũng không lạnh bằng nội tâm của cô bây giờ, trong đầu không ngừng xuất hiện những tin tức của kiếp trước.

Kiếp trước, trên các trang mạng xã hội đăng tin nam người mẫu Như Từ Kỳ bị cưỡng gian, lúc đó cô không chú ý lắm nhưng nghe nói hung thủ là kẻ có tiền có quyền thế, không những ếm nhem vụ này, còn không ngừng gây khó dễ Như Từ Kỳ, đăng ảnh cậu bị cưỡng gian cùng những quan hệ mập mờ giữa cậu và Thẩm Thiên Thanh, về sau, Như Từ Kỳ rời khỏi làng giải trí, cùng Thẩm Thiên Thanh đi đến một nơi không ai biết đến.

Mà hung thủ gây chuyện không ai khác, chính là Tôn Dịch, ông chủ nhà hàng Từ Lan. Ông ta đã có vợ cùng hai đứa con trai, là ông chủ lớn của mấy nhà hàng lớn nhỏ, có vợ là con của ngài thị trưởng, anh vợ là quân nhân, với bối cảnh hoàn mỹ như vậy, ông ta lại có sở thích biến thái đối với việc cưỡng gian các nam người mẫu cùng nam ngôi sao.

Dương Mộ Anh biết được là vì sau này Thẩm Thiên Thanh từng đưa một số nhân chứng ra toà án, có điều, ngày hôm sau sơ thẩm lại vụ án, các nam người mẫu đều đổi khẩu cung, cuối cùng, quan toà kết án Tôn Dịch vô tội, Thẩm Thiên Thanh vu cáo người khác bị ngồi tù ba năm, may mắn Thẩm Tuyên nhờ vào quan hệ đổi thành án treo, Thẩm Thiên Thanh thoát nạn, sau đó cùng Như Từ Lý biến mất.

Nhưng tất cả mọi người trong làng giải trí đều biết sự thật, Tôn Dịch có cha và anh vợ làm quan lớn, hai người còn thương vợ của mình như mạng, vợ của ông ta đương nhiên không để chồng mình người tù, vì thế chỉ có thể trách cuộc sống không công bằng mà thôi.

Thật ra, khi gặp Như Từ Kỳ và Thẩm Thiên Thanh, cô đã muốn ám chỉ với Thẩm Thiên Thanh cần chú ý Tôn Dịch nhưng nghĩ lại, hai năm nữa mới xảy ra chuyện, cô cần thời gian làm Thẩm Thiên Thanh tin mình, lúc đó cũng dễ dàng nói chuyện hơn nhưng không ngờ, người tính không bằng trời tính, có lẽ khi cô trùng sinh thì bánh xe thời gian đã chuyển động theo chiều hướng khác, vì thế chuyện mới thành ra thế này.

Hiện tại, Dương Mộ Anh rất hối hận, khi Tôn Dịch gặp Dương Nặc ở Tân Dạ, ánh mắt dâm dăng đó, cô nên tìm cách tránh hắn ta mới đúng, nhưng giờ quá muộn rồi, Như Từ Kỳ cùng Dương Nặc đồng loạt mất tích, vậy ngày mai báo chí sẽ ghi cái gì đây?

Cô muốn khóc nhưng khóc không nổi, cứ nghĩ anh sẽ bị Tôn Dịch cưỡng bạo, đau đớn nơi tim khiến không thở được, cô cần mạnh mẽ mình cho đến ri máu để không bị phân tâm, nhìn đám người kia vẫn đánh kịch liệt mà mấy tên bảo vệ khác lần lượt chạy tới mỗi lúc một nhiều,

Dương Mộ Anh hít sâu một hơi, không quan tâm cái gì nữa, cô đứng thẳng dậy, lấy con dao cắt thức ăn để trên xe đẩy, nhanh như chớp chạy tới chỗ nữ quản lý.

“Bảo bọn họ ngừng tay, còn có, nếu không muốn chết, lập tức đưa tôi tới gặp Tôn Dịch ngay.”

Mặt nữ quản lý trắng bệch, con dao sắc bén kề sát cổ, cô ta cảm giác được, nếu không làm theo lời cô gái này, cô ta chết chắc, bởi sự kích động vừa rồi của Dương Mộ Anh, cô ta đều thu vào trong mắt, một kẻ đang điên cuồng, chạm vào chẳng khác nào đi tìm đường chết.

Vì thế lớn tiếng bảo mọi người dừng lại, mấy người Thẩm Thiên Thanh bị hành động của Dương Mộ Anh dọa sợ, nhưng bọn họ biết Dương Mộ Anh làm như vậy cũng vì muốn tìm Dương Nặc cùng Như Từ Kỳ, mọi người không thể làm gì hơn là đi tiếp từng phòng đập cửa.

Nữ quản lý thấy Dương Mộ Anh vẫn không buông con dao xuống, cô ta sợ hãi nói. –“Tôi thật sự không biết ông chủ đang ở đâu, chỉ biết ông ấy giao việc cho chúng tôi xong thì không liên lạc được nữa, tôi nói thật đây, cô tha cho tôi đi.”

Dương Mộ Anh thấy bọn người Thẩm Thiên Thanh cứ đập cửa như thế cũng không phải cách tốt. Cô liền đẩy nữ quản lý ra, đi tới chỗ còi báo cháy, thủ thế xoay người đá vào tấm kính còi báo động nhưng chỉ nứt một mảnh, cô không còn hơi đá tiếp, bèn đi tới xe đẩy, kéo tấm khăn trải bàn quấn quanh tay, đánh mạnh vào còi báo động.

Tiếng còi báo cháy kêu inh ỏi vang vọng khắp nhà hàng, mọi người trong phòng đều hoảng loạn bỏ chạy ra ngoài, tình thế hỗn loạn khiến các bảo vệ không kịp tránh né bị xô đẩy ngã chổng vó, sau đó là hàng loạt dấu giày in lên người, thậm chí không thể tả.

Nữ quản lý bị xô té đập đầu vào xe đẩy, bất tỉnh nhân sự. Dương Mộ Anh nháy mắt với mấy người Thẩm Thiên Thanh bảo bọn họ nhanh chóng đi tìm, phòng ở nơi này rất nhiều, còn có hành lang gấp khúc nên phải chia nhau ra.

Dương Mộ Anh nhìn xung quanh, chợt, nơi góc khuất hành lang, một bóng dáng chật vật quen thuộc vừa mới chạy ra khỏi cửa lại bị lôi kéo trở vào phòng, cô thật sự đã khóc, cô chạy nhanh tới cuối hành lang, Vương Nghiêm cùng Hạ Thu Trang ở gần đó cũng chạy theo sau.

Cửa đã khoá, Dương Mộ Anh chưa kịp tông cửa thì Vương Nghiêm đập một phát. –“Rầm” – Cánh cửa ngã luôn xuống đất.

Vừa vào bên trong, tình cảnh trước mắt khiến Dương Mộ Anh muốn bấm thay Tôn Dịch thành vạn mảnh.

Dương Nặc bị Tôn Dịch đè trên ghế sofa, quần áo xốc xếch, tóc tai rối bời, trên khuôn mặt tái nhợt có dấu bàn tay đỏ chói, trong mắt không còn mình nữa chứng tỏ anh bị hạ được nhưng anh vẫn đang chống cự Tôn Dịch, cho thấy anh chưa bị Tôn Dịch cưỡng gian.

Dương Mộ Anh đánh mất lý trí, cô nhào tới đập một cước vào mặt Tôn Dịch, ông ta vừa ngã xuống, cô lại liên tục đập vào hạ bộ của hắn, đập tới mức cô không quan tâm hắn ta có bị tuyệt tử tuyệt tôn hay không? Cô chỉ biết, giờ phút này cô muốn cắt đứt nó luôn.

Nghĩ là làm, Dương Mộ Anh đi tới bàn ăn, lấy con dao ra, không do dự đâm xuống nhưng bị một bàn tay mạnh mẽ ngăn lại. Vương Nghiêm nhìn bộ dạng mất hết lý trí của Dương Mộ Anh, anh ta kéo tay cô lại, hất bỏ con dao, quát.

“Dương Mộ Anh, nếu em không muốn ngày mai cả thế giới biết Dương Nặc xảy ra chuyện, thì bình tĩnh lại cho anh.”

“Chỉ ... chị Mộ Anh.”

Dương Mộ Anh bị quát nhưng không nghe lọt vào tai, bởi có một giọng nói yếu ớt đang gọi cô, đó là giọng nói cô quen thuộc, là giọng nói của người cô yêu.

Xoay đầu nhìn lại, Dương Nặc được Hạ Thu Trang đỡ dậy, cả người dù đang khó chịu vẫn cố gắng áp chế, quát cường nhìn cô, còn có trong mắt anh là sự đau lòng chứ không phải hoảng sợ khi thấy cô đánh Tôn Dịch.

Dương Mộ Anh bật khóc, cô chạy tới ôm Dương Nặc vào lòng, đau đớn khiến cô chỉ biết khóc, trong lòng không khỏi tự trách, cứ cho mình biết trước

tất cả, sẽ dễ dàng phá huỷ những âm mưu đen tối, sẽ bảo vệ được anh nhưng ... cô đã làm được gì?

Anh suýt bị cưỡng gian, suýt bị mất hết danh tiếng, còn không phải là do cô không có bản lĩnh, không đủ năng lực bảo vệ anh hay sao? Cô thật vô dụng.

Thắm Thiên Thanh vừa chạy vào, anh nhìn thấy Như Từ Kỳ ở trên giường, trên người chỉ có chiếc quần đùi, còn bị trói hai tay vào đầu giường, tuy đã tỉnh nhưng ánh mắt ngập đầy nước ắn chứa tia mờ mịt, còn có cơ thể trắng nõn đồ ừng chứng tỏ cậu ta cũng bị trúng thuốc.

“Tên khốn kiếp.”

Người mắng là Dương Thiệu Minh. Thấy anh trai mình như vậy, cậu liền nhào tới đấm liên tục vào mặt Tôn Dịch, Thắm Thiên Thanh thì đập vào hạ bộ cùng bụng của Tôn Dịch, cho đến khi hắn ta còn chút hơi tàn thì Dương Mộ Anh đi tới, nhìn hắn như nhìn cái xác chết.

Cô lấy đi động ra chụp ảnh liên tục, còn chụp hết quan cảnh trong phòng. Sau đó mới nói với Tôn Dịch.

“Nếu ngày mai, chuyện này bị đưa lên các mặt báo, vậy thì hãy chờ xem, hình ảnh xinh đẹp của ông cũng có mặt trên đó, đừng nghĩ có vợ ông chống lưng thì tôi không dám làm gì ông.”

Cô ngồi xuống, bóp cổ Tôn Dịch, nhìn sâu vào mắt hắn, nghiêng răng nói. –“Tôi chắc đây không phải lần đầu tiên ông làm việc này ... bắt quá, cá chết lười rách, tôi nghĩ các nạn nhân trước sẽ rất sung sướng khi ra làm nhân chứng chỉ điểm, khôn hồn thì cầm miệng lại cho tôi.”

Xô mạnh hắn ra, Dương Mộ Anh đi tới cùng Dương Thiệu Minh dìu Dương Nặc đi ra khỏi cửa, Thắm Thiên Thanh không muốn để yên như vậy nhưng Kim Hoa lại lên tiếng.

“Thiên Thanh, bây giờ làm lớn chuyện cũng không giải quyết được gì, quan trọng là đưa bọn họ đi bác sĩ cái đã.”

Thắm Thiên Thanh đè nén lửa giận, cùng Hạ Thu Trang cời trói cho Như Từ Kỳ, mặc quần áo cho cậu ta xong, thì cũng rời đi.

Nữ quản lý cùng mấy tên vệ sĩ chật vật chạy vào, đều chứng kiến hết tất cả, dù biết ông chủ có sở thích biến thái nhưng bọn họ chỉ là làm công, vì miếng ăn nên không thể làm gì khác, khi mấy người Dương Mộ Anh rời khỏi, bọn họ như trút được gánh nặng, tiếp đó đi vào dọn dẹp hiện trường cùng đưa Tôn Dịch đi bệnh viện.

... ..

Xuống bãi đậu xe, Dương Mộ Anh đã thanh tĩnh hơn rất nhiều. Đầu tiên, cô bảo Thắm Thiên Thanh không được đưa Như Từ Kỳ đi bệnh viện, hai người là ngôi sao lớn, nếu để ký giả vô tình chụp được, không cần Tôn Dịch ra tay thì ngày mai cũng có mấy bài viết linh tinh trên mạng, vì thế bảo Thắm Thiên Thanh đưa Như Từ Kỳ về chung cư của bọn họ trước.

Xong, bảo Dương Thiệu Minh đi chụp hình quảng cáo của cậu, còn phải tỏ ra bình thường, không để người khác nhìn ra điều gì, về phần Kim Hoa sẽ cùng Hạ Thu Trang đi đến chỗ bạn của Vương Nghiêm lấy thuốc giải, sau đó chia nhau ra, Kim Hoa về chung cư của Như Từ Kỳ, còn Hạ Thu Trang vừa về chung cư của Dương Nặc, vừa gọi điện báo cho Trịnh Thanh Tâm biết chuyện, bảo cô năng nhớ nói cho Duyệt Khải Phàm biết tình hình để anh có thể ứng phó giúp các cô.

Sau khi phân phó xong, bọn họ bắt đầu xuất phát. Ôm Dương Nặc đang bất tỉnh trong lòng, cô vừa mới đánh ngất anh, để anh không bị thuốc khống chế mà làm ra hành động gì, trong lòng bắt đầu tính toán kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nảy Mầm.

Chung Cư Phượng Hoàng.

Xe nhanh chóng chạy tới cổng chung cư, Vương Nghiêm muốn chạy xe vào tầng hầm nhưng phía trước có không ít fan hâm mộ cùng paparazzi, Vương Nghiêm ngừng xe, nhìn Dương Mộ Anh.

“Em xuống xe đi đường tắt vào thang máy đi, anh sẽ đánh lạc hướng bọn họ.”

Dương Mộ Anh gật đầu. –“Anh nhớ phái người theo dõi mọi hành động của Tôn Dịch, em nghĩ ông ta sẽ không dễ dàng để yên việc này, còn có Tâm Tâm, cậu ta bây giờ chỉ có một mình, em không an tâm. Tôn Dịch là kẻ nhỏ mọn.”

Kiếp trước, những người ra mặt làm chứng cho việc Như Từ Kỳ bị cưỡng gian đều nhận kết cục bi thảm, ngay cả những nhân viên liên quan đến Như Từ Kỳ cũng không tránh được. Kẻ nhỏ mọn đó, dù là một hạt bụi cũng muốn xóa sạch.

Dương Mộ Anh ấn vào huyết nhân trung của Dương Nặc, một giây sau đó, anh nhũn mảy mơ màng mở mắt, nhìn người trước mặt là Dương Mộ Anh, anh không tin nổi khi thấy đáng vẻ của cô hiện giờ.

Mái tóc luôn thẳng tắp nay rối bời, đôi mắt đỏ hoe ngấn nước, khoé miệng vuron chút máu, quần áo nhăn nheo, bộ dáng chật vật như vậy nhưng Dương Nặc lại cảm thấy cô rất dễ nhìn, trong ngực bỗng có cảm giác rạo rức không yên, miệng khô họng khác, chỗ cánh tay bị cô chạm vào truyền đến cảm giác mát lạnh thoải mái, khiến anh không muốn rời xa.

“Dương Nặc, cậu hãy cố gắng một chút, tiểu Hạ rất nhanh sẽ mang thuốc giải trở về, bây giờ tôi đưa cậu lên phòng, chúng ta đi thôi.”

Bị lời nói của cô làm Dương Nặc tỉnh táo vài phần, anh biết mình bị trúng thuốc, cảm giác không lành mạnh với cô là do thuốc ảnh hưởng nhưng anh không muốn tổn thương đến cô, anh cắn chặt răng, đè nén cơn khát cầu trong cơ thể, sau đó gật đầu với cô ý bảo đã hiểu.

Bây giờ là giữa trưa, mọi người đã phần đều đi ăn cơm hay nghỉ ngơi nên xung quanh khá yên tĩnh, hai người chọn con đường nhỏ mà đi, tránh xa cổng chính đã đứng đầy fan hâm mộ.

Dương Nặc cắn môi đến ứa máu, để mình có thể thanh tỉnh hơn nhưng khi dựa sát vào người Dương Mộ Anh, mùi hương thơm ngọt ngào cùng làn da mát lạnh của cô khiến anh chỉ muốn nhào tới ôm cô. Bất quá, mỗi lần có ý nghĩ này, anh lại hung hăng cắn chặt môi mình, cố gắng áp chế ngọn lửa đang thiêu cháy cơ thể của anh.

Dương Mộ Anh không biết suy nghĩ của Dương Nặc, cô dìu anh đi nhanh đến thang máy chuyên dụng dành riêng cho tầng trên cùng, nhưng không nghĩ lại chạm mặt Mộc Yên, cô nàng kia đứng trước cửa thang máy chuyên dụng, đang cúi đầu làm gì đó.

Nhưng Dương Mộ Anh lại biết, Mộc Yên là đang thử dò mật mã để vào bên trong, nói chính xác là cô nàng muốn vào nhà Dương Nặc, bởi nếu cô nhớ không lầm thì khoảng thời gian này, Mộc Yên thành công lên vào nhà anh, còn chụp hình đăng lên weibo.

Bất quá, đó không phải chuyện đáng lo ngại, chuyện quan trọng hiện giờ là làm sao an toàn vào trong thang máy.

“Mộ ... Mộ Anh.” – Dương Nặc thở dốc ní non bên tai cô, Dương Mộ Anh thấy ngựa bèn rụt cổ lại, mặt cô đỏ bừng, trái tim đập bình bịch khiến cô lúng túng không biết làm sao?

Không đợi cô ổn định nhịp đập, Mộc Yên đã xoay người về phía cô nhưng cô nàng lại cúi đầu xem cuốn sổ trong tay, Dương Mộ Anh đoán quyền sổ đó ghi những dãy mật mã phòng của Dương Nặc, có lẽ cô nàng đang thử từng cái một.

Dương Mộ Anh không dám hành động quá liều lĩnh, cô nghĩ mình phải nhanh chóng tìm biện pháp vừa có thể qua mặt Mộc Yên, vừa có thể lừa Mộc Yên giúp mình đưa Dương Nặc lên phòng mà không khiến cô ấy hoài nghi Dương Nặc khác thường.

Cô trầm mặt suy nghĩ, nhìn bên trái là những bồn hoa, bên phải là hồ bơi sát vách khu chung cư. Chợt, trong đầu cô loé lên tia sáng, cô quăng túi xách sang một bên, sau đó ghé sát vào Dương Nặc, thì thầm.

“Dương Nặc, nín thở.”

Tuy không hiểu Dương Mộ Anh muốn làm gì nhưng Dương Nặc vẫn làm theo, anh vừa nín thở thì bị cô ôm lấy hông, sau đó bị kéo về phía trước.

“Bùm”

Tiếng vang thật lớn. Mộc Yên đang chăm chú bấm mật mã bị âm thanh kinh động làm cô nàng giật mình hoảng sợ quăng luôn cuốn sổ, theo bản năng nhìn về nơi phát ra âm thanh, tư thế chuẩn bị bỏ chạy lập tức cứng đờ, mắt không chớp nhìn hai người đang hi hục leo lên bờ.

Phải cảm ơn mắt của mình vừa to vừa sáng, vì thế cô nàng mới có thể nhận ra thần tượng mà cô ngày nhớ đêm mong. Mộc Yên lập tức cười như điên, cô nàng vội vã chạy tới kéo Dương Nặc lên bờ.

Vừa lên bờ, Dương Mộ Anh lên tiếng. –“Mộc Yên, em giúp chị đưa Dương Nặc lên nhà, cậu ấy đang bị sốt, phải gọi bác sĩ ngay.”

Mộc Yên dù thấy thần tượng rất phấn khích nhưng vẫn còn chút lý trí, cô nàng gật đầu, cũng tò mò hỏi Dương Mộ Anh. –“Sao chị biết tên của em?”

Dương Mộ Anh vừa dìu Dương Nặc đi về phía trước, vừa nói. –“Em là hội trưởng fan hâm mộ của Dương Nặc, trong các chương trình, chị có thấy qua em, cũng từng nghe Dương Nặc nói về em trên weibo nên chị mới biết.”

Mộc Yên nghe Dương Nặc nhắc tên của mình, mặt mày hớn hờ, ngay sau đó lại tò mò hỏi tiếp. –“Anh Dương Nặc bị sao vậy chị?”

Dương Mộ Anh bấm mật mã, ba người cùng vào trong thang máy, cô nói tiếp. –“Hôm qua Dương Nặc thức khuya để đọc kịch bản, sáng phải thức sớm đi chụp ảnh trên núi, khi đến nhà hàng bàn công việc thì bảo đau đầu, còn có dấu hiệu phát sốt, chắc là do thức khuya còn dậy sớm hứng sương nên mới mang bệnh, khi này cậu ấy bị choáng, gặp phải vùng nước dưới chân nên trượt té, chị muốn kéo lại nhưng sức lực không đủ vì thế bị kéo theo.”

Nhìn Mộc Yên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cô cười thầm, nói tiếp. –“Trợ lý cùng người make up hiện đang ở công ty làm chút việc nên không đi cùng chị được, may mắn là gặp được em, nếu không chị cũng không làm sao nữa? Thật sự cảm ơn em rất nhiều.”

Mộc Yên cười tí mắt. –“Không có gì đâu chị, được gần gũi thần tượng là điều em nằm mơ cũng không mơ được, tuy gặp mặt trong hoàn cảnh này

nhưng em cũng rất vui ạ ...”

Biết mình nói sai, Mộc Yên bèn giải thích. —“Em không có ý gì khác, em chỉ là quá phấn khích khi được gặp anh Dương Nặc, nhưng thấy anh ấy như vậy, em thật sự rất lo lắng cho anh ấy, chị đừng hiểu lầm.”

“Chị hiểu mà, em an tâm, chị không hiểu lầm gì đâu.”

Dương Mộ Anh vừa nói xong, thang máy cũng vừa lên tầng trên cùng, hai người nhanh chóng đi vào nhà Dương Nặc. Dương Mộ Anh để Mộc Yên ở bên ngoài, cô diu Dương Nặc hướng về phía phòng ngủ, sau đó nhanh chóng thẳng tiến vào phòng tắm, cô đặc anh vào buồng tắm, mở nước lạnh xối lên người anh.

Dương Nặc như được đại xá, từng giọt nước lạnh xối lên người làm xua đi cảm giác khô nóng, dục vọng gào thét dần hạ xuống, anh thở ra một hơi, bên tai vang lên tiếng nói của Dương Mộ Anh, thần trí bị xuân được làm choáng váng nhưng anh vẫn có thể nghe rõ lời cô nói.

“Dương Nặc, nước lạnh sẽ giúp cậu giảm bớt khó chịu, tiểu Hạ sắp về rồi, bây giờ tôi sẽ ra giải quyết Mộc Yên, tôi rất nhanh sẽ trở lại, cậu cố gắng chịu đựng một chút.”

Không đợi Dương Nặc gật đầu, Dương Mộ Anh cấp tốc chạy ra phòng khách. Tuy cô muốn lợi dụng Mộc Yên nhưng vẫn phải đề phòng cô nàng, dù gì cũng là fan cuồng, cô không tin Mộc Yên chỉ đơn giản quay lên phòng Dương Nặc như kiếp trước.

Vừa đến phòng khác, liền thấy Mộc Yên lấy máy ảnh mini ra chụp liên hồi, ngay cả sọt rác cũng không tha.

Dương Mộ Anh cười khê, cô thật là quá đa tâm rồi, Mộc Yên vẫn là trẻ con, còn là hội trưởng fan hâm mộ chứ không phải fan cuồng, cô không nên đánh đồng Mộc Yên với những fan cuồng từng xâm hại Dương Nặc.

Dương Mộ Anh làm như không thấy hành động của Mộc Yên, cô tiện tay lấy quyển album của nhiếp ảnh gia mới chụp hai ngày trước, nở nụ cười thân thiện với Mộc Yên.

“Cái này tặng em, đây coi như thay lời cảm ơn của chị và Dương Nặc vì em đã giúp bọn chị ngày hôm nay.”

Mộc Yên vừa thấy quyển album chỉ mới có trên mạng còn chưa có phát hành, hai mắt toả sáng còn hơn bóng đèn điện, nhưng cô nàng vẫn có quy cũ, cười tí mắt đưa hai tay nhận lấy.

“Em cảm ơn chị rất nhiều, chị cũng đừng ngại, việc này em rất tự nguyện làm, nếu sau này có việc gì thì cứ gọi cho em, em nhất định ra sức giúp chị cùng anh Dương Nặc.”

Dương Mộ Anh đạt được ý đồ, cô lấy trong túi xách ra một tấm danh thiếp đưa cho Mộc Yên, tiếp tục ra sức dụ dỗ.

“Đây là danh thiếp của chị, sáng mai có một cuộc hội họp cùng các đài truyền hình, trong đó có một phần trò truyện cùng fan hâm mộ, chị còn chưa tìm được người, nay vừa vận gặp em, chị mong ngày mai em sẽ đến.”

Mộc Yên không nghĩ hôm nay vận khí của mình thật tốt, không những được gặp thần tượng, còn vào nhà của anh, được tặng album chưa tung ra thị trường, rồi ngày mai còn được trò chuyện cùng anh trước ống kính, lúc này đây, không biết dùng từ ngữ gì có thể hình dung tâm trạng của Mộc Yên bây giờ. Phấn khích, hưng phấn, cao hứng, ... vui chết đi được.

Nếu Mộc Yên biết, Dương Mộ Anh vì muốn cô nàng ngày mai làm chứng việc Dương Nặc phát sốt cùng những việc xảy ra trong ngày hôm nay thì không biết sẽ có biểu cảm gì? Bất quá, cô nàng sẽ không bao giờ biết được.

Dương Mộ Anh thật sự muốn Mộc Yên làm nhân chứng, vì dựa theo tình tiết ở kiếp trước, ngày hôm sau ở trước cổng công ty Duyệt Duyệt sẽ kéo đến đông đảo các phóng viên kí giả, việc này là do Tôn Dịch làm, hần ăn không được thì phá cho hôi, vì thế Dương Mộ Anh phải tìm trước một nhân chứng, mà Mộc Yên vừa vận phù hợp, cô nàng vừa là hội trưởng fan hâm mộ, còn là cháu của cục trưởng, lời của Mộc Yên nói ra, ai có thể không tin?

Tiền Mộc Yên vào trong thang máy, cô chạy vào phòng tắm xem Dương Nặc, thấy anh mê mang nằm trong bồn nước lạnh băng, khó chịu vịn vịn thân thể, chân mày nhíu chặt chứng tỏ anh rất thống khổ.

Gạt đi giọt nước mắt vừa rơi xuống, cô ngồi xuống bên cạnh bồn tắm, kéo nhẹ ống tay áo ướt sũng của anh, khàn giọng nói.

“Dương Nặc, không được ngủ, cậu tỉnh dậy đi.”

Dương Nặc thờ dặc, mở mắt nhìn Dương Mộ Anh, thấy cả người cô ướt sũng, trên mặt không biết là nước mắt hay nước của hồ bơi, nhưng thấy đôi mắt cô ngân nước, anh chắc chắn cô lại khóc.

Trong trong lòng bỗng thấy ngọt thờ, thế nhưng, cảm giác khó chịu khi bị thuốc hành hạ cũng không khó chịu bằng việc nhìn thấy cô khóc.

Anh không có kinh nghiệm trong yêu đương nhưng những bộ phim anh đóng, những kịch tình anh đã xem qua, có những đoạn nói một khi người phụ nữ vì một người đàn ông mà khóc, chứng tỏ người phụ nữ đã đặc người đàn ông vào trong tâm, đó gọi là thích, là yêu, vậy nên mới đau lòng, mới than khóc.

Nếu là vậy, có phải Dương Mộ Anh cũng có tình cảm với anh hay không? Nếu thật cô cũng có tình cảm với anh thì anh sẽ rất vui mừng, còn không?

Dương Nặc thở dài, anh đưa tay gạt đi vài giọt nước trên mặt cô, dịu dàng nói. –“Chị ... Anh Anh, đừng khóc, nhìn thấy Anh Anh khóc, tôi sẽ đau lòng.”

Anh không muốn đoán nữa, anh quyết định sẽ nói rõ lòng mình cho cô biết, chấp nhận cũng tốt, không chấp nhận cũng không sao? Anh chỉ không muốn bỏ lỡ, chỉ muốn thử một lần.

Dương Mộ Anh ngơ ngác nhìn Dương Nặc, trái tim như đập sai nhịp, đầu óc của cô xoay vòng vòng bởi anh nói đau lòng khi thấy cô khóc, cô tự nói với chính mình, là cô nghe nhầm thôi, là nghe nhầm thôi.

Nhưng Dương Nặc lại nắm lấy tay cô, ôn nhu nói. –“Anh Anh, thật ra tôi ...”

“Cậu ngâm nước lạnh cũng lâu rồi, nên đi ra thôi.”

Dương Mộ Anh cắt ngang lời anh, rút tay mình ra rồi dìu anh ra khỏi bồn tắm. Dương Nặc không thể làm gì khác là nghe theo cô.

Hai người vừa ra khỏi phòng, Dương Nặc bỗng quỵ xuống, ôm chặt lấy thân, thống khổ rên rỉ, khi này ngâm trong nước lạnh, cơn khát cầu dục vọng đã tiêu tán, không nghĩ vừa rời khỏi nước lạnh, dục vọng như cơn thủy triều ào ạt kéo tới, từng đợt cảm giác ngứa ngáy, tê dại, cuối cùng như bị kim châm hành hạ anh đến không thở được.

“Anh Anh ... đỡ tôi về phòng tắm mau.” – Dương Nặc khó khăn nói.

Dương Mộ Anh hoảng sợ, cô không ngờ hiệu lực của loại dược này lại mạnh như vậy. Không còn cách nào khác, Dương Mộ Anh định đưa Dương Nặc trở về bồn tắm, điện thoại bất chợt vang lên, cô nhanh chóng nhận máy, vui mừng nói.

“Tiểu Hạ, lấy được thuốc chưa?”

“Là mình.”

Bên kia truyền đến giọng nói của Trịnh Thanh Tâm, Dương Mộ Anh kinh ngạc, nhìn lại số máy rõ ràng là của Tiểu Hạ, cô bực bội nói.

“Tiểu Hạ đâu? Thuốc đâu rồi? Các người đang bày trò gì thế hả? Cậu có biết Dương Nặc đang rất khổ sở hay không?”

“Anh Anh, hãy trân trọng những giây phút quý báu này, bỏ lỡ lần này sẽ không có lần sau đâu, hãy nghe theo tiếng gọi của con tim.”

Trịnh Thanh Tâm nói xong liền cúp máy, cô nàng nhìn Vương Nghiêm cùng Hạ Thu Trang, uy hiếp nói.

“Trời biết, đất biết, ba chúng ta biết, nếu có kẻ thứ tư, tôi nhất định sẽ cho kẻ đó tuyệt tử tuyệt tôn.”

Hạ Thu Trang đương nhiên không nói, cô nhìn ra được tình cảm của Dương Mộ Anh dành cho Dương Nặc, cô cũng rất tán thành vì thấy hai người rất xứng đôi nên gật đầu như giả vờ.

Vương Nghiêm nhìn Trịnh Thanh Tâm đầy cung chiêu, trong đầu luôn có ý niệm, vợ là nhất, bạn bè đội kiếp sau đi.

... ..

Bên kia ba người cùng kí hiệp ước, Dương Mộ Anh bên này bị lời nói của Trịnh Thanh Tâm làm cô sợ đến ngây người.

Cái này không phải là bảo cô làm thuốc giải cho Dương Nặc hay sao? Cô không điên đến mức đó đâu.

Dương Mộ Anh nghĩ nghĩ, có lẽ ngâm nước lạnh một đêm sẽ ổn thôi, có thể sẽ bị sốt nhưng tốt hơn là việc hai người xảy ra quan hệ, cô vẫn chưa muốn phá hủy mối quan hệ hiện giờ của hai người.

Nghĩ như vậy, Dương Mộ Anh xoay mặt nhìn Dương Nặc, ai ngờ vừa xoay mặt, môi cô vừa chạm trúng môi anh, còn chưa kịp thoái lui, gáy đã bị anh nắm lấy, eo cũng bị tay anh ghì lại, trên môi nhanh chóng truyền đến cảm xúc nóng rực.

“Bùm” – Trong đầu vang lên tiếng sét, Dương Mộ Anh trừng mắt nhìn Dương Nặc, ngay cả việc kháng cự cũng không có.

Dù bị trúng thuốc, Dương Nặc cũng không muốn làm đau Dương Mộ Anh, anh hôn cô một cách dịu dàng, nhân lúc cô hé miệng, đầu lưỡi nhanh chóng xâm chiếm vào bên trong, quần lấy chiếc lưỡi thom tho của cô, dây dưa không dứt.

Khi Dương Mộ Anh lấy lại tinh thần, muốn đẩy Dương Nặc ra nhưng sức lực không đủ, vì vậy chỉ có thể tiếp nhận nụ hôn nồng nhiệt của anh. Ban đầu là dịu dàng, sau đó, có lẽ do hiệu lực của thuốc quá mạnh, nụ hôn của anh trở nên cuồng dã, hai tay không an phận bắt đầu thoát quần áo của cô.

Dương Mộ Anh ý thức được tình hình nghiêm trọng, cô nghiêng mặt, tránh đi nụ hôn của anh. Yếu ớt nói. –“Không được, cậu sẽ hối hận đấy, ngừng lại đi.”

Dương Nặc dừng lại động tác, nhìn thẳng vào mắt cô, chân thành nói. –“Anh Anh ... anh yêu em, vì thế anh biết rõ những gì mình đang làm, hãy tin anh.”

Dương Mộ Anh chấn kinh, cứ nghĩ mình nghe nhầm, bởi ánh mắt thâm tình cùng lời nói chân thành của anh không phải giả, cô đương nhiên luôn tin tưởng. Nhưng anh nói yêu cô là thật sao? Hay chỉ vì muốn cô làm thuốc giải cho anh mới nói như vậy?

Nhìn người mình yêu đến hai kiếp, nội tâm có chút giãy giụa nhưng rất nhanh lại trở nên bình tĩnh, Dương Mộ Anh không nói, cô nhắm mắt lại, áp mặt vào lồng ngực của anh, giống như ý nói mình nguyện ý.

Là thật cũng tốt là giả cũng không sao, vì ở kiếp này, cô đã nhận định, lần đầu tiên của mình nhất định phải trao cho anh.

Dương Nặc vui mừng khôn siết, anh cúi đầu hôn thật sâu đôi môi đỏ mọng của cô, vừa hôn vừa gặm cắn. Hai người rất nhanh đã nằm lên giường ngủ, quần áo trên người cũng thoát ra hết.

Dương Mộ Anh đỏ mặt, cô đã nhìn qua thân thể của anh rất nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên nhìn đến nửa thân dưới của anh. Sau một năm rèn luyện, tuy không được xem là lực lưỡng nhưng cơ ngực rắn chắc, cơ bụng sáu múi nhỏ, mỏng vênh tự nhiên, tất cả hợp lại tương đối hoàn mỹ.

Hai người không ai có kinh nghiệm XXOO, Dương Mộ Anh dù ở hai kiếp cũng vẫn mang tâm thân xử nữ nên cô chỉ có thể mặc Dương Nặc muốn làm gì thì làm. Còn Dương Nặc chỉ làm theo bản năng đàn ông cùng được lực thôi thúc.

Anh vẫn hôn môi cô, sau đó di chuyển xuống chiếc cổ xinh đẹp, đi xuống xương quai xanh, mỗi một nơi đều để lại ấn ký đỏ hồng, bàn tay cũng không ngừng vuốt ve đáng người yêu kiều dưới thân, chạm lên từng ngọn lửa dục vọng, khiến cô cùng anh rơi vào trầm luân.

Dương Mộ Anh không ngừng run rẩy, bởi mỗi một nơi anh chạm qua như bị phóng, còn có sự tê dại trên từng tấc da thịt, làm cô không nhận được khe rên rỉ.

“Ưm... Dương Nặc...”

Dương Nặc nghe giọng nói mê người của cô, như được cổ vũ, anh khẽ áp người lên cô, để hạ thân đối mặt nhụy hoa hồng nhuận, đặc một nụ hôn lên cái trán đã lấm tấm mồ hôi của cô, anh thở gấp nói.

“Anh Anh, bảo bối của anh... anh yêu em...”

Xong, anh vuốt ve cô một lát, anh từng nghe qua, lần đầu tiên của phụ nữ rất đau, dù anh dù bị thuốc làm đau khổ nhưng anh vẫn muốn làm gì đó giúp cô giảm nhẹ đau đớn. Hôn lên môi cô thật sâu, hạ thân thẳng tiến đi vào bên trong cô.

“Đau... đau quá...”

Dương Mộ Anh nghẹn ngào kêu lên, nước mắt chảy dài xuống hai bên má, cô cong người, khép chặt chân, mong có thể giảm bớt đau đớn nhưng lại khiến Dương Nặc không chịu nổi, mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống người cô.

Cảm giác khó chịu đan xen sung sướng không thể diễn tả bằng lời, Dương Nặc nhẫn nhịn chờ cô buông lỏng người, anh bắt đầu động thân, hai tay không ngừng vuốt ve thân thể của cô để cô có thể giảm bớt đau đớn.

Vì là lần đầu tiên nên rất nhanh anh đã giải phóng chính mình, một cỗ nhiệt nóng rực phun thẳng vào bên trong Dương Mộ Anh. Hạ thân của cô co rút một trận, trái tim đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài, cô thở dốc, hai tay ôm chặt hông của Dương Nặc, như muốn tìm một điểm tựa.

Dương Nặc thở hắt ra nằm trên người Dương Mộ Anh, ánh mắt đỏ ngầu nhìn cô gái nằm dưới thân, tóc tai tán loạn, gương mặt đỏ ửng, đôi mắt mờ mịt ẩn chứa dục vọng còn chưa tan hết, đôi môi sưng đỏ gọi tình khiến anh không nhận được muốn tiến lên gặm cắn.

Cũng không biết là do dục vọng chiếm hữu hay do hiệu lực của thuốc, Dương Nặc lại đề lên người Dương Mộ Anh, hôn lên môi cô, dịu dàng nói.

“Anh Anh, anh muốn em...”

Một lần nữa đi vào bên trong cô, khi hai thân thể kết hợp làm một, anh cảm thấy vẫn chưa đủ, anh muốn khảm cô vào trong người, để cô không thoát khỏi anh, bỏ rơi anh, từ chối anh, anh muốn cô mãi mãi chỉ thuộc về anh.

Đêm truyền miên không có điểm dừng, dù không biết hiệu lực thuốc đã hết hay chưa? Nhưng khi hai người kết thúc hoan ái thì mặt trăng đã treo trên đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đồng Sàn Cộn Chằm

Trời mới tờ mờ sáng, vài tia sáng dịu dàng nhỏ nhoi lên lối qua khe hở khung cửa sổ, chiếu vào hai người đang nằm trên giường lớn.

Dương Nặc ôm Dương Mộ Anh đang ngủ say, ôn nhu nhìn người con gái mình yêu, trái tim vẫn còn hưng phấn sau một đêm mê loạn.

Ngày hôm qua, anh bị trúng thuốc nên không ngừng đòi hỏi ở cô, dày vò cô cả đêm, đến khi trắng lên cao, hiệu lực của thuốc đã hết, ý thức rõ ràng thì thấy cô, không biết từ lúc nào đã mê mang đi vào giấc ngủ.

Lúc đó, anh chỉ hôn nhẹ cô, ôm cô vào lòng, cùng cô ngủ một giấc thật sâu, đến khi anh tỉnh dậy nhìn cô vẫn còn ngủ, mới biết đêm qua mình đã có bao nhiêu mãnh liệt. Vươn tay vuốt nhẹ tấm lưng trơn bóng mịn màng, Dương Nặc hồi tưởng lại từng giây từng phút cùng cô trải miên đêm qua, môi mông khê nở nụ cười mãn nguyện.

Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, cô cũng là người phụ nữ đầu tiên của anh, trong nội tâm cảm thấy ngọt ngào hưng phấn, tựa như ăn phải mật.

“Anh Anh...”

Nhẹ giọng gọi tên cô, nhìn gương mặt xinh đẹp đang ngủ say của cô, anh bỗng cúi đầu hôn lên trán cô, sau đó di chuyển xuống đôi mắt, cái mũi xinh xắn và cuối cùng là đôi môi sưng đỏ của cô, anh chỉ hôn nhẹ một cái rồi rời đi ngay.

Vuốt nhẹ khuôn mặt non mềm. Anh cảm thấy giờ phút này mình thật hạnh phúc, có được cô là điều ngoài ý muốn, nhưng được cô đáp lại tình cảm của anh thì càng trọn vẹn.

Nghĩ tới điều này, anh thở dài trong lòng, tâm tư của cô sâu như biển, anh không nhìn ra được, nhưng nếu cô cũng có tình cảm với anh, anh nhất định rất vui, còn không? Anh có thể đợi, nhưng sự chờ đợi của anh không phải để cô ngày càng đi xa phạm vi của anh, anh sẽ giam chặt cô ở nơi anh có thể nhìn thấy, anh sẽ làm mọi cách khiến cô yêu anh, sẽ khiến cô chỉ thuộc về riêng anh.

Anh biết, tình yêu phải do đôi bên tình nguyện mới có hạnh phúc nhưng cô hoàn mỹ, yêu kiều, quyến rũ như vậy, anh sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Đồng hồ sinh học của Dương Mộ Anh hoạt động rất có quy luật, dù có bị dày vò một đêm, cô vẫn đúng năm giờ thức dậy, mà dù không có đồng hồ học sinh thì cô cũng bị khối thân thể nóng như lửa bên cạnh làm tỉnh giấc.

Dương Mộ Anh từ từ mở mắt ra, nhìn trần nhà màu trắng tinh, kí ức mãnh liệt ngày hôm qua phút chốc ùa về. Dương Mộ Anh cảm thấy ảo não, bởi cô không biết phải đối mặt với người đang ôm mình như thế nào?

“Em tỉnh rồi?” – Giọng anh trầm thấp ôn nhu vang trên đỉnh đầu.

Dương Mộ Anh cắn môi, khê gật đầu, muốn xoay người tránh cái ôm của anh, nhưng mới cử động thân thể thì trên người truyền đến từng trận đau nhức như bị xe cán qua, hạ thân đau đớn như bị kim châm, cô nhin không được hồ nhẹ, cả người co lại như con tôm.

Dương Nặc bị hành động của Dương Mộ Anh làm anh hoảng sợ, anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, ôn nhu hỏi.

“Em bị sao vậy?”

Dương Mộ Anh cắn răng chịu đựng, cô không thể giải thích cho Dương Nặc hiểu nguyên nhân, cô biết vì khối thân thể này mới trải qua lần đầu tiên, mà đêm qua bị dày vò đến cực hạn nên lúc này toàn thân của cô bần rần cùng đau nhức.

Dương Nặc hoang mang an ủi bảo bối trong lòng, khi anh nhìn đến vết máu đỏ sậm khả nghi dưới nệm, trong lòng liền sáng tỏ. Anh hôn nhẹ lên trán của cô, áy náy nói.

“Anh Anh, thật xin lỗi, anh hứa lần sau sẽ không làm em bị thương.”

Mặt Dương Mộ Anh đỏ bừng, cái gì lần sau không làm cô bị thương? Anh muốn cùng cô làm chuyện ấy nữa sao? Là cô nghe nhầm phải không?

Không đợi cô suy nghĩ xong, Dương Nặc lấy chăn bọc kín thân thể trống trơn của Dương Mộ Anh, cúi người ôm cả người cô lên.

“Cậu làm cái gì vậy?” – Dương Mộ Anh kinh hô hỏi.

Dương Nặc nhìn cô cười ôn nhu. – “Anh nghĩ em cần tắm nước nóng.”

Ôm cô vào phòng tắm, anh lấy đi tấm chăn, cơ thể của cô lộ lồ trước mặt anh, cô đỏ mặt lấy khăn che cơ thể, Dương Nặc cố gắng không nhìn thân hình quyến rũ của cô, nụ cười ôn nhu trở nên cứng nhắc.

Anh ngồi bên cạnh buồn tắm xả nước, sau đó đi ra ngoài, khi trở lại trên tay đã có một bộ đồ ngủ của anh, anh đặc một bên, thử nước trong bồn độ nóng vừa phải, anh ôm cô đặc vào bồn tắm, dịu dàng nói.

“Em ngâm nước nóng một lát sẽ khiến thân thể khoẻ hơn, anh ra ngoài dọn dẹp một chút.”

Thấy anh khuất sau cánh cửa, Dương Mộ Anh thở phào nhẹ nhõm, chợt, cửa mở, anh lộ đầu vào, mỉm cười nhìn cô.

“Anh sẽ làm bữa sáng, em muốn ăn gì?”

Dương Mộ Anh quay mặt đi, lạnh nhạt nói. –“Tuỳ cậu.”

Dương Nặc không giận trước thái độ lạnh nhạt của Dương Mộ Anh, anh vui vẻ đi dọn dẹp bãi chiến trường cùng làm bữa sáng tình yêu trong tâm trạng vui vẻ.

Nhìn cánh cửa đóng chặt, Dương Mộ Anh nhìn xuống mặt nước đến thất thần.

Thái độ của anh sau một đêm thay đổi rõ rệt, lúc trước anh đối với cô vừa thân thiết vừa mang theo sự tôn kính như đối với một người trưởng bối nhưng sau một đêm, cái cảm giác anh đối với cô như đối với người yêu, làm cô nhất thời không tiếp thu được.

Đáng lý cô nên vui mới phải nhưng không hiểu vì sao trong lòng thấy khó chịu bức rức, là cô cảm thấy chưa đủ hay vì lo sợ tất cả chỉ là ảo mộng?

Ngâm nước nóng khoảng hai mươi phút, Dương Mộ Anh cảm thấy thân thể đã khá hơn nhiều, ngoại trừ bên dưới hạ thân còn chút cảm giác tê dại cùng những dấu vết xanh đỏ trên người, thì tất cả đều ổn.

Dương Mộ Anh rời khỏi bồn tắm, cô mặc bộ đồ ngủ của anh, thân hình khác biệt nên khi nhìn mình trong gương chẳng khác nào đứa trẻ mặc đồ người lớn.

Mở cửa ra, trong phòng đã được dọn dẹp, Dương Mộ Anh kinh ngạc trước tốc độ làm việc của Dương Nặc. Cô đi ra phòng khách, mùi thơm đồ ăn bay vào khoang mũi làm cô thấy đói bụng, cô nhìn trên bàn ăn, thấy có một bát mì lớn.

Dương Mộ Anh thờ dãi, với trình độ nấu ăn của Dương Nặc, cô không nên kì vọng quá cao, anh chỉ biết nấu vài món đơn giản, nên muốn nấu xong một món ăn trong thời gian ngắn thì chỉ có thể là mì hoặc trứng chiên.

Dương Nặc bung bát mì đi ra từ bếp, thấy vẻ mặt thất thần của Dương Mộ Anh, anh cười nhạt, nói.

“Vì gấp quá nên anh chỉ có thể nấu mì, lần sau anh sẽ nấu món khác, em muốn ăn gì cứ nói, anh chắc chắn sẽ nấu cho em ăn.”

Dương Mộ Anh nhìn Dương Nặc đeo tạp dề màu đen in hình chú cừu đáng iu, cô mím chặt môi, nghiêng đầu tránh né ánh mắt nóng bỏng của Dương Nặc, cô ngồi xuống bàn, cúi đầu ăn bát mì.

Dương Nặc có chút lo lắng khi thấy thái độ lạnh nhạt của Dương Mộ Anh, cô không nói gì làm anh thấy bất an, thà rằng cô lên tiếng, dù là lời trách móc, anh cũng thấy yên tâm để cô nể, nhưng cô cứ im lặng như vậy làm anh rất sợ.

Dương Nặc ngồi vào bàn, hai người ăn trong im lặng. Khi Dương Mộ Anh ăn xong, cô lấy khăn lau miệng, đứng dậy nói với Dương Nặc.

“Cậu ăn xong thì thay đồ đi, tôi phải về phòng chuẩn bị một chút, lát nữa Vương Nghiêm sẽ đến đón chúng ta ...” – Cô ngừng một lúc, cắn môi nói.

“Chuyện đêm qua, cậu không cần để ý, cứ coi như chưa từng xảy ra là được ... tôi đi trước.”

Xong, Dương Mộ Anh bước nhanh đến cửa chính. Chuyện đêm qua là một sai lầm, cục diện trước mắt đã đủ rồi, cô không muốn vì sự sai lầm này mà bắt anh phải có trách nhiệm với cô, càng không muốn vì nó mà mối quan hệ giữa hai người bị phá hủy.

Cô yêu anh, trao cho anh lần đầu tiên của mình không có nghĩa cô sẽ đến với anh, con đường sự nghiệp của anh đang đi theo chiều hướng phát triển, tương lai đi đến vị trí ảnh hưởng không còn xa, nếu lúc này vì cô mà phá hủy, cô sẽ cảm thấy có lỗi với anh, càng có lỗi với ông trời đã cho cô cơ hội sống lại, vì thế, cô thà rằng ngày hôm qua chỉ là một giấc mơ, cũng không muốn đem anh đẩy đến bờ vực thẳm.

Vừa muốn mở cửa, một cánh tay rắn chắc đã kéo tay cô lại, đối mặt với gương mặt tức giận của anh, cô bình tĩnh nói. –“Buông tay.”

“Không” – Giọng anh kiên định, anh tức giận nói tiếp.

“Anh Anh, em nói anh hãy xem chuyện đêm qua như chưa từng xảy ra, anh không làm được, anh nói rõ cho em biết, anh yêu em, anh sẽ không buông tay, anh biết em chưa có tình cảm với anh, anh có thể đợi nhưng việc từ chối anh, anh không cho phép.”

Dương Mộ Anh siết chặt tay, nội tâm vui mừng khi anh nói yêu cô, anh thật sự yêu cô, cô đã thành công nhưng vì sao trái tim lại đau như vậy?

Cô hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào mắt của anh, nói. –“Tôi là quản lý của cậu.”

“Anh không quan tâm” – Anh kiên định nói.

“Tôi lớn tuổi hơn cậu.” – Cô quát lớn.

“Anh không quan tâm” – Anh vẫn kiên định nói. Anh lấy tay của cô để vào trái tim của mình, thâm tình nói.

“Anh chỉ quan tâm rằng em có yêu anh hay không? ... Anh Anh, em có cảm nhận được trái tim của anh đang đập rất nhanh hay không? Tất cả là vì em.”

Anh vuốt ve mặt cô, cười khỏ nói. –“Sau đêm qua, anh đã nghĩ rất nhiều, nghĩ cách nào để có thể giữ em lại bên mình, có thể yêu thương em, có thể chăm sóc bảo hộ em ... Anh Anh, dù không chấp nhận anh nhưng em đừng quay lưng lại với anh, với tình yêu của anh, có được không?”

Dương Mộ Anh rồi rầm nhấm mắt lại, một giây sau cô mở mắt ra nhìn vào thẳng vào mắt Dương Nặc, chưa xót nói.

“Dương Nặc, điều tôi muốn ở người đàn ông của tôi là một đời một kiếp chứ không phải vui đùa trong phút chốc, cậu có thể sao?”

Anh đã nói đến mức đó, tim cô dù là sắt đá cũng bị anh mài mòn, trong khi đó, trái tim của cô đã thuộc về anh từ lâu, làm sao chống chọi nổi những lời nói thâm tình của anh dành cho cô?

Nhưng cô vẫn muốn nhận từ anh một lời hứa, vì không lâu sau, Nhậm Tuyết Vy sẽ xuất hiện. Kiếp trước vì cô ta, scandal của anh dấy lên làn sóng lớn, nếu anh thật sự yêu cô, thì dù sau này Nhậm Tuyết Vy xuất hiện, cô sẽ có cách khiến anh không rơi vào bẫy khổ.

Dương Nặc ngẩn người, đây có phải là cô muốn cùng anh nắm tay nhau sống đến đầu bạc răng long? Trong lòng bỗng dâng lên cảm xúc ngọt ngào hạnh phúc, tựa như trăm hoa đua nở khiến nội tâm của anh vui sướng hân hoan, khoé môi bất giác mỉm cười.

Dương Mộ Anh sững sốt, cô đang nói nghiêm túc, anh lại cười ngốc nghếch như vậy là có ý gì? Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, muốn thoát khỏi giam cầm của anh, lại bị anh ôm trọn lấy cả người, bên tai vang lên giọng nói trầm ấm

“Một đời một kiếp? Anh Anh, đây có được xem là em đang cầu hôn anh hay không?”

Mặt Dương Mộ Anh đỏ bừng, cô đẩy anh ra nhưng không được, chỉ có thể đâm lên ngực anh, tức giận quát.

“Ai cầu hôn cậu, tôi là nói thật đấy, nếu cậu chỉ muốn vui đùa thì đi tìm người khác, tôi không ...”

Giọng nói im bặt bởi môi cô đã bị anh gặm, nhưng chỉ là cái hôn nhẹ, sau đó nghe anh nói dịu dàng bên tai cô.

“Nhất sinh, nhất thế, nhất song thân ... Đồng sàng cộng chẩm”

Nghe câu đầu, Dương Mộ Anh cảm động đến muốn khóc nhưng nghe câu sau, mặt cô lại đỏ bừng, cô đâm vào ngực anh.

“Ai thề đồng sàng cộng chẩm với cậu? Không biết xấu hổ.”

Dương Nặc nắm lấy tay cô, vui vẻ nói. –“Xấu hổ thì có thể ôm được vợ về nhà sao?”

“Cậu, cậu ... cậu ...” – Dương Mộ Anh xấu hổ nói mãi chỉ có một từ.

Dương Nặc không trêu ghẹo cô nữa, anh hôn nhẹ lên trán cô, ôn nhu nói. –“Em nên đổi cách xưng hô thì phải?”

Cô nhìn anh, trầm mặt thật lâu, sau thờ dài nói. –“Cậu không thấy hối hận với quyết định của mình hay sao?”

“Anh thấy hối hận.” – Nhìn ánh mắt âm trầm của cô khi nghe anh trả lời, anh vươn tay xoa nhẹ mắt cô, ôn nhu nói.

“Hối hận vì không sớm bày tỏ tình yêu của mình với em ...Anh Anh, anh đã bỏ lỡ khá nhiều thời gian, em giúp anh bù đắp lại, có được không?”

Dương Mộ Anh mím môi, nghiêng đầu không nhìn anh. Dương Nặc mỉm cười, hôn nhẹ lên má cô, ngay lập tức hai má non mịn đỏ lên, Dương Mộ Anh trừng mắt nhìn anh, Dương Nặc vui vẻ ôm cô vào lòng.

“Anh rất vui.”

Nếu đã chấp nhận anh, cô cũng không nghĩ nhiều nữa, mọi việc cứ thuận theo tự nhiên đi. Cô vòng tay ôm eo anh, nói.

“Đừng công khai mối quan hệ, tôi ... em cho anh cơ hội, sau này anh có đổi ý, em nhất định không níu kéo anh lại, em sẽ buông tay.”

Dương Nặc đẩy nhẹ cô ra, dùng vẻ mặt hung tợn nói với cô. –“Được, là em nói, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, trừ khi anh buông tay, em nhất định không được buông tay, biết chưa?”

“Bá đạo.” – Dương Mộ Anh vui đầu vào ngực của anh, lẩm bầm,

“Tất cả đều nghe theo em” – Lát sau, liền nghe anh nói thế.

Hai người tựa vào nhau một lúc, vừa muốn buông ra thì cửa phòng vang lên tiếng chuông.

Dương Mộ Anh đẩy Dương Nặc ra, nhìn qua bảng điện tử thì thấy Trịnh Thanh Tâm và Hạ Thu Trang, còn có Dương Thiệu Minh và Kim Hoa. Cô liếc xéo Dương Nặc, rồi mở cửa ra.

Dương Thiệu Minh vừa vào thì ngay lập tức nhào tới ôm Dương Nặc, thâm thiết nói. –“Anh làm em sợ muốn chết, anh sao rồi? Có ổn không? Tên Tôn Dịch chết tiết kia không phải là người mà, em phải đi chém chết hắn.”

Tự biên tự diễn, khi mọi người đưa mắt nhìn cậu ta hùng hổ đi ra cửa, chỉ sau một phút đã thấy cậu ta trở lại, vẻ mặt tức giận nhìn bọn họ, quát.

“Các người không cùng tôi đi báo thù cho anh trai à?”

Trịnh Thanh Tâm nhìn Dương Thiệu Minh, lắc đầu chán nản. –“Vì sao cùng chung một dòng máu mà hai người như ở hai thái cực thế?”

Sau đó nhìn Dương Mộ Anh, đánh giá cô từ trên xuống dưới, ánh mắt mờ ám nhìn Dương Nặc, nở nụ cười bí ối nói.

“Anh Anh, sao cậu lại mặt đỏ của Dương Nặc vậy?”

Dương Mộ Anh lạnh lùng nhìn Trịnh Thanh Tâm, cô nàng hoảng hốt trước cái nhìn xa lạ của cô, cảm thấy chột dạ cúi đầu không dám hỏi nữa, nhưng Dương Thiệu Minh không như thế.

Cậu ta trừng mắt, chỉ tay về phía Dương Mộ Anh, lắp bắp nói. –“Chị, chị ... đừng nói là chị nhân lúc anh trai tôi trúng thuốc mà cường bạo anh ấy nha.”

“Thiệu Minh, không được nói bừa.” – Dương Nặc lên tiếng giải thích.

“Hôm qua anh trúng thuốc, trên đường gặp được Mộc Yên là hội trưởng fan hâm mộ của anh, vì không muốn cô ta biết anh bị trúng thuốc nên anh đã nhảy xuống hồ bơi để đánh lạc hướng cô ta, Anh ... Mộ Anh cũng bị anh kéo theo xuống nước, sau đó vì tiểu Hạ không về kịp, anh quyết định cả đêm ngâm nước lạnh dẫn đến phát sốt, Mộ Anh vì lo cho anh cả đêm không về nhà thay đồ được nên anh cho chị ấy mượn đồ, em hiểu rồi chứ?”

Lời nói dối nhiều sơ hở như vậy, chỉ có đưa em cuồng anh trai mới tin là thật, ba người còn lại, hai người biết rõ sự tình, một người cũng là hồ ly lâu năm, đương nhiên biết rõ nhưng không ai hé môi vạch trần.

“Thiệu Minh, cậu đã gặp anh trai của cậu rồi, vậy chúng ta nên ra sân bay thôi, sắp tới giờ bay rồi đó.”

Kim Hoa lên tiếng phá bỏ bầu không khí mờ ám này, cô là người hiểu chuyện, trừ khi liên quan đến Dương Thiệu Minh, cô mới ra mặt, còn những chuyện khác, không nằm trong phạm vi làm việc của cô.

Dương Thiệu Minh xụ mặt, dù không muốn rời đi nhưng không còn cách nào khác, cậu đi tới ôm anh trai, ảo não nói.

“Anh trai yên tâm, tuy em không chém chết tên ôn dịch kia được nhưng nhất định khiến hắn sống không thoải mái, em đi đây, tạm biệt anh.”

Trước khi tiễn Dương Thiệu Minh và Kim Hoa đi, Dương Mộ Anh chợt nhớ đến Như Từ Kỳ và Thẩm Thiên Thanh, cô lo lắng hỏi.

“Kim Hoa, chị có đem thuốc đến cho Như Từ Kỳ hay không?”

Kim Hoa thờ dãi nói. –“Tôi có đến nhưng hai người đó không có ở nhà, gọi điện thoại cũng không được, có lẽ Thẩm Thiên Thanh lo Như Từ Kỳ chịu không nổi nên đã đưa cậu ta đi gặp bác sĩ riêng cũng nên.”

Dương Mộ Anh gật đầu, Thẩm Thiên Thanh là người thông minh, anh ta chắc sẽ biết cách giúp Như Từ Kỳ tìm được thuốc giải.

Nếu Dương Mộ Anh biết được, tình trạng hiện giờ của hai người mà cô đang lo lắng không khác tình cảnh của cô và Dương Nặc là mấy, không biết sẽ có cảm nghĩ gì?

Điện thoại của Trịnh Thanh Tâm bỗng reo lên, cô nàng bắt máy, nghe được một lúc thì mặt tái mét, cô nàng cúp máy, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Dương Mộ Anh.

“Anh Khải Phàm vừa gọi điện thoại tới, anh ấy nói hiện tại trước công ty kéo đến rất nhiều kí giả và phóng viên, không biết bọn họ nhận được tin tức từ đâu, nói thấy Dương Nặc cùng Như Từ Kỳ đi và khách sạn thuê phòng, anh Khải Phàm bảo chúng ta đừng đến công ty, để anh ấy giải quyết được rồi.”

Dương Mộ Anh cười lạnh, Tôn Dịch vẫn làm giống như kiếp trước, khác ở chỗ là lần này ông ta chơi thật lớn, không những lôi kéo hai ngôi sao sáng giá, còn kéo luôn cả công ty Duyệt Duyệt vào nhưng Duyệt Khải Phàm là cáo già, thủ đoạn làm việc sao có thể thua Tôn Dịch?

Bất quá, phải để Duyệt Khải Phàm thất thủ rồi, bởi cô nhất quyết sẽ không ngồi yên, cô thật muốn thử xem, thủ đoạn của cô và ông ta, ai cao hơn ai.

Dương Nặc nhìn Trịnh Thanh Tâm. –“Cậu gọi cho anh Khải Phàm, nói việc này tự mình có thể giải quyết.”

Nhìn sang Hạ Thư Trang. –“Em ở lại trang điểm cho Dương Nặc, tạo hình kiểu người mới bị phát sốt xong, đừng trang điểm quá nhợt nhạt.”

Xoay mặt nhìn Dương Nặc, hai mắt của anh sáng ngời nhìn cô, Dương Mộ Anh thoáng chút ngượng ngùng, nghiêng đầu nói.

“Tôi về thay quần áo, chút nữa sẽ quay lại ... ừm, đồ của cậu tôi sẽ đem đi giặt rồi trả lại sao?”

Nói xong, đôi chân tựa như bôi dầu, chạy nhanh ra cửa. Dương Nặc mím môi cười dịu dàng, chợt thấy Trịnh Thanh Tâm nhìn mình đầy mờ ám, anh bủn môi.

“Chị tự cầu phúc cho mình đi.” – Rồi lui vào phòng ngủ.

Trịnh Thanh Tâm giật mình, sau miếu máo nhìn Hạ Thu Trang, vô tội nói. –“Tiểu Hạ, chị làm sai rồi sao?”

Hạ Thu Trang nghĩ nghĩ, thật tình trả lời. –“Chị làm không sai nhưng dùng không đúng cách.”

“Sao lúc đó em không dạy chị làm?” – Trịnh Thanh Tâm tức giận nói.

Hạ Thu Trang nhún vai. –“Chị không có hỏi em?”

Sau đó chuồn êm vào nhà vệ sinh, để lại một mình Trịnh Thanh Tâm đang hối hận muốn chết với cách làm thiếu suy nghĩ của mình, cô nàng ôm đầu không ngừng ngẫm nghĩ Dương Mộ Anh sẽ xử đẹp cô như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tranh Luận Cùng Phóng Viên

Công Ty Duyệt Duyệt.

Trước cửa công ty, lực lượng bảo vệ đang ngăn chặn đám phóng viên kí giả, các fan hâm mộ cùng atifan tụ tập khá nhiều, tình hình hỗn loạn khiến Dương Mộ Anh ngồi trong xe nhìn thấy cũng phải nhức đầu.

Hai ngôi sao đang toả sáng lại dính vào scandal đồng tính, thế giới không bùng nổ mới là lạ, nếu chuyện đồng tính xảy ra vào hai năm sau thì còn đỡ, bởi lúc đó chính phủ không khắc khe cấm kỵ nhiều như vậy, đôi bên còn có thể công khai kết hôn, nhưng mà, hai người họ nào có phải đồng tính?

Dương Nặc đau lòng nhìn cô, rất muốn ôm cô vào lòng nhưng anh vẫn nhịn được, anh đưa tay vỗ vai cô an ủi. Dương Mộ Anh nhìn gương mặt được trang điểm tỉ mỉ theo kiểu người mới vừa trải qua cơn sốt nặng của anh, thật muốn phì cười. Tay nghề của Hạ Thu Trang rất xứng được ở vị trí thứ nhất.

Tâm tình dịu lại, cô nhìn lướt qua mọi người, lạnh nhạt nói. –“Đi thôi, diễn một màn thật tốt cho bọn họ xem.”

Bốn người vừa bước xuống xe, các phóng viên kí giả ào ạt chạy tới, lực lượng bảo vệ xông tới cản đám người phóng viên kí giả lại, bọn họ không xông tới được liền bắt đầu hò hét, máy ảnh hướng về mấy người Dương Nặc nhấp nháy liên tục.

“Dương Nặc, anh giải thích như thế nào về bài báo đăng ảnh của anh cùng Như Từ Kỳ bí mật đến khách sạn?” – Một phóng viên mắt hí nói.

“Dương Nặc, có phải anh cùng Như Từ Kỳ đến khách sạn để phát sinh quan hệ hay không?” – Một phóng viên nam trắng trợn nói.

“Dương Nặc, có phải anh là người đồng tính hay không?” – Một nữ kí giả lớn tiếng nói.

Mọi người chen lấn dồn mấy người Dương Nặc vào rào cản, có vài người đưa tay muốn kéo Dương Nặc ra ngoài nhưng bị lực lượng bảo vệ kịp thời ngăn cản. Dương Mộ Anh thấy không thể nói lý với mấy người này, cô nháy mắt ra hiệu với Dương Nặc để tiến hành kế hoạch A.

Chợt, Dương Nặc kéo Dương Mộ Anh vào lòng, kèm theo một tiếng. –“Bộp.”

Tiếng kêu rất nhỏ nhưng mọi người đều kinh sợ không còn ồn ào nữa. Tất cả đều tròn mắt nhìn sau lưng Dương Nặc, một quả trứng gà nát bét chảy xuống từ gáy của anh, Dương Mộ Anh giật mình, còn chưa lên tiếng đã có thêm vài cái trứng bay tới, sau đó là hàng loạt từ ngữ chói tai vang lên.

“Dương Nặc, anh làm chúng tôi rất thất vọng, chúng tôi sẽ không thần tượng anh nữa đâu.” – Một fan hâm mộ khóc lóc nói.

Một fan nữ khác trừng mắt với Dương Nặc, hừ lạnh nói.–“Không ngờ nam thần mà chúng tôi luôn tôn sùng lại là một người đồng tính.”

“Thì ra nam thần là một con bóng chúa... haha....” – Một atifan cười lớn nói.

“Hình tượng nam thần mà mọi người ngưỡng mộ đây sao? Thật thất vọng nha.” – Một atifan khác mỉa mai nói.

Dương Mộ Anh tức giận siết chặt nắm tay, cô lạnh lùng nhìn những fan hâm mộ từng hết lòng yêu thích anh, không nghĩ, khi anh có chút scandal không rõ ràng, bọn họ không những quay lưng lại với anh, còn hùa theo mấy người atifan châm chọc mỉa mai anh, đây mà là fan hâm mộ sao?

Dương Mộ Anh liếc nhìn hai cô gái vừa mắng anh, cô chợt phát hiện ánh mắt hai người họ rất lạ, còn có cả giác quen mắt, hình như cô đã gặp ở đâu thì phải?

Trong đầu Dương Mộ Anh loé lên tia sáng, cô nhếch môi cười lạnh, trong mắt loé tia hàn quang nhìn chằm chằm vào hai cô gái kia khiến bọn họ lạnh

sống lưng, cô gái đang khóc cũng im bật.

Dương Nặc một lòng che chở cho Dương Mộ Anh, để cô không bị chọi trúng nên anh không thấy trong mắt cô nổi lên sát khí. Dương Mộ Anh cảm nhận âm áp của anh, cô bình tĩnh lại, đẩy nhẹ anh ra, không nhìn hai cô gái kia nữa, cô nhìn sang nam phóng viên mất hí khi nãy đặc câu hỏi, mỉm cười lịch sự nói.

“Không biết anh làm ở toà soạn nào?”

Nam phóng viên. –“Tôi ở toà soạn Ly Trung, cô quản lý, việc Dương Nặc cùng Như Từ Kỳ đi đến khách sạn, cô có biết hay không? Cô có cảm nhận gì về việc này hay không?”

Dương Mộ Anh không trả lời nam phóng viên, cô đưa tay ra, lạnh đậm nói. –“Tôi vẫn chưa xem bài báo của ngày hôm nay, anh có thể cho tôi mượn một tờ được không?”

Nam phóng viên nhanh nhẹn đưa tờ báo cho Dương Mộ Anh, cô tỉ mỉ xem, trên mặt báo đăng bức ảnh Như Từ Kỳ dựa vào người Dương Nặc là lúc bọn họ ở bãi đậu xe của nhà hàng Từ Lan, khi đó Vương Nghiêm và Thẩm Thiên Thanh đi lấy xe, Hạ Thư Trang cùng Kim Hoa cũng đi mất, chỉ còn cô và Dương Nặc cùng Như Từ Kỳ.

Phải nói người chụp rất biết chọn góc chụp, Dương Nặc cùng Như Từ Kỳ đứng ngay cây cột lớn, mà cô, đứng kế Dương Nặc, vì thân hình anh cao to nên đã che mất cô, chỉ để lại một chút quần áo nhưng không ai để ý tới.

Điểm kỳ lạ ở chỗ là tiêu đề lại ghi bãi đậu xe khách sạn Pink chứ không phải bãi đậu xe của nhà hàng Từ Lan, là vì góc chụp quá hẹp nên mới có thể hàm hồ đăng lên hay là có người cố ý muốn vu khống hai người họ?

Dương Mộ Anh nhìn nam phóng viên. –“Báo này là do toà soạn anh đăng?”

“Đương nhiên...”

“Bài báo này là do anh viết.”

Nam phóng viên chưa nói hết câu, Dương Mộ Anh đã cắt lời hắt. Nam phóng viên có cảm giác bất an nhưng cấp trên đã giao phó, xong việc thì hắt sẽ được lên chức, mọi việc cũng an bày thoả đáng nên hắt không sợ, vỗ ngực nói.

“Đó là lẽ đương nhiên.”

“Vậy nơi anh chụp là bãi đậu xe của khách sạn Pink chứ không phải bãi đậu xe của nhà hàng Từ Lan?”

Đôi con ngươi của nam phóng viên co rút, sống lưng toát mồ hôi lạnh, hắt nuốt nước bọt, hùng hồn nói.

“Cô nói cái gì vậy? Đây là tôi chụp ở khách sạn Pink, làm sao có thể là bãi đậu xe nhà hàng Từ Lan, cô đừng nói bậy.”

Dương Mộ Anh hừ lạnh. –“Tám giờ sáng ngày hôm qua, chúng tôi được tổng giám đốc Duyệt Duyệt mời đến nhà hàng Từ Lan dùng bữa, với lý do chúc mừng thành công của Dương Nặc cùng Dương Thiệu Minh, đồng thời cũng là tiệc chào mừng Như Từ Kỳ đến công ty làm khách, tiệc tan lúc 11 giờ, chúng tôi xuống bãi đậu xe.”

Cô đi tới trước mặt nam phóng viên, nhìn sâu vào mắt hắt. –“Lúc đó, tôi đứng chung với Dương Nặc cùng Như Từ Kỳ đợi lái xe của tôi và quản lý Thẩm Thiên Thanh đến, có lẽ vì thân người nhỏ bé nên chỉ dính chút quần áo trong tấm ảnh này.”

“A... đúng là có chút quần áo khác màu trong này.” – Một fan hâm mộ lớn tiếng nói.

Các fan khác bắt đầu xôn xao bàn luận, nam phóng viên thấy tình hình không ổn, hắt tức giận nói với Dương Mộ Anh.

“Như thế có thể chứng minh được điều gì? Có khi Dương Nặc và Như Từ Kỳ đi khách sạn, mà cô nói cô cũng có mặt, vậy chẳng lẽ các người chơi 3P.”

Tiếng cười vang lên không ít, Dương Mộ Anh chẳng hé mắt nhìn, cô vẫn chăm chú nhìn nam phóng viên, nói tiếp.

“Có thể chứng minh chứ? Ở đây có một chiếc xe, bảng số xe nhìn rất rõ, trong xe còn có người, chỉ cần tìm được chủ chiếc xe là có thể chứng minh lời tôi nói có thật hay không?”

Nam phóng viên sững sờ nhìn kỹ tờ báo, quả thật có một chiếc xe, còn có người ngồi bên trong. Trên trán chảy không ít mồ hôi lạnh, sao hắt không quan sát kỹ một chút cơ chứ? Bất quá, hắt có người chống lưng nên không sợ.

“Chứng minh được thì sao? Có khi hai người họ rời khỏi nhà hàng Từ Lan rồi đi đến khách sạn Pink thì sao? Cô là quản lý của Dương Nặc, đương nhiên sẽ đứng về phía cậu ta, chúng tôi làm sao tin lời của cô được đây?”

Dương Mộ Anh nhướn mày. –“Vậy ý anh là tấm hình này anh chụp ở nhà hàng Từ Lan chứ không phải khách sạn Pink?”

Không đợi nam phóng viên lên tiếng, Dương Mộ Anh cười lạnh nói tiếp. –“Lời nói của anh thật mâu thuẫn, một phút trước, anh nói tấm hình này là do anh chụp được ở khách sạn Pink, bây giờ anh lại nói anh chụp ở nhà hàng Từ Lan. Anh là phóng viên, ngay cả tấm ảnh do chính tay mình chụp vào thời điểm nào cũng nhầm lẫn, thế anh lấy chứng cứ gì chứng minh Dương Nặc cùng Như Từ Kỳ có mối quan hệ khiếm nhã?”

Dương Mộ Anh nở nụ cười trào phúng. –“Là một phóng viên, còn làm trong một toà soạn lớn, trí nhớ lại kém như vậy, tôi thấy anh nên đi học lại đạo đức nghề nghiệp đi, nếu không sẽ làm mất mặt giới báo chí đó.”

Nam phóng viên bị Dương Mộ Anh nói nghẹn họng, anh nhìn nữ kí giả nháy mắt, nữ kí giả nhanh miệng nói.

“Chị quản lý, chị nói 8 giờ sáng hôm qua chị và Dương Nặc, Dương Thiệu Minh, Như Từ Kỳ được tổng giám đốc Duyệt Khải Phàm mời đến nhà hàng Từ Lan, đến 11 giờ mới rời đi, vậy trong thời gian đó các vị đi đâu? Có ai làm chứng hay không?”

“Cô đang hỏi cung đây à?” – Trịnh Thanh Tâm nhin không được lên tiếng.

Nữ kí giả cười cười. –“Chúng tôi chỉ làm đúng chức trách của một nhà báo, tìm đến ngọn nguồn của sự thật, vì vậy chúng tôi mong Dương Nặc có thể đưa ra một lời giải thích thuyết phục, để chứng minh hai người chỉ là quan hệ ở mức bạn bè, đương nhiên, nếu việc này là do có người đặc điều nói bậy, chúng tôi sẽ đăng báo xin lỗi hai người họ và đính chính lại tin đồn.”

Dương Mộ Anh nhếch môi cười, cô nhìn xuyên qua đám người phía sau, Mộc Yên đang đứng nhứu mày nhìn bọn họ, khi thấy cô nhìn cô nàng, Mộc Yên tin mất hiểu ý.

Mộc Yên đến công ty Duyệt Duyệt từ sớm nên nhìn thấu hết tất cả, chỉ có điều, cô nàng không biết kế hoạch của Dương Mộ Anh, chỉ đơn thuần nghĩ mình đến đúng lúc giải vây cho Dương Nặc nên khi thấy Dương Mộ Anh nhìn mình cầu cứu, cô nàng ngay lập tức đi tới trước mặt nữ kí giả, lớn tiếng nói.

“Tôi có thể chứng minh, những lời chị Mộ Anh nói đều là sự thật.”

Trong giới showbiz, việc ngôi sao có riêng một đội ngũ fan hâm mộ là điều cả thế giới đều biết, việc người cầm đầu nhóm fan này cũng nằm trong phạm vi hiểu biết của nhóm người phóng viên kí giả nên khi Mộc Yên xuất hiện, nhóm fan hâm mộ này giờ bàn tán xôn xao lập tức im bật, nghe xong lời cô nàng nói, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nam phóng viên nay đã run đến mức đứng không nổi nữa.

Nữ kí giả ảo não chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn nam phóng viên. Đúng là không sợ đối thủ mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như heo, à bây giờ đã thấm thía câu nói này rồi.

Nữ kí giả cười ôn hoà nhìn Mộc Yên. –“Bạn gái này, tôi biết bạn là fan cuồng của Dương Nặc nhưng không thể vì thế mà nói sai sự thật, đôi trắng thay đen.” Mộc Yên bĩu môi. –“Tôi nói đều là sự thật, khoảng 12 giờ trưa ngày hôm qua, tôi đến trước chung cư của anh Dương Nặc, thì thấy anh ấy trượt chân té xuống hồ nước, anh ấy còn kéo theo chị Mộ Anh té theo, sau đó tôi và chị Mộ Anh đưa anh ấy lên phòng để nghỉ ngơi, có bác bảo vệ làm chứng, cùng với mấy người hàng xóm của anh ấy nữa nha.”

Mắt nữ kí giả loé tia sáng, ả chớp đúng thời cơ hỏi. –“Vậy thời gian sau đó em ở lại hay ra về?”

Mộc Yên ăn ngay nói thật. –“Đương nhiên là đi về, ở lại làm gì a? Có chị Mộ Anh chăm sóc anh ấy là tôi đã an tâm, tôi dù là fan của anh ấy nhưng cũng không thể quấy rầy anh ấy nghỉ ngơi, nhất là khi anh ấy đang phát sốt.”

“Vậy lúc đó Dương Nặc có gặp gỡ Như Từ Kỳ hay không? Làm sao ai có thể chứng minh được?”

Mộc Yên rói rầm, chợt, cô nàng nhứu mày nhìn nữ kí giả. –“Tôi cảm thấy rất lạ, sao chị cứ muốn Dương Nặc và Như Từ Kỳ xảy ra quan hệ mờ ám thế? Chị là kí giả, nên tìm ra sự thật chứ không phải tạo ra sự thật, chị làm vậy là có mục đích gì đây?”

Dương Mộ Anh cười lạnh nói. –“Theo điều luật của bộ luật hình sự, tội vu khống xúc phạm danh dự của người khác, nhẹ thì ở tù một năm, còn nặng thì bảy năm, nếu là phạm tội có tổ chức, cái này phải xem luật sư của Dương Nặc giải quyết ra sao mới biết được.”

Nữ kí giả nhìn Dương Mộ Anh, lạnh lùng nói. –“Dương Mộ Anh, cô bệnh vرع Dương Nặc như vậy, không lẽ cô có ý gì với cậu ta sao? Tôi biết được căn phòng cô đang ở nằm cùng tầng với Dương Nặc, vậy cô có thể cho mọi người biết, vì sao lại chọn ở gần phòng Dương Nặc hay không?”

Dương Mộ Anh cười hất ra, nhìn nữ kí giả đầy châm chọc. –“Thứ nhất, tôi là quản lý của cậu ta, ở gần cậu ta rất tiện cho việc trao đổi công việc hàng ngày. Thứ hai, tôi mua căn phòng đó trước lúc Dương Nặc chuyển tới, và cuối cùng là, tôi muốn hỏi cô, có phải cô đã đi lạc đề rồi hay không?”

Mọi người cười phá lên, có không ít phóng viên kí giả ở toà soạn khác không khách khí khinh bỉ châm chọc vài câu, nữ kí giả tức giận đỏ cả mặt, ả nhìn Mộc Yên lớn tiếng nói.

“Cô và bọn họ đã cấu kết với nhau, Dương Nặc và Như Từ Kỳ chắc chắn đã xảy ra quan hệ, bọn họ là đồng tính. Hiện tại Như Từ Kỳ không xuất hiện, cậu ta chắc hẳn đang ở khách sạn nào đó, chỉ cần tìm được cậu ta thì có thể chứng minh tất cả.”

“Là tôi cấu kết với bọn họ hay là cô cấu kết với tên phóng viên mất hí này? Và hai cô gái kia nữa” – Mộc Yên chỉ tên nam phóng viên và hai cô gái đã sợ đến mức co rúm người.

Lúc này, mọi người mới chú ý tên nam phóng viên, fan hâm mộ xếp thành vòng tròn quay quanh hắn, còn hai cô gái bị nhóm atifan nắm đầu không cho

chạy. Nữ kí giả thăm hồ không xong, à muốn nhân lúc mọi người không chú ý tới à mà bỏ chạy, không ngờ bị Mộc Yên chụp tay lại, cô nàng cười lạnh nói.

“Có lẽ chúng ta nên đến cục cảnh sát một chút, để xem chú của tôi thăm vấn mấy kẻ chuyên vu khống người khác như thế nào đây?”

Nói xong, Mộc Yên gật đầu với Dương Mộ Anh, rồi cùng nhóm fan hâm mộ lôi mấy tên tiểu nhân kia đi.

Các phóng viên kí giả khác bàn luận về hành vi của mấy người kia một lúc, sau lại tiếp tục hỏi Dương Nặc về Như Từ Kỳ, muốn biết cậu ta ở đâu.

Dương Mộ Anh thấy đã đến lúc, cô kéo nhẹ tay Dương Nặc, anh hiểu ý, bày ra bộ dạng mệt mỏi, khổ sở, sau đó ngã nhào xuống đất. Dương Mộ Anh hét toát lên, cô cùng Hạ Thu Trang đưa Dương Nặc lên xe đi mất, để lại Trịnh Thanh Tâm khổ sở đối mặt với một đám sói dữ đang ô ạt đưa micro cùng máy ảnh về phía cô nàng.

.....

Trong nhà kính lớn.

Một phụ nữ độ tuổi bốn mươi vận bộ váy vàng nhạt, mái tóc xoăn dài, nước da trắng nõn, khuôn mặt sắc xảo không phấn son, người phụ nữ đang dạy bảo hai đứa bé trai giống nhau như đúc đang vụng về xới đất, nụ cười của người phụ nữ toát lên vẻ dịu dàng xinh đẹp.

Dương Mộ Anh nhìn khung cảnh hài hoà của ba mẹ con, cô nở nụ cười ôn hoà. Người quản gia đứng kế bên, cung kính nói.

“Thưa phu nhân, Dương tiểu thư đã đến.”

Người phụ nữ dừng động tác, nhìn hai đứa con trai bảo bối, ôn nhu nói. –“Hôm nay mẹ có làm bánh pudding cho các con, các con theo bà quản gia đi rửa tay rồi hãy ăn, nghe chưa?”

“Dạ.” – Hai đứa bé đồng thời lên tiếng, phui sạch đất trên tay, chạy tới trước mặt Dương Mộ Anh, non nót nói.

“Em chào chị ạ.” – Rồi đi theo bà quản gia vào trong nhà lớn.

Dương Mộ Anh nhìn hai đứa bé đi khuất, cô thu lại nụ cười nhìn người phụ nữ kia, thấy bà ta đi đến bồn nước rửa tay, bên cạnh có người hầu cầm khăn đứng sẵn, bà ta nhìn Dương Mộ Anh, lạnh nhạt nói.

“Ngồi đi, cô muốn uống gì?”

“Cho tôi trà là được.”

Nói xong, Dương Mộ Anh không khách khí ngồi xuống, lập tức có một người hầu khác đem trà đến, cô cầm tách trà nhẹ nhàng thưởng thức, người phụ nữ cũng ngồi xuống, bà ta nhấp một ngụm trà, nhìn Dương Mộ Anh.

“Nói đi, rốt cuộc cô muốn gặp tôi là vì chuyện gì?”

Người ngồi trước mặt Dương Mộ Anh không ai khác là Diệu Nhan vợ của Tôn Dịch, bà là một nữ doanh nhân có tiếng trong giới thượng lưu, kết hôn lúc hai mươi tuổi nhưng gần bốn mươi mới sinh được hai đứa con trai. Sau này, bà rút lui khỏi giới kinh doanh để một lòng chăm sóc hai đứa con trai bảo bối, toàn bộ việc quản lý trong công ty đều giao lại cho Tôn Dịch, một kẻ bề ngoài lịch sự nho nhã nhưng bên trong đã thối nát không bằng đồng phân.

Dương Mộ Anh đã nghĩ thật kỹ, chỉ có thể nhắm vào Diệu Nhan, vì với năng lực của bà ta, muốn thu tóm lại quyền lực của Tôn Dịch là điều không khó, chẳng qua, không biết bà ta có chịu hợp tác hay không? Nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

Dương Mộ Anh mỉm cười. –“Tôn phu nhân không thích vòng vo, tôi cũng xin đi thẳng vào vấn đề, hôm nay tôi đến đây là vì mong muốn Tôn phu nhân có thể giúp tôi, quản chặt Tôn giám đốc một chút, đừng để ông ta ra ngoài gây hại đến người khác nữa.”

Diệu Nhan nghe cô nói, động tác uống trà vẫn bình tĩnh, ngay cả ánh mắt cũng không động, có lẽ bà ta đã biết con người của chồng bà là như thế nào nên mới có biểu hiện như vậy.

“Tôi chỉ là một người nội trợ, quản lý chuyện trong nhà cùng chăm sóc con cái, chồng của tôi ở ngoài làm gì? Tôi không quản được... cô có thể đi.”

Diệu Nhan đứng dậy, vuốt ve cánh hoa lan tím. Dương Mộ Anh đi đến đứng song song với Diệu Nhan, cô vuốt nhẹ cánh hoa tím đã héo, thâm ý nói.

“Đóa hoa này đã khô héo từ lâu, Tôn phu nhân không cần tiếc nuối, vì một đóa hoá mà bỏ cả rừng hoa...”

Nhận được ánh mắt lạnh thấu xương của Diệu Nhan, Dương Mộ Anh không sợ hãi, nói tiếp. –“Tôi có một cậu chuyện muốn kể cho Tôn phu nhân nghe, Tôn phu nhân có hứng thú hay không?”

Diệu Nhan hừ lạnh, không trả lời. Dương Mộ Anh xem như bà ta đồng ý nghe, cô bắt đầu kể.

“Nhà tôi có nuôi một con chó cái và một con chó đực, chúng rất yêu thương lẫn nhau, nhưng ngặt nỗi con cái đã lớn tuổi nhưng không sinh được con,

đến khi sinh được thì luôn một lòng chăm sóc con, bỏ mặc con đực, con đực buồn bã đi tìm thú vui khác, ngay cả khi thú vui ấy là tìm một con đực khác giao phối, nó cũng thấy sung sướng, khi con cái phát hiện thì đã quá muộn, con cái tự trách bản thân vì con mà bỏ quên con đực, nên không ngăn cản hành vi không bằng đồng phân của con đực, cứ thế kéo dài mãi mãi.”

“Mãi mãi sao?” – Diệu Nhan lẩm bẩm.

Dương Mộ Anh cười khẩy. – “Đương nhiên là không, vì tôi cảm thấy rất chướng mắt nên đã dùng một phương pháp hữu hiệu, khiến con đực suốt đời không đi tìm thú vui đó nữa?”

Mắt Diệu Nhan loé sáng. – “Biện pháp gì?”

“Đem đến bệnh viện thú y, cắt bỏ... nhưng tôi biết Tôn phu nhân biết cách xử lý tốt hơn tôi nhiều.” – Dương Mộ Anh thông dong ngắt đi đoá hoa bị héo vứt xuống giỏ rác bên cạnh.

Diệu Nhan sững sốt, lát sau, bà che miệng cười, liếc mắt nhìn cô, nói. – “Dương Mộ Anh, cô thật thú vị.”

Dương Mộ Anh đi đến ghế ngồi xuống, uống ngụm trà, lạnh lùng nói. – “Mọi người đều có thứ mình muốn bảo vệ, tôi cũng không ngoại lệ... Tôn phu nhân, bà đã có hai cậu con trai vừa xinh đẹp vừa ngoan ngoãn, tôi tin với cách chăm sóc dạy bảo của Tôn phu nhân, tương lai sau này của hai đứa bé sẽ vượt xa mọi người trong giới thượng lưu.”

Dương Mộ Anh cười khê. – “Có điều, là phúc hay là hoạ, còn phải xem tình thương của Tôn phu nhân đối với hai đứa bé lớn hơn hay tình yêu đối với chồng lớn hơn.”

Không gian im lặng, Dương Mộ Anh lạnh lẽ nhìn Diệu Nhan đang trầm tư suy nghĩ, cô biết những lời mình nói khiến bà ta động tâm, không một người vợ nào không yêu chồng mình, cũng không có một người mẹ nào không yêu thương con cái, chỉ là, khi phải lựa chọn một người chồng tồi tệ cùng hai đứa con trai đáng yêu ngoan ngoãn, một người thông minh như Diệu Nhan ắt hẳn sẽ biết cách làm như thế nào.

Thời gian trôi qua khá lâu, khi Dương Mộ Anh cho là mình thua thì Diệu Nhan lại cho cô một liều thuốc cứu mạng.

“Tôi biết mình phải làm gì? Cô có thể về.”

Dương Mộ Anh cười thâm trong lòng, cô cũng không quấy rầy bà ta nữa, cô đứng dậy đi tới trước mặt Diệu Nhan, chân thành nói.

“Cảm ơn Tôn phu nhân thành toàn, sau này có cần giúp gì, nếu nằm trong khả năng của tôi, tôi nhất định sẽ không từ chối.”

Diệu Nhan khoát tay. – “Không cần, nếu có thời gian, lâu lâu đến đây thăm bọn trẻ, tôi thấy bọn nó khá thích cô.”

Dương Mộ Anh vui vẻ, có thêm đồng minh là điều cô không bao giờ từ chối, vì thế mỉm cười. – “Tôi nhất định sẽ đến, tạm biệt Tôn phu nhân.”

Đội Dương Mộ Anh đi khuất, Diệu Nhan gọi bà quản gia đến, lạnh lùng phân phó. – “Gọi điện cho phó giám đốc Hoàng, bảo ông ta đến đây.”

Bà quản gia cung kính gật đầu, sau đó đi mất. Diệu Nhan nhìn vườn hoa lan màu tím, tâm tình rơi xuống đáy vực nhưng khi nghe tiếng cười khúc khích của hai đứa con trai bảo bối, bà liền xoa đi tất cả không vui trên mặt, bước chân khoan thai đi vào trong nhà chính.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tin Tưởng

Bệnh Viện Tư Nhân.

Những giỏ hoa hồng, bách hợp, tử la lan, cẩm chướng, hoa hướng dương... cùng những giỏ trái cây được đặc khắp căn phòng, có thể nói đây là một tổ hợp hỗn độn, không một chút phù hợp với không gian dành cho người bệnh.

Dương Nặc nằm trên giường lớn, tay trái cầm chai nước Rio, tay phải cầm trái táo xanh cắn ngon lành, đôi mắt mang ý cười nhìn màn hình lớn trước mặt. Dương Mộ Anh vừa bước vào đã thấy hình ảnh đáng yêu của anh, cô mỉm cười bất đắc dĩ, sau khi khoá cửa cẩn thận, cô trách cứ nói.

“Bộ đáng ăn như hổ đói này của cậu, ai sẽ tin cậu bị bệnh đây? May là tôi đi vào, nếu để các phóng viên kí giả nhìn thấy, chẳng phải ngày mai trên các trang mạng báo xã hội sẽ có thêm vài tin tức nhảm nhí. Cậu thật là...”

“Lại đây.”

Đang lải nhải, Dương Nặc bỗng lên tiếng, còn đưa tay về phía cô. Dương Mộ Anh bĩu môi, chậm rãi đi về phía anh, mới tới bên cạnh giường, anh đã

vươn tay kéo cô ngã vào lòng anh, Dương Mộ Anh đỏ mặt, đánh nhẹ lên ngực anh, trừng mắt nói.

“Không đành lòng, lỡ để người khác nhìn thấy thì sao? Cậu buông tôi ra.”

Dương Nặc không buông, anh chỉnh tư thế một chút để cho cô có thể thoải mái nằm trong lòng anh, anh siết chặt vòng tay, cất giọng trầm ấm nói.

“Không phải em đã khoá cửa rồi sao? Ai có thể vào nào, còn có, hai người vệ sĩ ngoài cửa chỉ nghe lời em, trước đó anh còn nghe em bảo với hai người họ, ngoại trừ em ra thì không được cho ai khác bước vào, em yên tâm, anh không hề đồ đến mức không để ý trước sau.”

Dương Mộ Anh được anh ôm, bên tai nghe giọng nói trầm thấp của anh, cô chôn mặt vào ngực anh để giảm bớt sự nóng nảy, nghe anh nói xong, cô chỉ ừ nhẹ một tiếng.

“Em đã xem TV hôm nay chưa?”

Nghe anh nói, Dương Mộ Anh biết anh đang ám chỉ việc gì. Hôm nay trên các bài báo, trang mạng xã hội đều đăng tin ba ngày trước Tôn Dịch bị hành hung, tổn thương nghiêm trọng đến thân thể, hai ngày sau đó ông ta liền lên tiếng rút lui khỏi giới kinh doanh, để lại toàn bộ việc quản lý cho Diêu Nhan.

Dương Mộ Anh biết, Diêu Nhan đã ra tay, chỉ trong hai ngày đã thu tóm toàn bộ quyền quản lý công ty về tay mình, không những thế, việc Tôn Dịch bị côn đồ đánh trọng thương, trầm trọng đến mức mất đi khả năng quan hệ xác thịt cũng nằm trong kế hoạch của bà ta.

Có câu nói rất hay. –“Thà đắc tội tiểu nhân, không nên đắc tội với phụ nữ.”

Đôi khi thù đoạn của phụ nữ còn ác liệt hơn tiểu nhân, chỉ là chúng ta chưa chạm vào điểm mấu chốt của họ mà thôi. Tôn Dịch là một chứng minh tốt nhất, nếu ông ta biết thế nào là đủ, thì kết cục sẽ không thảm như thế này, mong rằng sau sự việc này, ông ta biết thu liễm hơn một chút, nếu không, một chút tình nghĩa vợ chồng cuối cùng, Diêu Nhan cũng sẽ tuyệt tình vứt bỏ.

Thu hồi suy nghĩ, Dương Mộ Anh nhìn Dương Nặc gật đầu, lạnh nhạt nói.

“Đó là cái kết tốt nhất dành cho Tôn Dịch cùng gia đình ông ta.”

Ngừng một lát, cô ngược mặt nhìn anh, lo lắng hỏi. –“Tuy em không tham gia vào sự kiện lần này nhưng không thoát khỏi quan hệ. Dương Nặc, em có nói đôi lời với Tôn phu nhân nhưng không có những tay vào, anh có tin em không?”

Cô từng nói với Dương Nặc, cô sẽ tìm Diêu Nhan nói chuyện, một người thông minh như anh, khi thấy Tôn Dịch xảy ra chuyện, đương nhiên sẽ nghĩ cô cũng có phần, cô không muốn giấu giếm anh bất cứ chuyện gì, thời gian Nhậm Tuyết Vy trở về không còn xa, cô muốn đánh nhanh thắng nhanh, lấy được sự tin tưởng của anh.

Dương Nặc nhìn ánh mắt đầy lo lắng của cô, trong lòng đau đớn. Anh bước vào giới showbiz đã lâu, thù đoạn của những quản lý trước kia của anh, anh đều nhìn thấu, những luật ngầm cũng thấm động trong đầu anh, chỉ là anh được bảo vệ chặt chẽ nên con đường sự nghiệp cùng đời tư của anh luôn trong sạch.

Lúc trước, anh rất vô tư đối với những chuyện xảy ra trong giới showbiz, chỉ chăm chỉ làm tốt công việc của mình, nhưng nay đã khác rồi, anh không những phải làm tốt công việc của mình, còn phải hết lòng bảo vệ, chăm sóc, yêu thương cô gái mình yêu.

Cô vì anh có thể làm chuyện không chính đáng, anh cũng có thể vì cô bao dung, tin tưởng, yêu thương cô gấp bội, nếu có thể, anh nguyện làm kẻ xấu, thay cô gánh mọi hậu quả, bây giờ chưa có cơ hội nhưng sau này anh nhất định sẽ là tấm khiên vững chắc bảo vệ cô thật tốt.

Dương Nặc nhìn sâu vào mắt Dương Mộ Anh, chân thành nói. –“Anh tin em, dù em làm bất cứ chuyện gì, anh cũng sẽ tin em, anh chỉ cảm thấy mình thật vô dụng, không giúp được em, còn để em phải vất vả như vậy vì anh, anh rất khó chịu, rất...”

Câu nói tiếp theo bị môi cô nuốt lấy, môi cô ảm áp gặm lấy môi anh, chỉ là nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, tuy không nồng nhiệt nhưng vẫn khiến trái tim của anh run lên, đập nhanh liên tục.

Môi anh khẽ chuyển động, một tay ôm cô thật chặt, một tay để gáy cô lại, từ thế bị động chuyển sang chủ động, đầu lưỡi như có như không thăm dò trong khe miệng của cô, quần lấy chiếc lưỡi ngọt ngào của cô dây dưa không dứt.

Lúc đầu anh còn nhẹ nhàng, sau lại trở nên cuồng nhiệt nồng nàn, ánh mắt của cô trở nên mê ly mơ màng đắm chìm trong nụ hôn đầy mị hoặc của anh.

Khi tay Dương Nặc luồn vào váy của cô, Dương Mộ Anh chợt hoàn hồn, cô giữ chặt cái tay không an phận của anh, rời khỏi môi anh, nhúm mày nói.

“Nơi đây là bệnh viện, không được làm loạn.”

Dương Nặc chạm nhẹ môi cô, thờ gấp nói. –“Về về nhà thì có thể sao?”

Dương Mộ Anh quay mặt đi. –“Anh coi em là dụng cụ làm ấm giường sao?”

Dương Nặc phì cười, xoay mặt cô lại đối mặt với anh, nhìn sâu vào mắt cô. –“Anh Anh, em là bảo bối của anh, anh yêu em nên muốn em là chuyện dĩ nhiên, em yên tâm, anh sẽ không ép buộc em, chỉ khi em tự nguyện, anh mới muốn em.”

Dương Mộ Anh đỏ mặt, cô cắn môi nói. –“Lại là câu thoại trong kịch bản nào vậy? Ngọt chết đi được.”

“Chỉ ngọt với một mình em” – Dương Nặc nói xong, hôn nhẹ lên má cô.

Dương Mộ Anh liếc xéo anh, chợt hỏi. –“Anh muốn ăn gì không? Em gọi điện bảo tiểu Hạ đi mua.”

Dương Nặc lắc đầu, trong mắt loé tia giao hoạt nói. –“Anh Anh... em có biết bây giờ anh đang nghĩ cái gì hay không?”

Dương Mộ Anh mờ mịt hỏi. –“Sao cơ?”

Anh cười mờ ám nhìn cô. –“Anh nghĩ... muốn ăn em”

Mặt cô đỏ bừng, đánh yêu anh một cái, cô muốn ngồi dậy nhưng bị anh kéo lại, giọng anh khàn khàn lên tiếng.

“Nằm yên, nếu em còn nhút nhích, anh không tự chủ được sẽ ăn em thật đấy.”

Dương Mộ Anh ngoan ngoãn nằm im, cô cũng không dám lộn xộn nữa, bởi cô cảm nhận một bộ phận nóng rực nào đó đang chĩa thẳng vào bụng của cô, mặt đỏ như tôm tươi, cô ôm chặt eo anh, vùi mặt vào ngực anh, khẽ cười.

“Cốc, cốc, cốc...”

Tiếng gõ cửa phá tan bầu không khí đầy ám muội, Dương Mộ Anh đẩy Dương Nặc ra, chỉnh trang lại trang phục xong, cô trừng mắt nhìn Dương Nặc đang mỉm cười đầy quyền rũ nhìn cô, bĩu môi đi mở cửa.

Người đến là Trịnh Thanh Tâm cùng Hạ Thu Trang, Trịnh Thanh Tâm nhìn Dương Mộ Anh đầy ám muội, Dương Mộ Anh trừng mắt cảnh cáo không cho cô nàng phát biểu linh tinh, cô nàng nhún vai đi tới ghế sofa ngồi xuống, Hạ Thu Trang lễ phép chào hai người, em ấy đem hai túi đồ to để xuống ghế sofa đối diện.

Lúc này, Trịnh Thanh Tâm mới lên tiếng. –“Lịch trình của tiểu Dương trong hai tháng cuối năm sẽ tập trung toàn bộ vào bộ phim Tân Đạo Mộ Bút Ký, trước đó tiểu Dương phải chụp một loạt ảnh với Như Từ Kỳ với chuyên đề Xuân đến... à, còn có buổi tiệc Tất Niên do công ty tổ chức vào cuối năm nữa.”

Dương Mộ Anh nhún mày. –“Ba ngày rồi Như Từ Kỳ không xuất hiện, cậu ta vẫn ổn chứ?”

Sau ngày đó, Như Từ Kỳ cùng Thẩm Thiên Thanh giống như bốc hơi, không một chút tin tức, hại cô lo lắng muốn chết, nay nghe đến buổi chụp ảnh, cô không biết Như Từ Kỳ có đến đúng hẹn hay không?”

Hạ Thu Trang lên tiếng. –“Hôm qua anh Thẩm có gọi cho em, bảo ngày chụp ảnh ấy và Như Từ Kỳ sẽ đến đúng giờ. Em có hỏi thăm tình trạng của Như Từ Kỳ, anh Thẩm bảo cậu ta hoàn hảo, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là ổn.”

Dương Mộ Anh gật đầu an tâm. Trịnh Thanh Tâm nhìn Dương Nặc vừa ăn táo vừa ôn nhu nhìn Dương Mộ Anh, cô nàng chép miệng, suy nghĩ giây lát, nhìn Dương Mộ Anh, hỏi.

“Anh Anh, tết năm nay cậu có trở về nước N không?”

Bị câu hỏi của Trịnh Thanh Tâm làm cô giật mình, cô quên mất, hai tháng nữa là tết, cũng là lúc cô trở về ăn cơm đoàn viên với gia đình, nhưng mà... nhìn về mặt đây chờ mong của Dương Nặc nhìn mình, cô có chút do dự, bất quá, gần một năm cô không về nhà, cha mẹ cùng em gái ắt hẳn rất nhớ cô, mà cô cũng rất nhớ bọn họ.

Dương Mộ Anh thở dài. –“Phải về chứ, gần một năm nay mình vì công việc nên không về nước, nếu ngay cả tết còn không trở về ăn cơm đoàn viên, chắc chắn sẽ bị phàn thay... còn cậu thì sao, có về hay không?”

Trịnh Thanh Tâm nhướn mày, liếc nhẹ gương mặt bí xị của Dương Nặc, cô bĩu môi nói. –“Mình tưởng cậu sẽ vì ai kia mà ở lại đó chứ?... chắc, chắc...”

Sau đó vui vẻ nói. –“Dĩ nhiên là về, còn có tin vui nha, anh Nghiêm sẽ về cùng mình, hi hi... vậy là không sợ hai ông bà cần nhân nữa rồi.”

Dương Mộ Anh liếc xéo Trịnh Thanh Tâm. –“Gọi thân mật quá nhỉ? Vậy có về chung chuyến bay với mình không?”

Trịnh Thanh Tâm lắc đầu. –“Mình dự định sau tiệc Tất Niên sẽ bay về ngay, còn cậu?”

Dương Mộ Anh liếc nhìn Dương Nặc, thấy anh sầm mặt nhìn TV, cô mím môi nói. –“Tối 30 mình về luôn, còn phải sắp xếp một số việc ở đây nữa.”

Xong, cô nhìn Hạ Thu Trang. –“Em thì sao? Định về Thượng Hải hay ở lại Bắc Kinh ăn tết.”

Ba mẹ của Hạ Thu Trang là người Thượng Hải, hai ông bà đến Bắc Kinh gây dựng sự nghiệp, hàng năm cứ nhân dịp tết đến là gia đình Hạ Thu Trang lại trở về Thượng Hải thăm ông bà.

Hạ Thu Trang mỉm cười. –“Em ở đây cho đến mùng 3 mới về Thượng Hải thăm ông bà... ừm, khi nào các chị quay lại Bắc Kinh?”

Dương Mộ Anh là quản lý, cô làm việc ngày nào thì bọn họ đi theo ngày đó nhưng còn phải tùy thuộc vào lịch trình làm việc của Dương Nặc, nếu Dương Mộ Anh sắp xếp ổn thỏa thì có thể kéo dài ngày nghỉ.

Dương Mộ Anh lấy bằng lịch trình xem qua, cô nhìn Dương Nặc. –“Tính từ mùng 1 thì cậu có chín ngày nghỉ, nhưng tôi sẽ để cậu nghỉ hết mùng 10, sáng mùng 11 sẽ bắt đầu làm việc, cậu thấy ổn chứ?”

Dương Nặc gật đầu, anh nhìn Dương Mộ Anh. –“Vây... mùng mấy Mộ Anh mới trở lại Bắc Kinh?”

Bị ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn khiến gương mặt của cô sung huyết, cô ho nhẹ, nói. –“Vì phải sắp xếp lịch trình cho cậu nên mùng 9 tôi sẽ trở lại.”

Dương Nặc tiếp tục xì mặt. –“Không thể sớm hơn vài ngày sao?”

Trịnh Thanh Tâm treo ghẹo. –“Nếu em quyến luyến Anh Anh như vậy? Không bằng cùng cậu ta về nước N đi, dù gì ba mẹ Anh Anh cũng hỏi thúc cậu ta mang bạn trai về, em sẵn tiện làm việc tốt, vờ làm bạn trai cậu ta cũng được a.”

Dương Mộ Anh cười lạnh. –“Trịnh Thanh Tâm, cậu lại ngứa da?”

Trịnh Thanh Tâm xì một tiếng, bĩu môi nói. –“Ngượng ngừng cái gì? Cậu xem tiểu Hạ còn biết dẫn bạn trai về, cậu lớn tuổi hơn em ấy, không lẽ lại chịu thua? Tin mình đi, đem tiểu Dương về ra mắt ba mẹ cậu là lựa chọn đúng đắn nhất.”

Hạ Thu Trang đỏ mặt, lấp bắp nói. –“Em, em không có bạn trai mà.”

Trịnh Thanh Tâm ôm hai má đỏ bừng của Hạ Thu Trang. –“Tiểu Hạ, nói dối thì mũi sẽ dài ra, em xem, mũi của em dài hơn một tí rồi này.”

Hạ Thu Trang che mũi, giọng nghèn nghẹt. –“Không có mà.”

Trịnh Thanh Tâm chà sát tay. –“Tiểu Hạ, có ai nói với em rằng, bộ dạng dễ bị gạt của em trông rất đáng yêu không? Thật muốn ngắt một cái.”

Hạ Thu Trang nghe xong, chợt nghĩ đến người nào đó, khuôn mặt đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu, lấy chiếc gối dựa bên cạnh che mặt lại, không thèm để ý đến Trịnh Thanh Tâm nữa.

Cả phòng cười ồ lên, Dương Mộ Anh cười đủ, rất có lương tâm lên tiếng. –“Tâm Tâm, cậu đừng trêu ghẹo tiểu Hạ nữa, cậu nên lo lắng xem ba mẹ của cậu có chấp nhận Vương Nghiêm hay không? Dù gì bối cảnh gia đình anh ấy có chút phức tạp.”

Lòng Trịnh Thanh Tâm nặng trĩu, cô trầm mặt uống vài ngụm trà. Dương Mộ Anh lắc đầu thờ dãi.

Cô không muốn nói mấy lời khiến Trịnh Thanh Tâm không vui nhưng sự thật trước mắt, có tránh cũng tránh không được, cha mẹ của Trịnh Thanh Tâm rất yêu thương cậu ấy nên việc chọn đối tượng kết hôn sẽ rất tỉ mỉ, gia thế Vương Nghiêm như thế nào, cô không rõ cho lắm nhưng chỉ bằng việc anh ta là Hắc Vương, tiếng tăm lừng lẫy như vậy, ba mẹ của Trịnh Thanh Tâm có thể dễ dàng chấp nhận hay sao?

Xem ra, con đường tình yêu của Trịnh Thanh Tâm và Vương Nghiêm còn phải vượt qua rào cản gia đình, còn cô, ba mẹ của cô không phải người bảo thủ, nên cô có thể an tâm nhưng về phía gia đình Dương Nặc, cô không chắc chắn có thể khiến ba mẹ của anh hài lòng về cô hay không?

Dương Mộ Anh thờ dãi, con đường tình cảm của cô so với Trịnh Thanh Tâm không mấy khả quan. Nhìn sang Hạ Thu Trang, trong lòng hâm mộ không thôi, ít ra trong ba người, em ấy thật may mắn khi gặp tên cáo già kia.

.....

Một tuần sau, khi Dương Nặc xuất viện cũng là lúc cậu quay lại công việc của mình, đầu tiên là chụp poster cho bộ sưu tập mùa xuân cùng Như Từ Kỳ, tiếp theo là đến phim trường quay bộ Tân Đạo Mộ Bút Ký.

Như Từ Kỳ xuất hiện, phóng viên kí giả lần lượt kéo đến studio phỏng vấn, không phải gây áp lực, bọn họ chỉ hỏi vài vấn đề về sự kiện bức ảnh bị đăng lần trước, hỏi xem Như Từ Kỳ có báo cảnh sát để tìm ra thủ phạm hay chưa?

Như Từ Kỳ một mực giữ im lặng, bởi bên cạnh đã có ký sĩ Thẩm Thiên Thanh ứng phó tất cả. Dương Nặc rất tự tin trả lời phỏng vấn nên Dương Mộ Anh chỉ đứng kế bên làm nền.

Khi phóng viên kí giả hỏi đủ, mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm bước vào studio, bắt đầu chụp ảnh.

Dương Mộ Anh đứng kế bên Thẩm Thiên Thanh nhìn Dương Nặc và Như Từ Kỳ đang tạo dáng trước ống kính. Cô nhếch môi cười.

“Anh đã đạt được như ý nguyện, rất vui có phải hay không?”

Thẩm Thiên Thanh thờ dãi, không giấu giếm nói. –“Vui thì đã sao? Thứ anh muốn không phải thân xác, sau khi xong việc, anh đã bày tỏ, em ấy không từ chối cũng không đáp ứng, anh cũng không nhìn ra em ấy đang suy nghĩ cái gì? Có điều, từ ngày đó trở đi, em ấy cứ im lặng, anh nói gì cũng chỉ gật đầu hay lắc đầu, anh rất lo em ấy cứ như vậy sẽ bị bệnh trầm cảm mất.”

“Bản tính của tiểu Kỳ rất thuần khiết, em ấy có thể có tình cảm với Dương Nặc, việc chấp nhận cùng anh một chỗ không phải là không thể, chỉ là, trong lòng em ấy đang rối rắm không biết có thể buông bỏ được tình yêu đối với Dương Nặc hay không thôi.”

Thẩm Thiên Thanh sững sốt. –“Anh bên cậu ấy lâu năm còn không nhìn ra, làm sao em có thể nhìn thấu con người cậu ta chỉ trong thời gian ngắn?”

Dương Mộ Anh thở dài, cô không thể nói vì cô có trí nhớ của kiếp trước, biết thời gian sau khi Như Từ Kỳ rút khỏi giới người mẫu, cậu như bốc hơi khỏi quả đất nhưng đến khi trên báo đăng tin scandal của Dương Nặc cùng Nhậm Tuyệt Vy, Như Từ Kỳ lại xuất hiện, dù chỉ là một chấm nhỏ nhưng đã chứng minh được, tình cảm của Như Từ Kỳ dành cho Dương Nặc, không phải chỉ dùng vài từ là có thể hình dung được. Bất quá, cô vẫn có cách trả lời khác.

“Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhạy, hơn nữa, em cũng nằm trong hoàn cảnh của cậu ta, chỉ khác ở chỗ, em là rối rắm giữa tình yêu và hình tượng của Dương Nặc, không rắc rối như cậu ta.”

Nói xong, Dương Mộ Anh cười cười nhìn gương mặt bí xị của Thẩm Thiên Thanh. –“Đợi chờ là hạnh phúc, anh nên cố gắng nhiều hơn, em nghĩ trong một tương lai không xa, anh sẽ đạt được ý nguyện.”

Thẩm Thiên Thanh cười khỏ. –“Mong rằng sẽ như những gì em nói.”

Dương Mộ Anh cười tươi, khi xoay mặt nhìn Dương Nặc, thấy anh dù đang nghiêm túc chụp hình nhưng đôi mắt vẫn dán chặt vào cô, khi thấy cô quay lại, trong mắt anh lộ tia sâu thẳm, rất nhanh đã biến mất, thay vào đó là cái nháy mắt kinh điển, trông đẹp trai chết đi được.

Dương Mộ Anh lúng túng ngừng đầu nói chuyện Thẩm Thiên Thanh, trong lòng thầm nghĩ anh không đứng đắn gì hết, đang chụp hình mà còn làm động tác thân mật như vậy, nếu bị người khác phát hiện thì sao? Một lát cô nhất định phải giáo huấn anh một trận mới được.

Tiếc rằng, Dương Mộ Anh không thể giáo huấn Dương Nặc, sau khi nhiếp ảnh gia báo nghỉ ngơi 15 phút, cô và Thẩm Thiên Thanh bị ông nhiếp ảnh gia kéo đi coi những tấm ảnh vừa chụp, còn phải đưa ra ý kiến lựa chọn nên Dương Nặc tránh được một kiếp.

Dương Nặc từ xa nhìn Dương Mộ Anh đang nghiêm túc bàn luận những tấm ảnh chụp, trong mắt đầu là cung chiều nhưng khi nghĩ tới một việc, mày anh nhăn lại, không vui uống một ngụm trà.

“Anh... anh Dương Nặc.”

Như Từ Kỳ túm chặt áo, cúi đầu gọi Dương Nặc, anh nhìn cậu mỉm cười, vỗ chiếc ghế bên cạnh, trầm ấm nói. –“Em ngồi đi... em tìm anh có việc gì không?”

Như Từ Kỳ ngoan ngoan đi tới ngồi xuống bên cạnh Dương Nặc, một lúc sau, cậu mới lên tiếng. –“Anh nghĩ sao về chuyện đồng tính?”

Dương Nặc sững sốt vài giây, sau, anh mỉm cười. –“Mỗi người đều có cách yêu của riêng mình, đồng tính chỉ là một cách gọi, bởi cách hai người cùng phải yêu nhau, không khác tình yêu giữa nam và nữ cho lắm. Anh tôn trọng tình yêu của mọi người, nên không có ác cảm hay kỳ thị đồng tính.”

Như Từ Kỳ cười khê, cắn môi nói, lấy hết dũng khí nói. –“Dương Nặc, em... em thích anh, thích anh từ lúc anh đóng bộ phim Tân Hồng Lâu Mộng, thích của em không phải là ngưỡng mộ, là kiểu tình cảm giống như tình yêu... anh, anh có chán ghét em không?”

Như sợ Dương Nặc thật sự sẽ chán ghét mình, Như Từ Kỳ luống cuống, giải thích. –“Anh yên tâm, em không có ý nghĩ sẽ đeo bám anh, ép buộc anh chấp nhận tình yêu của em, em chỉ là... chỉ là muốn bày tỏ tình cảm của mình cho anh biết, nên anh... anh đừng ghét bỏ em”

Dương Nặc giật mình, rất nhanh sau đó anh nở nụ cười, khẽ vuốt ve đầu Như Từ Kỳ. –“Anh không chán ghét em, anh xem em như em trai của anh vậy, cũng rất cảm ơn tình cảm của em dành cho anh, tuy anh không thể chấp nhận tình cảm của em nhưng nếu em không ngại, chúng ta có thể làm anh em kết nghĩa, em đồng ý chứ?”

Trong lòng Như Từ Kỳ có chút đau buồn nhưng cậu không hy vọng xa vời rằng anh có thể chấp nhận cậu, có thể làm em kết nghĩa của anh coi như cũng được an ủi. Cậu đơn thuần chỉ muốn bày tỏ tình yêu của mình đối với anh, vì không muốn phải giữ trong lòng, bức rức, ảm ức khiến cậu không chịu được.

Nhìn Thẩm Thiên Thanh đang nói chuyện với nhiếp ảnh gia, nhớ lại những gì đã xảy ra ngày hôm đó giữa hai người, Như Từ Kỳ đỏ mặt. Cậu không nghĩ một người luôn lạnh nhạt như Thẩm Thiên Thanh lại thích mình, còn bảo biết rõ cậu thích Dương Nặc nhưng anh ấy có thể đợi cậu hồi tâm

Đêm đó cuồng nhiệt như vậy, hai cậu ba ngày không xuống giường được, dù cảm thấy đau khổ khi xảy ra quan hệ với Thẩm Thiên Thanh nhưng cậu không phải là kẻ vất chanh bỏ vỏ, do mình trúng thuốc cưỡng bạo người ta, đương nhiên phải chịu trách nhiệm

Nếu Thẩm Thiên Thanh biết suy nghĩ đơn thuần của Như Từ Kỳ, ắt hẳn sẽ vui mừng sung sướng đến phát điên lên, nhưng đó là chuyện của sau này.

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chúng Ta Sẽ Mãi Như Thế

Buổi chụp ảnh kết thúc cũng là lúc Như Từ Kỳ cùng Thẩm Thiên Thanh trở về nước, trước khi đi, Như Từ Kỳ nước mắt lưng tròng ôm Dương Nặc không chịu buông, hại Thẩm Thiên Thanh ăn giấm chua, nhém tí nữa đã vạch móng cào đánh ngay tại chỗ.

May mắn có Dương Mộ Anh khuyên nhủ, Như Từ Kỳ mới chịu buông tay, dùng ánh mắt tha thiết chờ mong nhìn Dương Nặc, mong anh có thể đến Cannada thăm cậu. Dương Nặc bắt đầu đi đồng ý, Như Từ Kỳ mới vui vẻ rời đi.

Việc Mộc Yên xử lý tên nam phóng viên cùng nữ kí giả và hai cô gái kia như thế nào? Dương Mộ Anh không mấy quan tâm, bọn họ chỉ là con cờ do Tôn Dịch lợi dụng, nay Tôn Dịch rơi đài, đương nhiên con cờ như bọn họ cũng không có kết quả tốt.

Cuộc sống của Dương Mộ Anh cùng Dương Nặc trở về quê đạo. Dương Nặc tiếp tục quay Tân Đạo Mộ Bút Ký, mỗi ngày quay xong đều mang thương tích đầy mình, không xước chỗ này cũng trầy chỗ khác, mỗi lần Dương Mộ Anh nhìn thấy đều đau lòng muốn chết.

Dương Nặc thì vui vẻ hưng phấn khoe hết vết thương trên người cho cô thấy, còn bảo đau chỗ này nhức chỗ kia, làm nũng hết chỗ nói, còn chiếm không ít tiện nghi của Dương Mộ Anh, không những thế, lúc quay cảnh anh từ trên cao nhảy xuống, chẳng may bên hông bị va đập mạnh, tuy đi đứng quay phim bình thường nhưng vẫn có chút khó khăn.

Dương Nặc viện lý do bị thương, không có người chăm sóc, ép buộc Dương Mộ Anh dọn sang nhà anh để tiện bề chăm sóc, thuận tiện đá luôn cậu em trai khóc lóc van xin ra ngoài đường.

Dương Mộ Anh không chịu, anh lưu manh bảo bạn gái là cô thật vô lương tâm, còn làm mặt lạnh với cô hết một ngày một đêm, Dương Mộ Anh mềm lòng nhưng vẫn có chủ kiến, bảo chỉ ở cùng anh cho đến 11 giờ sẽ trở về phòng, nếu anh còn cò kè mặc cả, cô cũng mặc kệ anh.

Lúc ấy Dương Nặc mang bộ mặt không cam tâm tình nguyện đáp ứng, nếu như trong mắt không loé tia giả hoạt, có lẽ bộ dạng đáng thương của anh sẽ khiến Dương Mộ Anh chấp nhận dọn qua ở chung cùng anh vô điều kiện.

Sau khi khoảng cách giữa hai người được rút ngắn, thời gian trao dồi tình cảm càng nhiều hơn, tình cảm của hai người càng trở nên mặn nồng, khi chỉ có hai người, Dương Nặc đeo dính Dương Mộ Anh, cô đi đâu anh đi theo đó, đến ngay cả đi vệ sinh cũng đứng trước cửa chờ cô, làm Dương Mộ Anh xấu hổ oán giận anh mấy lần, riết thành thói quen nên cô mặt kệ anh.

Dương Nặc chỉ muốn bồi đắp tình cảm và gần gũi với cô nhiều hơn, trên tất cả, anh muốn cô phải luôn nghĩ về anh, để khi xa nhau, cô sẽ nhịn không được, mà nhớ đến anh, sau đó sẽ sớm trở lại Bắc Kinh tìm anh, vì thế anh mới ra hạ sách.

Thật ra anh rất vui vẻ rất hạnh phúc, bởi mỗi lần thấy cô mang biểu tình xấu hổ, ngượng ngùng, dùng ánh mắt quyến rũ oán giận nhìn anh, lòng anh ngứa ngáy khó chịu nhưng vẫn nhịn được, vì anh đã hứa với cô, trừ khi cô tự nguyện, nếu không, anh sẽ tiếp tục nhịn.

.....

Tại phòng khách trong nhà Dương Nặc, Dương Mộ Anh ngồi trên sofa xem một số ghi chép linh tinh, Dương Nặc gối đầu trên đùi của cô, trên tay cầm quyển sách, ung dung đọc.

Khung cảnh ấm áp, dễ chịu hài hoà giống hệt một đôi vợ chồng vừa mới cưới.

Chợt, Dương Nặc lên tiếng, —“Anh hy vọng sau này người con gái tiếp theo khiến anh yêu thương sẽ là con gái của chúng ta.”

Dương Mộ Anh sững sờ trong sự kinh ngạc, cô cúi đầu nhìn anh, trong mắt anh phản chiếu gương mặt đỏ bừng của cô, trong con ngươi sâu thẳm là sự nóng bỏng mang tính chiếm hữu bá đạo.

Dương Mộ Anh ho nhẹ, tiếp tục xem tư liệu, vờ như không thấy ai kia đang dùng ánh mắt hờn giận nhìn cô.

Dương Nặc nhăn mặt, đưa quyển sách đến trước mặt cô, chỉ tay vào dòng chữ trên đó, nói. —“Em đọc đoạn này xem.”

Dương Mộ Anh nhìn qua, cô chớp mắt, mím môi tiếp tục đọc tư liệu. Dương Nặc giận, anh ngồi dậy kéo cô vào lòng, găm lấy đôi môi đỏ mọng của cô, sau khi hơi thở cả hai trở nên khó khăn, anh mới hài lòng buông cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô, mê hoặc nói.

“Nếu em không đọc, anh sẽ hôn tiếp.”

Dương Mộ Anh liếc xéo anh, vờ tay lấy cuốn sách, cất giọng ngọt ngào. —“Em cũng hy vọng người con trai tiếp theo khiến em yêu thương, sẽ là con trai của chúng ta.”

Dương Nặc hài lòng, ôm cô vào lòng, cầm đặc trên vai cô, cùng cô tiếp tục xem sách, Dương Mộ Anh không chịu, đẩy anh ra. —“Em còn phải xem vài tư liệu, anh đừng nháo.”

Bị cô đẩy ra, anh không giận chút nào, nhìn cô nghiêm túc đọc tư liệu, đáng vẻ đó có bao nhiêu mỉa hoặc, ai nói khi thấy người ông nghiêm túc làm việc

mới hấp dẫn, khi phụ nữ nghiêm túc làm việc, nhìn cũng không kém chút nào. Trong lòng anh cảm thấy ngứa ngáy, nhưng không mạnh động, ngay ngốc nhìn cô không chớp mắt.

Dương Mộ Anh bị ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn đến mắt tự nhiên, cô hờn giận nhìn anh. –“Làm gì anh cứ nhìn em hoài vậy?”

“Em đoán thử xem” – Dương Nặc khẽ sát mặt cô, nói.

Hơi thở thơm mát của anh phả vào mặt cô cảm thấy ngứa, vội rút cổ lại, giảo hoạt nói. –“Là vì em đẹp?”

Dương Nặc lắc đầu, nghiêm túc nói. –“Mỗi lần nhìn thấy em nghiêm túc làm việc, là mỗi lần anh đều muốn nhào tới hôn em.”

Mặt Dương Mộ Anh đỏ như quả cà chua, cô liếc xéo anh, không thèm để ý đến anh, chưa thấy ai lưu manh như anh, những điều như vậy cũng nói ra được.

Dương Nặc thấy cô không thèm để ý đến mình, lập tức nhào tới ôm cô vào lòng, Dương Mộ Anh không tránh, khoé miệng nhếch lên nụ cười hạnh phúc, Dương Nặc nhìn đến say mê, nụ cười của cô tự nhiên, giống như đoá hoa sen vừa chớm nở, sạch sẽ, thuần khiết, anh khẽ nhếch miệng cười theo.

Bất chợt, Dương Nặc nhớ đến một chuyện, anh nâng cằm cô lên, hôn nhẹ một cái, rồi nói. –“Sau này không được cười với người đàn ông khác.”

Dương Mộ Anh nhướn mày. –“Anh ghen?”

Dương Nặc cười gian. –“Đương nhiên là không?”

Dương Mộ Anh bĩu môi. –“Vậy sao anh không cho?”

Dương Nặc khẽ sát tai cô. –“Bởi vì khi thấy em cười với người đàn ông khác, anh sẽ nhịn không được, muốn hôn em.”

Dương Mộ Anh đỏ mặt, đẩy anh ra. –“Không đáng hoàng.”

Dương Nặc dựa lưng vào ghế sofa, nhún vai nói. –“Từ trước đến giờ, sự tự chủ của anh rất mạnh, nhưng từ khi gặp em, không biết có phải bị em hút mất rồi hay không? Ngay cả một móng cũng không còn.”

Dương Mộ Anh xuýt cười. –“Không nói đạo lý, không lẽ lúc em đang cười với người đàn ông khác, anh cũng không nhịn được, sẽ ở trước mặt mọi người hôn em sao?”

Dương Nặc nhìn Dương Mộ Anh, nở nụ cười vô lại. –“Thì ra Anh Anh của chúng ta thích kiểu romantic.”

Dương Mộ Anh lấy cái gối bên cạnh đánh anh. –“Romantic cái đầu anh, anh đi chết đi...”

Dương Nặc vừa chống đỡ từng trận mưa gối đánh tới, vừa trêu ghẹo Dương Mộ Anh khiến cô xấu hổ không đánh anh nữa mà quăng luôn cái gối vào người anh, tức giận muốn trở về phòng lại bị anh kéo tay, cô cảm thấy trời đất quay cuồng, khi tỉnh táo lại thì thấy mình đã nằm dưới thân anh.

Nhìn thấy trong mắt của anh là hai ngọn lửa đỏ rực, Dương Mộ Anh nuốt nước bọt, người bị trêu ghẹo là mình, sao anh ta lại lên cơn động dục rồi?

Cô đẩy nhẹ anh ra. –“Không giỡn nữa, trễ rồi, em phải về phòng.”

Dương Nặc không buông, anh áp sát mặt cô, thở hổn hển nói. –“Đêm nay, ở lại được không?”

Dương Mộ Anh đỏ mặt lắc đầu, thấy vẻ mặt ám đạm của anh, cô cắn môi, nhỏ giọng như tiếng muỗi kêu. –“Mấy ngày nay... không phải thời kì an toàn.”

Dương Nặc mím môi, anh rất muốn nói, anh không sợ, cho dù cô mang thai, anh sẵn sàng cưới cô nhưng anh chắc chắn Dương Mộ Anh không muốn, cô luôn kì vọng anh có thể bước tới vị trí ảnh đế, anh đương nhiên cũng muốn, bởi đó là ước mơ của anh.

Anh từng nghĩ, nếu như phải lựa chọn giữa ánh hào quang cùng cô, anh sẽ không nghĩ ngợi, sẽ chọn cô, nhưng anh cũng biết, cô sẽ không nghĩ như vậy.

Cô luôn bảo anh giữ hình tượng, bảo anh phải cố gắng làm việc, luôn mong anh có thể đạt được ước mơ của mình, cô luôn vì anh làm rất nhiều chuyện, vì thế anh cũng không thể để cô thất vọng, anh sẽ vì cô cố gắng, chỉ cần đến ngày anh đạt được vị trí ảnh đế, anh sẽ đứng trên vị trí đó tuyên bố tình yêu giữa anh và cô, không những thế, anh còn ở trước mặt mọi người cầu hôn cô.

Dương Nặc hôn nhẹ lên trán cô, sau đó khẽ bên tai cô nói vài câu. Dương Mộ Anh sững sốt, không dám tin nhìn anh, anh cũng nhìn cô, nở nụ cười vô lại.

“Anh Anh, em có thấy ông xã nào như anh không? Có thể ôm, có thể sờ nhưng không thể ăn... Anh không muốn làm Liễu Hạ Huệ... Anh Anh, có được không?”

“Toàn nói những lời lưu manh, để phóng viên kí giả nghe được, đến lúc đó chẳng biết giấu mặt vào đâu... Á, anh làm gì vậy? Thả em xuống ngay.”

Thấy Dương Mộ Anh lảng sang chuyện khác, Dương Nặc lập tức bế cô lên, đi vào phòng ngủ, mặc Dương Mộ Anh giãy giụa, đến khi đặc cô xuống

giường, cũng thuận thế nằm đè lên, hai tay chống hai bên vai cô, anh cúi đầu nhìn cô, trong con ngươi đen láy lấp lánh nhìn cô đầy ôn nhu.

Dương Mộ Anh biết lần trước cũng là lần đầu tiên của anh, một người vốn thuần khiết, quanh năm suốt tháng chỉ ăn chay, nay chuyển sang ăn mặn, còn nhanh chóng hoá sói thì làm sao có thể tiếp tục quay lại ăn chay đây?

Còn đang thất thần, bên hông chợt lạnh, cô mới biết tay anh đã luồn vào áo của cô, đang xoa nhẹ vòng eo mảnh khảnh của cô. Dương Mộ Anh nhìn gương mặt điển trai gần trong gang tấc, ánh mắt chợt nhu hoà.

Cô ngượng ngùng nói. –“Anh, anh tắt đèn đi.”

“Anh muốn nhìn thấy dáng vẻ của em” – Dương Nặc không do dự nói.

“Vậy thì anh làm một mình đi.” – Cô tức giận đẩy anh ra, muốn ngồi dậy thì bị anh giữ lại, bắt cô nằm xuống. Sau đó xuống giường, vừa đi vừa nói.

“Anh đi, anh đi còn không được sao.”

Không gian bỗng chốc tối đen, cô nằm im trong bóng tối, ngoại trừ nghe được tiếng bước chân của anh, cũng chỉ có tiếng tim đập dồn dập của cô, trong lòng có chút khẩn trương.

Anh đi đến, bắt ngọn đèn nhỏ trên đầu giường, ánh sáng mờ ảo chiếu lên thân hình săn chắc, không một mảnh vải che thân của anh.

Dương Mộ Anh đỏ mặt nhắm mắt lại, thường ngày anh làm cái gì cũng nhanh nhẹn, ăn nói có chừng mực, vậy mà lúc chỉ có hai người, làm việc gì cũng tùy ý, ngay cả chuyện ấy cũng không ngại ngần, rốt cuộc da mặt của anh nó dày đến mức nào mới có thể làm được những hành động vô lại như vậy?

Nệm giường lún xuống, cô biết anh đang tiến tới, anh nằm đè trên người cô, từ từ cời từng mảnh vải trên người cô xuống, đến khi cô đã loã thể trước mặt anh, Dương Mộ Anh vẫn còn nhắm chặt mắt.

“Anh Anh... tiểu bảo bối, mờ mắt ra nào.” – Giọng anh trầm áp vang lên đầy mỉa mai.

Dương Mộ Anh theo bản năng mở mắt ra, nhìn Dương Nặc nở nụ cười ám áp dịu dàng như ánh mặt trời, đây là người đàn ông của cô, là người mà cô đã yêu hết hai kiếp, nếu đã yêu anh đến như vậy, vì sao còn phải sợ?

Cô vòng tay lên cổ của anh, nhẹ nhàng hôn lên môi anh, bờ môi anh ấm nóng đáp lại nụ hôn của cô, môi lưỡi quấn quýt dây dưa, hai người hôn đến trời đất quay cuồng.

Dương Nặc tuy không có nhiều kinh nghiệm nhưng anh lại nhớ từng nơi mẫn cảm trên người Dương Mộ Anh, tay của anh nhẹ nhàng lướt qua từng tác da thịt mịn màng, khơi dậy dục vọng của cô, môi anh rời khỏi môi cô, di chuyển xuống chiếc cổ xinh xắn, xương quai xanh xinh đẹp và cuối cùng là bầu ngực nõn nà tròn trịa.

Mỗi một tác da thịt khi tay anh chạm đến, khiến cô không nhìn được phải run rẩy, bên môi không ngừng phát ra âm thanh mềm mại, lọt vào tai Dương Nặc như là tiếng mời gọi, khiến anh không thể chống cự lại được, khẽ hừ nhẹ, cắn mạnh quả anh đào đỏ hồng.

“Ừm...” – Mắt Dương Mộ Anh ngân ngấn nước, nhìn anh thoả thê. –“Nặc... Em thấy... thấy khó chịu.”

Thanh âm mềm mại mang theo chút yếu ớt khiến Dương Nặc mê muội, anh rời khỏi bộ ngực của cô, nhẹ nhàng vuốt hai quả hồng đào, ôn nhu nói.

“Anh Anh ngoan, anh sẽ khiến em hết khó chịu ngay thôi.”

Tay anh di chuyển xuống nhụy hoa của cô, thấy cô đã đủ ướt át, hạ thân nhẹ nhàng đi vào, cảm giác cự vật của anh đã đi sâu vào bên trong cô, Dương Mộ Anh bật tiếng rên rỉ, tay níu chặt gra giường, gương mặt đỏ bừng nhìn vô cùng kiều mị.

Dương Nặc chống tay ở hai bên để không đè nặng cô, anh nhìn dáng vẻ yêu kiều của cô, hạ thân ra vào lúc sâu lúc cạn.

“Ừ... Nặc... ừm... Dương Nặc...”

“Anh Anh... có thoải mái không em?”

Bên tai truyền đến lời nói lưu manh của anh, Dương Mộ Anh lấy tay che mặt, không thèm trả lời. Dương Nặc lại không buông tha, đem hai tay của cô đặc trên đỉnh đầu, ôn nhu dịu dàng nói.

“Tiểu bảo bối... em không biết tình thú giữa vợ với chồng gì hết, nhưng không sao... chúng ta sẽ tập từ từ.”

Xong, anh cúi xuống chiếm lấy môi cô, hung hăng quấn lấy đầu lưỡi của cô, hạ thân ra vào càng lúc càng nhanh, giống như muốn trừng phạt cô.

“Chậm... á... chậm một... chút...” – Dương Mộ Anh bị đái ngô của anh làm đến choáng váng đầu óc, cô khóc lóc cầu xin.

“Bảo bối... ừ... ngoan... rất nhanh thôi...”

Dương Nặc thở gấp nói, hai tay ôm chặt vòng eo mạnh khảnh của cô, hì hục ra vào, Dương Mộ Anh bị anh làm đến mềm nhũn thân thể, giọng cô van xin càng lúc càng yếu ớt, Dương Nặc thấy cô muốn ngất đi, anh mãnh liệt ra vào cho đến khi cảm nhận cự vật sắp bùng nổ, nhanh chóng rút ra, phóng thích toàn bộ nham móng của mình lên bụng của cô.

Dương Nặc nghiêng người ngã xuống, anh thở gấp vài cái, tinh thần sảng khoái khiến anh muốn làm thêm một lần nữa, nhìn Dương Mộ Anh bên cạnh, cô đã mệt đến ngủ mê man, anh cười khỏ, xoay người ôm Dương Mộ Anh vào lòng, lau đi mồ hôi cùng vài giọt nước mắt của cô, ngắm gương mặt xinh đẹp của cô, anh hôn nhẹ lên trán cô, sau đó là môi của cô.

“Bảo bối vô lương tâm... chúc em có giấc mộng đẹp.”

Anh ôm cô thật chặt, lấy chân đạp cho hai người, sau đó mới nhắm mắt lại.

.....

Hai tháng sau.

Hôm nay là 30 tết, tất cả mọi người ở Bắc Kinh đang háo hức chuẩn bị chào đón năm mới sắp đến.

Tối nay tại tổng công ty Duyệt Duyệt cũng sẽ tổ chức tiệc tất niên, tất cả nhân viên trong công ty đều chuẩn bị những bộ lễ phục đẹp mắt, đương nhiên các thần tượng ngôi sao trong công ty cũng không ngoại lệ, có điều, họ có nhà thiết kế riêng nên việc còn lại, chỉ có thành thoi làm việc riêng của mình.

Trong gian phòng dành riêng cho Dương Nặc, Dương Mộ Anh đang sắp xếp hành lý của mình.

Sau khi tính toán kỹ lưỡng, cô sẽ dự xong buổi lễ tất niên ở công ty rồi trực tiếp đi ra sân bay luôn, vì thế dọn sẵn hành lý kéo luôn đến phòng Vip của Dương Nặc ở công ty.

Nhìn Dương Nặc mặt đen hơn đít nồi ngồi đọc tạp chí mà cả tiếng chưa lật được trang nào, cô bắt đắc dĩ thờ dài.

Hứa với anh sáng mùng 1 mới rời đi nhưng không còn chuyến bay nào hết, đành thất hứa, đêm qua cũng bù hết cho anh, vậy mà chẳng thay đổi nổi, có phải cô đã nuông chiều anh riết, nên bây giờ anh không nghe lời cô nữa?

Dương Mộ Anh bĩu môi. –“Anh đừng trẻ con nữa được không? Anh mà như vậy nữa là em giận đấy.”

Dương Nặc nẩy gờng hết mình cũng xụi xuống trước lời cảnh cáo của cô, anh vút tạp chí sang một em, đi tới ôm cô ngồi lên đùi mình, dùng cảm cộ cộ vai cô, rầu rĩ nói.

“Hay là mùng 2 hãy về, anh sẽ đặc vé vào lúc sáng sớm.”

Thấy anh không làm căng nữa, Dương Mộ Anh hôn lên mặt anh một cái, dụ dỗ. –“Ngaoan, khi nào về, sem sẽ đền bù cho anh, được không?”

Dương Nặc siết chặt vòng tay, cười gian. –“Vậy mỗi đêm hai lần.”

“Lại không đành lòng nữa rồi.” – Dương Mộ Anh đứng dậy, đi tới sofa ngồi xuống, uống chai rio của Dương Nặc còn đang uống dở.

Dương Nặc ngã xuống giường, chống đầu nhìn cô, cười hạnh phúc. Chợt, anh nói. –“Anh Anh, chúng ta cứ như thế này mãi nhé.”

Dương Mộ Anh nghiêng đầu nhìn anh, mãi một lúc mới hiểu ý anh nói gì, cô cười dịu dàng. –“Ừm, chúng ta sẽ mãi như thế.”

Không gian nhuộm một màu hồng xinh đẹp. Rất nhanh, đã kết thúc bởi tiếng gõ cửa ầm ầm, kèm theo là giọng thề thề như bị thọc huyết của Dương Thiệu Minh.

“Anh hai, mở cửa, em trai yêu dấu của anh đến rồi nà.”

“Thật buồn nôn.” – Dương Mộ Anh cất tiếng trêu ghẹo nhìn Dương Nặc.

Dương Nặc cười cười, đi ra mở cửa. Dương Thiệu Minh vừa bước vào, không gian lập tức bùng sáng như ánh minh bình vừa lên cao, trên người cậu hiện đang mặc bộ Tây Âu màu trắng tinh, phối hợp áo sơ mi xanh ngọc kết hợp chiếc nơ màu trắng ngà, với bộ Tây Âu sang trọng này, càng làm tôn lên dáng vẻ công tử lịch lãm của cậu.

Dương Mộ Anh nhường mày, thăm nghĩ hai người quả là anh em ruột, đáng người tuần tú mặc gì cũng đẹp, cũng hấp dẫn ánh mắt người nhìn.

“Sáu giờ mới bắt đầu buổi tiệc, bây giờ mới bốn giờ, em chuẩn bị sớm vậy?”

Dương Thiệu Minh trề môi. –“Còn không phải muốn gặp anh sớm, em đã đẩy nhanh tốc độ làm việc, dư thời gian ba tiếng liền chạy đi tìm anh. Anh thật vô lương tâm”

Nói xong, liếc xéo Dương Mộ Anh một cái, cũng không thèm chào hỏi cô một tiếng, đi tới ghế sofa ngồi xuống. Dương Nặc nhủ mày.

“Không biết phép tắc. Còn không chào hỏi Mộ Anh?”

Dương Thiệu Minh mím môi, không cam tâm tình nguyện nói. –“Chào chị dâu tương lai.”

“Phụt ~... khụ khụ...”

Dương Mộ Anh phun thẳng ngum nước, cô ho khan liên tục. Dương Thiệu Minh sao có thể nhìn ra bọn họ có gian tình? Không lẽ thời gian này bọn họ hành động quá lộ liễu?

Dương Nặc đau lòng đưa tay vuốt lưng cho cô thuận khí, mắt hình mũi dao nhìn Dương Thiệu Minh, cậu ta bữu môi kháng nghị.

“Em chỉ nói lời thật lòng thôi, chị ta nghe thấy, trong lòng ắt hẳn nở hoa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Lý Ngôi Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.